SANDRA BRAUN

ŠILKINIS VORATINKLIS

SANDRA BRAUN

ŠILKINIS VORATINKLIS

Romanas

Vertė Ona Giedrikaitė

Vilnius Mažoji Rosma

UDK 820(73)-3
Br 291

Br 291 **Brown Sandra**
Šilkinis voratinklis: romanas/Sandra Brau vertė Ona Giedrikaitė. – Vilnius: Mažoji Rosm 1997. – 280 p.

ISBN 9986-799-32-5

Labai populiarios amerikiečių rašytojos Sandr Braun romane rašoma apie sudėtingą meilės, lemties pareigos raizginį – šilkinį voratinklį, į kurį patenka š romantiško pasakojimo veikėjai.

UDK 820(73)-

ISBN 9986-799-32-5

1

Aitvaras staigiai nėrė žemyn, pradėjo blaškytis ir leistis adūkusiu suktuku. Vaikai suklegėjo, ėmė kliegti nedarniu choru:

– Žiūrėkit!

– Ak, Kete, ne!

– Krinta!

– Ne, nereikia!

Ketės akys nė akimirkos nenukrypo nuo besiblaškančio aitvaro. Skaudžiai prikandusi apatinę lūpą, ji laikė įtemptą virvutę. Ketė iškėlė ją aukštai virš galvos ir staigiai žengė kelis žingsnius atatupsta vos neužmindama susijaudinusiems vaikams ant kojų.

– Bėk, vaikuti, bėk, tik nestaigiai.

Sodrus vyro balsas, nuskambėjęs kažkur iš už nugaros, išgąsdino ją. Šastelėjusi į šalį, Ketė vos nepartrenkė nepažįstamo vyriškio, kuris nežinia kaip išdygo jai už nugaros.

Pasimetusi Ketė nuleido rankas, ir aitvaras galutinai ir negrįžtamai ėmė leistis.

Jis nukrito tiesiai ant ąžuolo, šaka negailestingai pradūrė jį, o uodega įsipainiojo vešlioje lapijoje. Vaikai ėmė ropštis į medį, kiekvienas siūlė geriausius variantus ir sprendimus,

o kiti išklausę juos, sutartinai prunkštė ir šaipėsi.

Vyriškis kurį laiką stebėjo, kas čia dedasi, paskui pasisuko į Ketliną ir įsispitrėjo į ją savo mėlynomis akimis.

– Prašom atleisti, – kaltai prašneko jis prisidėdamas ranką prie širdies. Tačiau tų mėlynų akių žibėjimas vertė Ketę abejoti, ar jis nuoširdžiai atgailauja. – Aš tik norėjau padėti.

– Ir pati būčiau susitvarkiusi.

– Mielai tikiu, tačiau aš palaikiau jus viena iš tų bejėgių mergiūkščių ir pamaniau, kad jums reikia mano pagalbos.

– Manėte, kad aš – vaikas?!

„Arklio uodega“ ant pakaušio, ovalo formos veidelis be jokio makijažo, mėlyni šortai ir balti futbolo marškinėliai su vasaros „Kalnų“ stovyklos emblema. „Ką gi, jis iš tikrųjų galėjo apsirikti“, - pripažino Ketė.

– Aš – Ketlina Heili, viena iš stovyklos direktorių.

Jis nužvelgė ją, ir jo žvilgsnis nedviprasmiškai sakė, kad ji apsirengusi ne taip, kaip dera direktorei.

– Kaip antraeilininkė dar dirbu būrio vadove, – pridūrė Ketė tiesdama dešinę ranką.

Aukštas blondinas su vešliais ūsais paspaudė jai ranką.

– Aš vardu Erikas Gudžonsenas. Tariama kaip Gud–džonsen – geras Džonsenas.

– Ar turėčiau jus pažinoti, pone Gudžonsenai?

– Aš – operatorius, filmuosiu dokumentinį filmą, užsakytą Ju Bi Es. Argi Harisonai nesakė jums, kad aš atvažiuosiu?

Jei ir sakė, tai šitai jai pro vieną ausį įėjo, pro kitą išėjo.

– Jie nepasakė, kad jūs atvažiuosite kaip tik šiandien.

Televizijos programa turėjo parengti laidą apie „Kalnus“ – vaikų našlaičių stovyklą. Stengdamasi atkreipti į stovyklą visuomenės dėmesį, kartu ir parūpinti labai reikalingą labdarą, Ketlina kreipėsi į televizijos kompanijos prodiuserį. Aktyvus susirašinėjimas ir ilgi pokalbiai telefonu su Niujorku pagaliau paveikė. Prodiuseris pažadėjo vasarą atsiųsti operatorių, kad nufilmuotų vaikų gyvenimą stovykloje.

Ketlina kažkaip nesusimąstė apie tai, kaip turėtų atrodyti operatorius. Argi jie visi nepanėši į vienas kitą? Nuzulintos kelnės, ant kaklo eksponometras vietoj asmens pažymėjimo

Šiaip ar taip, Erikas Gudžonsenas nieku būdu neatitiko tos profesijos žmonių įvaizdžio.

Jis atrodė toks pat nordiškas, kaip ir jo vardas. Jo gyslomis neabejotinai tekėjo senovės vikingų kraujas. Iš karingų savo protėvių jis paveldėjo raumeningą kūną, alsuojantį energija ir vyriškumu. Net apgaulingai suglebusi poza negalėjo paslėpti didžiulės jo jėgos.

Eriko Gudžonseno plaukai švytėjo saulėje lyg auksinis šalmas. Jie buvo vešlūs, blizgantys ir nerūpestingai pasklidę gaubė aristokratišką galvą. Tamsūs ūsai pridėjo jausmingumo didelei burnai. Stiprūs balti kaip sniegas dantys stulbinančiai išsiskyrė įdegusiame, vėjo nugairintame veide.

Džinsai, glaudžiai aptempę siaurus Eriko klubus, gulėjo ant jo kaip nulieti. Taip pat dailiai gludo prie kūno puikiai pasiūti marškiniai. Paraitotos rankovės atidengė gyslotas rankas. Mėlynas audinys vos nesprogo ant plačios krūtinės, apžėlusios rausvokais plaukeliais. Jų sunku buvo nepastebėti, nes viršutines sagas Erikas buvo atsisagstęs. Jo pirštai atrodė stiprūs, podraug jie buvo ploni, o tai tikrai būtina, jei dirbi su jautria videoaparatūra.

Ketlina pajuto, kaip dievaižin kodėl jos krūtinę ėmė gniaužti, kai ji nužvelgė raumeningą Eriko kaklą, išdidų, šiek tiek atkaklų smakrą, goslią burną ir mėlynas akis.

Ir kai jos žalios akys susidūrė su jo žvilgsniu, Ketlina pajuto keistą jaudulį – džiugesį ir podraug nerimą.

– Jūs labiau primenate naujienų programos reporterį.

Jis abejingai gūžtelėjo pečiais:

– Vykstu ten, kur mane pasiunčia.

– Ką gi, tikiuosi, jog suprantate, kad čia vargu ar įmanoma rasti ką nors įdomaus. Kitaip jūsų laukia nusivylimas. Pas mus čia tyku, ramu.

– Jokios klastos nesu numatęs. Kam reikia tokios karštos apklausos? Ar nepasitikite nepažįstamais žmonėmis? – jis pasilenkė slėpdamas ūsuose šypseną ir sušnibždėjo: – O gal visais vyrais?

Lediniu tonu ji tarė:

– Važiuokite į kalniuką ir pasukite į dešinę. Paskui įsukite pro pagrindinius vartus. Iškart už vartų, dešinėje, bus

pastatas – tai administracinis. Ten rasite Edną arba Bi Džėjų.

– Dėkoju jums.

Vis dar išsišiepęs jis lėtai nužirgliojo prie stovinčio šalikelėje „bleizerio“.

* * *

Kitą dienos pusę Ketlina negalėjo suprasti, kodėl ji tokia sudirgusi. Tačiau su vaikais darbavosi kaip visuomet energingai. Iš visų vadovių vaikai labiausiai mėgo Ketę – taip jie vadino ją. Jų dievinimas ją džiugino.

Šiandien nežinia kodėl po susitikimo su Eriku Gudžonsenu, saulei krypstant link horizonto, ji vis labiau karščiavosi, darėsi vis irzlesnė ir nekantriai laukė penktos valandos, kada stovyklos gyventojai išsiskirstydavo pailsėti prieš vakarienę, o vakarieniaudavo jie didžiulėje triukšmingoje valgykloje.

Dabar, kai vaikai pūškavosi virve atitvertoje maudyklėje, Ketė sėdėjo ant kranto ir lepinosi saulutėje. Ji neatitraukė akių nuo savo globotinių, tačiau galėjo leisti sau pasimėgauti ramybe, kol vaikai pliuškenosi vandenyje.

Ketlina giliai atsiduso ir prisimerkė – saulės blyksniai atsimušę nuo vandens, akino. Ji mėgo šią vietą. Kiekvieną vasarą ji atvažiuodavo čionai padėti savo bičiuliams Harisonams ir padirbėti vadove. Tas darbas jai buvo tikras poilsis.

Šešioms dešimtims dienų Ketlina Heili, dirbanti „Meisonų“ – didelės Atlantos universalinės parduotuvės – madingų drabužių supirkimo dilere, tartum išsinerdavo iš odos. Ji ištrūkdavo iš beprotiškų lenktynių, kuriose dalyvaudavo dešimt mėnesių per metus, ir atgimdavo gyventi – kvėpuodavo gydančiu kalnų oru, su apetitu valgydavo, sportuodavo – žodžiu, sveikai gyvendavo. Nors reikėdavo laikytis griežtos drausmės, darbas stovykloje būdavo tikras poilsis, poilsis jos kūnui ir dvasiai.

Daug dalykiškų moterų, kurios stengiasi padaryti karjerą, nė nebūtų pagalvojusios švaistyti brangų laiką vadovės darbui vaikų stovykloje, bet Ketlinai tai teikė džiaugsmą. Ne iš žmonių kalbų ji žinojo, kad yra vaikų, išsiilgusių meilumo ir dėmesio. Jeigu ji būtų galėjusi atiduoti jiems bent

dalelę tos meilės, kurią pati patyrė prieš daug metų, jai už sugaištą laiką ir pastangas būtų buvę atlyginta su kaupu.

– Ei, Kete, o Robis nuplaukė kitapus virvės!

Ji atsimerkė ir pažvelgė į skundiką, kuris, visiškai įsitikinęs savo teisumu, rodė pirštu į berniuką, pažeidusį griežčiausią taisyklę.

– Robi! – pašaukė Ketė. Kai nusižengėlio galva išniro vandens paviršiuje, Ketė labai griežtai pasižiūrėjo į jį. To pakako, kad jis nedelsdamas grįžtų į aptvarą ir išsitemptų stovėsena „ramiai“ – vanduo dabar siekė jam pečius. Nutaisiusi smerkiamą veido išraišką, ji perspėjo: – Jei dar kartą atsidursi anapus virvės, į vandenį tu daugiau nelipsi. Aišku?

– Taip, Kete, – suburbleno pažeidėjas ir nuleido galvą.

Paslapčia ji nusišypsojo, nes žinojo, kad jos nepasitenkinimas – pakankama bausmė net sunkiausiai suvaldomiems vaikams.

– Geriau pasitreniruotum stovėti ant rankų kaip aną kartą. Įdomu, kiek tu galėsi išsilaikyti?

Supratęs, kad ant jo nebepyksta, Robis ėmė šypsotis, jo akys sužibėjo.

– Aha! Žiūrėk!

– Žiūriu!

Ketė pamojo jam nuo kranto ranka ir vėl atsisėdo pasirengusi žiūrėti.

– Džeimi, dėkui, kad atkreipei mano dėmesį į Robį, bet apskritai skųsti nėra gražu. Supratai?

Liesutis berniukas, tamsiaplaukis ir tamsiaakis, atrodė šiek tiek sumišęs, bet droviai šypsodamasis atsakė:

– Taip, ponia.

Kiekvieną vasarą stovykloje atsirasdavo koks nors vaikas, jaudinąs Ketę labiau nei kiti. Šią vasarą pasitaikė Džeimis. Jis buvo jauniausias, nevikrus, užsidaręs. Sportuoti jam nekaip sekėsi, ir kai vaikai skirstydavosi komandomis prieš varžybas, jį paprastai rinkdavosi paskiausiai. Jis buvo tylus, rimtas ir labai drovus. Tačiau Džeimis pasirodė esąs didelis mėgėjas skaityti ir gabiausias grupės menininkas. Tamsios gyvos jo akys jau pirmąją dieną sutirpdė Ketės širdį, ir ji neabejotinai jautė Džeimiui silpnybę, nors ir labai

stengėsi to neparodyti.

Ji atsistojo ir priėjo prie vandens. Atsisėdusi smėlyje, nusiavė teniso batelius, kojines ir žengė į šaltą vandenį. Pasisėmusi rieškučiomis vandens, užsipylė ant suvargusių kojų raumenų. Ir tuomet kažkodėl mintyse neprašytai iškilo Eriko Gudžonseno paveikslas.

Dvidešimt penkerių metų Ketlinos gyvenime buvo daug gerbėjų, kartais ji įsivaizduodavo esanti įsimylėjusi kurį nors, bet niekada nenorėdavo su jais intymiai suartėti. O gal nesąmoningai net vengdavo to?

Žygiavimas ir juokas grąžino ją į dabartį, ir Ketė skubiai žvilgtelėjo į rankinį laikrodį. Dešimt minučių penktos!

Ji sušvilpė sidabriniu švilpuku, kabojusiu jai pakaklėje ant žydro raištelio. Nepatenkintai šūkčiodami vaikai išsikepurnėjo į vandens nuzulintais akmenėliais nubertą seklumą ir ėmė autis sportinius batelius. Maudymosi kostiumėlius ir glaudes jie nusirengs kabinose ir paliks juos džiūti saulėje, o po pasivaikščiojimo pasiims. Vaikai labai nenoriai nutraukdavo maudymąsi. Ketė paskubėjo apsiauti teniso batelius ir surikiavo savo grupę palyginti darnia grandine, pasirengusia kopti į kalną, kad pasiektų stovyklą.

Traukdami dainą iš begalybės kupletų, jie ėmė kopti šlaitu. Ketei niekada neatsibosdavo grožėtis tomis vietomis. Raudonas žvyrkelis, vedantis į „Kalnų" stovyklą, dulkėjo ir tvoskė karščiu, tačiau netgi tai negalėjo sumenkinti nuostabaus čionykščio kraštovaizdžio žavesio. Stovyklos organizatoriai išmintingai pasielgė beveik nepalietę laukinės apylinkių gamtos. Vaikams, gyvenantiems didmiesčių prieglaudose, gyvenimas stovykloje buvo vienintelė galimybė suartėti su gyvąja gamta, kurios jie nematydavo tarp akmens ir betono džiunglių.

Ozarkse visi metų laikai buvo geri, bet šiemet, po neįprastai lietingo pavasario kalnuose, ąžuolai, sikomorai, guobos ir eglės žaliavo skaisčiau nei paprastai. Aplink daugelį medžių vyniojosi laukinės vynuogės, o žemė buvo apžėlusi stulbinančiai vešlia ir tankia žole.

Kingo upė ramiai varė savo vandenis ir buvo tokia skaidri ir švari, kad galėjai įžiūrėti dugną dengiančius akmenėlius.

Kaip Ketei visa tai buvo brangu! Jai patiko kalnai, medžiai, žmonės, gyvenantys čia, fermose arba rančose, patiko tas kaimo paprastumas.

Jų gyvenimas visiškai skyrėsi nuo pačios Ketlinos gyvenimo Atlantoje, gyvenimo, kupino dažnų stresų ir neatslūgstančios įtampos. Būdama didžiulės parduotuvės madingų drabužių dilerė, jaunoji moteris nuolat turėdavo priimti sprendimus. Ji supirkdavo prekes iškart keliems skyriams – drabužiams paaugliams, moteriškus sportinius drabužius, vakarines sukneles, paltus, kokteilių apdarus, griežto stiliaus dalykinius kostiumus.

Nors ir beprotiškai pavargdavo, Ketrina mėgo savo verslą. Draugai ir pažįstami apstulbo, kai šios vasaros pradžioje ji metė darbą.

– Kete, o ko Elison man vis koją pakiša! Ji tyčia, aš žinau! – akiniuotoji Greisė įžeidžiai sušnopavo.

Staiga atsipeikėjusi iš susimąstymo, Ketlina automatiškai tarė:

– Elison, o jei tau pakištų koją? Tuojau pat liaukis.

– Ji pirma pradėjo, – atšovė mergytė.

– Tai kodėl negalėtum parodyti pavyzdžio ir atsukti kitą skruostą?

– Gerai.

Saulė negailestingai kepino Ketės nugarą, ir kai tolumoje sušmėžavo „Kalnų“ vartai iš tašyto kedro, ji nusišluostė futbolo marškinėliais prakaito srovelę, nutekėjusią lomele tarp krūtų.

Vaikai išsidūko, pats laikas pailsėti. Berniukai ir mergytės išsiskirstė po savo palapines.

– Prieš skambutį, kviečiantį vakarienės, kiekvienas privalote išsimaudyti duše. Paskui vėl susitiksime. Lesai, nestumdyk Tedo.

Ketlina stebėjo, kad vaikai ramiai išsiskirstytų, tada pasuko link personalo namukų. Jos padėtis stovyklos valdyboje suteikė teisę turėti atskirą patalpą. Įėjusi į savo kambarį per stumdomąsias duris, ji tuojau pat įsijungė ventiliatorių.

Visiškai nusikamavusi krito ant lovos ir suglebusi apmirė

lyg skudurinė lėlė.

Sukaupusi valią, Ketlina prisivertė giliai kvėpuoti ir netrukus pajuto, kaip kūno karštis ir nuovargis palengva atlėgsta. Užsimerkė, ir nejučia mintys nuklydo į triukšmingą jos parduotuvę Atlantoje.

Įpykęs ir susikrimtęs ponas Meisonas panoro sužinoti, kodėl ji staiga išeina iš darbo. Tačiau Ketlina nesiryžo pasakyti jam tiesos. Ji neprisipažino daugiau nebegalinti dirbti su Deividu Rosu.

Deividas vadovavo visai „Meisonų" buhalterijai, pradedant nuo elektros lempučių supirkimo ir baigiant milžiniškais išlaidų žiniaraščiais. Jis griežtai laikydavosi subordinacijos, bet už kontoros ribų elgdavosi visai maloniai ir geraširdiškai. Ketlina mielai su juo gerdavo kavą per pertraukas, jie net kelis kartus drauge pusryčiavo – drauge su kitais kolegomis, o kartais ir dviese.

Netrukus pusryčiai pasidarė intymesni, „atsitiktiniai susitikimai" dažnesni, o netyčiniai prisilietimai ilgesni. Iš pradžių Ketlina manė, kad ji tik įsivaizduoja jį ėmus labiau domėtis ja, bet vėliau suprato, jog Deividas nusiteikęs visai rimtai, ir jai visai nesivaidena alkanas jo akių blizgesys vos tik pažvelgus į ją.

Ketlina iškart užgniaužė simpatiją Deividui ir davė jam ryžtingą atkirtį. Rosas buvo labai protingas, labai simpatiškas ir, deja, labai vedęs. Jis turėjo tris vaikučius, angliškąjį pudelį, patrauklią žmoną ir namus Atlantos priemiestyje.

Ji pasivertė ant pilvo siauroje savo lovoje ir prisiminusi paskutinį susitikimą su Deividu įsikniaubė į pagalvę.

Tai įvyko baigiantis ilgai varginančiai darbo dienai. Ketlina labai pavargo. Ji atidarinėjo gautų prekių dėžes, traukė jas lauk ir tikrino pagal pajamų orderius. Parduotuvė prieš valandą užsidarė, visi tarnautojai seniai išsiskirstė namo.

Deividas įėjo į jos kabinetą ir uždarė paskui save duris. Jis akinamai nusišypsojo ir pasirėmęs plačiai išskėstomis rankomis palinko virš jos stalo. Galva beveik lietė ją.

– Pavakarieniausim drauge? – aiškiu kaip buhalterinės knygos balsu paklausė jis.

– Ne šiandien, – nusišypsojo ji. – Tokia dienelė pasitaikė,

aš labai pavargau. Eisiu namo, išsimaudysiu vonioje ir krisiu miegoti.

– Privalai nors retkarčiais pavalgyti, – spyrėsi jis.

– Berods šaldytuve yra užsimetęs dešrigalis.

– Nelabai žadina apetitą.

Ji linksmai prajuko, ko gero, net per linksmai.

– Ką gi, vadinasi, šiandien mano vakarienė tokia.

Ketlina išsiėmė iš stalo stalčiaus rankinę, atsistojo ir pasuko prie kabyklos greta durų, ten kabojo jos švarkas. Bet jos ranką, tiesiamą link pakabos, sustabdė Deividas. Jis atgręžė ją taip, kad jie atsidūrė akis į akį, ištraukė rankinuką, padėjo jį ant stalo ir apglėbė Ketliną per pečius.

– Atsisakai ne todėl, kad pavargai, tiesa?

– Taip. – Ji ramiai žiūrėjo jam tiesiai į akis.

– Aš taip ir maniau. – Jis atsargiai palietė pirštais jos skruostą. – Ketlina, ne paslaptis, kad tu man labai patinki. Daugiau negu patinki. Kodėl nenori bent pavakarieniauti su manim?

– Tu žinai kodėl, Deividai. Tai taip pat ne paslaptis. Tu vedęs.

– Nesėkmingai.

– Apgailestauju, bet man tai nerūpi.

– Ketlina, – kimiai prašneko jis ir prisitraukė ją prie savęs.

Ji atšoko, bet neįstengė ištrūkti iš stiprių jo rankų. Ryžęsis pamėginti kitą būdą, jis paklausė:

– Jei nebūčiau vedęs, ar sutiktum susitikinėti su manimi?

– Tai dar neaišku. Tu...

– Žinau, žinau. Bet jei aš būčiau nevedęs, ar sutiktum?

Jo akys nedviprasmiškai reikalavo atsakyti, ir kaip visada Ketė pasirinko tiesą.

– Tu labai patrauklus vyriškis, Deividai. Jeigu tu nebūtum vedęs, aš sutikčiau...

Ji nespėjo baigti sakyti, ir jis apkabino ją. Suspaudė tartum replėmis ir šiurkščiai apžiojo jos lūpas.

Bučiuotis jis mokėjo. Akimirką Ketlina pasidavė galingai jo atakai, aistringoms jo lūpoms, kviečiančioms atsakyti

į bučinį. Beveik nesąmoningai ji pravėrė lūpas, ir atkaklus, godus jo liežuvis atsidūrė jos burnoje. Jo ranka nuslydo jos nugara prie strėnų ir tvirtai suspaudė jas.

Ketlina kaip pašėlusi ėmė stumti nuo savęs Deividą. Kelis kartus bergždžiai mėgino smūgiuoti kumščiais per nugarą. Paskui įsirėmė delnais į jo pečius ir iš visų jėgų atstūmė nuo savęs, podraug spirdama bato smaigaliu į kulkšnį. Jis paleido ją.

Jo akys gašliai žėrėjo, krūtinė kilnojosi nuo susijaudinimo. Jis žengė prie jos, bet atšiauri jos veido išraiška ir ledinis žalių akių žvilgsnis jį sustabdė. Deividas suprato žengęs per toli.

– Nesiartink prie manęs, – slopiai tarė ji. – Jeigu dar kartą paliesi mane, aš oficialiai apkaltinsiu tave turint seksualinių pretenzijų.

– Paistalai. Net jei išdrįsi taip padaryti, kas tavimi patikės? Daugybė žmonių yra matę mudu drauge. Tu skatinai mane. Aš tik žengiau atsakomąjį žingsnį. Viskas labai paprasta.

– Kur ten „paprasta“, jeigu tu negali atskirti draugiškos simpatijos nuo „skatinimo“! Mes – kolegos. Ir tiek.

– Dabar – kolegos...

– Dabar ir visada, pone Rosai.

Jis paniekinamai prunkštelėjo ir pasitaisė perkrypusį kaklaryšį.

– Pažiūrėsim.

Deividas išėjo, bet Ketlina žinojo, jog tai – laikinas atokvėpis. Galbūt jis rezgė kitos atakos planą. Ji atsisėdo prie savo stalo ir užsidengė veidą rankomis. Ką gi daryti?

Velniai rautų, jis teisus: ji nekaltins jo dėl seksualinių pretenzijų. Gal jai ir pavyktų ką nors pasiekti, tačiau kiek prireiktų pastangų, laiko ir energijos! Net jeigu Ketlina nugalėtų, jai vis tiek reikėtų ir toliau dirbti „Meisonuose“, o ji pastaruoju metu vis aiškiau ėmė jausti darbe kažkokį sąstingį, darbas ėmė virsti rutina. Ketlina norėjo neatsilikti nuo pažangos ir savo darbe pritaikyti naujausias mados tendencijas.

Deividas Rosas buvo paskutinis lašas, privertęs Ketliną

priimti nelengvą sprendimą: palikti ramų, patogų gyvenimą dėl naujo ir nežinomo.

Kad ir kaip ten buvo, tuo metu ji šitaip sau tvirtino. Užuot kovojusi su sunkumais, bėgo nuo jų. Pabėgimas, išėjimas – jos pasirinktas savigynos būdas dar nuo tų laikų, kai vaikystėje ji neteko tėvų. Kai kas šiame gyvenime būdavo taip baisu, kad nieko kito nelikdavo, tik pabėgti.

Nežinia kodėl prieš akis jai vėl iškilo Erikas Gudžonsenas. Savim pasitikintis jo veidas pernelyg priminė Deividą Rosą. Visi bent kiek simpatiškesni vyrai elgiasi vienodai. Nejaugi jie mano, kad graži išvaizda jiems teikia ypatingų privilegijų? Nejaugi jie iš tikrųjų mano, kad kiekviena moteris svajoja atsigulti su jais į lovą? Atsiduoti įgudusioms jų rankoms ir lūpoms?..

Ketlina sąmoningai nekreipė dėmesio į padažnėjusį pulsą ir lengvą erogeninių zonų dilgčiojimą. Akimirksniu šmėstelėjo mintis: „Įdomu, ką jauti bučiuodamasi su ūsuotu vyriškiu? Po velnių!“ – Ketė staigiai nutraukė save, atsikėlė iš lovos ir nuėjo į vonią.

Išsimaudžiusi vėsiame duše su drėkinančiu geliu, ji apsitrynė rankšluosčiu ir pasitepė kūną losjonu. Nusiėmė gumelę, laikiusią „uodegą“, ir ėmė įnirtingai šukuotis plaukus. Iš pradžių Ketė manė paliksianti juos palaidus, paskui persigalvojo. Net ir saulei pasislėpus už debesų, vis tiek buvo gana karšta. Ketė suėmė plaukus ant pakaušio į „uodegą“ ir perrišo žydru kaspinu. Po dušo drėgnos garbanos aplink veidą gundančiai pabrėžė gaivumu spindinčią odą.

Šiaip stovykloje ji nevartodavo daug kosmetikos. Strazdanėlės ant nosies ir iškilūs skruostikauliai gražiai pabrėždavo abrikosinę jos veido odą ir kaštoninių plaukų žvilgesį. Ketė šiek tiek parausvino skruostus, mažuoju piršteliu paėmė kruopelytę persikais kvepiančio blizgesio lūpoms. Paskui vos palietė tušu blakstienas ir tuo baigė savo makijažą.

Ji apsivilko nėrinių bikinį – tai buvo vienintelė prabanga, kurią ji leisdavo sau dirbdama stovykloje, – ant viršaus apsitempė uniforminius šortus. Paprastai vakarienei ji pakeisdavo futbolo marškinėlius palaidinuke. „Na, kad nors kartą

būtų galima pasipuošti kaip dera", – liūdnai pagalvojo ji.

Kai nuskardėjo skambutis, kviečiantis vakarienės, Ketė jau žingsniavo link triukšmingos valgyklos. Valgis buvo vienintelis dalykas, dėl kurio vaikai sutikdavo pastovėti eilėje. Ketlina atsistojo eilės gale prie durų.

– Labas, Kete, – pasveikino ją vienas iš vadovų.

Maikas Simpsonas buvo stiprus gyslotas vaikinas, jis studijavo Arkanzo universitete ir rengėsi būti fizinio lavinimo dėstytoju. Labai aukštas jo ūgis nė kiek nekliudė jam būti labai paslaugiam ir su vaikais elgtis itin kantriai.

– Sveikas, Maikai, – atsakė Ketrina, stengdamasi perrėkti įsiklegėjusius vaikus, nekantriai laukiančius, kada galės įsibrauti į valgyklą.

– Harisonas prašė, kad prieš vakarienę užeitum pas juos. Jie tavęs lauks.

– Gerai, dėkui, – tarstelėjo per petį Ketė lipdama žemyn laiptais.

Ji išgirdo, kad Maikas jai už nugaros pasakė:

– Labai juokinga. Kur tas gudruolis, kuris man įžnybo?

Klausimas sukėlė kvatojimo pliūpsnį.

Vis dar šypsodamasi ji pastūmė namuko, kuriame buvo „Kalnų" stovyklos administracijos buveinė, duris.

– Tai tu, Ketlina? – šūktelėjo Edna Harison dar tik pradėjus darytis durims.

– Taip, – atsiliepė Ketė.

Ji praėjo pro kabinetą ir įžengė į butą, kuriame gyveno Harisonai.

– Užeik, brangioji. Mes tavęs laukiame.

Ketė apmirė duryse, žvilgsniu susitikusi su Eriku Gudžonsenu. Jis pakilo nuo sofos, ant kurios sėdėjo.

– Susipažinkite: Ketlina Heili, Erikas Gudžonsenas, – pasakė Edna. – Erikas – Ju Bi Si operatorius. O Ketlina – mūsų valdybos narė. Tiesiog neįsivaizduoju, ką mes be jos darytume.

– Oi, mes jau buvome susitikę su panele Heili. Šiandien mes susidūrėme kaktomuša.

2

Ketlina vos ištvėrė nešėrusi jam per tą įžūlų snukį. Tik dėl savo draugų ji mandagiai tarė:

– Sveiki, pone Gudžonsenai.

– Užeik, Kete, sėskis, – pakvietė Bi Džėjus. – Ponas Gudžonsenas klausinėja apie „Kalnus", o aš jam sakau, kad apie tai, kaip įrengta stovykla, geriau už visus gali papasakoti tu, juk lankei ją būdama dar vaikas. Dabar eisim vakarieniauti.

Edna ir Bi Džėjus sėdėjo vieninteliuose dviejuose krėsluose, todėl Ketlinai nebuvo kas daryti – turėjo atsisėsti greta Eriko ant sofos.

– Kaip praėjo diena, Edna? – paklausė ji.

Ši sutuoktinių pora buvo jai brangi lyg tėvai. Šešiasdešimtmečiai vyras ir žmona trykšte tryško gyvybingumu. Jie nuoširdžiai mylėjo našlaičius, kiekvieną vasarą gyvenančius stovykloje, ir švelniai rūpinosi jais.

Ketė niekada negalvodavo apie Harisonus atskirai, jie tiesiog juokingai tiko vienas kitam. Abu buvo mažiukai ir stori. Tiek rudos Ednos akys, tiek pilkos – jos vyro žvelgė vienodai atvirai ir draugiškai. Abudu žengė tvirtai ir veržliai, kalbėdami visiškai vienodai mosikavo rankomis.

Ketė buvo įsitikinusi, kad nė vieno iš sutuoktinių galvoje niekada nekildavo negerų minčių. Visur jie stengdavosi ieškoti tik gero. Dabar Keitei staiga atėjo į galvą, kad nėra nieko stebėtino, kodėl jie tokie panašūs tarpusavyje, – juk pora išgyveno drauge per keturiasdešimt metų.

– Viename namelyje varva vamzdis, šiandien krapščiausi prie jo, – pasakojo Bi Džėjus. – Manau, kad sutaupiau vandentiekio meistrui skirtą užmokestį. Po dienos kitos sužinosim. – Jis sukikeno.

– Dėkui, brangusis, – paglostė jo kelį Edna. – Rytoj pamėginsi sutaisyti sugedusį kondicionierių.

– Na, matote, Erikai? – bejėgiškai skėstelėjo rankomis Bi Džėjus. – Jos niekada nebūna patenkintos.

– Ak tu! – šūktelėjo Edna žaismingai kumštelėdama vyrą. Paskui pasisuko į operatorių, su neslepiamu pasitenkinimu stebėjusį šeimyninę sceną. – Erikai, pirmą kartą Ketlina

atvyko į mūsų stovyklą, kai jai buvo keturiolika metų. Nenoriu trikdyti tavęs, Kete, bet man atrodo, kad Erikui reikia žinoti tavo istoriją.

Geros jos akys sunerimusios pažvelgė į Ketliną, bet jaunosios moters šypsena nuramino Edną.

– Taip, apie „Kalnų" stovyklą aš visada mielai pasakoju.

Ketlina prisivertė pažvelgti Erikui į veidą. Sofa buvo maža, jie sėdėjo pernelyg arti, ir jai tai buvo nemalonu. Toks akivaizdus jo vyriškasis pradas veiką ją keistai dirgindamas nervus.

– Mano t ėvai nuskendo, kai man buvo trylika metų. Giminaičių neturėjau, brolių ir seserų – irgi. Pažįstami iš mūsų parapijos atidavė mane į Atlantos našlaičių prieglaudą. Ji buvo laikoma geriausia šalyje. Bet aš buvau vienintelis vaikas šeimoje, todėl man buvo sunku prisitaikyti prie naujų sąlygų. Mokiausi neblogai, bet tuomet smuktelėjau. Pasidariau agresyvi, galima sakyti, chuliganė.

Bi Džėjus nusijuokė, bet tuojau nutilo, vos Edna priekaištingai pažvelgė į jį.

– Vasarą prieglauda išsiuntė mane čionai. Vien mintis apie vasaros stovyklą kėlė man siaubą, tiesą pasakius, tuomet aš baiminausi visko, kas nauja. Maniau, jog visi be išimties elgiasi su manimi neteisingai. Bet tą vasarą mano gyvenimas visiškai pasikeitė.

Jos balsas išdavikiškai sudrebėjo nuo užplūdusių jausmų, ir Ketė drebančiomis lūpomis nusišypsojo Harisonams.

– Bi Džėjus ir Edna neleido, kad susigriaučiau gyvenimą kartėliu ir neapykanta. Jie vėl išmokė mane mylėti, dovanodami savo meilę man tada, kai aš jos mažiausiai nusipelniau. Pamažu iš sužeisto žvėriuko vėl ėmiau darytis žmogiška būtybe. Štai kodėl aš jaučiu niekada negalėsianti atsilyginti jiems už jų gerumą.

– Tu jau tūkstantį kartų su kaupu atsilyginai, Ketlina. – Pilnomis ašarų akimis Edna pažvelgė į Eriką. – Matote, pone Gudžonsenai, nuo to laiko Ketlina važiuodavo į mūsų stovyklą kasmet, kol užaugo. Paskui, kai ji mokėsi koledže, paprašėme ją padirbėti vadove. Niekas kitas nesugebėjo taip lengvai rasti su jais bendros kalbos, nes ji pati, kaip ir mūsų

globotiniai, patyrė sunkumų ir nusivylimų. Ji daro stebuklus net su sunkiausiai auklėjamais vaikais. Kai atsirado vakuojanti vieta direktorių taryboje, pasikvietėme Ketliną. Pasiūlymas jai nesukėlė jokio entuziazmo, bet mes buvome atkaklūs. Ir niekas nepralaimėjo. Pernai ji pati išrūpino pinigų kondicionieriui valgykloje ir dviejų krepšinio aikštelių įrangai.

Ketlina labai išraudo, nes manė esanti nepelnytai giriama. Dar nesmagiau pasijuto, kai pakėlusi akis išvydo, jog Erikas įdėmiai žiūri į ją.

Pastebėjęs jos sutrikimą, jis nusisuko ir kreipėsi į šeimininką:

– Aš norėčiau daugiau sužinoti apie jūsų laimėjimus, bet dabar esu labai išalkęs. Gal tęstume pokalbį valgykloje?

– Jaunuolis skaito mano mintis! – šūktelėjo Bi Džėjus ir linksmai pliaukštelėjęs sau per kelius pakilo.

– Vargu ar jums pavyks pratęsti pokalbį valgykloje, Erikai, – perspėjo Edna. Ji nesivaržydama pavadino jį tiesiog vardu. – Mūsų valgykla visiškai netinka rimties pokalbiams.

Šis nusijuokė, paėmė Ketliną už parankės ir vedė prie durų.

– Nesvarbu. Šiaip ar taip, noriu pamėginti pajusti stovyklos dvasią.

– O, jeigu jums reikia dvasios, tuomet einate kaip tik į tą vietą, – nusikvatojo Bi Džėjus.

– Ar aš nepažeisiu jokių taisyklių, jeigu pasiimsiu kamerą? – paklausė Erikas.

– Ne, žinoma, – atsakė Edna. – Kol būsite čia, jūs ir nustatysite savo taisykles.

– Dėkui, ponia Harison.

– Edna, – pataisė ji.

Jo veidą nušvietė tokia plati šypsena, kad kaip sykis būtų tikusi žurnalo viršeliui.

– Edna. Aš tik nubėgsiu iki automobilio ir po valandėlės prisidėsiu prie jūsų. Užimkite man vietelę eilėje, Bi Džėjau.

– O kaipgi, Ketlina, gal palydėtum Eriką, kad jis paklystų?

Ketė norėjo prieštarauti, bet pabijojo, jog pasirodys

nemandagi. Kažkodėl ji nenorėjo likti su juo viena. Galbūt erzino jo ir Deivido Roso panašumas. O gal, kaip tuomet spėjo pats Erikas, ji nepasitikėjo žurnalistais. Stovykloje jokių slaptų machinacijų nedaroma, o kadangi „Kalnų" stovykla jai brangi, Ketlina negali susitaikyti su tuo, kad kažkas svetimas landžios čia ieškodamas ko nors sensacingo.

– Tik paskubėkite, nes maistas gali baigtis. Priedo kol kas niekam neduosime, bet vis tiek neužgaiškite, – perspėjo Edna.

Pagyvenusi pora, susikibusi už parankių, pasuko į valgyklą.

– Kur jūsų automobilis? – pasidomėjo Ketlina.

– Pastatytas prie mano namelio.

Ji apsisuko ir nuėjo takeliu link svečių namelio.

Jis buvo visai arti, bet kol nuėjo iki automobilio, Ketlina visai uždusо. Erikas, regis, įsivaizdavo, kad Ketlina greta jo jaučiasi nejaukiai. Kai jis kėlė bagažinės dangtį, Ketlina pastebėjo po ūsais slepiamą šypseną.

Jis atidarė plastmasinę dėžutę, išėmė videokasetę ir įdėjo į kamerą. Ketlina dar niekada nebuvo mačiusi iš arti profesionalų vartojamos kameros ir pati nustebo susidomėjusi.

– Ar galite nešti šitą? – Erikas galva parodė į ilgą metalinį cilindrą su rankena.

– Žinoma.

Pamėginusi pakelti cilindrą, ji vos neišsisuko rankos. Ketė nė nemanė, kad jis gali būti toks sunkus.

– Kas ten?

– Trikojis.

– Jis sveria toną!

– Taip, aš žinau. Štai kodėl paprašiau jus panėšėti jį. – Jis mirktelėjo. – Be to, aš niekam neleisiu liesti mano kameros.

Viena ranka jis mikliai nuleido bagažinės dangtį, ir jie nukeliavo atgal. Pakeliui nesikalbėjo. Ketlina vargu ar būtų galėjusi ištarti bent žodį net ir norėdama. Nešdama sunkų trikojį, ji galėjo tik pūkšti.

Erikas galantiškai atidarė jai valgyklos duris. Ketlina

naikinančiu žvilgsniu nudelbė jį ir kluptelėjusi įvirto į salę. Juos pasitiko dviejų šimtų vaikiškų balsų gaudesys.

– Kur čia man visa tai pastačius? – paklausė Erikas apžvelgdamas patalpą.

– Klausimas suformuluotas netiksliai, pone Gudžonsenai, – vos kvėptelėjo Ketlina.

– Ajajai, panele Heili.

– Štai čia, – pertraukė Edna, pasirengusi duoti Ketei deramą atkirtį. – Erikai, kodėl negalėtumėte padėti savo įrangos ant laiptuko? Čia jos niekas nepalies. Imkite greičiau valgius ir sėskitės prie mūsų stalo. Šiandien čia šiek tiek tyliau negu paprastai.

Erikas paėmė iš Ketės cilindrą ir padėjo jį su kamera ten, kur rodė Edna.

– Eime? – trindamas rankas Erikas linktelėjo į maisto išdavimo liniją.

– Žinoma, – šaltai atsiliepė Ketlina. – Manau, kad jus maloniai nustebins mūsų valgyklos valgiai: jie gal net geresni už namie pagamintus.

– Dabar galėčiau suvalgyti bet ką. Šiandien nė aguonos grūdelio burnoje neturėjau.

– Rūpinatės figūra? – kandžiai pasidomėjo ji.

– Ne, – jo akys sužaibavo. – Bet būtų velniškai įdomu pasirūpinti jūsiške.

Ji prikando liežuvį, nenorėdama užmegzti su juo pašnekesio tokiomis temomis.

Ketlina buvo priversta supažindinti jį su moterimis, dirbusiomis virtuvėje. Tai jos tris kartus per dieną maitino gardžiausiais patiekalais vaikus ir „Kalnų" stovyklos personalą. Daugelis iš jų būtų tikusios Erikui į motinas, bet jos tiesiog nušvito iš pasitenkinimo, kai jis ėmė girti jų valgius.

Erikui ir Ketlinai įdėjo į lėkštes troškintos mėsos ir daržovių, kol jie ėjo palei maisto išdavimo liniją. Ketlinai siekiant mėtų arbatos su ledu stiklinės, Erikas staiga nutvėrė ją už rankos ir truktelėjo nosimi oro.

– Jaučiate, kvepia persikais?

Persikais? Jos lūpų blizgalais? Ji užgniaužė impulsyvų norą apsilaižyti lūpas. Erikas įdėmiai ją apžiūrinėjo, steng-

damasis pamatyti kažką nepagaunama.

– Persikais? – nekaltai perklausė ji. – A–a, štai ir jūsų persikai. Persikų putėsiai desertui, – su palengvėjimu tarė ji.

– Puiku. Aš mėgstu persikus.

Keista, bet jo balse Ketlina pajuto kažkokį grasinimą.

Jie priėjo prie stalo, skirto suaugusiesiems; ten jau sėdėjo kiti vadovai ir Harisonai. Visiems pristatytas Erikas iškart atsiprašė, jei pirmosiomis dienomis negalės prisiminti kieno nors vardo.

Jis valgė godžiai, tačiau kažkaip įsigudrino mandagiai atsakinėti į klausimus. Ketlina nustebusi pamatė, kad moterys skiria jam pernelyg daug dėmesio, tačiau Erikas su visomis kalbėjosi vienodai draugiškai, nepaisydamas to, kas sėdėjo priešais jį, – bjauri ar gražuolė.

„Tikras moterų numylėtinis", – nepatikliai pagalvojo ji.

– Papasakokite mums apie save, Erikai, – paprašė Bi Džėjus su bulve burnoje.

– Tiesą pasakius, ir pasakoti nėra ko, – jis kukliai gūžtelėjo pečiais.

– Gana jau, Erikai, mes visi puikiai žinome, kad jūs – gana svarbi figūra tarp savo profesijos žmonių. Argi ne jūs dirbote Azijoje?

– Taip. Aš vykdžiau kai kurias užduotis Saudo Arabijoje vykdant operaciją „Audra dykumoje".

– Ar jūsų gyvybei grėsė pavojus? – paklausė viena jaunutė vadovė užgniauždama kvapą.

– Pasitaikė vieną kitą kartą. – Erikas nusišypsojo. – Bet paprastai aš filmuoju visai paprastus dalykus.

Kad ir kaip stengėsi klausytojai, jiems taip ir nepavyko priversti jį papasakoti kokią nors kraują stingdančią istoriją, nors jie buvo įsitikinę, kad jis, be abejo, yra turėjęs nuotykių. Dar iki jam atvažiuojant į stovyklą, iš pokalbio su televizijos vadovybe Edna sužinojo, kad Erikas Gudžonsenas – vienas geriausių reporterių, galintis iš pilkiausio arba, atvirkščiai, nepaprasčiausio reportažo sukurti širdį jaudinančią istoriją.

Užkandęs Erikas atsistojo.

– Norėčiau šiek tiek padirbėti, kol vaikai palyginti ramūs.

– Puiki mintis, – sutiko Bi Džėjus. – Ar reikia kokios nors mūsų pagalbos?

– Ne, tiesiog elkitės kaip paprastai. Tikiuosi, kad man pavyks nepatraukti jų dėmesio. Noriu, kad jie elgtųsi natūraliai. Man tik reikia mano pagalbininkės.

Ketė nesuprato, kad jis kalba apie ją, tik pamatė, kad visi nutilo ir žiūri į ją.

– Jūs kalbate apie mane? – nustebusi perklausė ji.

– Jeigu jūs nieko neturite prieš. Kadangi jau nutuokiate apie mano įrangą...

– Bet aš tiktai...

– Prašau jus, Ketlina, mes mažai turime laiko, – nutraukė ją Erikas.

Ji išvydo, kad visi laukiamai žiūri į ją, ir suprato, kad jai nieko kito nelieka, tik sekti paskui jį.

– Ko jūs siekiate? – sušnibždėjo ji, kai jie ėjo per didžiulę valgyklos salę. – Aš nieko nenutuokiu apie jūsų įrangą.

– Žinoma, bet jūs man, šiaip ar taip, reikalinga.

Jie priėjo prie nedidelės pakylos, kuria Bi Džėjus paprastai naudodavosi kaip tribūna, darydamas kokį nors svarbų pranešimą. Erikas išėmė kamerą, patogiai pasidėjo ją ant dešinio peties ir priglaudė akį prie vaizdo ieškiklio. Ketlina pastebėjo, kad kairės akies jis neužmerkė.

– Valandėlę pastovėkite ramiai, – paprašė jis sukdamasis į ją.

Ketė su siaubu išvydo, kad objektyvas atsidūrė vos prieš kelis centimetrus nuo jos krūtinės, o pats operatorius sukioja kažkokias linzes.

– Kurių... – priblokšta Ketlina atšoko atatupsta.

– Stovėkit ramiai, aš pasakiau. – Laisvąja ranka jis stumtelėjo ją į ankstesnę vietą..

– Vadinasi, šit ko jums iš manęs reikia? Matau, kad tai jums labai smagu, bet aš taip nemanau.

Erikas atitraukė akį nuo vaizdo ieškiklio ir nuvargęs dirstelėjo į Ketliną.

– Aš tiesiog pasinaudojau balta jūsų palaidine, kad nustyčiau spalvų balansą.

– Ką tai reiškia? – šiek tiek ramiau, bet vis dar įtardama

pasiteiravo ji.

– Tai reiškia, – lėtai ir kantriai pradėjo aiškinti jis, – kad kameroje įmontuotas eksponometras. Kiekvieną kartą prieš filmuodamas aš privalau patikrinti apšvietimą ir spalvų balansą, nukreipdamas kamerą į ką nors balta. Prisiekiu, kad mano ketinimai jūsų palaidinės atžvilgiu buvo tyri ir taurūs.

– Tai kodė nepasinaudojote staltiese?

Erikas kreivai šyptelėjo.

– Aš pasakiau esąs taurus žmogus. Bet aš juk ne kvailys.

Ketlina prasibrovė pro jį ir žengė atgal prie stalo. Kai ji vėl atsisėdo ant savo kėdės, Bi Džėjus paklausė:

– Na, kaip, ar viskas gerai? Erikas pradėjo filmuoti?

– Manau, kad taip, – sumurmėjo ji nepatikslindama, kad jai visiškai nė motais, ką ten veikia ponas Gudžonsenas.

Kitą pusvalandį ji plepėjosi su vadovais ir tyčia nežiūrėjo į Eriką, kuriam, kad ir įspūdingo ūgio, pavyko pasidaryti visai nepastebimam. Jis vaikščiojo su kamera, filmavo, kaip vaikai valgo, kalbasi, nepiktai šaiposi vieni iš kitų. Baigęs jis garsiai švilptelėjo patraukdamas visų dėmesį. Sodrų jo balsą galėjai girdėti net tolimiausiame patalpos gale.

– Aš vardu Erikas. Kas nori filmuotis televizijai?

Reakcija buvo pritrenkianti. Ketė pajuto niūrų pasitenkinimą, kai prišokę prie Eriko vaikai ėmė reikalauti nufilmuoti visas idiotiškas jų grimasas. Tačiau operatorius nė nemanė priešintis.

Visą pusvalandį jis leido vaikams darkytis prieš kamerą. Paskui staiga nutraukė filmavimą, pastatė kamerą į ankstesnę vietą ir grįžo prie personalo stalo, rankove šluostydamasis srūvantį prakaitą.

– Jūs arba šventasis, arba mazochistas, – juokdamasi pasakė Edna. – Kodėl leidotės taip kankinamas?

– Aš jau seniai supratau, kad niekas taip neišgąsdina, kaip atsuktas į tave kameros objektyvas. Net įžūliausi nebeapverčia liežuvio, o jų judesiai darosi sukaustyti. Todėl leidau vaikams pakvailioti, kad jiems kamera nebekeltų mistinio siaubo. O rytoj visa tai parodysiu jiems video. Tikiuosi, kad filmavimas nebeatrodys jiems kažkas neįprasta, ir jie

paprasčiausiai nebekreips į mane dėmesio. Tai vienintelis būdas, kaip pasiekti, kad jie elgtųsi natūraliai.

– Jūs užkasate savo talentą į žemę, mano berniuk, – pasakė Bi Džėjus. – Jums reikėtų tapti vaikų psichologu.

Suskambėjo skambutis, pranešdamas, jog laikas miegoti. Vaikai padrikai palinkėjo labos nakties, ir pamažu minia išsivaikščiojo, valgykloje liko tik Harisonas, Ketlina ir Erikas.

– Erikai, mes keliamės anksti, – perspėjo Edna. – Pusryčiai – septintą trisdešimt.

– Ateisiu laiku. Kaip manote, ar kas nors iš virtuvės moterų užplikytų man termose kavos, kad galėčiau pasiimti su savimi?

– Na, žinoma, – patikino jį Bi Džėjus. – Kokią jūs mėgstate?

Tamsoje buvo matyti, kaip šypsantis žybtelėjo balti dantys.

– Juodesnę už dervą ir karštesnę už pragarą.

Bi Džėjus paplojo jam per petį ir nusijuokė.

– Jūs vis labiau patinkate man, mano berniuk. Eime, brangioji, aš pavargau.

Edna stojosi.

– Ketlina, patikiu Eriką tavo globai, nes apie stovyklą tu žinai daugiau už visus. Kelias dienas jis dirbs su tavo būriu. Neprieštarauji?

Įsiviešpatavo nejauki tyla, kurią drumstė tik cikadų čirpimas. Ketlinos visiškai nežavėjo mintis būti kameros taikiniu.

– Ketlina? – nesuprasdama nutraukė tylą Edna.

– Ne, aš neprieštarauju. Tiesiog svarsčiau... ką įdomaus mes galėtume surengti.

– Šį tą esu sugalvojęs, – pastebėjo Erikas. – Aš sudariau pavyzdinį scenarijų. Jis automobilyje. Eime, duosiu jums paskaityti jį. O rytoj aptarsime, ar verti dėmesio mano siūlymai.

– Puiki mintis, – nusišypsojo Bi Džėjus. – O mes, senukai, eisime miegoti. Taip, Edna?

– Taip. Labanankt.

– Labanakt, – sutartinai atsakė Ketė ir Erikas.

Harisonai išėjo.

Tamsu – nors į akį durk. Čia, kalnuose, tamsos neperskrosdavo didmiesčio šviesos, tik beribiame danguje žibėjo žvaigždės, apie kurias pamiršti, kai aplinkui pernelyg daug elektros šviesos.

Ketlina patyliukais atsiduso, bet niekuo neišsidavė įpykusi. Erikas tik apsidžiaugtų supratęs, kad ji susikrimtusi. Ji su pasitikėjimu žengė tamsoje greta jo ir vos ištvėrė nesukikenusi, kai jis slopiai keiktelėjo atsitrenkęs galva į žemai nusvirusią šaką.

Jis nešėsi kamerą ir trikojį, bet ji pastebėjo, kad jis neuždusο. „Matyt, pripratęs prie krūvio. Na, nieko, pažiūrėsim, kaip tu elgsies rytoj", – pamanė Ketė, jau sugalvojusi išbandymą, kuris parodys, kas stipresnis ir ištvermingesnis.

– Aš atidarysiu automobilį, kad būtų šviesos, – pasakė Erikas ir atidarė priekines savo „bleizerio" dureles. – Berods scenarijus kažkur čia, – sumurmėjo jis pažvelgdamas į vidų. Rūpestingai, lyg motina guldydama kūdikį, jis įdėjo kamerą į specialų futliarą, iš vidaus išmuštą kažkuo minkštu. Paskui atsitiesė ir pažvelgė į Ketliną.

Dar jai nesuvokus, ką jis ketina daryti, Erikas uždėjo ranką jai ant pečių ir prisitraukė prie savęs. Palenkęs galvą, jis lyžtelėjo liežuviu apatinę jos lūpą, o paskui pabučiavo – greit ir aistringai.

– Ką jūs čia, po velnių, darote? – priblokšta suriko Ketė.

– Man regis, tai akivaizdu.

– Man to nereikia ir manęs tai nedomina, pone Gudžonsenai. Ir jeigu šis filmavimas nebūtų toks svarbus mūsų stovyklai, liepčiau jums nešdintis po velnių. Užuot tai padariusi, privalau jums visokeriopai padėti.

– Kaip tik taip ir maniau. Persikai!

– Kur tas jūsų velnio scenarijus?

– Ogi jo nėra. Aš pamelavau. Tiesiog norėjau pabūti su jumis viena toje juodut juodžiausioje tamsoje.

Ketlina apsisuko ir tylėdama nužingsniavo atgal.

Lyg su iššūkiu, lyg su džiaugsmingu lūkesčiu jis riktelėjo jai pavymui:

– Rytojaus rytą pasimatysime!

3

Kita diena prasidėjo nelabai įkvepiančiai. Ketlina beveik nemiegojo naktį, ir bloga nuotaika nė kiek nepagerėjo, kai prie pusryčių stalo ji pirmiausia išvydo Eriką. Jis šypsojosi, kvailiojo su vaikais, sukosi apie būrių vadovus, atrodė pailsėjęs ir patenkintas.

Paprastai Ketė leisdavo sau suvalgyti per pusryčius keletą ką tik iškeptų lengvučių sausainių, tačiau šiandien vietoj sausainių būtų galėjusi lygiai taip pat kramsnoti kartoną. Visai nieko nejausdama suvalgė pusryčius, užbaigdama juos kava su grietinėle. Keptos kiaulienos su kiaušiniais kvapas nesukėlė jai jokio apetito. Vakar vakare visas pasaulis jai tartum sugižo, ir dėl to buvo kaltas Erikas Gudžonsenas. Ji neapkentė jo už tai. Ji metė mėgstamą darbą, norėdama atsikratyti dėmesio, kurį nesivaržydamas jai rodė vyriškis, kone sprogstantis nuo savimeilės. Dabar jai atrodė, kad Deividas Rosas – tiesiog diletantas, palyginti su šiuo operatoriumi.

Tik tolimiausiame sąmonės kamputyje Ketlina išdrįso prisipažinti, kad tas bučinys ją labai paveikė. Jis buvo greitas, pabučiuota buvo beveik juokais, tačiau padarė labai didelį įspūdį. Kai Eriko liežuvio galiukas palietė jos lūpas, pasitenkinimo banga nuvilnijo visu jos kūnu ir po savęs paliko žiojėjančią tuštumą.

Dabar, slapčia žvelgdama į Eriką iš po nuleistų blakstienų, Ketlina prisipažino iš esmės žaidusi su juo slėpynes. Visa, ką ji darė nuo pat jų susitikimo pradžios, buvo apsauginė reakcija į vyrišką jo žavesį. Matyt, todėl Erikui taip patiko ją erzinti.

Tvirtai pasiryžusi nebesileisti jo provokuojama, Ketlina sudarė dienos planą. Ji – savarankiška, nepriklausoma moteris, ir dienai baigiantis jis tai supras. Dėl tolesnių jų santykių galima pasakyti tik tiek: ką gi – ji kalbės su juo labai mandagiai, labai oficialiai ir labai šaltai, o į dviprasmiškus jo tauškalus reaguos ramiai ir nuolaidžiai.

Taip apsisprendusi dirstelėjo į rankinį laikrodį ir švilptelėjo švilpuku, kuris kabojo jai ant kaklo.

– Ketvirtasis būry, susitinkame lauke. Mikliai!

Ketlinai pačiai patiko, kaip tvirtai ir su pasitikėjimu savimi nuskardėjo jos balsas. Išėjusi į lauką, ji kaktomuša susidūrė su Eriku. Jis tuojau pat išsitempė kaip styga ir raiškiai pasaliutavo, prajuokindamas susibūrusius vaikus.

– Atvykau vykdyti tarnybinių pareigų, seržante!

Įveikusi save, kad kandžiai neatkirstų, Ketė mandagiai paklausė:

– Ar turite viską, ko reikia?

– Aš, aš pasirengęs, – iškilmingai raportavo jis.

„Tai tu taip manai“, – mintyse atsakė jam Ketlina. Garsiai ji tarė:

– Tuomet eime.

Ji pasirengė aktyvioms pratyboms pagal visą programą. Tikėdamasi nurodyti ponui Gudžonsenui tikrąją jo vietą, ji su nepasitenkinimu pastebėjo, jog žygio metu jis laikosi šauniai. Gana mikliai užkopė aukštyn skardingu vingiuotu keliu laikydamas ant peties kamerą, kad kiekvieną akimirką galėtų ja pasinaudoti. „Kaip jam tai pavyksta?“ – nuvargusi paklausė ji savęs, kai būrys pasiekė skirtą vietą. Nusiplūkusi Ketė susmuko ant žolės pailsėti.

O Erikas visą tą laiką filmavo, kaip vaikai ima savo gertuves, kaip godžiai geria vandenį, meta ant akmenuoto kranto įkyrėjusius kroso batukus; kai kurie iš jų jau nukūrė į mišką ieškoti naujų nuotykių.

Ketlina atsišliejo į medžio kamieną ir užsimerkė. Gavo atsimerkti, išgirdusi, kaip masyvus Eriko kūnas klestelėjo greta.

– Nieko sau! – garsiai atsiduso jis ir nusišluostė kaktą nosine. – Ar kasdien rengiate tokias iškylas?

– Ką, pavargote? – su nepasitikėjimu paklausė Ketė.

– Ir dar kaip! O jūs argi nepavargote? Jei man reikėtų taip gyventi, po savaitės iškeliaučiau pas Abraomą.

Jis nusišypsojo, atsakydama ir ji šyptelėjo. Ar ji gali tai įskaityti kaip savo pergalę?

Grįžęs į stovyklą, būrys greit papietavo, ir visi nuskubėjo šaudyti iš lanko. Vaikai prikalbėjo ir Eriką išmėginti savo jėgas. Jo rezultatas buvo daug geresnis už Ketlinos, ir susibūrę aplinkui vaikai pagarbiai stebėjo, kaip jo strėlės

lekia į patį taikinio centrą. Paskui jis vėl užsikėlė ant peties kamerą ir ėmė filmuoti, kaip Ketė veda treniruotę.

Dienai įpusėjus, Ketlina buvo priversta pripažinti, kad Erikas vis dėlto vertas pagarbos. Jis nė akimirkos nepamiršo turįs dirbti. Kamera buvo lyg ir jo paties dalis, ir jis itin atsargiai elgėsi su ja. Bet labiausiai Ketę stebino jo santykiai su vaikais: jis buvo kantrus, atsakinėjo į nesibaigiančius klausimus, kvailiojo, mokėjo pabarti arba paguosti nė kiek neužgaudamas vaiko savimeilės.

Ketlina švilptelėjo, ir vaikai šūkaudami bei spygaudami nubėgo prie upės. Stebėdama juos, Ketlina pažvelgė per petį ir išvydo, kad Erikas grįžta atgal į stovyklą. Nenorėdama prisipažinti esanti šiek tiek nusivylusi, Ketė nuėjo paskui vaikus.

Po futbolo marškinėliais ir šortais ji buvo pasivilkusi bikinį, tiesa, labai kuklų. Ketė nusivilko uniformą ir nerūpestingai puolė į gaivinančią vėsumą. Vaikai bematant įtraukė ją į savo knibždėlyną, ir netrukus Ketei liko tik rūpintis, kaip išlaikyti galvą virš vandens, tuo tarpu vaikai šokinėjo ant jos ir stengėsi paskandinti.

Pagaliau žvygaudami ir kvatodami jie paklausė jos maldavimo pasigailėti ir paleido. Ketė išlipo į krantą ir atbloškė prilipusius prie veido plaukus.

Tuomet ji pamatė, kad ant kranto stovi Erikas vienomis glaudėmis, bet su kamera ant peties, ir ta kamera atsukta tiesiai į ją. Ji sumišo, paskui droviai nusišypsojo ir nusisuko į vaikus, ragindama juos nors šiek tiek laikytis drausmės.

Ketė įsibrido į seklumą ir nugręžė šlapius plaukus.

– Maniau, kad šiandien jau baigėte, – kapotai pasakė ji, trokšdama tik vieno: kad jis nukreiptų kamerą nuo jos maudymosi kostiumėlio kur nors kitur.

Erikas saugiai padėjo videokamerą ant plokščio akmens didelio plačiašakio medžio paunksmėje. Dabar, kai drabužiai nebedengė jo kūno, buvo matyti, kaip gražiai jis sudėtas. Ketei užgniaužė kvapą. Šviesūs garbanoti plaukai ant jo krūtinės gražiai siaurėjo į šilkinį ruoželį, dingstantį po plačiu žydrų jo glaudžių juosmeniu. Raumeningos dailios kojos buvo apželusios šviesiais plaukeliais, pabrėžiančiais įdegimą.

– Aš tik pasiėmiau naują kasetę ir nusirengiau.

– Ketinate išsimaudyti?

– Taip. Negaliu atsispirti. Aš visiškai nusivariau nuo kojų. – Jis mostelėjo link kalno, į kurį jie šiandien kopė.

Kol jis plaukiojo, Ketė sėdėjo ant kranto. Jis svaidė berniūkščius į kairę ir į dešinę, su mergytėmis žaidė atsargiau, bet niekas iš vaikų nebūtų galėjęs skųstis buvęs pamirštas. Net Džeimis, visą dieną sekiojęs paskui Eriką kaip prisegtas, buvo įtrauktas į bendrą žaidimą.

Ketlina pirštais šukavosi plaukus. Jie jau buvo beveik išdžiūvę, kai Erikas riktelėjo vaikams „pakaks" ir iššoko iš vandens.

– Jei čia per ilgai išbūsiu, man prireiks vitaminų, – pareiškė jis ir išdriko žolėje.

Ji nusijuokė.

– Nesijaudinkit, ne toks jau jūs silpnas. – Ir pridūrė, pati nesuprasdama kodėl: – Tiesiog aš norėjau, kad šiandien jūs visiškai išsikvėptumėt.

Erikas pasivertė ant šono ir pažiūrėjo į ją savo skvarbiomis mėlynomis akimis. Nenorėdama susidurti su jo žvilgsniu, ji perdėtai susidomėjusi stebėjo vandenyje dūkstančius vaikus.

– Kodėl? – tyliai ir rimtai paklausė jis.

– Pati nežinau. Gal kaltas tas mano instinktyvus priešiškumas žmonėms, kurie su savo kamera lenda žmonėms į širdį ir džiaugiasi, kai pavyksta nufilmuoti ką nors pikantiška. Aš iškart pamaniau, kad esate cinikas, atvažiavęs čionai filmuoti ieškodamas kokios nors niekingos naudos sau. „Kalnų" stovykla atvira visiems ir išsilaiko tik iš privačių aukų. Atlyginimams sau Edna ir Bi Džėjus ima visai mažai, o rudenį ir pavasarį pluša iš kailio nerdamiesi – komplektuoja grupes ir taip toliau. Savo atlyginimus jie išleidžia stovyklos reikmėms. Jie laiko tą našlaičių stovyklą savo kūdikiu, bet visada yra pasirengę išklausyti kritiką. O apie jus iš pradžių pamaniau, kad jūs iš čionykščių raganų medžiotojų.

Ji nustebo, kai jis nusijuokė.

– Prieš kelerius metus toks ir buvau.

– Nejaugi?

– Taip. Aš buvau cinikas. Maniau, kad pasaulis visai pagedo. Suprantama, aš žinojau, kaip galima pataisyti jį, bet savo samprotavimų apie tai niekam neišsakiau. Nenorėjau atsidurti vienoje draugijoje su tais idiotais, kurie trokšta įtvirtinti visuotinį teisingumą. – Jis su kartėliu nusijuokė ir ėmė mėčioti akmenukus iš vienos rankos į kitą.

– O kas gi privertė jus patikėti šio pasaulio netobulumu? – paklausė Ketlina. – Kadaise ir aš maniau, bet aš turiu kuo pasiteisinti: šis pasaulis atėmė iš manęs tėvus.

– Tas ir yra. Aš neturiu kuo teisintis. Manau, kad mano paskatos buvo nesubrendimas ir nuobodulys, o ne kas nors prasminga. Aš – tipiškas egoistų kartos atstovas. Jeigu jau pasaulis sumanė nugrimzti į pragarą, – tegul. O aš rūpinsiuos tik pats savimi.

– Ir kodėl jūs pasikeitėte? Nors man atrodo, kad vis dar per gerai apie save galvojate.

– Mane nusiuntė parengti reportažo apie Etiopiją. Išvykau tvirtai tikėdamas, kad pasaulis šlykštus, ir išgyvenau ten šešis mėnesius.

– Ir ką gi, ar pamatėte dar didesnę bjaurastį?

– Ne, – papurtė galvą Erikas. – Ten aš radau grožį.

– Aš ne...

– Pamėginsiu paaiškinti, jei galėsiu. Kartą aš pakliuvau į bėglių stovyklą. Viešpatie, Ketlina, jūs nė įsivaizduoti negalite, kad yra tokių nelaimių ir skurdo. Mes net maždaug... – Jis bejėgiškai skėstelėjo rankomis. – Neįmanoma žodžiais nupasakoti, kokia ten suirutė, tie... puvėsiai. – Jis papurtė galvą lyg stengdamasis atsikratyti užplūdusių prisiminimų. – Tačiau aš privalėjau visa tai nufilmuoti. Staiga pamačiau jauną motiną su kūdikiu ant rankų. Abu jie buvo visiškai išsekę, tiesiog vaikščiojantys lavonai. Bet pamačiusi, kad aš žiūriu į ją, motina mėgino išspausti iš savo krūties paskutinį pieno lašą ir įspraudė spenelį kūdikiui į burnytę. Šis pravirko. Kūdikis ištiesė rankytę ir palietė motinos veidą. Jis lyg guodė ją, leisdamas suprasti: ji padarė viską, ką galėjo, ir jis dėkingas jai už tai. – Erikas nutilęs žvelgė į tuštumą. Atrodė, kad jo susimąstymo negali sudrumsti net įsisiau-

tėjusių vaikų riksmai. – Tarp siaubą keliančios bjaurasties išvydau kažką gražaus. Aš nepersikūnijau tą pačią akimirką, bet supratau: jeigu gerai įsižiūrėtum, visur galėtum rasti gėrio. Ir apskritai pasaulį verta gelbėti – kad ir dėl vieno vienintelio kūdikio.

Ketei ta istorija padarė įspūdį.

– Jūsų kamera gali pagauti šimtus niuansų, nematomų pilka akimi. Ji nešališka. Be prietarų.

– Eikšekit, – staiga pasakė jis griebdamas Ketei už rankos ir staigiu trūktelėjimu pakeldamas ją.

– Kur? – nusistebėjo ji. – O vaikai...

– Ne, ne. Mes niekur neišeisime iš čia. Mažai kam suteikiama tokia garbė. Tikiuosi, deramai tai įvertinsite.

Erikas nuvedė ją prie didžiojo akmens, ant kurio buvo padėta kamera. Įsisprendęs vertinamai nužvelgė Ketliną, paskui nukreipė akis į sunkią kamerą.

– Įdomu, kaip jūs tai darysite? – sumurmėjo jis. – Jeigu uždėsiu kamerą jums ant peties, juk iki juosmens žemėn įsmegsite.

– Ką...

– Aha! Sugalvojau. – Jis paspragsėjo mygtukais kaip vakar vakarą, kai jie grįžo prie automobilio. – Taip, dabar prieikite čionai. – Jis suėmė ją per liemenį ir pastūmėjo prie akmens taip, kad jos akys atsidurtų viename lygmenyje su kamera.

– O dabar pasistiebkite ir priglauskite dešinę akį prie vaizdo ieškiklio. Matote, ten yra mažas monitorius?

Ji padarė taip, kaip jis sakė. Buvo sunku susikaupti ir daryti kažką kita, kai jo rankos lietė nuogą jos pilvą.

– Aš matau, bet nesu tikra, kad tai jis. Jis panašus į juodai balto vaizdo televizorių. Maniau, kad pamatysiu tą patį, kaip ir per paprastą kamerą, – pasakė ji.

– Filmuodama šia kamera, iškart galite matyti, kaip tai atrodys televizijos ekrane, išskyrus spalvas. Štai kodėl man būtinai reikėjo subalansuoti spalvas. – Jis atsikosėjo ir lengvai kumštelėjo Ketę alkūne į pašonę. – Ką jūs matote? Sakykite man apie kiekvieną kameros judesį.

– Taip, – netvirtai pradėjo ji. Apskritai ji matė tik neaiškų

stovinčio prieš juos medžio siluetą. – Tikriausiai nenustatytas optimis židinys, – spėjo Ketė.

– Pasakykite „stop“, kai reikės, – visai greta jos ausies prašneko jis. – Pasistengsiu pafokusuoti.

Ketė žiūrėjo, kaip medžio kamienas pamažu ryškėja, pagaliau ji galėjo matyti net menkiausias detales.

– Stop! – šūktelėjo ji.

– O dabar nuspręskite, kur norite pasukti objektyvą. Į dešinę? Į kairę? Į viršų? Žemyn?

– Šiek tiek į viršų, arčiau šakų.

Erikas žengė arčiau ir šiek tiek patraukė kamerą. Ketė pajuto, kaip šilta plati jo krūtinė prisispaudė prie jos nugaros. o rankos nusileido jai ant pečių, ir jis vėl kažką ėmė manipuliuoti su linzėmis. Ketlinos širdis pradėjo tankiau plakti.

– Dabar šiek tiek į kairę, – sunkiai atsikvėpdama pasakė i. – Taip... Luktelėkit! Štai. Čia kažkas... – A-a, tai voras... r voratinklis koks didžiulis! Jis nutįsęs nuo šakos iki šakos. Voras taip įnikęs darbuojasi. Oi, Erikai, ar negalima arčiau, uriu galvoje – ar negalima voro padaryti didesnio?

– Žinoma, bet tada reikės pafokusuoti. Taip gerai?

– Ta-a-ip! Puiku! Jis nuostabus, tiesiog nuostabus.

– Vadinasi, jūs norite nufilmuoti vorų gyvenimo dieną?

– Argi mes nefilmuojame?

– Ne, aš dar nenuspaudžiau paleidiklio.

„Jei mes pradėsime filmuoti, jis dabar patrauks kairę ranką“, – pamanė Ketė. Bet ji klydo. Atvirkščiai, jis atsirėmė į akmenį, todėl ji buvo suspausta tarp kieto šalto riedulio ir šilto virpančio Eriko kūno. Ir ji nebūtų galėjusi pasakyti, kur buvo daugiau jėgos – akmenyje ar raumenyse.

– Na, kaip jis? – sušnibždėjo Erikas. Jo ūsai lengvai pakuteno jos ausies spenelį.

– Nuostabu. Jis toks gražus.

Ji pajuto, kaip jo keliai liečia jos šlaunis, ir nejučia atsistojo taip, kad jam būtų patogiau.

– Jūsų plaukai kvepia dobilų medumi, – sušnibždėjo Erikas.

Šį kartą jokių abejonių nekilo: jo lūpos beveik lietė jos ausį. Jis vos krustelėjo klubus, ir Ketė staiga suprato, jog

vienintelė juos skirianti kliūtis yra jos maudymosi kostiumėlio bei jo glaudžių audinys.

– Erikai, – sušnibždėjo ji.

– M-m?

Jis įsikniaubė nosimi į jos plaukus prie ausies.

– Man regis... aš... voras... Mums geriau liautis.

Ji pati nebuvo įsitikinusi, ką turi galvoje, – filmavimą ar pavojingą jų kūnų artumą, labiau primenantį apsikabinimą.

– Gerai, – atsiduso jis.

Erikas išjungė kamerą, ir mažas monitorius vėl papilko. Išsilaisvinusi Ketlina krestelėjo galvą ir pasisuko į Eriką. Tačiau ji dar negalėjo susitikti su jo žvilgsniu ir nudelbusi akis į žemę pasakė:

– Dėkui. Buvo nuostabu.

– Tiesa?

Šiurkštokame tone jautei norą išgirsti nuoširdų atsakymą. Ketė skubiai dirstelėjo į jį, ir ją pribloškė jo veido griežtumas. Hipnotizuojančios akys paklaidžiojo jos veidu ir stabtelėjo prie drebančių lūpų.

– Kete! Kete!

Tylus vaikiškas balsas įsibrovė į jos smegenis, o ten nebuvo nieko, išskyrus aistringą geismą. Ji nusisuko nuo Eriko ir nematančiomis akimis pažvelgė į Džeimį.

– Kete? – netvirtai pakartojo berniukas. – Man kojos šąla.

Ketlina skubiai žvilgtelėjo į laikrodį ir pliaukštelėjo sau per degantį skruostą.

– O Viešpatie! Jau ketvirtis po penkių!

Erikas nusijuokė, bet ji nekreipdama į tai dėmesio nubėgo į pakrantę, pasirausė tarp drabužių, išsiėmė švilpuką ir garsiai sušvilpė.

– Greitai, greitai, vaikai. Mes vėluojame. Aukitės kojas ir rikiuokitės.

Dabar pagaliau ji pastebėjo savo rankoje mažą rankutę ir klausiamai pažvelgė į Džeimį. Jo akys iš pasitenkinimo žibėjo.

– Smagu buvo šiandien su Eriku, tiesa, Kete?

Ketlina pasisuko į akmenį, kur su kamera ant nuogo peties stovėjo Erikas.

– Taip, – susimąsčiusi tarė ji. – Buvo smagu.

* * *

Erikas greit sušlamštė savo vakarienę ir nuėjo prie videomagnetofono valgykloje: reikia parodyti vaikams vakarykštį jų darkymąsi. Jie bematant atstūmė mėsą su daržovėmis ir iškart ėmėsi šokoladinio apkepo, tikėdamiesi taip greičiau baigti vakarienę.

Vos tai pastebėjęs Erikas garsiai pareiškė:

– Niekas neatsikels nuo stalo tol, kol neparodys tuščios lėkštės.

Vaikai vienu balsu sukliegė. Po pusvalandžio du šimtai vaikų susėdo pusračiu prie televizoriaus.

– Taigi – dėmesio. Mano taisyklės labai griežtos. Berniukas, kuris pašoks ir užstos kitiems ekraną, turės susigrumti su manimi. Taip pasielgusi mergytė turės mane pabučiuoti. – Vaikai ėmė žvygauti ir kvatotis. – Neketinu kartoti. Jei ramiai sėdėsite, matysite visi. Aišku?

– Aišku! – choru suriko vaikai.

Erikas paleido kasetę, ir netrukus jie raitėsi iš juoko matydami savo vaipymąsi ekrane.

– Jis tiesiog stebuklus daro su vaikais, tiesa? – šūktelėjo švytinti Edna. Ji, Ketlina ir kiti vadovai sėdėjo prie stalo – kas su kavos puodeliu, kas su šaltos arbatos stikline.

– Taip, jis – žmogus patyręs, – patvirtino Ketė.

– Oi, aš žinau. Be patirties jis nedirbtų televizijoje ir neparengtų tokių profesionalių reportažų. Bet patys žinote, kokie būna tie kūrybinių profesijų darbuotojai – ant visų šaukia rėkia, nosį riečia, o Erikas su vaikais tvarkosi tiesiog idealiai.

Ketlina sunėrė rankas ant krūtinės. Ji nenorėjo, kad jis pasirodytų toks jau nuostabus. Ji stengėsi rasti jo ydų. Ji norėjo, kad jis suklystų, pakliūtų į keblią situaciją. Jo tobulumas ją erzino. Jo buvimas ją erzino. Jis pats ją erzino.

Nuo to laiko, kai ji su būriu grįžo į stovyklą ir leido vaikams skirstytis po palapines, jos galvoje darėsi tikra sumaištis. Dideliam savo apmaudui nuolat pasijusdavo prisi-

menanti tai, kaip jis stovėjo prisiglaudęs prie jos, kaip šnibždėjo kažką į ausį. Ji galvojo apie karštą jo kūną, trūksmingą alsavimą ir švelnius prisilietimus.

„Na, visiška pakvaišėlė, – mintyse subarė save Ketlina. – Aš – suaugusi moteris, pernelyg suaugusi, kad man imtų spurdėti širdis ir imčiau tankiau alsuoti išvydusi nuogą jo kūną su nedideliu audeklo rėželiu, kuris nepridengia, o, atvirkščiai, dar labiau išryškina jo vyriškumą". Niekada anksčiau Ketlina taip negalvodavo apie vyro anatomijos ypatumus.

Ji įveikė savo norą vakarienei pasipuošti kuo nors gražesniu už uniforminius šortus ir baltus marškinėlius. Vis dėlto neatsispyrė pagundai mažumėlę pasišlakstyti riešus „Micuko" kvepalais. „Ne dėl jo, ne, – apgaudinėjo pati save, liesdama iškvėpintais pirštais vidinę kelių pusę.

Ednos susižavėjimas Eriku tik sustiprino Ketės ryžtą nepasiduoti jo žavesiui. Jis matęs pasaulio. Jis keleriais metais vyresnis už Ketę. Kiek jam? Trisdešimt? Trisdešimt penkeri? Apskritai ne amžius svarbu. Net ir tuomet, jei būtų už ją jaunesnis, jis vis tiek liktų labiau patyręs, matęs gyvenimo.

Na, žinoma, visose pasaulio vietose, kur tik yra buvęs, jis turėjo reikalų su moterimis. Tokios kaip Eriko išvaizdos vyras neilgai išbus vienišas. Nuo jo tiesiog dvelkia vyriškumu, ir tam niekas negali likti abejingas, ypač moterys. Bendraujant su silpnąja lytimi jam tikriausiai įtikinėjimo talentas praverčia tik vieninteliu atveju – kai reikia nutraukti santykius su moterimi ir išprašyti ją iš savo lovos. Pasiguldyti ją tenai jam neturėtų būti sunku.

Nejučia įsivaizdavo tokį reginį: Erikas guli plačioje lovoje, greta jo – moteris. Tai ji pati. Ji nė kiek nesipriešina. Jis bučiuoja ją į kaklą. Jo ūsai...

Na, ką ji čia, iš tikrųjų?! Ketlina papurtė galvą. Kaltai apsidairiusi ji išvydo, kad nei Harisonai, nei kas nors kitas nepastebėjo keisto jos elgesio. Visi susidomėję žiūrėjo kasetę, kurią vaikų prašomas Erikas paleido antrą kartą.

Niekas neatkreipė dėmesio, kai Ketė atsistojo ir išėjo iš valgyklos, tyliai uždarydama paskui save duris.

Niekas, išskyrus Eriką.

Jis matė, kaip Ketė išėjo į priemenę, atsisėdo ant aukštutinės pakopos, atlošė galvą ir ėmė žiūrėti į dangų. Ilgos plaukų sruogos, surištos į „uodegą", pasklido šilkiniais tamsiais ruoželiais ant akinamai baltų futbolo marškinėlių.

Prisimerkęs jis prisiminė sklindantį nuo jos plaukų dobilų medaus kvapą, kuris šiandien buvo jį apsvaiginęs.

Nelengva buvo atsitraukti nuo gundančio reginio už lango. Gaila, bet negalima nutraukti demonstravimo. Jis atsisuko į monitorių, bet mintimis liko su mergina priemenėje.

Mergina? Moteris? Nesuprasi. Nežinia kodėl nė viena etiketė, kurias jis paprastai lipindavo moterims, netiko Ketlinai Heili. Ji panėšėjo ir kartu nepanėšėjo į kitas moteris. Jautei ypatingą jos prigimtį, kažkokį pranašumą, kuris neleido priskirti jos kuriai nors konkrečiai kategorijai.

Bet ji buvo moteris. Viešpatie! Ir dar kokia moteris! Kas kartą, kai jis žiūrėdavo į ją, visa jo esybė neginčijamai tvirtino tai.

Ir dar šis tas, ko neįmanoma priskirti įprastiems dalykams. Ketė visiškai neatitiko jo skonio. Harisonai papasakojo jam, kad ji dirba mados pramonėje. Na, šitai jis ir pats būtų galėjęs atspėti. Kuri dar su šortais ir berankoviais marškinėliais būtų atrodžiusi tartum nužengusi iš madų žurnalo viršelio? Erikui niekada nerūpėjo, kaip moteris apsirengusi. Jam geriau patikdavo moterys be drabužių. Be to, jam patikdavo tuklus kūnas, apvalios strėnos, didelės krūtys.

O Ketė buvo sudėta kaip berniukas, tačiau tvirtas jos kūnas varė jį iš proto. Norėjosi suspausti jį glėbyje ir įsitikinti, ar jis iš tikrųjų toks stangrus, kaip atrodo. Ketė nedemonstravo savo ilgų dailių kojų, bet vakar kopiant į kalną Erikas pajuto besigėrįs virpančiais jos raumenimis. Ketės krūtinė buvo maža, bet aukšta ir žavių formų.

Velniai rautų, užsisvajojo! Juk ją ir moterimi pavadinti sunku – kone vaikas. Jis mėgo moteris, bet mėgo jas nuogas, tylinčias ir gulinčias jo lovoje. Jis niekad negalvodavo apie jas kaip apie sau lygias būtybes. Jam niekada neateidavo į galvą užmegzti su jomis rimtą pokalbį. O šiandien

išsakė Ketlinai samprotavimus, kurie jį patį nustebino. Ji įdėmiai klausėsi, ir tai paskatino jį aiškiai suformuluoti mintis, kurios iki tol miglotai šmėsčiojo jo galvoje.

Vakarykštis bučinys nebuvo atsitiktinis. Erikas iš anksto viską apgalvojo. Jis labai norėjo pabučiuoti ją. Užuot tuo ir apsiribojęs, ėmė trokšti dar daugiau: ne vien palytėti lūpomis, bet ir pasimėgauti ja iki valiai.

Kasetė baigėsi, videomagnetofonas spragtelėjo, ir susižavėjusių vaikų plojimai pažadino Eriką iš malonaus susimąstymo.

– Dar, dar! – reikalavo vaikai.

– Manau, kad šiandien pakaks, – nusijuokė Erikas.

– Vaikai, – garsiai šūktelėjo Bi Džėjus ir suplojo delnais. – Jau nuskambėjo vakaro skambutis, skirstykitės po palapines. Vadovai, patikrinkite savo būrius. Šįvakar turėjom tikrą šventę. Padėkokite ponui Gudžonsenui.

Atsakė kurtinamai šūkaudami – kiekvienas stengėsi perrėkti draugą.

Ketlina grįžo į valgyklą kaip tik per patį sąmyšį. Erikui vos pavyko prasibrauti prie jos per minią.

– Rengiausi peržiūrėti tai, ką šiandien nufilmavau. Medžiaga dar nesusigulėjusi, bet norėčiau, kad pažiūrėtumėt, kas išeina.

– Taip, bet... – Ji užsikirto.

– Na, prašau, – įkalbinėjo jis. – Laikykite, kad jums už dyką parodysiu filmą. – Jis neryžtingai palietė jos petį.

– Na, gerai, – nusišypsojo Ketlina.

Jie palinkėjo visiems vadovams labos nakties. Harisonai skubėjo namo ir atsisakė Eriko kvietimo pasilikti, nes Bi Džėjus ketino pažiūrėti dešimtos valandos naujienas. Moterys, dirbusios virtuvėje, baigė darbą, ir valgykla ištuštėjo.

– Dabar aš įdėsiu pirmąją kasetę, – pasakė Erikas. – Gal išjungti šviesą? Geriau matysime.

Ketlina priėjo prie didelio skydo ir spragtelėlėjo jungiklį. Dabar degė tik išsklaidytos šviesos lempos pagalbinėje virtuvės patalpoje.

– Jau? – paklausė pažvelgdamas per petį Erikas ir nusišypsojo.

– Jau.

Jis įjungė video, ir Ketė atsisėdo prie vieno ilgo pietų stalo. Erikas įsitaisė greta, atsirėmė alkūnėmis į stalą, stovėjusį jam už nugaros, ir užsikėlė ilgas kojas ant priekinio stalo. Ketė dirstelėjo į plikas savo kojas, kurios buvo kone greta jo, bet neatsitraukė.

Jie žiūrėjo viską paeiliui, ir labai greit pradėjo draugiškai šnekėtis aptardami tai, ką matė. Ketė negalėjo ištverti nenusijuokusi, kai kamera pagavo šlapią, užsižliumbusį Greisės veidą. Mergytė žygio metu pargriuvo ir užsigavo kelį, ir dabar aikčiojo taip, tarsi jos koja būtų ne nubrozdinta, o joje žiojėtų didžiausia žaizda.

– Ak, Erikai, kaip tai žiauru, – papriekaištavo operatoriui Ketlina tebesijuokdama.

– Galbūt, – numykė jis. – Bet aš negalėjau atsispirti. Žinote, vieną gražią dieną, kai ji paūgės, nusiims tas sąvaržas nuo dantų ir įsidės kontaktines linzes, garantuoju, kad visoms gražuolėms nušluostys nosį.

Jo ranka nuslydo Ketei ant peties.

– Tikiuosi, kad jai pasiseks. Ji to nusipelnė. Jos tėvai ir mažas broliukas žuvo automobilių katastrofoje. Ji pati kelis mėnesius gulėjo ligoninėje. Tada jai buvo aštuoneri metai, o tokio amžiaus vaikai retai įvaikinami. Manoma, kad per vėlu. Greičiausiai ji išbus prieglaudoje iki aštuoniolikos metų, kol įstos į koledžą.

– Viešpatie, kaip gaila.

Ketlina atsiduso.

– Taip. Daugelis mūsų vaikų pateko į prieglaudą panašiomis aplinkybėmis. Kai kuriems liko vienas iš tėvų, dažniausiai tėvas, nesugebantis prižiūrėti vaiko. Yra vienas kitas neteisėtai gimęs, labai mažai tokių, kurie neteko tėvų nuo kūdikystės. Kūdikiai lengviausiai įvaikinami.

Čia ekrane stambiu planu pasirodė Džeimis.

– O štai Džeimis – išimtis iš taisyklės. Jo tėvai niekada nebuvo vedę. Motina atidavė jį į prieglaudą vos gimusį. Bet jis niekada nebus įsūnytas dėl mišrios rasės.

Eriko ranka nuslydo nuo jos peties prie kaklo.

– Jūs jaučiate jam kažką ypatinga?

– Taip. Aš stengiuosi niekaip neparodyti savo požiūrio į jį, bet taip jau yra.

Ketlina su palengvėjimu atsiduso, kai Erikui prireikė atitraukti ranką, kad įdėtų kitą kasetę. Juk ji vos nenulenkė galvos jam ant peties.

Erikas filmavo dvidešimt minučių trukmės kasetėmis ir kas kartą atsistodavo persukti vienos ir įdėti kitos. Grįžęs į vietą, jis uždėdavo ranką jai ant peties arba nugaros.

Kai ekrane pasirodė voras, Ketė užsidengė veidą rankomis. Kadangi kamera jos rankose judėjo, filme atrodė, kad voras kažkaip keistai šoka savo voratinklyje. Jiedu ėmė kvatoti.

– Džiaugiuosi, kad netapau operatore! – šūktelėjo Ketė.

– Jūs nepatogiai stovėjote ir negalėjote kameros laikyti savo rankomis. Aš taip pat neturiu kuo pasiteisinti: nemačiau, ką filmuoju.

Jis pasislinko arčiau ir priglaudė lūpas prie jos ausies.

– Be to, ėmiau galvoti apie ką kita.

Jo lūpos vos palietė jos skruostą. Tuo metu videomagnetofonas sustojo.

– Velnias! – tyliai nusikeikė Erikas sau po nosimi ir atsistojo pakeisti kasetės.

Ketlinos keliai šiek tiek tirtėjo.

– Aš geriau eisiu, – išlemeno ji.

– Ne. Liko dar viena. Sėskitės, – įsakė jis.

Jai nepakako valios priešintis, o tiesą pasakius – nebuvo visiškai tikra, kad nori išeiti. Ji atsisėdo ant suolo. Erikas klestelėjo greta ir ryžtingai uždėjo ranką jai ant peties.

Valandėlę abu tylėdami žiūrėjo, kaip vaikai dūksta vandenyje. Paskui kurį laiką ekranas buvo pilkas, ir čia Ketlina išvydo, kaip ji pati lėtai brenda iš vandens.

Ketlina buvo judančio vaizdo centras. Medžiai kitame upės krante atstojo savotišką žalią uždangą. Brendančios iš vandens Ketlinos judesiai buvo kupini gundančios gracijos. Permirkęs geltonas maudymosi kostiumėlis beveik nieko nedengė. Prie pečių prilipę šlapi plaukai panėšėjo į meilužio pirštus. Šlapios krūtys, pilvas tviskėjo saulėje, vandens lašeliai priminė mažulyčius briliantus. Ketė nedrąsiai šypsojosi

Erikui.

Tuo metu ekranas mirktelėjo ir užgeso. Kambaryje įsiviešpatavo mirtina tyla. Negalėdama nė krustelėti Ketlina vis dar žvelgė tiesiai priešais save. Iššokusios kasetės garsas ištaškė tylą lyg patrankos šūvis. Ketlina nepajudėjo iš vietos, jos širdis ėmė daužytis kaip patrakusi.

Erikas vos palytėjo jos veidą, o paskui suėmė už smakro ir pasuko į save.

– Tai mano namų videotekai, – sušnibždėjo jis palenkdamas galvą ir įsisiurbė į jos lūpas.

Uždususi nuo pabučiavimo, Ketlina jį atstūmė. Skubiai atsikėlusi ji žengė prie televizoriaus.

– Jūsų kasetė...

Erikas akimirksniu pašoko nuo suolo, sugriebė ją už rankos ir apkabino per liemenį.

– Velniai jos nematė, – suriaumojo jis spausdamasis prie jos tvirtu raumeningu kūnu. Paskui mikliai nusmaukė jai nuo galvos kaspiną, prilaikiusį plaukus, ir suleido pirštus į sunkias garbanas. Atlošęs jos galvą, pažvelgė tiesiai į akis. – Viską pamiršk. Galvok vien apie tai.

Jo lūpos, nepakenčiančios ginčų ir prieštaravimų, vėl prigludo prie jos lūpų. Bet dabar bučinys nebebuvo šiurkštus. Minkštos lūpos lytėjo ją, o ūsai vos kuteno burnos kampučius, kol ji prasižiojo. Ir tuomet jo liežuvis godžiai įsiskverbė į vidų.

Nesuvokdama, ką daranti, Ketlina suspaudė jo galvą rankomis. Dabar jos pirštai taršė šviesius jo plaukus, glamonėjo kaklą.

Jis prisispaudė prie jos visu kūnu, ir ji instinktyviai palinkusi į jį neišgirdo, o greičiau pajuto, kaip iš jo krūtinės išsiveržė dejonė. Paskui jis sušnibždėjo jos vardą. Jo ranka nuslydo jos nugara, stabtelėjo prie plono liauno liemens ir leidosi žemyn. Čia jo ranka padrąsėjo, ir jis prispaudė jos šlaunis prie savųjų.

Erikas švelniai krimstelėjo jai į ausies spenelį, ir jo lūpos nuslydo jos kaklu.

– Koks čia kvapas? – iškvėpė jis.

– Tai „Micuko“, – sušnibždėjo ji.

– Niekada nepasitaikė.
– Tiesa?
– Taip. Bet nuo šiol šio kvapo aš nebepamiršiu.
Erikas palietė jos krūtinę. O Viešpaite, taip, taip, taip! Ranka, suspaudusi krūtį, visiškai ją apgaubė, tartum specialiai būtų buvusi tam sukurta.
Švelnūs glamonėjantys jo pirštų judesiai teikė jai tokį pasitenkinimą, kad Ketlina pamiršo viskas pasaulyje. Paskui rankas pakeitė lūpos. Ji jautė karštą drėgną jo alsavimą per ploną audinį. Jo lūpos glamonėjo jos spenelius ir podraug šnibždėjo jos vardą. Ketė išgirdo, kaip kažkas riktelėjo, bet nesuprato, kad tai buvo ji pati.
Ir vėl jo rankos gniaužė jos krūtį. Nykštys atsidūrė ten, kur ką tik buvo jo lūpos, ir švelniai glostinėjo standėjančius jos spenelius. Erikas kimiai sušnibždėjo jai į ausį:
– Kur tu norėtum eiti?
– Ką? – nustebusi paklausė ji.
– Pas tave ar pas mane?
Pagaliau pro geidulingo užsimiršimo rūką ją pasiekė jo žodžių prasmė, ir tartum kas šaltu vandeniu ją būtų perliejęs. Aistringas sudirgimas dingo kaip nebuvęs, ir vien dėl to paprasto klausimo.
Ketlina atšlijo ir mėgino giliai įkvėpti, kad vėl galėtų normaliai alsuoti.
– Ketlina, kas...
– Aš negaliu... negaliu būti... su tavimi, – skubiai, kad nepersigalvotų, prašneko ji.
– Kodėl, velniai rautų? – kurį laiką Erikas žiūrėjo į ją, paskui švelniai pridūrė: – Atleisk. Kvailas klausimas.
Jis liūdnai palingavo galvą, sutrikęs pasiglostė plaukus, ištaršytus glėbesčiuojantis. Paskui linksmai numykė:
– Tik gaila, kad nepasakei apie savo „sunkias dienas“ prieš penkiolika minučių.
Ji ne iš karto suprato, ką jis turi galvoje. Jeigu kambaryje nebūtų buvę taip tamsu, jis tikrai būtų pamatę, kaip ją sutrikdė toks spėjimas.
Erikas prisiartino prie jos ir suėmė jos veidą tarp delnų.
– Labanakt, – tyliai pasakė jis ir švelniai pabučiavo ją į

lūpas ir į kaktą.

– Labanakt, – sumurmėjo ji vos ištverdama nepuolusi tekina iš valgyklos.

4

– Man šovė į galvą puiki mintis! – šūktelėjo Edna kitą rytą per pusryčius.

– Kokia mintis, brangioji? – paklausė Bi Džėjus atsikąsdamas bandelės.

– Ketlina turi pavakarieniauti su Eriku „Pusmėnulyje“.

Ketei iškrito iš rankos šakutė. Ji pakėlė galvą ir nustebusi žvilgtelėjo į blizgančias mėlynas Eriko akis.

– Koks „Pusmėnulis“? – paklausė jis Harisonų neatitraukdamas akių nuo Ketlinos.

– Erikai, jums ten labai patiks. Tai Jurika Springso viešbutis, pastatytas prieš šimtmetį ir mūsų laikais atstatytas toks, koks buvo pirma. Elegantiškas Viktorijos laikų stilius. O restoranas tiesiog didžiulis!

– Aš ne... – pradėjo Ketė.

– Ar toli tas Jurika Springsas? – nutraukė ją Erikas.

– Apie trisdešimt kilometrų nuo čia, nors važiuoti reikia kone valandą. Čia nėra greitkelių, – nusišypsojo Bi Džėjus. – Jums iš tiesų derėtų apžiūrėti tą miestą. Mes vadiname jį „Amerikos Šveicarija“. Jurika Springsas buvo pastatytas tiesiog ant kalno. Ten tokie neįprasti namai: vieno aukšto lygis sutampa su gatvės lygiu, o kitas atsuktas į šlaitą ir pritvirtintas tvirčiausiomis sijomis.

– Jūs berods man tai pasakojote, – entuziastingai griebėsi Erikas. – Aš esu girdėjęs apie Juriką Springsą, bet niekada ten nebuvau.

– Tai ir gerai. Dabar apsilankysite, – pasakė Edna.

– Palaukit, – šūktelėjo Ketlina ir užsiplieskė raudoniu, kai trys poros akių sužiuro į ją. – Aš negaliu štai taip imti ir išvažiuoti. Juk aš... vaikai... tai prieštarauja taisyklėms.

– Tu – valdybos narė. Ir tu negali pažeisti tų taisyklių, – šypsodamasi patvirtino Edna. – Tuomet tepažeis jas Erikas.

Jis neįpratęs taip ilgai kaip mes būti toli nuo civilizacijos.

Ketlina įtariai pažvelgė į Edną. Jos žodžiuose buvo prasmės, ir ji gal iš tikrųjų norėjo, kad Erikas pailsėtų nuo triukšmingos jų valgyklos. Tuo tarpu Ketlina įtarė, kad Edna – tiesa, šiek tiek nevėkšliškai – mėgina sąvadauti. Ketei neatėjo į galvą mintis, kaip galėtų mandagiai atsisakyti pasiūlymo, todėl ji tyliai pasakė:

– Bus malonu pasivažinėti.

– Jūs galite išvažiuoti iškart po to, kai tu parvesi vaikus iš pasivaikščiojimo, – dalykiškai užbaigė pokalbį Edna. – Erikai, „Pusmėnulyje" yra nuostabi šokių salė.

– Skamba viliojančiai, – pasakė Harisonams Erikas dirstelėdamas į Ketliną ir pamerkdamas jai.

„O Viešpatie, – sudejavo ji mintyse. – Man prireikė visos savo narsos, kad galėčiau šį rytą ateiti į valgyklą ir elgtis kaip paprastai. Kas čia man pasidarė? Reikia mokėti valdyti savo jausmus. Aš laiku sustabdžiau jį, bet ir šiaip leidau jam tiek, kiek nesu leidusi nė vienam vyriškiui. O juk mes pažįstami vos dvi dienos!" Ketliną gąsdino jos pačios pojūčiai.

Tačiau ji turėjo kuo pasiteisinti. Įgudusios jo rankos slysčiojo jos kūnu taip nepriekaištingai ir profesionaliai! Jo lūpos meistriškai dirbo savo darbą, karštas jo glėbys varė iš proto. Jis pasinaudojo jos silpnumu. Išdėstė graudžią istoriją apie nuotykį Etiopijoje, o ji ir ištižo. Kiek kartų jis yra pasakojęs tą istoriją, kad įlįstų moteriai į širdį? Gal tai apskritai melas!

Ketlina buvo pernelyg geros nuomonės apie save, kad gaištų laiką atsitiktiniams romaniukams. Jis nieko negalėjo duoti nei protui, nei širdžiai, nes remdavosi savęs pačios apgaudinėjimu ir palikdavo vien skausmą, nusivylimą ir begalinės tuštumos pojūtį. Kaip tik todėl ji taip griežtai atstūmė Deividą Rosą.

Vakar prieš galutinai nugrimzdama į miegą, Ketlina tvirtai pasiryžo: kai kitą kartą Erikas vėl reikš pretenzijas, ji nieko nelaukdama išpoškins, kad romantiški nuotykiai jai visai nerūpi.

Ir šit dabar Edna rengia jiems iškylą dviese! Iškylą, kuri užtruks kelias valandas, jeigu jie važiuos į Juriką Springsą

vingiuotu kalnų keliu.

Ketę apėmė neaiškus palengvėjimas ir podraug apmaudas, kai ji sužinojo, kad šiandien Erikas leis laiką su Maiko Simpsono būriu. Jie raiti jos į kalnų žygį. Tai užtruks visą dieną. Ketė neįsivaizdavo, kaip Erikas ketina gabentis savo kamerą, bet ji neabejojo – jis ką nors sugalvos. „Tai retų gabumų žmogus", – sarkastiškai pagalvojo ji žiūrėdama, kaip jis vaikšto po stovyklą apsikarstęs savo videoapartūra, apsuptas smalsių vaikų.

Diena pralėkė nepastebimai. Ketlinai ir jos būriui grįžtant iš pasivaikščiojimo, į stovyklą nusileido Maiko būrys. Slapta ji tikėjosi, kad Erikas labai pavargs ir persigalvos važiuoti su ja į Jurika Springsą. Bet jis nušvitęs šypsena pamojo jai ranka.

– Ei, Ketlina, palūkėkit!

Jis kažką greit pasakė Maikui, sušiaušė plaukus mažam berniūkščiui, kuris susižavėjęs spoksojo į jį, padarė grimasą mergytei ir tekinas pasileido prie Ketės.

Jo marškiniai buvo šlapi nuo prakaito, plaukai prilipę prie kaktos, bet dar niekad jis nebuvo toks gražus. Kiek prisimerkęs nusišyopsojo Ketei.

– Kaip praėjo diena?

– Puikiai. Vaikai be jūsų nuobodžiavo. „Ir aš, velniai tave griebtų", – pridūrė ji mintyse. – O kaip jūs pajodinėjote?

– Iš pradžių buvo sunkoka, bet paskui prisitaikiau, – kukliai atsakė jis.

Žinodama atrodanti kaip dvylikametė su savo kasytėmis ir šortais, Ketė susigūžė įdėmaus jo žvilgsnio veriama. Įdomu, ar jis prisimena tai, kas įvyko praeitą naktį? Jo akys stabtelėjo prie jos lūpų, ir Ketė suprato: jis viską pamena. Jos skruostai skaisčiai išraudo, buvo matyti net per įdegimą.

– O kur buvot įtaisęs savo kamerą? – negalėdama nuslėpti smalsumo paklausė ji.

– Pasidėjau ją tiesiai prieš save ant balno. – Erikas nusišypsojo, balti kaip sniegas dantys blykstelėjo tamsiame veide.

– Labai išradinga!

– Aš išmokau spręsti nestandartiškai. – Jis vėl nusišyp-

sojo. Jai taip pasirodė, o gal jam po ūsais buvo duobutė? – Kada susirengsite? – nelauktai paklausė jis.

– Jūs vis dar norite važiuoti? Žinote, man rodos, neverta.

– Aš žinau. Bet aš noriu važiuoti, – jis pasilenkė ir paslaptingai sušnibždėjo: – Kaip manote, kodėl pasisiūliau joti arkliais į tą velnio žygį? Nagi, išsigandau, kad svajodamas apie šį vakarą negalėsiu išbūti su jumis visos dienos neprisilietęs prie jūsų. Juk į stovyklos mokomąją programą neįeina seksualinis mokymas?

Kur dingo iš anksto parengti ir rūpestingai surepetuoti žodžiai? Kokiuose jos aptemusios sąmonės užkaboriuose pasislėpė nepalankūs epitetai? Proto balsas nutilo, visą jos esybę nutvilkė saldi nuojauta. Liežuvis prišalo prie gomurio, užuot griežtai atkirtęs. Ji vos įstengė atplėšti nuo jo žvilgsnį, pažvelgė į medžius, į glebiai plazdančią vėliavą ant stiebo, į besiskirstančius po savo palapines vaikus ir vadovus.

– Po valandos?

Savo ilgais plonais pirštais Erikas suėmė jos plaukų sruogą ir prieš užkišdamas ją Ketei už ausies vos timptelėjo.

– Po penkiasdešimt penkių minučių, – kimiai patikslino jis, pasisuko ir nužingsniavo link savo namelio.

Ketė nuėjo į savąjį. Galvoje jai viskas susijaukė. Ką apsirengti? Ji nieko tinkamo neturėjo atsivežusi išeigai! Ketlina su ilgesiu prisiminė didžiulę savo spintą namie, Atlantoje. Kokių suknelių ten kabojo! O puikūs bateliai, įvairiausi papuošalai ir aksesuarai, kuriuos ji, dirbdama tokį darbą, galėdavo nusipirkti daug pigiau!

Dabar ji nematančiomis akimis žiūrėjo į metalinę spintelę ir sielvartavo, kad toks menkas jos garderobas. Spalvoti medvilniniai marškiniai ar marlės sarafanas? Ketlina prikando lūpą. Marškiniai – mieli, paprastučiai ir... nepavojingi. Sarafanas – mielas, paprastutis ir ... seksualus. Tikrai nepasakysi, kad nepavojingas. Ketė išsimaudė duše, bet vis dar nieko nenusprendė.

Stebėdamasi savo pačios kvailumu, nutraukė nuo pakabos sarafaną. Plonas audinys švelniu debesiu apgaubė kūną. Po sarafanu Ketė buvo pasivilkusi nėrininį apatinių drabužių komplektą. Perregima sarafano liemenė vis dėlto neatrodė

labai iššaukiančiai, nes krūtinėlė buvo klostėta ir užsegama perlamutrinėmis sagutėmis. Taigi krūtinę dengė dvigubas audinio sluoksnis. Sarafanas buvo ilgas, bet perregimas, ir Ketė virš kūno spalvos kelnaičių pasisegė ploną apatinį sijoną kaip šiokią tokią apsaugą nuo nekuklių žvilgsnių. Ryškus jūros bangų spalvos apdaras gražiai pabrėžė žalias jos akis ir abrikosinį odos atspalvį.

Ketlina apsiavė aukštakulniais sandalais, kuriuos dėl visa ko buvo atsivežusi į stovyklą. Pėdkelnių ji nesimovė, nes ir šiaip vargino kaitra, bet rūpestingai nusiskuto blauzdas ir patepė jas specialiu losjonu.

Plaukus susikėlė aukštai ant pakaušio ir prismeigė kuodą didele auksine smeige, papuošta perlamutru. Į ausis įsivėrė žiedų pavidalo auksinius auskarėlius. Kaip tik jau buvo bebaigianti tualetą – šlakstėsi kvepalais „Micuko", – kai į duris pasibeldė Erikas.

Ketė nejučia griebėsi drebančia ranka už gerklės, kur neramiai ėmė tvinkčioti gyslelė. „Tuojau pat liaukis", – įsakė sau Ketė, tačiau bergždžiai. Dabar ji nervinosi kur kas labiau nei eidama į pirmąjį pasimatymą su berniuku iš jų prieglaudos.

Kažkaip nuėjo nepaklusniomis kojomis per kambarį ir sustojo prie durų. Skaidraus stiklo fone dūlavo neaiškus siluetas.

– Sveikas, – dėdamasi nerūpestinga pasakė ji.

O jis nemanė, jog reikėtų apsimetinėti. Prasižiojęs ir nustėręs, išpūtęs akis Erikas žiūrėjo į Ketliną.

– Nejaugi tai ta pati mergiūkštė su kasytėmis, su kuria atsisveikinau prieš valandą?

– Prieš penkiasdešimt penkias minutes, – paerzino ji.

Jo veidas įgavo įprastinę išraišką, jis nusišypsojo akinama savo šypsena, nuo kurios jai ėmė svaigti galva. Ji niekada nebuvo mačiusi jo kitaip vilkinčio, tik su džinsais. Glaudės taip pat nieko nereiškia. Dabartinė jo apranga privertė ją apmirti iš susižavėjimo. Žydri marškiniai buvo prigludę prie liemens. Kupranugario spalvos kelnės gulėjo kaip nulietos. Buvo apsiavęs žvilgančiais, pagal užsakymą siūtais batais. Mėlynas švarkas vos neplyšo ant plačiausių

pečių, kai Erikas įsprendęs rankas į šonus vertinamai nužvelgė Ketliną.

– Panele Heili, jūs puiki. Ten, – Erikas linktelėjo galva stovyklos pusėn, – jus būtų galima palaikyti gražute kieno nors vyresniąja sesute. O dabar jūs panaši į puikią... e... e...

– Į ką?

– Nesvarbu. Jeigu pasakysiu, ką pamaniau, gausiu pipirų. Eime.

Jie išėjo ir pasuko prie „bleizerio“, pastatyto per kelis metrus nuo jos namelio.

– Tikiuosi, kad kelią jūs žinote. Čionai važiuodamas vis tikrinau pagal žemėlapį.

Ketlina nusijuokė ir šmurkštelėjo į priekinę sėdynę.

– Žinau. Bet vien todėl, kad daug metų čionai atvažiuoju. Tik vietos gyventojai gerai orientuojasi šiose vietose.

– Mielai tikiu, – pasakė jis. – Kur važiuoti?

Ji paaiškino jam, kaip važiuoti, paskui atsilošė į sėdynės atlošą, šiltą, nes automobilis visą dieną išstovėjo saulėkaitoje. Bet vėsi oro srovė plūstanti iš kondicionieriaus, greit pašalino šį mažą nepatogumą.

– Man rodos, jūs nepanašus į žmogų, važinėjantį „bleizeriu“, – susimąsčiusi tarė ji.

Erikas linksmai nusijuokė ir pasukaliojo radijo imtuvo rankenėlę.

– O kaip manote, koks automobilis man tiktų? – smalsiai paklausė.

– Na-a, – nutęsė jinai. – Gal „miata“ ar „korvetas“.

Jis vėl nusijuokė, dar garsiau. Jo juokas buvo toks nuoširdus, linksmas, toks vyriškas ir labai užkrečiantis.

– O ką manote apie „dodžą“?

– Juokaujate?

– Ne. Šis automobilis priklauso televizijai. O aš pats apskritai važinėju „dodžu“. Ten – jokių kailinių sėdynių, jokio grotuvo kompaktiniams diskams ir durelės be jokių užrašų. Užtat labai patogu vežiotis visą aparatūrą.

– Negaliu tuo patikėti, – atvirai pasakė Ketlina. Ji patogiau įsitaisė su kojomis sėdynėje ir pasisukusi į jį paklausė:
– Jūs gyvenate Sent Lujyje?

– Taip. Ar kada nors girdėjote tokį terminą – „VN“?

– Ne, – papurtė galvą Ketlina.

– Žinoma, iš kur būtumėt galėjusi girdėti, juk nedirbate televizijos pramonėje. Tai va, „VN“ reiškia „valdoma nuosavybė“. Pagal įstatymus viena televizijos kompanija gali turėti penkis televizijos centrus. Vienas iš tų, kurie priklauso Ju Bi Es, yra Sent Lujyje. Man tai – tik adresas, kuriuo man siunčiama korespondencija. O vadovybė siunčia mane kur panorėjusi.

– Kaip įdomu. Bijau, kad aš nieko neišmanau apie televizijos pramonę.

– Bijau, kad ir aš, – nusišypsojo Erikas. – Aš išmanau tik tai, kaip reikia elgtis su savo kamera. Svajoju sukurti kažką kūrybiškesnio nei reportažai iš įvykio vietos. Dabartinį savo darbą laikau lyg ir stažuote. Norėčiau vieną gražią dieną sukurti nuosavą televizijos kompaniją ir filmuoti reklamą arba dokumentinius filmus – panašius į tą, kurį kuriu dabar. Deja, tam reikia labai daug lėšų.

– Tikriausiai tokiems geriems darbuotojams kaip jūs kompanija dosniai moka?

– Padoriai, bet ne daugiau. Tikroji garbė atitenka tiems vaikinams, kurie stovi prieš kamerą, o ne už jos. – Smiliumi jis palietė jos nosies galiuką. – O dabar jūsų eilė. Aš nieko nežinau apie jūsų „verslą skudurais“.

Nusišypsojusi Ketlina trumpai nupasakojo savo pareigas, bet ji nustebo, kad jis domėjosi tuo rimtai ir klausė įvairių protingų dalykų, todėl ji su užsidegimu ėmė aiškinti:

– Aš važinėju į madų muges kelis kartus per metus. Jos būna ir pačioje Atlantoje, ir Čikagoje, ir Dale. Du tris kartus per metus važiuoju į Niujorką.

– Prabangus gyvenimas.

Atrodo, kad jos pasakojimas iš tikrųjų padarė jam įspūdį.

– Ne visai, – nusijuokė ji. – Gana dažnai turiu įkalbinėti sukirpėjus pakeisti kai kurių drabužių linijas, o jie spyriojasi. Būtinai atsiranda turtinga pirkėja, kuriai suknios reikia kaip tik šiam vakarui, kad galėtų pašokti užmiesčio klube. Ji reikalauja, kad aš įkalbėčiau akmenširdį pardavėją važiuoti į sandėlį ir atvežti tą velnionišką suknią. Pardavė-

joms ne laiku baigiasi prekės, o sandėlininkas dievagojasi neturįs tokios suknelės. – Ketlina nutilo ir sunkiai atsiduso. – Pakanka?

Jis palingavo galvą.

– Bet rudenį jūs prie viso to vėl sugrįšite?

Ūmai atsiminusi, kad prie nieko ji nebesugrįš, Ketė staigiai nusisuko.

– Taip, – neaiškiai atsakė ji. Nenorėjo svarstyti priežasties, kodėl metė darbą „Meisonuose“.

Erikas pajuto jos sutrikimą, nukreipė žvilgsnį nuo kelio ir prisimerkęs pažvelgė į Ketliną.

Pamaniusi, jog geriau bus pakeisti temą, Ketė tarė:

-- Važiuokit lėčiau. Ties sankryža reikės pasukti į dešinę.

* * *

„Pusmėnulio“ viešbutis buvo pačiame Jurik Springso miestelio centre. Jis atrodė labai europietiškai: silikatinių plytų sienos, žydras stogas su raudonais lietvamzdžiais, rodančiais namo statybos laiką. Išilgai pastato kiekviename aukšte buvo įrengtos verandos, ten sėdintys ant akmeninių suolų gyventojai galėjo grožėtis nuostabiu kalnų reginiu.

Erikas pastatė automobilį ir padėjo Ketei išlipti. Senovinis viešbučio vaizdas padarė jam įspūdį, bet Ketei staiga pasidarė nesmagu, kad Edna taip išgyrė tą vietą žmogui, išvažinėjusiam pusę pasaulio. Tačiau Erikas patenkintas apžiūrinėjo senovinį pastatą.

Vestibiulį puošė baltos graikiškos kolonos, persiškas kilimas, dengiantis visas grindis, ir drožinėtos medinės lubos. Centre stūksojo balto marmuro židinys, prie kurio buvo galima šildytis iš visų pusių. Suprantama, tokį karštą vasaros vakarą ugnis nebuvo kūrenama, ir tvarkingai sudėtos malkos gulėjo greta židinio. Sėdintys vestibiulyje lankytojai mėgavosi vėsiu kondicionuotu oru.

Atrodė, kad pietų salė bus nužengusi iš istorinio romano puslapių. Sienos buvo išklijuotos raudonais paauksintais apmušalais. Išvaškuotos ąžuolinės grindys akinamai blizgėjo. Stalai, padengti raudonomis staltiesėmis, buvo servi-

ruoti sidabru, porcelianu ir krištolu. Salės kampe stovėjo koncertinis rojalis, kuriuo tylutėliai skambino smokingu vilkįs žmogus.

Edna iš anksto buvo užsakiusi jiems staliuką. Metrdotelis palydėjo Eriką ir Ketliną ir su senamadiška pagarba prilaikė Ketlinai kėdę, kai ji sėdosi. Jis įdavė jiems vyno meniu ir mandagiai pasišalino.

– Koks čia gėrimas – „špriceris", – paklausė Erikas.

– Šviesusis vynas, sodos vanduo ir citrina.

– O kaip dėl sveikų stipriųjų gėrimų, kad ir viskio su sodos vandeniu? – Erikas pasidėjo alkūnes ant stalo ir parėmęs galvą kumščiais gudriai pažvelgė į Ketliną.

– Aš nemėgstu stipriųjų gėrimų, man geriau patiktų koks nors punšas ar kokteilis.

– O ką jūs geriate, kai jums reikia gerai išsijudinti?

– Vitaminus.

Jis nusikvatojo ir pasaliutavo jai taure su naibolu, kurio jam ką tik atnešė. Jie nugėrė po gurkšnelį, ir jis pasakė:

– Nagi, paragausiu jūsiškio „špricerio". Gyvenime viską reikia išmėginti.

Jis paėmė iš jos rankų apledėjusią stiklinę ir specialiai pasuko ją ta puse, kur liko jos lūpų dažų atspaudai. Paskui žvilgtelėjo į Ketę virš stiklinės ir gurkštelėjo. Grąžindamas stiklinę, Erikas tyliai tarė:

– Labai skanu.

Ketlinai tartum viduje viskas būtų nutrūkę, bet ji negalėjo atplėšti žvilgsnio nuo skvarbių jo akių. Jis kalbėjo visiškai ne apie gėrimus. Taip jis sakė jai prisimenąs jos lūpų skonį ir kad tas skonis jam labai patinkąs.

Ketė būtų galėjusi išbučiuoti prie jų staliuko priėjusį padavėją.

– Taigi ką aš šiandien valgysiu? – ji mėgino dėtis gyvai susidomėjusi, įnikusi į valgiaraštį. Iš tikrųjų buvo įsitikinusi negalėsianti nė kąsnio praryti. Širdis taip daužėsi krūtinėje, kad Ketė vargiai galėjo kvėpuoti.

– Aš jau pasirinkau, – pareiškė Erikas ryžtingai užversdamas valgiaraštį.

– Ką? – pasidomėjo ji.

– Keptą viščiuką. Tik pietuose moka kaip reikiant sutaisyti keptų viščiukų patiekalą.

– O, tuomet jums reikia važiuoti į Alabamą. Manau, kad ten gyvena geriausi pasaulyje viščiukų kepimo specialistai.

Kol ji kalbėjo, jis žiūrėjo į jos lūpas, paskui pažvelgė tiesiai jai į akis.

– Aš atvažiuosiu.

Tai buvo pažadas, ir vėl Ketės širdis nusirito į kulnus.

– O ką pasirinkote jūs? – paklausė jis, kai padavėjas, laikęs rankoje bloknotą ir pieštuką, pasirengė užrašyti jų užsakymą.

– Upėtakį. Prašom virtą. Ir prie jo – kelis citrinos griežinėlius, – pasakė padavėjui Ketlina.

Šis nuėjo, ir Erikas vėl pasilenkė prie jos.

– Ar dar norite „špricerio“?

– Ne, dėkui. Bet jūs galite užsisakyti dar išgerti, jei norite.

– Ne, šiai dienai pakaks. – Jis paėmė ją už rankos, apglėbė savo ilgais pirštais jos riešą ir įsisiurbė aistringu bučiniu į tą vietą, kur tvinkčiojo melsva gyslelė. – „Micuko“. Ar visada taip maloniai kvepiate? – jis tai sušnibždėjo beveik neatitraukdamas lūpų nuo jos rankos, o jo nykštys švelniai masažavo jos delną. Klausimas buvo retorinis, atsakyti nereikėjo, todėl ji nutylėjo. – Papasakokite man apie save, Ketlina.

– Ką jūs norėtumėt sužinoti?

– Viską. Ar jums buvo sunku mirus tėvams?

Pati nežinodama, ką daranti, ji uždėjo kitą ranką ant jo pirštų, glostančių jos delną. Paskui ilgai žiūrėjo į susipynusias rankas, tik tuomet pradėjo pasakoti.

– Aš taip pat norėjau numirti. Aš labai įtūžau. Kaip Dievas galėjo šitaip pasielgti su manimi? Visada būdavau paklusni, gerai mokiausi, nepalikdavau maisto lėkštėje. Na, jūs žinote, kaip vaikas supranta „pavyzdingą elgesį“. – Ketė atsiduso. – Tą vakarą aš buvau su draugais, nes neseniai buvau pasveikusi nuo peršalimo ir mama neleido man kartu su jais plaukioti valtimi. Aš nieko nežinojau, kol rytą mano draugės mama išgirdo pranešimą per radiją.

Ketlina užsimerkė. Ji vėl pajuto skausmą, kurį buvo

patyrusi aną dieną.

– Man beveik dvidešimt šešeri metai. Pusę to gyvenimo išgyvenau su mama ir tėte, ir jie vis dar lieka mano pačios dalis, – tyliai tęsė ji. – Juos aš prisimenu ryškiau nei tuos įvykius, kurie įvyko jiems mirus.

– Jus atidavė į prieglaudą?

– Taip, – kreivai šyptelėjusi patvirtino ji. – Pamenu, aš labai supykau ant tėvų bičiulių, kurie sakė, kad aš jiems labai rūpinti, bet jie nepasiūlė man apsigyventi pas juos. Jie buvo labai geri. Dabar aš tai puikiai suprantu. O tuomet nepaprastai sielvartavau, kad mano gyvenimas nuėjo velniop. Ėmiau neapkęsti viso pasaulio.

– Manau, kad turėjote pagrindo. – Jis greit pabučiavo jai ranką ir paklausė: – O kokioje mokykloje jūs mokėtės?

– Prieglaudoje. Tai buvo „bažnyčios remiama įstaiga“. Viešpatie, kaip aš neapkenčiau tų žodžių! Ten mes mokėmės iki devintos klasės. O paskui ėmiau lankyti paprastą mokyklą. Tai padėjo man pasirengti gyvenimui ne prieglaudoje.

– O koledžas?

– Mano pažymiai buvo geri, ir prieglauda skyrė man stipendiją iš lėšų, kurias aukojo pasiturintys globėjai. Tačiau aš, be to, dirbau gatavų drabužių parduotuvėje, juk stipendija buvo visai nedidelė.

– Nelaikykite manęs kvailiu, panele Heili. – Jis supratingai nusišypsojo. – Jūs dirbote, nes nenorėjote gyventi iš išmaldos.

– Galbūt, – nudūrusi akis prisipažino ji.

– Tęskite.

– Visa kita jūs žinote. Arba galite atspėti. Baigusi koledžą, aš dirbau pardavėja, paskui pamažėliais ėmiau kopti tarnybos laiptais, kol pagaliau prieš dvejus metus užėmiau savo postą „Meisonuose“. – Ketė nenorėjo svarstyti savo išėjimo iš darbo, todėl staigiai pakeitė pokalbio temą. – O jūsų šeima? Iš jūsų pavardės galima spręsti, kad jūsų protėviai buvo skandinavai.

– Taip, mano tėvas buvo danas. Jis mūsų šeimoje priklauso pirmajai amerikiečių kartai. Jo tėvai emigravo iš Danijos, kai jis buvo dar kūdikis. Mano senelis dirbo laikro-

dininku. Močiutė taip ir neišmoko nė vieno angliško žodžio. Atsimenu tik jos baltus kaip sniegas plaukus, susuktus į kuodelį, na, ir naminius sausainius – nieko skanesnio už juos niekada nesu valgęs.

– Taip visada atrodo. Vaikystėje viskas skaniau ir įdomiau, – šypsodamasi pastebėjo Ketė.

– Tikriausiai.

– O tėvai? Kuo vertėsi jūsų tėvas?

– Jis buvo sunkaus būdo ir labai užsispyręs žmogus. Mokėsi koledže, kariavo, paskui grįžo namo ir vedė mano motiną. Jis dirbo Sietle, „Boingo" kompanijoje. Ten aš ir užaugau. Jis buvo didelis, gyslotas ir labai tvirto, net žiauraus būdo. Bet kartą aš mačiau, kaip jis verkė žiūrėdamas sentimentalią melodramą.

– Kalbate apie jį būtuoju laiku, – Ketė lyg klausė, lyg tvirtino.

– Taip. Jis mirė prieš dešimt metų. Mama – visiška tėtės priešingybė, tyli, drovi – dabar gyvena Nortveste.

Atnešė užsakytus patiekalus, ir pašnekesys nutrūko. „Pusmėnulio" viešbučio restoranas garsėjo puikia virtuve ir elegantišku aptarnavimu. Erikas su malonumu valgė kvietines bandeles ir nesiliovė gyręs savo viščiuko.

Nuo deserto Ketė atsisakė, bet Erikas prikalbėjo ją suvalgyti likusią bandelę su kvapiu tirštu medumi. Paskui jiems atnešė kavos.

Kai pateikė sąskaitą, ji pasakė pati užsimokėsianti. Erikas įtūžęs žvilgtelėjo į ją.

– Bet juk ne jūs mane pakvietėte, ta mintis kilo Ednai.

– Panele Heili, aš už lyčių lygybę, bet tik iki tam tikros ribos. Užmokėti už pietus su moterimi – kaip tik ir yra viena iš tų ribų. Taigi sąskaitą apmokėsiu aš.

Atkakliai sukąsti jo žandikauliai ir prieštarauti neleidžiantis tonas įtikino ją, kad kalba apie tai baigta.

– Kur čia šokių salė? – paklausė Erikas, kai jie išėjo į vestibiulį.

– Man rodos, mums ten nereikėtų eiti, – skubiai užprotestavo Ketė.

– Atvirkščiai, mes tiesiog privalome nueiti. Edna pa-

reikalaus išsamios ataskaitos, ir bijau, kad jos nuomonė apie mane suprastės, jei nebūsiu šokęs su jumis bent vieno šokio.

Iš jo veido išraiškos Ketlina pamatė, kad prieštarauti būtų beprasmiška, todėl ji tiesiog pasakė:

– Reikia nusileisti žemyn.

Jis nuvedė ją plačiais laiptais su drožinėtais turėklais, ir jie atsidūrė pustuštėje salėje. Ten buvo visai paprasta aplinka, salė labiau priminė kaimo taverną. Ant sienos už baro prekystalio švietė neoniniai įrašai apie įvairių rūšių alų. Žmonių ten beveik nebuvo, bet trijų muzikantų orkestrėlis salės prieblandoje griežė lėtą šokį.

Nė kiek nesutrikęs, kad žmonių taip mažai, o šokančių porų apskritai nėra, Erikas nuvedė Ketliną į salės vidurį ir apkabino.

Muzikantai griežė gražias senovines balades. Erikas ir Ketlina pašoko porą kartų, jų kūnai vos lietė vienas kitą, nors Eriko ranka su pasitikėjimu, tvirtai gulėjo Ketei ant nugaros.

Trečią kartą šokant Erikas paėmė Ketlinos rankas ir uždėjo sau ant kaklo, o pats apkabino Ketę per liemenį. Palenkęs galvą žemiau, jis sušnibždėjo:

– Taip man labiau patinka. Tartum mylėtumeisi griežiant muzikai.

Jis prisispaudė prie jos visu kūnu, ir akimirką Ketlinai užgniaužė kvapą: buvo visiškai akivaizdu, kad jis pasirengęs mylėtis. Jis įsikniaubė veidu į jos plaukus, įkvėpdamas kvepalų aromatą. Jo lūpos beveik lietė jos ausį, kai jis šnibždėjo jos vardą. Meiliai, vos liesdamas jis pabučiavo ją į lūpas.

– Kaip nuostabu jausti tavo kūną greta savojo ir sutartinai judėti. Kaip man patinka tavo veidas, tavo kvapas, tavo lūpų skonis. – Jo liežuvis darė stebuklus, ir ji dar stipriau prisiglaudė prie Eriko.

Praėjo kelios ilgos akimirkos, ir tik tuomet ji suprato, kad muzika nutilo. Muzikantai atidėjo instrumentus į šalį ir atsistojo, ketindami padaryti pertrauką. Ketlina sumišusi atšlijo nuo Eriko.

– Tempkis tą karštutėlę paukštytę kuo greičiau namo,

bičiuli. Man regis, ji kaip reikiant įkaušusi.

Nepažįstamas balsas, ištaręs tuos įžūlius žodžius, sugrąžino juos į žemę.

5

Ketlina atsigręžė į tą pusę, iš kurios nuskardėjo tas sniaukrojantis, bjaurus balsas ir išvydo du jaunus vaikinus, sėdinčius prie vieno mažo staliuko. Vaikinai buvo išvirtę kėdėse, jų fizionomijos nieko nerodė, išskyrus įžūlumą. Kaubojiškos skrybėlės buvo atsmauktos ant pakaušių.

Merginos veidą užliejo karštas raudonis. Staigiai nusigręžusi ir nelaukdama Eriko, ji beveik nubėgo prie durų. Lūžtančių balsų traškėjimas privertė ją sustoti.

Erikas lyg jaguaras šoko prie neapdairiai pajuokavusių vaikinų. Vienam jis smogė kumščiu į žandikaulį. Kaubojus nuo smūgio susmuko ant grindų ir nebekrutėjo. Kitas atsistojo ir mėgino priešintis, bet į jo pilvą įsirėžė geležinis kumštis, ir nevykęs mušeika, susirietęs iš skausmo, gavo jam priklausantį smūgį į žandikaulį.

Nevykusiai išdrikęs ant grindų, jis baimingai spitrėjo į Eriką.

– Išgerk ko nors šaltesnio mano sąskaiton, bičiuli, – linksmai tarstelėjo jam Erikas ir metė ant staliuko penkių dolerių banknotą.

Paskui išties karališkai didingai priėjo prie Ketės ir išvedė ją iš salės.

Jie užkopė laiptais, perėjo vestibiulį ir tik prie lauko durų Ketlina drebančiu balsu paklausė:

– Erikai, ar jums viskas gerai?

– Žinoma. O kas man galėjo atsitikti? Jie pelnytai gavo per savo besmegenes puodynes, nereikėjo lįsti. – Jis nusišypsojo ir raminamai paglostė jos ranką. – Jie liks gyvi, pažadu. Aš apskaičiavau savo jėgą, kiek buvo įmanoma.

Kaip tik tai jai ir kėlė didžiausią nerimą. Kai ten, salėje, jis pasižiūrėjo į kaubojus, ji pastebėjo jo veido išraišką, ir šiurpas nubėgo jos nugara. Plėšriai iššiepti dantys, tvirtai

sugniaužti kumščiai – jis visas alsavo įniršiu ir pykčiu.

Jis sakė, kad jo tėvas buvo žiauraus būdo. Matyt, karingų vikingų kraujas tekėjo ir jo gyslomis.

* * *

– Kur mums važiuoti, pasakykit, kad tokia gera? Tai ne gatvės, o tikra labirintas, – skundėsi Erikas, kai jie susėdo į automobilį ir jis išvairavo iš stovėjimo aikštelės.

Nejaugi štai šis geraširdis jaunuolis visai neseniai talžė kaubojus šokių salėje? Ketlina nervingai sukikeno ir tarė:

– Kol kas važiuokite tiesiai kelis kvartalus.

– Tiesiai? Juokaujate! – šūktelėjo Erikas darydamas pirmą staigų posūkį.

Iš tikrųjų Jurika Springso gatvelės raizgėsi pagal kažkokius tik joms pačioms žinomus dėsnius, tačiau galiausiai nesuprantamu būdu jungėsi į plačius aveniu.

Tačiau nepatogias senovines gatveles kompensavo senoviniai namai, išdažyti lyg meduoliniai nameliai, su skliautuotais langučiais ir tiesiog skendintys tarp gėlių: visuose darželiuose augo petunijos, snapučiai, žiemės ir saulutės. Beveik visi namai buvo statyti praeitame amžiuje, o dabartiniai šeimininkai buvo išdažę juos ryškiomis kontrastinėmis spalvomis. Apskritai Jurika Springsas greičiau priminė Disneilendą negu įprastinį Arkanzo miestą.

– Gal norite dar kur nors stabtelėti? – paklausė Erikas, kai jie pasuko į automagistralę, vedančią link „Kalnų“.

– Ne. Keletą valandų atitrūkti būtų tiesiog nuostabu, bet rytoj atvyksta nauja pamaina, o poryt vešime visą autobusą vyresniųjų būrių vaikų paplaukioti plaustais Bufalo upe.

– Oho, kaip šaunu. Ar galima ir man drauge?

– Žinoma. – Ji nusišypsojo jam tamsiame salone.

Erikas nepamatė, o greičiau atspėjo, kad ji šypsosi. Nesistengdamas nuslėpti akivaizdaus aistringo geismo, jis paliepė:

– Eikš čionai.

Ji pasislinko prie jo tiek, kiek leido pertvara tarp sėdynių. Jų kūnai susiliętė.

– Taip geriau, – sumurmėjo jis ir surizikavo greit pabučiuoti ją.

Vėl nukreipęs žvilgsnį į kelią, jis pakėlė Ketės ranką prie lūpų ir įspaudė į jos delną karštą, aistringą bučinį.

Įsukęs į pagrindinę magistralę, Erikas nebeklausinėjo kelio. Užsūpuota variklio ūžesio, sočios vakarienės ir tylios muzikos, sklindančios iš radijo imtuvo, įmontuoto blausiai apšviestame prietaisų skyde, Ketė užsimerkė. Jos galva atsilošė į sėdynės atlošą. Ketlina nė nesistengė priešintis maloniam snauduliui.

Jo ranka slystelėjo jai po sijonu ir ten sustingo. Tik retkarčiais Ketė pajusdavo jo pirštų prisilietimą.

Per miegus ji jautė sklindantį nuo Eriko odekolono kvapą – stiprų, bet neįkyrų. Aromatas buvo švarus ir aštrus, primenantis jūros orą arba šaltą rudens vėją. Ketė įsivaizdavo reginti, kaip vikingų laivas plaukia palei vingiuotas pakrantes. Vikingo veidas kaip Eriko, o mergaitė, mojanti jam nuo kranto, labai panaši į ją.

Sapnas pasidarė dar malonesnis, kai priplaukęs vikingas iššoko iš laivo ir tvirtai apkabino mergaitę. Jis palenkė galvą ir ūsais pakuteno jai ausį. Sukikenusi ji apglėbė jį ir priglaudė prie savęs.

Ketlina vis dar šypsojosi, kai automobilis sustojo prie jos namelio. Mergina nepajudėjo iš vietos.

– Atsibudai? – sušnibždėjo Erikas, ir ji pajuto, kaip jo lūpos beveik liečia jos kaklą.

– Ne, – mieguistai atsakė ji.

– Taip ir maniau. Mes namie. Eime.

Dar jai nesuvokus, ką jis ketina daryti, Erikas pravėrė automobilio dureles iš jos pusės, paėmė Ketę ant rankų ir nunešė į namelį.

Atidaręs stumdomąsias duris, Erikas prilaikė jas nugara ir nunešė Ketliną per mėnesienos apšviestą kambarį į lovą.

Jis švelniai paguldė merginą ir pabučiavo ją į kaktą. Paskui valandėlę atsitraukė įjungti ventiliatoriaus, bet šviesos nedegė. Greitu judesiu Erikas nusimetė švarką, sviedė jį ant kėdės ir tuojau pat grįžo prie lovos.

Ketliną buvo apėmęs kažkoks malonus nuovargis. Dar

niekada ji nesijautė tokia bejėgė. Raumenys lyg būtų ištirpę, tačiau kūnas pats prisiglaudė prie Eriko, kai šis atsigulė greta.

Jo lūpos godžiai siekė jos lūpų. Šį kartą pabučiavimas nebuvo švelnus – tik aistringas troškimas ir ataka, bet negalėjo būti nė kalbos apie užkariavimą. Ketlina į bučinį atsakė su tokia pat aistra. Ji džiaugėsi agresija, nė pati to nesitikėdama, priėmė užkariautoją išskėstomis rankomis.

Aistra akimirką lyg ir atlėgo, bet nebuvo numalšinta. Vos atsikvėpęs Erikas vėl lūpomis prigludo prie jos lūpų šnibždėdamas:

– Aš laukiau to visą dieną. Kiekvienas prisilietimas prie tavęs varė mane iš proto. Troškau pasimėgauti tavo lūpų skoniu, tavo kūno kvapu, ir todėl niekaip negaliu numalšinti to troškulio... – Ir vėl jų lūpos susiliejo bučinyje.

Ketlina atsakė ne mažiau aistringai. Erikas sudejavo.

– Viešpatie, Ketlina, aš taip geidžiu tavęs.

Lėtai tartum ragaudamas kiekvieną plotelį, Erikas švelniai kandžiojo jai kaklą, krūtinę, pečius. Ketlina apglėbė jo galvą rankomis, taršė pirštais jo plaukus ir gėrėjosi jų šilkiškumu. Kai jis priglaudė veidą jai prie krūtinės, mergaitės pirštai apmirė laukdami.

Jis pakėlė galvą ir pažiūrėjo tiesiai jai į akis tartum prašydamas leidimo. Supratęs, kad Ketlina neketina protestuoti, tik žiūri į jį plačiai išplėstomis patikliomis akimis, Erikas atsegė vieną sagutę, antrą, trečią. Sagų daugiau nebuvo, o jis vis dar žiūrėjo į ją savo įdėmiomis mėlynomis akimis.

Paskui lėtai, tartum pratęsdamas malonumą, žvilgsniu nuklydo žemyn.

– Kaip gaila, kad neįjungiau šviesos, – svetimu balsu pasakė. – Norėčiau matyti tave, matyti tavo veido išraišką.

Tai sakydamas jis palietė jos spenelį, ir šis bematant sustandėjo nuo glamonėjančių jo pirštų.

„Turiu tuojau pat liautis. Aš privalau liautis“. Žodžiai kaip pavojaus signalas kaukė jos galvoje, bet Ketlina neturėjo jėgų įvykdyti šio ketinimo. Švelnūs jos kūnu slystantys Eriko pirštai nešė ją į tokias malonumų viršūnes, kokių anksčiau ji niekada nebuvo regėjusi.

Be to, ji suprato, kad tai – tik pradžia. Erikas ėmė bučiuo-

ti jos krūtinę. Ketė įkliuvo į karštus drėgnus jo burnos spąstus, iš kurių visai nenorėjo ištrūkti. Švelnūs glamonėjantys jo liežuvio judesiai dirgino jos spenelius.

Ji pajuto, kaip jo ranka atsargiai slystelėjo jos koja. Kada ji suspėjo pastatyti kelius? Kodėl jos strėnos juda trūkčiojamu ritmu, tartum šoktų stabmeldišką šokį? Tai nesvarbu. Viskas pasaulyje nesvarbu, kol jo lūpos yra greta jos krūtinės.

Išsigandusi Ketė pajuto, kad jo ranka sustojo ten, kur karštis darėsi vis nepakenčiamesnis. Kiekviena jos esybės dalelytė nervingai tvinkčiojo, saldus ilgesys nekantriai troško išsiveržti laukan.

Ar tai Ketė sumurmėjo jo vardą? Ar tai ji maldavo jį nesustoti? O gal jis atspėjo bežadį jos prašymą? Ketė pati nesuvokė, bet ji nesipriešino, kai jis ir toliau darbavosi bauginančiai tiksliai. Ji ėmė dusti nuo susijaudinimo ir sukrėtimo, kai jo ranka įsibrovė į nėrinines jos kelnaites. Jo judesiai buvo neįtikėtinai švelnūs, Ketlina tiesiog tirpo iš pasitenkinimo.

Erikas pašoko ir ėmė skubiai segiotis marškinius, vos neišplėšdamas sagų su audiniu. Ir tuomet Ktelina atsipeikėjo.

Tik dabar ji staiga suprato, į kokį pavojingą žaidimą įsivėlė: „Viešpatie! Ką aš darau?“

Erikas nusviedė marškinius ir gaišo prie ne laiku užsikirtusios diržo sagties, nekantriai pusbalsiu keiksnodamas.

– Ką... ką tu darai? – drebančiu balsu paklausė Ketė.

– Ar mėgsti mylėtis apsirengusi? Sutinku, tame šis tas yra, bet šiąnakt labai karšta. Be to, man malonesnis nuogas kūnas.

– Ne! – kažkokiu teatrišku garsiu šnabždesiu riktelėjo ji ir šoko iš lovos, prispaudusi marškinius prie nuogos krūtinės. – Ne! – pakartojo ji purtydama galvą.

Erikui neberūpėjo diržas, jis nesuprasdamas palenkė galvą į šoną:

– Ką reiškia „ne“? Ne – mes liekame su drabužiais, ar ne – ta prasme, kad liautumės?

Ji nusigręžė, kad nematytų jo veido.

– „Ne“ – kad liautumės, – pasakė ji sienai.

– Kodėl?! Velniai rautų, kodėl?!

Kodėl? Jai buvo gėda pasakyti tikrąją priežastį. Nagi jis vis tiek ja nepatikėtų. Kuri, būkit malonūs ir pasakykit, gali išlikti nekalta mergelė iki dvidešimt penkerių metų? Nė viena. Nė viena, išskyrus Ketliną Pamelą Heili.

– Aš... aš ne... – droviai pradėjo ji. Paskui sukaupė visą savo drąsą, atkakliai atstatė smakrą ir iššaukiamai tarė žiūrėdama jam tiesiai į akis: – Aš nenoriu.

– Nė velnio, kur tu nenorėsi!

Jo balse skambėjęs įniršis taip išgąsdino Ketliną, kad ji kurį laiką neįstengė nė žodžio ištarti. Jis buvo pernelyg susierzinęs. Ką jis ten įsivaizduoja? Jam niekada nėra tekę išgirsti atsisakymo! Bet ji – ne koks nors pigus skudurėlis, ir su ja šitai neišdegs.

– Jeigu pasakiau „nenoriu“, vadinasi, nenoriu, – išlemeno ji.

Jo akys pasidarė šaltos kaip ledas, abipus burnos susiklostė griežtos raukšlelės.

– Taip, – nutęsė jis dirbtinai ramiu balsu, – apgailestauju, kad tau prireikė tiek paplušėti.

Veržliai lyg puolanti gyvatė jo ranka apsivyniojo aplink jos liemenį, kita ranka jis sugniaužė jos riešą. Ketė suprato jo ketinimą ir suriko:

– Ne–e!

– O, taip. Nežinau, kokius žaidimus žaidi tu, bet dabar ima galioti mano taisyklės.

– Liaukis, Erikai. Jeigu tu nesustosi, aš niekada tau neatleisiu to, – tvirtai pareiškė Ketlina.

– Išgąsdinai! – jis tyčiodamasis nusijuokė. – Tęsk toliau, Ketlina. Liesk mane, glaustykis apie mane. Noriu, kad žinotum: ne veltui stengeisi.

Jis ėmė greitais staigiais judesiais brūžuoti jos ranka savo kelnes. Jis ėmė dusti, paskui ūmai, akivaizdžiai pasibjaurėjęs ją atstūmė.

Ketlina užsidengė veidą rankomis, kad jis nematytų, kaip jai iš akių pabiro piktos pažeminimo ašaros.

– Velniai tave griebtų! – ėmė koneveikti jis. – Ir ko gi aš tiek laiko terliojausi su tavimi!

Kambaryje buvo girdėti tik gargždus jo alsavimas. Jis

pasisuko, griebė į glėbį marškinius ir švarką ir nutrepsėjo link išėjimo. Ketė išgirdo, kaip sudžeržgė stumdomosios durys. Prieš išeidamas jis drėbė:

– Žinai, o juk tie vaikinai neklydo. Tu iš tiesų karšta paukštytė. Ir tu iš tikrųjų buvai kauštelėjusi.

* * *

Kitą rytą Ketė lyg medinėmis kojomis įžengė į valgyklą. Ji baiminosi susitikti su Eriku akis į akį, nes negalėjo būti tikra įstengsianti elgtis kaip paprastai. O jei įniršio apimta visiems matant šers jam antausį už tuos įžeidžius žodžius? Arba apsižliumbs prie vaikų ir vadovų? Ji negalėjo pakęsti minties, kad jis laiko ją ciniška viliotoja, tyčia gundančia vyrus. Kas kartą prisimindama, koks pasibjaurėjimas buvo girdėti jo balse, Ketė krūptelėdavo. Kodėl jis įsivaizdavo, kad ji suguls su juo? Argi ji negali laisvai apsispręsti? Praleidusi bemiegę naktį ginčydamasi su savimi, Ketlina taip ir nerado atsakymo į visus tuos klausimus.

Valgykloje jo nebuvo. Ji ramiai atsakinėjo į vaikų sveikinimus. Atsisėdusi prie vadovų stalo, ji įsitraukė į bendrą pašnekesį, nors ir norėjo, kad niekas nematytų užputusių raudonų jos akių.

Jos širdis ėmė pašėlusiai daužytis, kai ant slenksčio išdygo Erikas. Bet valgykloje jis išbuvo labai trumpai: pasiėmė savo termosą su kava ir nesidairydamas į šalis išėjo.

Vadovai smalsiai pažvilgčiojo į Ketliną, ir prie stalo įsiviešpatavo nejauki tyla. O ji nekalčiausiu veidu gurkštelėjo kavos, stengdamasi elgtis taip, tarsi nieko aplinkui nepastebėtų.

Dėdamasi pasisotinusi Ketė išėjo iš valgyklos. Verandoje jos laukė Edna. Ji iškart stvėrė jautį už ragų.

– Vakar vakarą nelabai sklandžiai sekėsi? – negudraudama paklausė ji.

Ketei kilo pagunda išvengti atsakymo ir išlementi kokius nors nieko nereiškiančius žodžius, bet ji suprato, jog bergždžiai stengtųsi. Ji užaugo Ednai matant, ir ši pažinojo Ketę kaip nuluptą. Nedaug rastum motinų, taip gerai pažįs-

tančių vidinį savo dukterų pasaulį.

Ketė sunkiai atsiduso. Išdidžiai pakelti pečiai liūdnai nusviro.

– Taip.

– Man taip gaila, kvailai pasielgiau piršdama. Bi Džėjus prašė, kad palikčiau viską taip, kaip yra, bet man atrodė, kad jūs vienas kitam labai patinkate. Taip gražiai atrodydavote drauge būdami. Jis toks vyriškas, o tu tokia... – Edna užsikirto, išgirdusi kartėlio kupiną Ketės juoką.

– Mūsų problema visiškai ne ta, kad mudu vienas kito netrauktume, – prisipažino mergina.

– A-a-a. Vadinasi, viskas visai atvirkščiai? – geras Ednos veidas šiek tiek apniuko.

– Taip, – kaltai sumurmėjo Ketlina. – Jis pernelyg... Mudu su juo...

– Na, man viskas aišku, – padarė liūdną išvadą Edna. – Eime pasivaikščioti. Aš paprašiau Maiką, kad pasiimtų tavo vaikus į futbolo aikštę.

Kaip Edna atspėjo, kad Ketlina šiandien neįstengs dirbti? Ketė meiliai apkabino pagyvenusią moterį. Nesusitarusios abi pasuko link upelio, tekančio už Harisonų namuko, ir atsisėdo dobilų prižėlusioje pakrantėje. Čia buvo tylu ir vėsu. Ką tik atvykę naujokai vaikai triukšmingai bėgiojo po nepažįstamą teritoriją. Iš toli atsklido vejapjovės tarškėjimas – ten darbavosi Bi Džėjus. Nuo šakos ant šakos tankioje lapijoje čirkaudami skraidė paukščiukai, šalia nerūpestingai gurgėjo upelis. Jam nežinomi sielvartai, skausmas ar baimė.

– Tu įsimylėjusi jį, Kete? – švelniai paklausė Edna.

Ketė papurtė galvą. „Uodega“ ant pakaušio sušvytavo į šalis kaip švytuoklė.

– Nežinau. Tiesą pasakius, ne. Juk aš pažįstu jį tik kelias dienas.

– Mano brangioji, – Edna nejučia prajuko, – laikas meilei nelabai svarbu. Kai kurie žmonės pažįsta vienas kitą visą gyvenimą, ir jų meilė stiprėja. O kiti įsimyli akimirksniu. Meilė neturi grafiko. Ir to negalima vadinti neišrankumu. Taip atsitinka tik geriausiems žmonėms. Tu bijaisi meilės, Ketlina? Aš nekalbu apie ją fiziniu požiūriu, – patikslino

Edna. – Kalbu štai apie ką: tu bijaisi prarasti Eriką, kaip jau praradai savo tėvus?

Meilė? Tik praeitą naktį Ketlina suprato esanti neabejinga Erikui. Jos jausmų nebūtų galima pavadinti meile, bet ji suprato, jog tie jausmai pernelyg stiprūs, kad ji įstengtų visiškai nekreipti į juos dėmesio.

Dabar kitas dalykas: Erikui ji patinka, tai galima pastebėti. Ir aklam aišku, kad juodu traukia vieną prie kito. Bet jeigu ji nusileis, kas tada? Jis žengs gyvenimu toliau: naujas darbas įvairiuose pasaulio pakraščiuose, naujos moterys, naujos pergalės. O ji, Ketė? Jai nieko kito nebelieka, išskyrus netekties jausmą – vyriškio ir savigarbos netekties.

Daugelis šiuolaikinių moterų pasijuoktų iš senamadiškų jos moralės nuostatų. Bet Ketei į jas nusispjauti. Visa tai jai nepaprastai svarbu. Bet nejaugi vien dėl to ji pavarė Eriką?

Galbūt Edna teisi. Ji bijosi. Paprasčiausiai bijosi. Tai, kas jai taps vienu iš svarbiausiųjų gyvenimo įvykių, Erikui bus tik akimirkos epizodas. Taip, šito ji bijosi. Bet dabar net pati sau nenorėjo to prisipažinti.

– Jis karštakošis, egoistas ir labai išlepintas moterų, – piktai išpoškino Ketlina.

– Taip, – sutiko Edna. – O Bi Džėjus siaubingai lėtas, baisus tinginys ir dar knarkia. Bet aš nė dienos negalėčiau be jo išgyventi, nors kartais, rodos, užmuščiau. – Ji surimtėjo ir paėmė Ketę už rankos. – Tu mylėjai savo tėvus ir netekai jų sunkiausiu, kaip tau atrodė, savo gyvenimo laikotarpiu. Bet tu įveikei tos traumos padarinius ir tapai gražia moterimi. Tačiau tu nuvysi ir išdžiūsi pirma laiko, Kete, jeigu nepasidalysi tuo grožiu su kuo nors kitu. Nebijok meilės, nebijok mylėti.

Ketlinos akys paplūdo ašaromis. Ji apkabino Edną per pečius ir tyliai pasakė:

– Aš taip myliu tave.

– Aš žinau. Bet tai vargu ar išspręs tavo problemą. – Ji atsistojo lengvai, kaip neįprasta jos amžiaus moteriai. – Gal tau pasitaisys nuotaika, jei sužinosi, kad ne tu viena kremtiesi. Iš to, ką mačiau, galiu spręsti, kad Eriko nuotaika taip

pat labai subjurusi. Šįryt jis panėšėjo į vapsvos įgeltą meškiną.

– Kur jis?

– Jis pagrindinėje kontoroje. Paprašė leisti pasižiūrėti įvairių metų dosjė.

– A-a, – abejingai nutęsė Ketė ir atsistojusi ėmė purtytis šortus.

Jiedvi su Edna grįžo į stovyklą, ir per kitą dienos dalį Ketlina padarė viską, kad visiškai išsekintų save. Jei tik šmėstelėdavo mintys apie Eriką, gindavo jas šalin, neleisdama apie jį galvoti ilgiau nei kokią akimirką. Taigi galvojo apie jį be paliovos.

Jis neatėjo pietauti. Ketlina jautėsi nusivylusi, kad jis negalės pamatyti, kokia ji rami, kokia abejinga tiek jam pačiam, tiek praeitos nakties įvykiams.

Jis pasirodė per vakarienę.

Žengė per salę iš tikrųjų didingai kaip karalius. Mėlynos jo akys spindėjo, o plati šypsena iš po vešlių ūsų darė jį panašų į kino žvaigždę.

Ketlina šnekučiavosi su Maiku Simpsonu, kurį stebino ir džiugino toks neįprastas dėmesys. Jie šnekėjosi ramiai ir nesivaržydami.

Su padėklu rankose Erikas praėjo pro Ketliną ir atsisėdo greta vadovės, begėdiškai smaigsčiusios jį akutėmis. Ketlina norėjo sukąsti dantis, kai iš kito stalo galo iki jos atskardėdavo veriamai spigus kikenimas. Ji netgi nežiūrėjo į jų pusę.

Atėjo Harisonai, ir Edna vos pažvelgusi įvertino padėtį. Susidūrusi su ja akimis, Ketlina pamatė, jog Edna vos ištveria nesijuokusi.

„Kas gi čia juokinga?“ – vos nesukliegė Ketė.

Užbaigusi vakarieniauti, mergina griebė padėklą rengdamasi nunešti jį į virtuvę. Jai reikėjo praeiti pro tą vietą, kur koketavo Erikas su žaviąja savo drauguže. Ketė pamanė nė nepažvelgsianti į juos.

Atsistojusi ji nesąmoningu judesiu pasitampė berankovius marškinėlius, ryžtingai peržergė suolą ir pasuko į virtuvę.

– Labas, Kete.

Ketė vos nesuklupo, nepaklusnios kojos pačios sustojo. Ji nutaisė akinamą šypseną ir pasisuko į tuodu.

Vadovė, galima sakyti, kabojo ant Eriko rankos, ir Ketė vos susivaldė nesugriebusi tos akiplėšos už plaukų. Užuot tai padariusi, ji linksmai tarė:

– Sveikas, Erikai, sveika, Kerole. – Saldus kaip medus balsas ir šypsena iki ausų vis dėlto negalėjo nuslėpti ugnies, kuria liepsnojo žalios jos akys. – Kaip praėjo diena?

– Erikas visą dieną išsėdėjo užsirakinęs kontoroje, bet paskui atėjo prie upelio, ten kaip tik maudėsi mano būrys. – Kerolė koketiškai dėbtelėjo į Eriką, tartum jiedu būtų turėję bendrą paslaptį ir dabar ji būtų tai išdavusi. Paskui vėl kreipėsi į Ketę: – Jis net nesinešė su savimi kameros. Sakė atėjęs tiesiog pailsėti.

Ketlina visa širdimi dabar neapkentė tos įžūlios merginos, bet labiausiai ją siutino pašaipiai trūkčioją Eriko ūsai.

– Kaip nuostabu! – perdėtai entuziastingai nuskambėjo Ketlinos balsas. – Turbūt jam prireikė atvėsti.

– Ar rytoj plaukiam valtimis? – Erikas vos nenusikvatojo išgirdęs kandžią Ketės repliką. Kerolė, nedidelio proto mergina, negalėjo reikiamai įvertinti pašaipos. – Aš plauksiu, – pernelyg pabrėžtinai atsakė Ketlina.

– Tuomet ir aš, – paprastai pasakė jis.

– Kaip norite.

Ji apsisuko ir padėjusi padėklą prie maisto išdavimo langelio išėjo iš valgyklos.

Jis tiesiog pasibaisėtinas! Mandagus, vos nesijuokia iš jos. Na, kaip jis drįsta! Ji norėjo atsikirsti jam, nurodyti tikrąją jo vietą, o jis niekuo nenusileido jai. Privertė būti mandagia.

Kaip ji galėjo bent valandėlę įsivaizduoti esanti įsimylėjusi jį? Nagi ji negali pakęsti jo! Jis netgi nepatinka jai. Reikia mesti jį iš galvos ir galvoti apie ką nors kita.

Kodėl gi tuomet, sugrįžusi į savo kambarį, ji negalėjo suvokti, ko atėjusi? Kodėl pradėjusi kažko ieškoti pamiršo, ko ieškanti? Kodėl guldamasi prisiminė glamonėjusias jos kūną švelnias jo rankas ir karštas lūpas?

Jo ūsai anaiptol neduria, atvirkščiai – jie labai švelnūs. Kai jis bučiavo jos krūtinę, vešlių ūsų prisilietimas tik padidino malonumą.

Tyliai sudejavusi Ketlina atvirto aukštielninka, trokšdama tik vieno dalyko: kad jos kūnas liautųsi virpėjęs nuo tų saldžių prisiminimų. Beveik nesivaldydama Ketlina lietė savo kūną ten, kur jį buvo palietęs Erikas, ir bergždžiai stengėsi nusiraminti. Bet pernelyg švieži dar buvo pojūčiai, ir užuot padėjusios jos rankos tik dar labiau įkaitino kūną.

Ji staigiai apsivertė ant pilvo ir įsikniaubė veidu į pagalvę, kad nugintų šalin šmėžuojantį prieš akis Eriko paveikslą. Tik po valandos ji pagaliau persikėlė iš realaus pasaulio į sapnų karalystę.

Bet Erikas ir ten nedavė jai ramybės.

6

Kitos dienos rytas buvo giedras ir saulėtas. Ketė taip tikėjosi, kad dėl kokios nors gamtos užgaidos šios dienos plaukiojimas valtimi Bufalo upe neįvyks. Bet oras tartum specialiai būtų stengęsis. Todėl Ketlina apsirengė ir ėmė krautis kuprinę, kurią paprastai pasiimdavo keliaudama. Per tokias iškylas reikia pasirengti visokiems netikėtumams, todėl Ketlina ėmė krautis į parašiutinio audeklo kuprinę bintų, priemonių nuo uodų, kremą, apsaugantį nuo saulės, servetėlių, tepalą nuo sumušimų ir įpjovimų, tablečių nuo pilvo skausmo, aspirino, rankšluosčių, kojinių porą ir drabužių pamainą sau. Su neviltimi pagalvojusi, kad tikriausiai bus pamiršusi ką nors, ko skubiai prireiks žygio sąlygomis, Ketlina griebė kuprinę ir išėjo iš namelio.

Valgykloje Ketė ryžtingai sėdo pusryčiauti. Ji stengėsi nežiūrėti į Eriką, kuris įėjo į valgyklą ir iškart tapo linksmai dūzgiančio avilio centru. Susirinkę į valčių žygį vaikai buvo pernelyg susijaudinę, kad gerai pavalgytų, ir vos nuskambėjus skambučiui jie pašoko ir nukūrė prie autobuso, stengdamiesi užsiimti vietas prie langų.

– Sėkmingos kelionės! Būkite atsargūs! – Edna mosika-

vo ranka lipantiems į autobusą vaikams.

– Mes sugrįšime vakarienės. Ką jau ką, o vakarienę jie suvalgys iki trupinėlio, – juokdamasi pasakė Ketė.

– Vadinasi, tada ir pasimatysime. – Viena akimi Edna pastebėjo, kad į autobusą lipa Erikas. Ji žvilgtelėjo į Ketę lyg norėdama kažką pasakyti, bet apsigalvojo ir tik paspaudė merginai ranką. – Linkiu smagiai praleisti laiką.

Ketlina draugiškai pasisveikino su vairuotoju, kuris jau daug metų važinėjo tuo senu išklerusiu autobusu. Erikui reikalingą aparatūrą saugiai pritvirtino prie užpakalinių sėdynių, bet kameros jis neišleido iš rankos. Jis atsisėdo vienoje eilėje su Ketlina, juos skyrė tik praėjimas.

Pagaliau visi susėdo, vairuotojas užtrenkė duris, senutėlis autobusas nenoriai truktelėjo iš vietos ir išvažiavo pro „Kalnų" stovyklos vartus. Šnekėtis autobuse buvo neįmanoma: vaikai garsiai dainavo, ginčijosi, kvatojo, o visam tam šurmuliui akompanavo burzgiantis variklis.

Ketlina sėdėjo sėdynėje tuoj už vairuotojo. Jos nuotaika tolydžio gerėjo. Pagaliau surizikavusi žvilgtelėti į Eriką, išvydo, kad jis nė kiek nesislėpdamas žiūri į ją. Jis nusišypsojo iš pradžių droviai, bet paskui, matydamas, kad ji nenusigręžia ir jos žvilgsnyje nėra ledinės paniekos, plačiausiai išsiviepė. Ketė negalėjo atsispirti ir taip pat jam nusišypsojo.

Kas kelios mylios abipus kelio išdygdavo apsnūdę kalnų miesteliai. Nors ir skirtingai pavadinti, visi jie panėšėjo tarpusavyje. Kiekviename buvo degalinė, prie jos – bakalėjos parduotuvėlė, kai kurie miesteliai galėjo pasigirti net pašto skyriumi. O dažniausiai pašto funkcijas atlikdavo paprasčiausias furgonėlis, virš kurio ant savo gamybos flagštoko išdidžiai plevėsuodavo Amerikos vėliava.

Net prisiglaudę prie kelkraščio namukai panėšėja vieni į kitus kaip broliai dvyniai. Kiemuose džiūva skalbiniai, paradiniuose priebučiuose stovėjo krėslai, kuriuose taip gera ilsėtis vakare po darbo. Ir absoliučiai iš kiekvieno namo, net iš labiausiai suzmekusio, buvo matyti gražiausias, palaimingiausias kalnų vaizdas. Soduose nuo sunkių vaisių linko medžių šakos, vidury sodo būtinai puikavosi baidyklė. Čia

derlių dorodavo ne savo patogumui – labai dažnai jis būdavo svarbiausias visos šeimos gyvenimo šaltinis.

Viename iš tokių miestukų autobusas sustojo. Vaikai nugužėjo prie prieštvaninio automato su užrašu „Vynuogių sultys“ nusipirkti ko nors gaivaus atsigerti.

Ketlina beveik fiziškai jautė Eriko buvimą ir net toje erzelynėje greit suvokė, kad jo nebėra greta. Ji apsidairė ir pamatė jį žingsniuojantį link namelio, kuris vienišas kėpsojo neaukštos kalvos papėdėje.

Pasekusi jį žvilgsniu, Ketlina suprato, kas patraukė jo dėmesį. Suklerusioje, sukrypusioje priemenėje sėdėjo senelis ir smuikavo. Sėdėjo jis ant geležinio suoliuko nusilupinėjusiais dažais; tokie suoliukai paprastai būna autobusų stotelėse.

Rudą jo veidą buvo išvagojusios gilios raukšlės. Išsidraikę reti žili plaukai juokingai styrojo į visas puses. Nuogą senuko kūną dengė džinsinis kombinezonas su viena petneša. Sudribusi krūtinė kretėjo nuo menkiausio muzikanto judesio.

Rafinuotesnėje visuomenėje instrumentą, prispaustą prie dvigubo pagurklio, vargu ar kas būtų pavadinęs smuiku, bet Ketė pamanė, jog nė vienas Stradivarijaus smuikas nebuvo taip rūpestingai ir švelniai puoselėjamas. Iš po pūslėtų, pageltusių nuo nikotino, nešvarių pirštų liejosi žaisminga melodija, žinoma tik jos atlikėjui.

Pastebėjęs artėjantį Eriką, senukas nusišypsojo bedante burna ir ėmė trepsėti į taktą basomis kojomis.

Ketlina stovėjo ir kaip pakerėta klausėsi kameros ūžimo. Erikas lėtai ėjo prie senuko, kuriam kamera berods nedarė jokio įspūdžio – matyt, jis priklausė kitam šimtmečiui.

Atsidarė stumdomos durys, ir iš namo išėjo senutė, šluostydamasi rankas rankšluosčiu. Ji šypsojosi. Pamačiusi Eriką su kamera, ji nevikriu judesiu prisiglostė žilus plaukus, susuktus ant sprando į kuodelį. Išblukusi satino suknelė karojo ant jos kaip maišas, kojos, kaip ir vyro, – basos ir tokios pat nuospaudų nusėtos. Moteris persimetė rankšluostį per petį ir ėmė ploti į melodijos taktą.

Kai senukas baigė griežti, žmona pasilenkė ir skambiai

pabučiavo jį į skruostą.

– Kaip man ta dainelė patinka, tiesiog negaliu, – susižavėjusi pakraipė ji galvą.

Erikas atsistojo visu ūgiu, paėmė moters ranką ir pagarbiai pabučiavo. Ji prajuko ir lyg jauna koketė per pokylį suplazdeno retomis bespalvėmis blakstienomis.

– Dėkui jums abiem, – pasakė Erikas ir nulipo iš priemenės žemyn. Trys tingūs šunys, gulėję šešėlyje, nė neprasimerkė pažvelgti į prašalaitį.

Tik dabar Erikas pastebėjo Ketliną. Jis nusišypsojo, palietė laisvąja ranka jos veidą ir tylėdamas linktelėjo galva, kviesdamas grįžti į pašėlusiai pypčiojantį autobusą.

– Kodėl tu taip padarei? – paklausė jo Ketė, kai jie įlipo į autobusą. – Kodėl ėmei filmuoti juos?

– Nes jie gražūs, – paprastai atsakė jis. – Argi tu manai kitaip?

Ji manė taip pat. Bet anksčiau jai šitai nebūtų atėję į galvą. Ji nebūtų pastebėjusi jų, jeigu ne Erikas.

– Taip, – liūdnai patvirtino Ketlina. – Jie gražūs.

Erikas probėgšmais pažvelgė į jos lūpas.

– Ir tu graži, – sušnibždėjo jai į ausį. Jų akys vėl susitiko, ir ji pajuto, kaip svaigsta galva. – Atleisk man už vakarykštę, – tyliai pasakė jis. – Tu turėjai visišką teisę atstumti mane.

Vakar Erikas ir Bi Džėjus prieš vakarienę gėrė alų ir ilgai šnekėjosi apie tai, kas atsitiko praeitą naktį. Erikas sužinojo daug ką svarbaus. Dabar jis suprato, kodėl ji pavarė jį, todėl jo pyktis dingo kaip nebuvęs.

Dar visai neseniai labiau už viską pasaulyje Ketlina troško, kad jis atsiprašytų, pultų prieš ją ant kelių, maldautų atleisti. O dabar, išgirdusi atgailaujantį jo balsą, ji prisipažino ir pati klydusi.

– Aš elgiausi nesąžiningai – žaidžiau ne pagal taisykles.

– Nuo to laiko, kai sutikau tave, Ketlina Heili, ankstesnės taisyklės neteko jokios prasmės. Nuo šiol mudu nustatysim savas taisykles ir jų laikysimės. Ar taip bus sąžininga?

Nebuvo įmanoma atsispirti švelniam jo žvilgsniui ir nuoširdžiai šypsenai, ir Ketė ryžtingai atsakė:

– Taip, Erikai. Žinoma, taip.

Atsargiai, kad nepamatytų vaikai, vien lūpomis jis pasiuntė jai oro bučinį. Ketlina plykstelėjo, skubiai nuleido akis, bet tuojau vėl pasižiūrėjo į Eriką. Jos veidas švytėjo iš džiaugsmo.

Likus kelioms mylioms iki Džasperio miestelio, vairuotojas pasuko į dešinę, ir senutėlis autobusas ėmė kratytis nešvariu, dulkėtu keliu, vedančiu į Bufalo upės pakrantę.

Prieš milijonus metų upė Ozarkse prasigraužė gilų kanjoną. Visur Bufalo pakrantėse stūksojo aukštos uolos, skalaujamos sraunios upės. Pilkos akmeninės sienos su apsiraizgiusiais laukiniais vynuogienojais sviro virš vandens lyg kabantys Semiramidžių sodai senovės Babilone. Bufalas buvo labai populiarus tarp turistų, norinčių paplaukioti kanojomis, pameškerioti, įvairiausiai pasportuoti.

Ketlina važinėjo čionai jau daug metų paeiliui ir savo akimis matė, kaip iš užkampio, žinomo tik nedaugeliui, Bufalas virsta klestinčia turistų poilsio vieta. Kas dvi savaitės, kai į stovyklą atvažiuodavo nauja vaikų partija, Ketė vieną dieną veždavo juos paplaukioti pripučiamais plaustais srauniausioje vietoje. Plaustus buvo galima išsinuomoti. Jais plaukiodavo taip: reikėdavo užkopti aukštėliau, ten, kur prasideda slenksčiai, o toliau viskas būdavo labai paprasta – šliuožk sau kartu su veržlia srove kunkuliuojančiu vandens paviršiumi. Nusileidimas tęsdavosi maždaug pusę kilometro, paskui upė vėl tekėdavo lėčiau.

Tai būdavo tikras nuotykis, bet vanduo niekur nesiekė daugiau kaip trijų keturių pėdų gylio, todėl pavojus visiškai negrėsdavo. Tačiau Ketė nenuleisdavo akių nuo vaikų. Šį kartą į žygį išsirengė du būriai. Maiko Simpsono ir dar vienos vadovės – Petsės. Iš viso – keturiasdešimt žmonių.

Iš pradžių, vos jiems atvažiavus į vietą, Erikas vaikščiojo su kamera, ropštėsi su vaikais į stačias pakriaušes, filmavo į juostą džiugius, pagyvėjusius jų veidus, įrašė linksmus balsus ir susižavėjimo šūksnius, kai jie skriejo gurguliuojančiais vandenimis pasroviui. Baigęs darbą, jis nunešė kamerą ir kitą savo įrangą į autobusą ir išėjo jau su glaudėmis.

Be abejonės, jis buvo puikiai sudėtas, jo oda buvo

nuostabi. Jis pliuškenosi vandenyje su vaikais, žaidė su jais, šūkaliojo, ir neliko nė vieno, kuriam būtų pritrūkę jo dėmesio.

Po pikniko Erikas ir vadovas įkalbėjo vaikus pusvalandžiuką atsipūsti, tik tada vėl bristi į vandenį.

Antrą valandą Maikas Simpsonas išbrido iš upės, tekštelėjo žemėn pripučiamąjį plaustą ir prisiartino prie Ketlinos.

– Klausyk, Kete, nuo pietų mes neskaičiavom vaikų. Suskaičiuojam, a?

– Gerai, – sutiko ji.

Jai pačiai šitai neatėjo į galvą – labai jau greit ir maloniai prabėgo laikas. Eriko prašoma, dideliam vaikų pasitenkinimui, ji taip pat kelis kartus nusileido sraunuma. Ji, Erikas ir du vadovai ėmė šaukti vaikus vardais ir skaičiuoti kyšančias iš vandens galvas.

– Kažko trūksta, – konstatavo Ketlina vos neimdama panikuoti.

– Tikriausiai kas nors pasiliko viršuje, – raminamai pastebėjo Erikas.

Bet praėjo valandėlė, jie perskaičiavo kelis sykius, o vieno žmogaus vis vien trūko.

– Džeimis! – šūktelėjo Ketė. – Kur Džeimis? – ji ėmė žvalgytis, apimta tokios nevilties, tartum būtų laukusi, kad berniukas pats savaime tuojau atsiras. – Ar kas nors jį matė?

– Nedarykime skubotų išvadų, – dalykiškai pasakė Maikas. – Eisiu paklausinėsiu, gal jį kas nors matė netoliese.

– Ir aš eisiu, – pasisiūlė Petsė.

– Neišgąsdinkit kitų vaikų, – perspėjo Ketlina. – Pasistenkit, kad jie nieko nepastebėtų.

– Taip, taip, žinoma. – Maikas pasišokinėdamas nubėgo.

– Aš eisiu į mišką kitame krante. O tu paieškok čia, – pasiūlė Erikas.

– Dėkui. – Ji spustelėjo jam ranką.

Ketlina pasuko prie kiosko, kur buvo pardavinėjami saldumynai. Niekas Džeimio nebuvo matęs. Ji nuėjo tenai, kur jie nuomojosi pripučiamuosius plaustus. Šeimininkas nebuvo matęs Džeimio, bet vienas lankytojas atnešė pripučiamąjį plaustą, rastą prie upės, – plaustas buvo įstrigęs tarp žemai

nusvirusių medžio šakų. Ketlina pašiurpo iš baimės. Viešpatie, nejaugi Džeimis pargriuvo, lipdamas nuo pripučiamojo plausto, ir jį upė nunešė pasroviui? Jis toks mažas. Toks silpnutis. Plaukti jis moka, bet ne itin gerai.

Vienas už kitą baisesni košmarai viesulu ėmė suktis jos galvoje. „Džeimi!“ – rėkė kiekviena jos smegenų ląstelė. Ne! Ketė nubėgo atgal prie upės, priešingai blaiviam protui tikėdamasi, kad Maikas bus vaiką suradęs. Bet niūrūs Maiko ir Petsės veidai atėmė paskutinę viltį.

– Kete, ką darysim? – paklausė Maikas.

Dar niekada Ketlina nebuvo mačiusi, kad linksmas, atviras jo veidas būtų toks susirūpinęs.

– Reikia skambinti į policiją. Iškviesti miško apsaugos tarnybą.

Ketlinos balsas buvo daug ramesnis negu ji pati.

Ir tuomet Petsė susijaudinusi šūktelėjo:

– Aure kur jie!

Ketė pasuko galvą į tą pusę, kurion parodė Petsė, ir išvydo, kaip Erikas ir Džeimis leidžiasi skardėtu priešingo kranto šlaitu.

– Dėkui tau, Viešpatie, – su palengvėjimu atsiduso ji ir lėtai nuėjo jų pasitikti.

Pakeliui Ketė suko galvą, ką daryti: suspausti berniuką glėbyje ar kaip reikiant išbarti. Ji nepadarė nei vieno, nei kito, nes Erikas vis dar kontroliavo situaciją.

– Ei, Ketlina, tik pažiūrėk, ką rado mažasis mūsų skautas! – linksmai kreipėsi į ją, bet jo akys žvelgė rimtai ir įspėjamai.

– Aha, Kete, pažiūrėk, – atitarė Džeimis. Jis laikė rankoje akmens nuolaužą, šiek tiek primenančią indėno strėlės antgalį. – Erikas sako, kad tai galėjo priklausyti krikams arba čikasams, arba irokėzams[1]. Kaip tu manai, ar taip galėjo būti? Erikas sako, kad tikrai. O tu, Kete?

Nekaltos rudos akys žiūrėjo į ją susijaudinusios ir laukė pritarimo. Ketė žengė artyn ir apkabino geibų kūnelį.

Ji nenorėjo nuvilti berniuko ir atsakė kaip galėdama ramiau:

---

[1] Krikai, čikasai, irokėzai – indėnų gentys.

– Esu įsitikinusi, kad antgalis tikras, o dėl genties gali kilti abejonių. Gal pavartysi Bi Džėjaus knygutes, kai grįšime į stovyklą?

– Gerai, – jau nubėgdamas šūktelėjo berniukas ir nudūmė prie upės.

– Džeimi, – riktelėjo ji. – Mes greitai iškeliaujame, prašau daugiau nebepradingti.

– Gerai, – skubėjo atsakyti Džeimis. Jis nekantravo, norėdamas pasigirti radiniu draugams.

Dabar, kai baigėsi košmariškos nežinios kančia, Ketlina pajuto neįtikėtiną silpnumą per kelius. Mergina būtų susmukusi tiesiai ant saulės įkaitintų akmenų, jeigu Erikas nebūtų sugriebęs jos ir priglaudęs prie raumeningo savo kūno.

Maikas ir Petsė šiek tiek sumišę pasižiūrėjo į juos ir nuskubėjo atgal pas vaikus. Visi pamažėliais atsipeikėjo po patirto nerimo.

Ketlina pažvelgė į Eriką ir drebančiu balsu paklausė:

– Kur tu jį radai?

– Nagi paėjėkime ana va ten, – jis nuvedė ją už stovinčio autobuso, kad jų niekas nematytų. Tada apkabino ir priglaudė prie savęs, lyg ne kas kitas, o ji būtų pradingusi ir štai dabar vėl atsiradusi.

Jo krūtinės plaukeliai kuteno jai šnerves, ir tai pastebėjęs Erikas šiek tiek atleido glėbį.

– Džeimis taip ir nesuprato, jog buvo pasiklydęs. Štai kodėl daviau tau ženklą jo nebarti. Jis sakėsi, kad jam prireikę į tualetą. – Erikas kimiai sukikeno. – „Didelio“, – taip jis pasakė. Norėdamas saugiau atsiskirti, jis nulindo į mišką. O atlikęs savo reikalus, ėmė „kasinėti“. Suradau jį, kai jis apžiūrinėjo kažkokį akmenį. Aš patvirtinau, kad tai – strėlės antgalis. Jis taip buvo susižavėjęs savo radiniu, kad nebejautė, kaip ilgai buvo pradingęs, nebegalvojo apie tai, kaip mes dėl jo nerimaujame.

– Erikai, jeigu jam kas nors būtų atsitikę... arba kuriam nors kitam vaikui... aš... – Ji neįstengė net užbaigti kalbėti, ją ėmė krėsti drebulys.

– Žinau, žinau. Bet juk viskas gerai, niekas nenukentėjo.

Šiandien, šiek tiek vėliau, aš pasakysiu Džeimiui, kad jam nedera per toli eiti vienam.

– Dėkui tau, – sušnibždėjo ji glausdamasi veidu prie jo krūtinės.

– Ar galiu prašyti apdovanojimo? – jis švelniai suėmė jos smakrą ir kilstelėjo veidą.

Jis buvo taip arti. Jis buvo toks stiprus. Jai taip reikėjo, kad jis apsaugotų. Ji tylėdama tik linktelėjo. Jis palenkė galvą, ir šiltos jo lūpos prisispaudė prie jos lūpų. Bučinys buvo toks švelnus ir malonus, kad Erikui atsitraukus Ketė dar kelias akimirkas stovėjo nekrustelėdama.

Jie nuėjo atgal prie upės, Erikas viena ranka apkabino ją per pečius. Ketlina stengėsi elgtis kaip paprastai, bet visą laiką iki pat išvažiavimo ji nuolat pašokdavo ir nervingai peržvelgdavo vaikus. Laikrodžio rodyklės slinko siaubingai lėtai, bet pagaliau atėjo akimirka, kai ji su palengvėjimu sušvilpė signalą. Vaikai suskato rengtis kelionei atgal.

Autobuse Ketė sėdėjo greta Eriko ir nebandė nuslėpti, jog tuo labai džiaugiasi. Kai vaikai buvo susodinti ir paskutinį kartą suskaičiuoti, ji klestelėjo ant kietos sėdynės. Erikas paėmė jos ranką ir spustelėjo. Ketė rankos neatitraukė.

Į „Kalnus“ jie grįžo, kai kiti vaikai ir vadovai jau vakarieniavo. Šiandien visų taisyklių laikinai buvo atsisakyta, ir vaikams iš karto leido eiti vakarieniauti – nepersirengus ir neišsiprausus duše. Jie pabiro iš autobuso ir tekini nukūrė į valgyklą.

Edna ir Bi Džėjus paklausė Ketrinos, kodėl ji tokia išblyškusi ir susikrimtusi. Trumpai ji papasakojo, kaip buvo dingęs Džeimis. Sutuoktiniai sutiko, kad barti berniuko nederėjo, bet Bi Džėjus pažadėjo atsargiai su juo pasišnekėti ir paprašyti daugiau toli nebėgti nuo kitų vaikų.

Griežtai ir įdėmiai Eriko stebima Ketė šiaip taip prarijo kažkokį valgį, bet dienos išgyvenimai neleido jai atsipalaiduoti. Dar niekad ji taip nebuvo džiaugusis skambučiu, paskelbusiu skirstytis miegoti.

Ji nulipo nuo valgyklos priebučio, ketindama tuojau pat eiti į savo kambarį, ir tuomet pajuto, kaip kažkieno pirštai stipriai suspaudė jos ranką virš alkūnės.

– Eime su manim, – ryžtingai pakvietė Erikas.

– Ką? – ji mėgino išsilaisvinti, bet veltui. – Aš noriu atsigulti.

– Žinoma. Bet pirma tau reikia šiek tiek atsipalaiduoti. Jei atsigulsi miegoti dabar, tave visą naktį kankins košmarai.

Be abejo, jis teisus, bet ji nenorėjo taip lengvai pasiduoti.

– Kur tu mane tempi? – paklausė Ketė.

– Pasivažinėti.

– Pasivažinėti? – silpnu balsu perklausė ji. – Kur?

Jis nusišypsojo, ir balti lyg sniegas dantys žybtelėjo įdegusiame veide.

– Pamatysi, – paerzino jis ir apkabinęs jos petį, prisitraukė prie savęs.

Ji paklusniai žingsniavo greta; nebuvo nei jėgų, nei noro ginčytis. Kartu ji džiaugėsi, kad jai liepiama. Daug metų pati turėdavo spręsti, pati atsakydavo už savo poelgius, o pasirodo, jog taip malonu perkelti atsakomybę kitam žmogui.

Jis padėjo jai įlipti į automobilį, paskui įsėdo ir pats. „Bleizeris“ išvažiavo pro pagrindinius stovyklos vartus. Kai jis pasuko, ji pastebėjo:

– Tai kelias į maudyklą.

– Taip, bet mums reikės šiek tiek paėjėti pėstiems, kad pasiektume tą vietą, kurią aš noriu tau parodyti.

Ir vėl ji nemėgino ginčytis. Vakaras buvo vėsus, galėjai pastebėti pirmuosius artėjančio lietaus požymius. Erikas atidarė langą. Ketlina atsilošė sėdynėje ir užsimerkė, atstačiusi veidą gaivinančiam vėjui.

Automobilis sustojo, Ketė atsimerkė ir pamatė, kad jie, kaip ji ir tikėjosi, privažiavo maudyklą.

– Čia labai gražu, bet aš tai jau šimtą kartų esu mačiusi.

– Šmaikštus tavo liežuvėlis vėl atgyja, – nusijuokė Erikas. – Eime, mažoji pašaipūne. Nuo šios vietos eisime pėsti.

Ji pamanė, kad jie eis prie upės, bet Erikas vedė ją į mišką.

– Erikai, – nerimaudama pradėjo ji, – ar esi įsitikinęs...

– ... kad žinau, kur einu? – tęsė jis už ją. – Taip, aš žinau, kur einu. Radau tą vietą vieną naktį, kai buvau sudirgęs ir

man... reikėjo atvėsti. – Jis stipriai suspaudė jos ranką, ir Ketė išraudo.

Kurį laiką jiedu ėjo tylėdami. Jis rūpestingai padėjo Ketei aplenkti akmenis ir skyrė prieš ją žemai nusvirusias šakas.

– Kur...

– Paklausyk, – nutraukė jis ją. – Girdi, kaip čiurlena upė?

Jie sustojo, ir ji įsiklausė. Aiškiai atsklido tekančio vandens ošimas.

Jie praėjo dar vieną sąžalynų plotą ir pagaliau pasiekė tą vietą, į kurią ją vedė Erikas. Mėnesienos nutviekstas krantas. Balto lyg cukrus smėlio ruoželis vedė tiesiai į plokščių akmenėlių nusėtą seklumą, kur prasidėjo upės vaga. Didžiulių ąžuolų ir guobų šakos, sudarydamos palapinę, sviro virš upės, kuri toje vietoje siaurėjo. Tai buvo nuostabi ir nuošali vieta.

– Kaip ją suradai? – apstulbusi paklausė Ketlina.

Ji buvo priblokšta, kad tiek metų išgyvenusi stovykloje nė karto nebuvo aptikusi tos vietos pati.

– Juk sakau, kad ėjau nesirinkdamas kelio. – Jis nusišypsojo. – Eime.

Jie žengė prie vandens. Erikas išėmė iš automobilio apklotą ir patiesė jį ant smėlio. Ketlina ilgai dvejojo, ar jai nusirengti drabužius, kurių ji nespėjo persirengti po žygio. Dieną prie vandens ji atsirišo viršutinius maudymosi kostiumėlio raištelius, kad ant kaklo neliktų baltos juostos, ir susirišo juos ant krūtinės. Dabar ji nenorėjo knebinėtis su jais ir rišti jų atgal, todėl nerūpestingai įsibrido į vandenį.

– Oi! Šaltas! – išsigando ji.

– Tuojau priprasi.

Jis įsibrido giliau, bet vanduo net kelių jam nesiekė. Priešindamasis srovei, jis atsitūpė, o paskui tiesiog atsisėdo ant akmenuoto upės dugno nugara į srovę.

– Kaip sūkuryje, – pastebėjo jis.

Veržli srovė pargriovė Ketę tuo metu, kai ji atsargiai artinosi prie Eriko. Ji sugriebė jį už plačių pečių ir pūkštelėjo į vandenį. Nuo svilinančio šalčio jai užgniaužė kvapą.

– Kaip tu gali čia sėdėti? – paklausė ji pagaliau atsisėsdama greta jo ir ištiesdama į priekį kojas.

– Priprasi, – pakartojo Erikas. – Puiku, tiesa?
Labai greit ji buvo priversta pripažinti jį sakius tiesą. Kliokiantis vanduo vienodai gurgėjo nuteikdamas ramybei ir susitaikymui, nusinešdamas su savimi visus šios dienos nemalonumus ir rūpesčius. Atsiremdama rankomis, Ketė atsigulė vandenyje, ir dabar srovė teliuskavo ją visą. Buvo nuostabu, bet tokia padėtis turėjo ir savo trūkumų: vanduo tekėjo taip veržliai, kad plėšė šalin maudymosi kostiumėlį.
– Bijau, kad čia bematant pamesiu savo maudymosi kostiumėlio liemenėlę, – nusijuokė ji.
– Šitai aš ištversiu.

7

Dar jai nesusivokus, kas atsitiko, liemenėlė nuslydo nuo jos ir ėmė suktis vandenyje.
– Erikai! – suriko ji. – Ką tu padarei?
– Tiesiog tau nebereikės nerimauti. Juk nebebijai pamesti maudymosi kostiumėlio? Vadinasi, ir kalbėti neverta. – Jis linksmai skėstelėjo rankomis. Jo šypsena buvo gudri ir... pavojinga.
– Tu tyčia nuplėšei jį!
– Prisipažįstu! O dabar atsipalaiduok ir mėgaukis vandeniu. – Jis užvertė galvą ir pakėlė veidą į dangų. Jo akys buvo užmerktos.
O Ketlina galvojo ne apie vandenį, ji nežinojo, kaip nuraminti padūkusį širdies plakimą: ji naktį gūdžiame miške su ryžtingu ir stipriu pusnuogiu vyru, sėdinčiu greta.
Nors vis labiau nerimavo, ją vis dėlto nusmelkė šiokia tokia nuoskauda, kad Erikas net nežiūrėjo į ją. Sėdėjo visiškai pamiršęs viską aplinkui. Pamažu Ketė atsipalaidavo ir vėl pasirėmė rankomis, tačiau labai rūpinosi, kad jos krūtys nepasirodytų vandens paviršiuje. Ketė ir Erikas ilgai tylėjo, klausydamiesi vandens čiurlenimo. Jo balsas privertė ją krūptelėti iš netikėtumo.
– Girdi?
Ji nieko negirdėjo, tik savo pačios širdies plakimą.

– Ką?
– Matai, aure ten, ant šakos, pelėda?
– Ne. Kur?
– Ana ten. Ant šakos... Palauk. Taip nepatogu. – Jis atsisėdo jai už nugaros, suspausdamas Ketę savo raumeningomis kojomis. Dabar ji galėjo patogiai atsiremti į jo krūtinę. Ranka jis palietė jos galvą, rodydamas į šaką, ant kurios neva tupėjo pelėda. – Matai? Ant apatinės šakos, prie pat vandens.
Ketė kiek galėdama stengėsi įsižiūrėti į tamsą, bet taip nieko ir nepamatė.
– Nieko aš nematau!
– Nenuostabu. Ten nieko ir nėra. – Jo lūpos kuteno jos ausį, stiprios jo rankos karštai apkabino ją. – Aš pamelavau. Tiesiog norėjau arčiau pasislinkti prie tavęs.
Ji šiek tiek atšlijo, bet Erikas intuityviai suprato, kad ji visai nenori ištrūkti.
– Kada nors tau blogai baigsis tie juokai, – dėdamasi suirzusi pasakė ji. – Apgauni mane jau antrą kartą.
– Ir abu kartus – sėkmingai.
Jos kaklą nutvilkė karštas jo alsavimas. Suėmęs Ketės galvą rankomis, Erikas prisilietė lūpomis prie kvapios jos odos.
Stebuklingi pirštai masažavo jos kaklą, paskui lėtai ėmė leistis nugara tartum skaičiuodami slankstelius. Delnas neskubiai persikėlė ant šono, uždengė pilvą. Ten jis sustojo, bet pirštai ir toliau judėjo masažuodami. Ketė troško tik vieno – kad tie pirštai nesiliautų darbavęsi. Protarpiais jie žaibiškai šmurkštelėdavo už jos bikinio gumelės, bet kas kartą tuojau atsitraukdavo.
– Tavo oda kaip šlapias šilkas, – sušnibždėjo jis jai į ausį.
Jo liežuvis lyžtelėjo jai žemiau ausies spenelio, tuo tarpu ranka slydo aukštyn. Kilstelėjęs ranka kairę jos krūtį, Erikas nusišypsojo:
– Kaip daužosi tavo širdis. Tai aš kaltas?
Švelnūs jo pirštai apmirė, ir Ketė nusuokė:
– Žinoma.
– Oi Ketlina!

Abi jo rankos uždengė jos krūtis, čia mygdamos, čia atleisdamos jas. Jie glamonėjo spenelių galiukus, sustandėjusius nuo geismo. Nenoriai paleidęs vieną krūtį, Erikas laisvąja ranka paėmė Ketliną už smakro ir pasuko veidu į save.

Jų lūpos susiliejo aistringame bučinyje. Jie mėgavosi vienas kito skoniu, akimirką atsitraukdavo įkvėpti oro ir vėl gėrė svaigią laimės drėgmę. Dar niekada Ketei bučinys neatrodė toks saldus ir tiek daug žadantis. Iš visų jėgų ji įsikirto į Eriko plaukus.

Jis tyrė jos kūną neįtikėtinai smulkmeniškai, nepraleisdamas nė menkiausio linkio. Jo pirštai lietė šlaunis, masažavo standų pilvą, vėl mėgavosi krūtine. Visur suspėjančios jo rankos ir įgudusios lūpos teikė Ketei tokį pasitenkinimą, kokio ji niekada anksčiau nebuvo patyrusi. Iš kažkokių slapčiausių jos kūno kertelių kilo deginantis geismas, užtemdęs visus kitus jausmus.

Ketė tvirčiau prisiglaudė prie Eriko. Garsus trūkčiojantis jo alsavimas prie jos ausies padėjo jai atsipeikėti ir akimirką ištrūkti iš to šilkinio voratinklio, į kurį ją įviliojo Erikas.

– Atleisk, – išlemeno ji ir nulenkė galvą jam ant krūtinės.

– Tu pavirsi ledokšniu, jei mes tuojau pat nelipsime iš vandens.

Paleidęs ją, jis atsistojo ir ištiesė jai ranką. Droviai nusigręžusi Ketė pasikėlė ir skubiai, kiek leido vandens srovė, nubrido paskui Eriką į krantą.

Atsisėdusi smėlyje, vis dar degančiu nuo karštos dienos saulės veidu, Ketė pasitraukė nuo Eriko, atsuko jam nugarą ir droviai susinėrė rankas ant krūtinės užsidengdama nuogas krūtis. Nors vanduo buvo tik sąlyginė priedanga, tačiau be jo Ketė pasijuto esanti visiška bejėgė.

Ji išgirdo bruzdesį ir suprato, kad Erikas nusimauna glaudes. Pasigirdo tylūs žingsniai. Jis buvo už jos nugaros.

– Ketlina. – Jis uždėjo rankas jai ant pečių ir pasuko veidu į save.

Ketlina susiraukė ir žemai nuleido galvą.

– Tu niekada nesi buvusi su vyru, tiesa? – ji neatsakė, ir

tuomet jis pakėlė jos galvą ir privertė pažvelgti tiesiai jam į akis. – Tiesa? – pakartojo jis.

– Taip.

Jis švelniai prisitraukė ją ir apkabino nereikalaudamas, kad ji nuleistų rankas, dengiančias krūtis. Palenkęs galvą, jis sušnibždėjo:

– Bi Džėjus vakar man užsiminė apie tai. Mano vargše, brangioji mergyte, atleisk man. Iš kur aš galėjau žinoti, kad tu – nekalta mergelė? Nors turėjau susivokti iš pat pradžių. – Jis nusijuokė. Jį krėtė smulkus virpulys, kuris bematant apėmė ir Ketę.

Ji išskėtė rankas ir apkabino jį.

– Nekalta mergelė gana retai pasitaiko, todėl aš nieko ir nesupratau ją sutikęs, – savikritiškai pastebėjo jis. – Nenuostabu, kad tu taip išsigandai manęs.

– Ne, Erikai. – Ji pakėlė galvą. – Aš išsigandau to, kas gali įvykti, bet tavęs aš niekada nebijojau, – sąžiningai prisipažino ji.

– O dabar?

„Dabar? – paklausė ji savęs. – Dabar?“ Dabar ji žino, jog myli jį. Ji suprato tai šįryt, kai jis filmavo tą pagyvenusią porą. Jis pabučiavo moteriškei ranką, tartum šioji būtų buvusi kunigaikštienė. O kaip jis rūpinosi Džeimiu, kaip ramiai ir santūriai elgėsi sunkią valandą. Taip, Erikas pasidarė labai svarbus jos gyvenime.

Taip, ji myli jį. Ir nori, kad jis tai žinotų. Nori parodyti jam visą savo meilės stiprybę. Šiek tiek drovėdamasi uždėjo rankas jam ant pečių ir pažvelgė į jo akių gelmę.

– Dabar aš nieko nebijau.

Ir taip triūksmingas jo kvėpavimas dar padažnėjo, kai ji žengė artyn ir jos krūtys palietė jo krūtinę. Atsargiai, lyg ji būtų iš brangiausio porceliano ir kiekvieną akimirką galėtų sudužti, jis priglaudė ją prie savęs. Tartum elektros išlydis nutekėjo tarp jų kūnų.

– Ketlina, – kvėptelėjo jis. – Eime, prigulsime.

Nepaleisdami vienas kito iš glėbio, jie nuėjo prie patiesto ant smėlio apkloto. Erikas atsisėdo ir pažvelgęs į ją iš apačios ištiesė ranką. Ketė nusmaukė nuo šlaunų bikinį, ir jis nus-

lydęs kojomis, nukrito ant žemės. Ketė gracingai peržengė per jį.

Dabar jie sėdėjo greta. Jis lėtai atsigulė patraukdamas ją paskui save. Pasisukęs šonu, priglaudė ją prie savęs, ir jie apmirė suglaudę veidus.

– Jei tau skaudės, noriu, kad mane sustabdytum.

– Neskaudės, – atsakė ji atmesdama mėnesienos pasidabruotą plaukų sruogą ant plačios jo kaktos.

– Skaudės. O aš nenoriu sukelti tau net menkiausio skausmo.

– Aš noriu, kad tu sukeltum! Noriu!

Jis sušnibždėjo jos vardą ir bučiniu užčiaupė lūpas. Ji vėl pajuto saldžiai malonius jo liežuvio judesius, svaigo nuo jo lūpų nektaro. Jis pabučiavo jos delną ir uždėjo jį sau ant krūtinės.

– Aš noriu, kad tu pažintum mane, Ketlina. Lytėk mane. Aš nė pirštu tavęs nepaliesiu, kol nesuprasiu, kad tu geidi manęs taip, kaip aš geidžiu tavęs.

Neatitraukdama akių nuo jo veido, Ketė pradėjo lėtai tirti jo krūtinę. Švelnūs garbanoti plaukučiai, kieti raumenys. Netyčia palietusi standų spenelį, ji sumišo ir trūktelėjo ranką. Erikas vos girdimai sudejavo ir šiek tiek sulaikė kvapą, tartum iš anksto mėgaudamasis, kai ji vėl palies. Pamiršusi mergišką drovumą, Ketė ėmė švelniai glamonėti mažučius gūbrelius.

– Ar galiu ir aš leisti sau šį tą? – vos girdimai prašneko Erikas.

– Viską, ko tik nori, – nusišypsojo ji.

Ketė šiek tiek atšlijo, kad jam būtų patogiau lytėti jos krūtis. Jis atsargiai, paskui vis drąsiau glostė jos krūtis, tada įsikniaubė į jas veidu. Visa jos esybė atsakė į jo glamones ir troško tik vieno: kad jis nė akimirkos nesustotų.

Ketė išsirietė ir pajuto styrantį jo penį. Kodėl ji anksčiau taip jo bijojo? Argi tai kažkas svetima, atskira, ne Eriko? Ne, tai pats Erikas, jisai pats.

Jos ranka nuslydo žemyn kietu plokščiu pilvu, pasiekė standžius plaukelius virš gaktikaulio ir apglėbusi pirštais penį apmirė.

– O Viešpatie, Ketlina. O-o-o-o... taip, taip.

Žodžiai buvo visai nesvarbūs. Palaima nuskambėjęs jo balsas geriau už visus žodžius pasakė jai, kad ji teikia jam didžiulį malonumą. Ketė padrąsėjo.

Jo ranka nusileido ant plaukų trikampio jos papilvėje, pirštai ėmė lėtai glostinėti paslankų kūną. Ji pajuto, kad jis atsargiai skverbiasi į ją.

– Viską padarysiu, kad tau nelabai skaudėtų, prisiekiu, – sušnibždėjo jis.

Nors tvirtai buvo pasiryžusi susivaldyti, ji vis dėlto suriko. Kulnys įsmigo į smėlį, o nagai – į Eriko nugarą.

– Mano meile, – sušnibždėjo jis. – Atleisk man. Atsipalaiduok, atsipalaiduok.

Ketė pati nežinojo, kiek laiko ji tiesiog gulėjo tvirtame jo glėbyje. Jis bučiavo ją, švelniai nubraukdamas lūpomis ašaras, nejučia ištryškusias jai iš akių. Erikas lengvais judesiais atmetė nuo jos kaktos ant akių užkritusius plaukus ir įsikniaubė į juos veidu.

Ketė nevalingai trūktelėjo ir apsivijo kojomis jo klubus. Trūksmingas jo alsavimas lyg staugiantis uraganas skrodė nakties tylą. Šį kartą jis nebebuvo toks atsargus. Iš pradžių judėdamas lėtai, paskui vis greičiau, jis galiausiai pasiekė trokštamo tikslo. Didžiausio pasitenkinimo akimirką jis sušvokštė jos vardą.

Kažkaip nekaltai pirmykščiai atrodė išdrikę nuogi jų kūnai. Gurganti upė, dvelkiantis vėjelis, juodas žvaigždėtas dangus – štai vieninteliai galingos jų aistros liudytojai. Erikas ir Ketlina nebeegzistavo atskirai. Šiąnakt jiedu tapo viena būtybe.

* * *

– Ketlina? Ar esi tikra, kad tau viskas gerai?

Ji prisiglaudė prie jo ir tyliai prajuko.

– Kaip dar tave įtikinti? Tu klausi manęs jau ketvirtą kartą nuo to laiko, kai mudu sugrįžome.

Jis paglostė jos petį, grožėdamasis šilkine oda, perbraukė delnu per ranką ir uždėjo ranką jai ant krūtinės.

– Žinau. Aš tik noriu įsitikinti, kad tau viskas gerai.

– Patikėk, aš nuostabiai jaučiuosi, – vėl nusijuokė ji.

Apsikabinę jie gulėjo siauroje lovoje, svečių namelyje. Ketlinai niekada nebuvo atėję į galvą, kad meilė gali būti tokia viską užgožianti. Praėjo tik valanda nuo to laiko, kai jie mylėjosi ant upės kranto, o atrodė, tartum Ketė iš naujo išgyventų kiekvieną akimirką.

Erikas apsitempė glaudėmis, Ketė apsivilko futbolo marškinėlius. Juokdamiesi jie spėliojo, ar toli nuplaukė jos liemenėlė ir kas pagaliau ją išgriebs. Sulankstę apklotą, jiedu apsikabinę nužingsniavo prie „bleizerio".

– Erikai, buvo nuostabu.

– Ir man taip atrodo. – Jis pabučiavo ją į kaktą. – Kitą kartą tau bus maloniau, pažadu.

Nejaugi gali būti dar maloniau? Ketė manė, jog geriau ir būti negali, nors jos ir neapėmė „stebuklinga nesvarumo būsena", apie kurią buvo skaičiusi romanuose. Ir dar ji jautė neaiškų nuovargį.

– Kaip manai, ar mus išvarys iš stovykos, jeigu praleisime naktį pas mane? – paklausė Erikas, kai jie privažiavo pagrindinius vartus.

– Neišvarys, jei neįkliūsime, – plonutėliu balsiuku pragydo ji.

– Aš žinau, kuo tu man patinki, Kėtlina Heili. Tu – tikra avantiūristė!

– Luktelėk! – staiga sušuko ji. – Sustok prie virtuvės.

– Ar apetitas pakilo? – padaužiškai numykė jis.

Atsikeršydama ji skambiai pakštelėjo jam tiesiai į ausį.

– Ne, man reikia šį tą pasiimti iš ten.

– Tik greičiau, nes pamatys.

– Aš žaibiškai, – sušnižbėjo ji šmurkštelėdama iš automobilio.

Netrukus ji jau bėgo atgal laikydama rankose rudo popieriaus paketą.

– Kas ten? – pasiteiravo jis nuspausdamas paminą.

– Pakentėk, – paerzino ji.

Pagaliau jie įėjo į namelį. Kai akys pamažu apsiprato su tamsa, Erikas pareiškė, jog jiems būtina apsiprausti duše.

– Žinoma, geriau norėčiau vonios, bet pasitenkinsime tuo, ką turime, – pareiškė lyg didis kankinys.

Tai buvo ne dušas, o šilto vandens, muilo, nuogų kūnų, godaus glėbesčiavimosi ir nepasotinamų lūpų simfonija.

– Ištrink man galvą, moterie, – nuožmiai įsakė Erikas klaupdamasis prieš ją ant kelių.

Ji nusijuokė, bet uoliai ėmė muilinti jam plaukus. Tačiau jis prispaudė galvą prie jos pilvo, ir tai trukdė jai susikaupus darbuotis. Jo rankos glostinėjo jos sėdmenis, o ūsai kuteno bambą. Kai Erikas atsistojo, Ketė visa drebėjo.

– Tu jau švari? – paklausė Erikas trindamas muiluotą jos krūtinę.

Ketė stovėjo prisiglaudusi prie dušo kabinos sienelės ir negalėjo galvoti apie ką nors kitą, išskyrus tas rankas, teikusias jai tiek malonių pojūčių.

– Visiškai švari, – sumurmėjo ji.

– Ar esi tikra?

Kažkodėl jo balsas privertė ją atsimerkti. Jo žvilgsnis buvo apsiblausęs nuo aistros, ir vėl visą jos kūną apėmė nesuprantamas troškulys.

– Erikai, – ėmė maldauti ji ir apkabino jo kaklą.

Išėję iš dušo, jie apsišluostė, bet rengtis neskubėjo. Tik dabar Ketė padavė jam popierinį paketą, kurį pasiėmė iš virtuvės.

– Tai – tau.

Paketas buvo kupinai prikrautas prisirpusių sultingų Arkanzo persikų.

– Dėkui!

Jie susėdo ant grindų, ant kilimo. Mažu lenktiniu peiliuku Ketė perpjovė persiką ir lyg Biblijos Ieva atkišo puselę Erikui. Jie godžiai valgė persikus pjaustydami pusiau ir nė nesišluostydami tekančių per rankas saldžių sulčių.

– Tavo visas veidas lipnus, – pareiškė Ketė.

– Kurgi ne. Ar tu prieštarauji?

Ji papurtė galvą ir įžūliai spitrėdama į jį numykė.

– Ne-a.

Paskui palinko prie jo ir lyžtelėjo jo lūpas. Erikas apmirė, o ji tą patį padarė jo smakrui ir kaklui. Kai jos liežuvis prisilietė prie jo spenelio, Erikas sudejavo.

... Dabar, po dar vieno trumpo dušo, jiedu gulėjo siauroje lovoje, jų kūnai buvo susipynę. Jis šnibždėjo jai meilės žodžius ir vis glamonėjo jos kūną.

Kraujas vėl užvirė jų gyslose. Jai taip patiko jo lytėjimas, taip masino jo odos kvapas.

– Erikai?

– Š-š-š. Tau seniai laikas miegoti.

– Erikai, prašau, – jai buvo sunku kalbėti, jo pirštai maigė jos spenelį, o liežuvis kuteno ausį. – Erikai, mylėk mane ir vėl...

– Ketlina, brangioji, tau skaudės, ir...

– Prašau.

Jo balsas nuskambėjo neryžtingai, jis dvejojo. Akivaizdžiai provokuodama ji karštai prisiglaudė prie jo. Jo širdis ėmė tankiau plakti.

Jis smigo į ją lėtai ir nė akimirkos nesiliovė glamonėjęs jos kūno. Ketliną krėtė drebulys. Ir čia tartum maži sprogimai, sekę vienas po kito, būtų suplėšę Ketės kūną. Ją visą užplūdo pasitenkinimas, ir ji nuplaukė malonaus svaigulio bangomis. Įsitvėrė Eriko ir šūktelėjo jo vardą.

Ketlina lėtai peikėjosi, o Erikas šnibždėjo jai žodžius, kurių ji niekada anksčiau nebuvo girdėjusi iš vyro lūpų. Nejaugi tai ji – gražiausioji iš moterų? Nejaugi tai ji – įsikūnijęs moteriškumas ir geriausia likimo dovana jam? Ji taip norėjo, kad tai būtų tiesa.

Bet jis šiek tiek atšlijo, ir Ketė nesuprasdama pažvelgė į jį.

– Erikai, juk tu ne...

– Taip. – Jis švelniai prajuko. – Šį kartą viskas buvo tik dėl tavęs. O dabar aš noriu žiūrėti į tave.

Ketė buvo paklusni mokinė, bet ji bijojo nuvilti Eriką.

– Man rodos... Tiesiog dabar... taip greitai...

– Tu daug ko išmokai, Ketlina Heili, ir, regis, man labai patinka mokyti tave.

Jo lūpos ir pirštai vėl ėmėsi jos krūtų, o akys neatsiplėš-

damos žvelgė į Ketės veidą.

– Tau dabar gera.

– Ir tau.

– Tu tokia minkšta.

Jo pirštai nuslydo į jos lomelę. Ketlina atlošė galvą.

– Ak Erikai, negaliu patikėti, kad tu lieti mane.

– Turėsi patikėti, – sušvokštė jis ir smigo į ją.

Jie vėl karštai mylėjosi, ir vėl Ketlinos širdis kone iššoko iš krūtinės. Ketė atsimerkė ir išvydo, kad Erikas žiūri į ją. Skverbdamasis į ją vis gilyn, jis tartum stengėsi atiduosi jai save visut visutėlį. Jie kartu nuskriejo į palaimos viršūnę, jo lūpos suvaitojo jos vardą, o akys buvo sklidinos meilės.

* * *

Auštant Ketė niekieno nepastebėta šmurkštelėjo į savo namelį. Jiedu pasimatė per pusryčius. Vos jų akys susitiko, abu paslaptingai nusišypsojo tartum vaikai, iškrėtę šaunią išdaigą ir laimingai išvengę bausmės.

Edna įtariai žiūrėjo į juos, bet jie nieko nepastebėjo. Kiti vadovai buvo pernelyg susikrimtę, kad kreiptų dėmesį į ką nors, išskyrus lietų lauke. Lietus reiškė tikrą katastrofą vadovams: jie bus pasmerkti ištisą dieną praleisti viduje su dviem šimtais nenumaldomų, nerimstančių vaikų.

Bet, dėkui Dievui, egzistavo Volto Disnėjaus multiplikaciniai filmai, ir tai šiandien tapo svarbiausia pramoga. Buvo nutarta vieną filmą parodyti rytą, kitą – dieną, po pietų ir pratybų būreliuose.

Erikui šiandien net lietus negalėjo sugadinti nuotaikos.

– Aš galiu nufilmuoti, kaip jūs leidžiate lietingą dieną, – linksmai pasakė jis ir kreipėsi į Edną. – Dar nebaigiau peržiūrėti jūsų bylų kontoroje.

Po valandos vaikai pusračiu sėdėjo prie didelio televizoriaus. Multiplikacinis filmas „Ledi ir valkata“ prasidėjo plojimais ir trypimu. Erikas pastatė kamerą ant trikojo, įjungė, bet ji neveikė. Jis tyliai keiktelėjo sau panosėje, bet garsiai grojo muzika, ir niekas to neišgirdo, išskyrus Ketę, stovėjusią greta jo.

– Per daug ilgai reikėtų aiškinti, – atsakė jis, kai ji pasiteiravo, kas atsitiko. – Supranti, tų kamerų tokia sudėtinga sandara, kad net mažutėlei detalei išėjus iš rikiuotės kamera nebeveiks. Aš žinau, kas sugedo, bet neturiu su savimi detalės, kurią reikia pakeisti.

Įpykęs jis susišiaušė plaukus ir vėl tyliai keiktelėjo.

– Ką gi tu darysi?

– Voliosiuos su tavim lovoje ištisą dieną, – sušnibždėjo jis gudriai dirstelėjęs į ją.

– Aš rimtai.

– Aš irgi.

– Turiu galvoje kamerą.

– Ak, kamerą. – Perdėtai surimtėjęs jis užvertė akis į dangų ir pliaukštelėjo sau per kaktą. – Sugalvojau! Reikia skristi į Sent Lujį ir pataisyti ją.

– Ak Erikai... – susikrimto ji.

– Luktelėk. – Jis paėmė jai už smakro ir pridūrė: – Tuojau grįšiu.

Ketė liūdnai žvelgė į ekraną, kuriame šokinėjo ir dainavo linksmi žvėriukai, ir galvojo apie tai, kad turės praleisti be Eriko ištisą dieną.

Jis jau ėjo atgal. Jo plaukai ir pečiai kiaurai peršlapo nuo lietaus, bet veidas buvo linksmas.

– Aš paskambinau į Fort Smito oro uostą. Jie turi reisų šiai dienai į Sent Lujį ir atgal. Jeigu išvažiuosime tuojau pat, suspėsiu į reisą antrą trisdešimt, sutvarkysiu savo reikalus ir grįšiu šįvakar. Aš susitariau su televizijos stoties vaikinais. Jie paieškos detalės, kurios man reikia. Todėl neilgai sugaišiu.

– Tavęs nebus visą dieną?

– Bet juk tu būsi su manimi. Bent dalį laiko. – Jis pridėjo pirštą prie jos lūpų, iš kurių vos neišsprūdo klausimas. – Aš paprašiau Edną, kad tu nuvežtum mane į Fort Smitą. Ji pasakė, kad jie galėsią apsieiti be tavęs. Dėkui lietui. Todėl, jei neprieštarauji, kelias valandas paslampinėsi Fort Smite ir vakare mane pasitiksi.

– Oi Erikai, žinoma, aš neprieštarauju. Nueisiu į kiną, pasišlaistysiu po parduotuves. O automobilyje mudu būsime

kartu.

Ji staigiai apkabino jį ir įsikniaubė veidu į jo krūtinę.

– Atsargiai, – sušnibždėjo jis ir išsilaisvino. – Multiplikacinis filmukas jų nebetrauks, jeigu mudu čia sugalvosime šį tą įdomesnio. Be to, mums reikia skubėti. Susitiksim prie tavo namuko po penkiolikos minučių. Gerai?

– Gerai, – tuojau pat atsakė ji.

Sutartu laiku supypsėjo klaksonas, ir Ketė šoko į automobilį. Ji vilkėjo džinsais, žalio šilko palaidinuke ir permatoma plastikine vėjastriuke, apsaugančia nuo lietaus.

– Ar visuomet taip stulbinančiai atrodai? – paklausė jis ir pabučiavo ją.

Lengvas probėgšmais nuvogtas bučinys darėsi vis aistringesnis. Jų lūpos spėjo išsiilgti vienos kitų. Pagaliau vos neuždusę Erikas ir Ketė atsitraukė, ir Erikas sušnibždėjo:

– Man regis, tai bus ilgiausia mano gyvenime diena.

Ketlina parodė jam kelią į Fort Smitą, ir jis nudūmė didžiausiu greičiu, kokiu tik buvo galima važiuoti patižusiu nuo lietaus keliu. Jiems prireikė trijų valandų, kol pasiekė miestą, ir Erikas vos suspėjo į lėktuvą, skrendantį antrą trisdešimt į Sent Luį. Jis gavo prie langelio jau rezervuotą bilietą ir atsisuko į Ketliną.

– Aš grįšiu lėktuvu, kuris atskris dvyliktą dešimt. Bemaž po devynių valandų. Tu pasistengsi nenuobodžiauti?

– Aš galvosiu apie vakarykštę naktį.

– Na, tau to ilgam pakaks, – numykė jis. – Prižiūrėk „bleizerį". Kamerą imuosi su savimi, bet visa kita mano įranga – automobilyje, todėl gerai jį užrakink.

– Atiduosiu už jį gyvybę.

– Nedrįsk taip kalbėti. – Jis padėjo kamerą ant turkio spalvos metalinės sofutės, kurių kelios buvo laukimo salėje, ir apkabino Ketę per pečius. – Mūsų gyvybės per daug brangios, kad galėtume jomis svaidytis, net jeigu tai vien žodžiai.

– Oi Erikai, – ėmė maldauti ji, – pabučiuok mane.

Jis apsidairė. Pro didžiulį laukiamosios salės langą buvo matyti pasirengęs skrydžiui lėktuvas.

– Eikš čionai, – Erikas patrauką ją link telefono kabinos. Jis įstūmė Ketę vidun ir mėgino uždaryti duris.

– Velniop durys, – sušnypštė, bet durys neužsidarė. – Na, ir velniop jas, tegu žiūri.

Jo rankos sugniaužė ją tarsi replės. Godžios jo lūpos įsisiurbė į josios nudegindamos aistra. Atsiplėšdamas nuo jos, jis visas virpėjo iš susijaudinimo.

– Geriau išeikime iš čia, kol mūsų nesuėmė.

Jis mėgino juoktis, bet skirtis reikėjo greit, o tai nelinksmino.

Paskelbė keleivių laipinimą į jo lėktuvą, bet jiems dar liko kelios brangios minutės.

– Na, ką čia mudu, iš tikrųjų, – sušnibždėjo jis paskutinį kartą apkabindamas ją. – Juk pamatysiu tave po kelių valandų. – Jis vėl pabučiavo. – Pamatysiu dar šiąnakt.

– Aš būsiu čia, – šypsodamasi pažadėjo ji.

Jis praėjo kontrolę, akivaizdžiai nepatenkintas leido tarnautojams apžiūrėti kamerą. Paskui pasiuntęs Ketei oro bučinį užsikabino kamerą per petį ir prispaudė prie šono viena ranka. Kita pamojo Ketlinai, stovėjusiai prie stiklinės pertvaros drauge su kitais išlydinčiaisiais, ir dingo viduje.

Jos krūtinę prislėgė keista nuojauta. „Na, kas čia man darosi? Juk pamatysiu jį šįvakar, kokia aš kvailutė“, – priekaištavo sau Ketlina.

Lėktuvo durys užsidarė. Trapas buvo nuimtas. Lėktuvas lėtai nuriedėjo lauku ir ėmė sukti į kilimo taką. Jis turėjo luktelėti, kol nutūps mažas privatus lėktuviukas, užtvėręs kelią.

Iš savo vietos Ketlina girdėjo, kaip riaumoja pasirengusio kilti lainerio varikliai. Jau susirengusi eiti ji išvydo, kaip vienvietis lėktuviukas iššoko tiesiai į kilimo taką priešpriešiais didinančiam greitį laineriui.

Ketlina nepajuto, kaip sudrėko delnai – iki kraujo į juos įsmigo jos nagai. Ji matė tik tiek: jos akivaizdoje susidūrė du lėktuvai.

– Ne! – suriko ji tą pačią akimirką, kai mažasis lėktuvas įsirėmė į didžiojo priekinę dalį. Tuojau pat pliūptelėjo liepsna, ir lėktuviukas bematant ištiško.

– Ne! – vėl suriko Ketė nustėrdama iš siaubo. Paskui nugriaudėjo sprogimas, sudrebėjo žemė, ir Ketės gyvenimas

pažiro į šipulius, kaip ir lėktuvo, kuriame buvo Erikas, benzino bakas.

8

Ketlina puolė prie stiklinių durų ir kadangi šios neatsidarė, ėmė trankyti jas kumščiais, nesuvokdama, kad gali susižeisti. Apimta nevilties, ji laužė nagus mėgindama atidaryti užrakintas duris.

Oro uosto pastate kilo baisi sumaištis. Kaukė sirenos, žmonės bėgo prie langų ir stiklinių durų, kad pamatytų katastrofą. Bilietų kasos ištuštėjo. Ketlina brovėsi pro smalsuolių minią, jos akys karštligiškai blizgėjo. Ji prasmuko į lauką ir ėmė bėgti aplinkui pastatą, slidinėdama įmurusia žeme. Ten, kur baigėsi skridimo aikštė, stūksojo tvora, jokių vartų ji nepastebėjo.

Nė akimirkos nesusimąsčiusi apie pavojų pačiai sau, Ketlina mėgino užsiropšti ant tvoros. Ji nusibrozdino rankas ir susidraskė drabužius, bet sugebėjo perlipti per ją ir nušokti kitapus tvoros. Jos rankos ir kojos degė nuo sumušimų ir įdrėskimų.

Ji nubėgo tiesiai į tą vietą, kur liepsnojo lėktuvo nuolaužos, virš jų kilo troškių dūmų stulpas. Reginys panėšėjo į laidotuvių laužą.

– Ne! Jis turi būti gyvas, – bėgdama tvirtino sau Ketė.

Aplinkui jau stovėjo greitosios pagalbos automobiliai. Iš mažojo lėktuvo beveik nieko neliko. Nebuvo nė mažiausios abejonės, koks likimas ištiko pilotą ir keleivius. Didžiojo lėktuvo degė tik priekinė dalis, ir gaisrininkai įnirtingai stengėsi užgesinti žudančią liepsną.

– Ei, ledi, jūs pakvaišote! – kažkas stumtelėjo Ketę, ir ji pargriuvo. – Ir apskritai, kaip čia atsiradote? Traukitės iš kelio. .y

Į ją spitrėjo aprūkęs, piktas iš įtampos gaisrininkio. O j
das. Jis buvo apsirengęs geltona striuke ir užsidėįvežė Erik
Ketlina pašoko ir atsitraukė atbula. Ji žiūrėj.gu tik ji būtı
rininkai gesina ugnį, o gelbėjimo komanda atsybės, nuginus

iš lėktuvo likusius gyvus keleivius.

Vis labiau nerimaudama ji stengėsi įsižiūrėti į sužeistųjų veidus. Vienas kitas galėjo eiti pats, kitiems reikėjo pagalbos. Kone visi buvo kruvini, daugelis be sąmonės, kai kurios išnešė nebegyvus. Nuo jų Ketė suko akis į šalį. Erikas nežuvo! Ji žinojo, kad jis nežuvo.

Jos dėmesį patraukė ką tik išneštas keleivis. Matyt, jo būklė buvo sunki, nes jį išnešė ant rankų du juodaodžiai vyrai. Ketlinos širdis dar stipriau ėmė daužytis, nors jai atrodė, kad tai neįmanoma. Ir čia ji išvydo šviesių sukruvintų, bet tokių pažįstamų plaukų, spindėjusių mėnesienoje, sruogą.

– Erikai! – riksmas išsiveržė iš pačių jos širdies gelmių, ir ji nubėgo kiek kojos įkerta prie neštuvų, ant kurių jį paguldė.

– Palaukit! – riktelėjo ji sanitarams, nešantiems neštuvus į greitosios pagalbos automobilį.

– Jis... Jis... Aš... – Ji žiopčiojo negalėdama nė žodžio ištarti.

– Jis gyvas, – ramiai pasakė sanitaras. – Dabar aišku tik viena: smarkus galvos sutrenkimas. O dabar prašom leisti mums vežti jį į ligoninę.

– Bet... – Ji parodė į portatyvinę deguonies kaukę, dengiančią Eriko veidą.

– Tai deguonis. Jis prisirijo dūmų. Dabar prašom...

– Aš važiuosiu su jumis, – tvirtai pareiškė Ketė neatplėšdama akių nuo sustingusio beveik vaškinio Eriko veido.

– Ne, – pasakė kitas sanitaras. – Mes vežame tik žmones, kuriems reikia medicinos pagalbos. Pasitraukit iš kelio.

Ketė paklusniai atsitraukė, ir sanitarai įkišo neštuvus į automobilį. Vairuotojas įjungė variklį, ir ji šoko prie langelio. Pabeldusi į stiklą, ji riktelėjo:

– Kur jį vešite?

– Į Šventojo Edvardo ligoninę, – atsakė sanitaras. – įsirėme[illegible]ite paskui mus.

na, ir lėktu

– Ne! –

nugriaudėjo

* * *

Šventojo Edvardo ligoninę nuo oro uosto skyrė tik penkios minutės kelio. Ketlina išvažiavo paskui kaukiančius greitosios pagalbos automobilius.

Ji matė, kaip Eriką įnešė neštuvais į vieną iš priedurių. Pastačiusi „bleizerį", ji nė pati nejausdama uždarė jį, kaip buvo prašęs Erikas, ir laiptais nubėgo prie automatiškai atsiveriančių durų. Ji suspėjo pastebėti, kad Eriką įvežė į kažkokią patalpą ir aplink jį jau triūsė daugybė medicinos seserų ir gydytojų. Ketė nudžiugo, kad ligoninėje yra specialaus personalo tokiems atvejams.

Ji suprato, jog bergždžiai mėgintų prasprūsti paskui Eriką, todėl susmuko į nepatogų krėslą šaltame niūriame lankytojų kambaryje.

Ji meldėsi.

Ji žinojo, kad Šventojo Edvardo ligoninėje yra koplyčia, bet kažkodėl nepanoro ieškoti ten paguodos. Norėjo būti kuo arčiau Eriko. Ketlina tvirtai ir nuoširdžiai tikėjo Dievą, dažnai ieškodavo jo pagalbos ir paguodos. Dabar buvo kaip tik toks atvejis. Ketė prašė Dievą, kad Erikas liktų gyvas, žadėdama atsilyginti išmintingu elgesiu ir apskritai viskuo, ką žmonės žada tokiais atvejais.

Kitas kelias valandas ji praleido kovodama čia su nežinia, čia su galvos skausmu, čia su baime. Kas kartą, kai kas nors įeidavo ar išeidavo iš patalpos, į kurią nuvežė Eriką, Ketė pripuldavo prie to žmogaus maldaudama ką nors pasakyti apie Eriką, bet ją arba šiurkščiai atstumdavo, arba užjaučiamai žiūrėdavo į ją netardami nė žodžio. Žuvusiųjų per katastrofą giminaičius sušaukė į atskirą kambarį, iš kur sklido kraują stingdanti rauda.

Be paliovos čirškė telefonai, vežė vis naujus, ne taip pavojingai sužeistus pacientus, vis ūžė atsidarančios ir užsidarančios lifto durys, gydytojai ir medicinos seserys bėgiojo, bruzdėjo. Į Ketliną niekas nekreipė dėmesio. O ji neatitraukė akių nuo durų tos patalpos, į kurią nuvežė Eriką ir kur jis dabar kovojo už savo gyvybę. Jeigu tik ji būtų galėjusi atsidurti greta, būtų įkvėpusi jam gyvybės, nuginusi

nuo jo pavojų.

Ketlina nė pati nežinojo, kiek laiko jau čia sėdi. Pagaliau ji atsistojo, perėjo per priėmimo kambarį ir prisiartino prie pertvaros, už kurios sėdėjo medicinos sesuo, pasilenkusi prie kažkieno ligos kortelės. Ketė atsikosėjo, stengdamasi patraukti į save jos dėmesį.

– Taip? – dirstelėjo į ją sesuo.

– Panele... – Ketlina pažvelgė į etiketę, pritvirtintą prie sintetinio balto chalato kišenės, ir tuojau pat pasitaisė. – Ponia Pratner. Ar negalėtumėt... Ponas Gudžonsenas... Jį atvežė iš oro uosto. Ar negalėtumėt pasakyti man ką nors apie jo būklę? Prašau.

– Jūs – giminaitė? – greitai paklausė ponia Pratner.

Ketlinai kilo pagunda pameluoti, bet ji pamanė, jog nuovoki ponia Pratner tuojau ją demaskuotų. Ji nuleido akis į pilkų plytelių grindis ir tyliai tarė:

– Ne. Mes... e...

– Regis, aš suprantu, – nutraukė ją sesuo. Ketė išdidžiai pakėlė galvą ir susitiko su šaltu pilkai mėlynų akių žvilgsniu, kuris nelauktai sušvelnėjo. Kažkodėl ponia Pratner pajuto simpatiją tai žaliaakei jaunai moteriai kaštoniniais plaukais ir suplėšytais drabužiais.

– Pažiūrėsiu, ką galima padaryti. – Ji nuėjo link durų, be garso žengdama minkštais bateliais, paskui pasuko galvą per petį ir pridūrė: – Atnešiu jums kokio nors antiseptiko.

Ketė pažvelgė į savo rankas ir tik dabar pastebėjo, kad jos – vienų mėlynių, nusėtos tamsiai raudonais kraujuojančiais įbrėžimais, o vietoj nagų likusios tik kruvinos nuolaužos. Kaip tai atsitiko? Kai ji pakėlė akis, ponios Pratner jau nebebuvo.

Labai jaudindamasi Ketė stovėjo greta stalo ir skaičiavo, kiek kartų atsiveria ir užsiveria lifto durys.

– Dėkui, viskas gerai, – automatiškai tarė ji, kai kita medicinos sesuo paklausė, ar jai nereikia pagalbos.

Pagaliau stumdomosios durys prasiskleidė, ir pasirodė ponia Pratner. Priėjusi prie stalo, atkišo Ketei kvadratinę marlės skiautę, suvilgytą kažkuo geltonu, kvepiančiu.

– Išsitrinkite šituo rankas. Smarkiai degina, tačiau būtina

dezinfekuoti jūsų žaizdas.

– Erikas? – Ketlinos balse skambėjo neviltis.

– Jį ką tik peršvietė rentgenu ir kruopščiai ištyrė. Jokių vidinių sužalojimų nerasta.

– Dėkui Dievui, – sušnibždėjo Ketlina ir užsimerkė.

– Bet, – patikslino sesuo, – jis dar neatgavo sąmonės. Jis vis dar komos būsenos, o gavoje – gana didelė žaizda. Jam padarė kelias siūles. Juo greičiau jis atsipeikės, juo bus geriau.

Ketė vos suvaldė riksmą, kuris veržėsi jai iš krūtinės.

– Jei galėčiau jį pamatyti, pasikalbėti su juo, gal...

– Ne dabar. – Ponia Pratner papurtė galvą. – Labai apgailestauju, bet dabar to iš tikrųjų nedera daryti – jo paties labui. Kai jis atsipeikės ir jo būklė stabilizuosis, gydytojai, žinoma, leis jums pabūti su juo kelias minutes. O kol kas, bijau, jums teks palaukti...

– Dėkui jums, – tyliai tarė Ketlina ir nuėjo į ankstesnę vietą. Ji atsisėdo ir vėl ėmė laukti.

Tirštėjo sutemos, bet Ketė nieko nepastebėjo. Užsidegė automatiškai įjungiamos automobilių stovėjimo aikštelės šviesos. Automobiliai pro langą matoma judria magistrale važiavo jau su įjungtais žibintais. O Ketė vis dar sėdėjo savo poste.

Ponia Pratner ne kartą buvo nuėjusi, bet vis sugrįždavo nieko naujo nesužinojusi, tik liūdnai žiūrėdavo į Ketę ir linguodavo galvą. Kalbėti ir nereikėjo. Medicinos sesuo ir taip žinojo, kokių naujienų laukia ta mergina.

„Šį kartą ponia Pratner kažkodėl ilgai negrįžta, – viltingai pagalvojo Ketė ir dirstelėjo į laikrodį. – Gal yra kokių nors naujienų?" Tuomet plačiai atsidarė įėjimo durys, ir į priimamąjį įsiveržė moteris.

Kažkodėl Ketės žvilgsnis įsmigo į ją ir nebeatsiplėšė. Moteris buvo neaukšta, šviesiaplaukė ir labai patraukli. Bet gražutį jos veidelį iškreipė rūpestis, nerimas. Medvilninis siauras sijonas gražiai pabrėžė grakščią figūrą, palaidinukė aptempė stangrias mažutes krūtis.

Moteris atsirėmė rankomis į pertvarą ir pažvelgė į medicinos seserį, laikinai pavadavusią ponią Pratner.

Kimiu balsu, užsikirsdama ties kiekvienu žodžiu, ji pasakė:

– Aš – ponia Gudžonsen. Mane iškvietė daktaras Hamiltonas dėl Eriko Gudžonseno. Daktaras žino, kad aš jau čia.

– Taip, taip, žinoma, ponia Gudžonsen. Eikite čionai.

Dalykiška medicinos sesuo parodė gražutei moteriai stumdomąsias duris, nuo kurių jau kelias valandas Ketlina nenuleido akių.

Ponia Gudžonsen pasisuko ir greit nėrė į vidų.

Ketlinos širdyje tartum užsitrenkė nematomos durys.

Ji sėdėjo visiškai nejudėdama, baimindamasi, kad pajudėjusi subyrės į tūkstančius aštrių skeveldrėlių. Jos galva degė, ausyse spengė. Iš plaučių tartum būtų išėjęs visas deguonis, gerkle pakilo šleikštulys.

Ketei taip svaigo galva, kad ji bijojo netekti sąmonės. Nejaugi niekas negirdi, kaip ūžia jos galvoje? Tiesa, jie visi berods užsiėmę savo reikalais. Nejaugi niekas nesupranta, kad ji, Ketlina Heili, miršta? Štai dabar. Aplinkiniai žmonės yra lėtos, kankinamos dvasinės jos mirties liudytojai, bet jie nieko nepastebi. Jiems ji nerūpi.

Ji paklausė Ednos patarimo, nes pati labai norėjo to, nepabijojo pamilti, ir kas gi dabar? Vėl ji prarado tą, kurį mylėjo. Ji sukaupė narsą ir įsileido meilę į širdį, bet Erikas, kaip ir jos tėvai, paliko ją. Reikėjo numatyti, kad tai atsitiks.

Atsargiai, tartum bijodama pargriūti, Ketlina atsistojo ir priėjo prie pertvaros. Paėmusi švarų blanką, ji drebančia ranka parašė jame Eriko pavardę ir įkišo raštelį į aukšišką automobilio raktų žiedą. Paskui padėjo raktus su rašteliu taip, kad juos iš karto pamatytų ponia Pratner.

Išeidama Ketlina susidūrė su aukštu, tvirtu blondinu, skubančiu už pertvaros. Ketė nuleido galvą, nenorėdama, kad kas nors pamatytų jos veidu riedančias ašaras.

* * *

Netrukus į priimamąjį greitais lengvais žingsniais įžengė ponia Pratner. Ji buvo labai patenkinta. Tas gražuoliukas

Gudžonsenas atsipeikėjo, atpažino savo brolį su broliene ir pasišnekėjo su jais. Paskui jis paklausė apie kažką, vardu Ketlina.

Sesuo neabejojo, kad tai ta pati mergina iš vestibiulio. Ji nuskubėjo tenai.

Bet kai ji apsižvalgė priimamajame, dailutės merginos kaštoniniais plaukais, subraižytomis rankomis ir neramiu mylinčiu žiburiuojančių smaragdinių akių žvilgsniu nebebuvo.

* * *

– Bet jūs pasakytumėt man, kur ji, jeigu žinotumėt? – kone šaukė Erikas. Įkritusios akys, nuovargio raukšlelės aplink lūpas, nerimas paraudusiose akyse – visa rodė jį neseniai sirgus. – Pasakytumėte, velniai rautų? – jis trenkė kumščiu į medinį stalą.

– Erikai, nusiraminkite ir liaukitės ant mūsų šaukęs, – ramiai tarė Bi Džėjus. – Jeigu pasakėme, kad nežinome, kur dingo Ketlina, vadinasi, taip ir yra. Mes nerimaujame dėl jos lygiai taip, kaip ir jūs.

– O, velnias, – atsiduso Erikas apimtas nevilties, kad žlugo viltys. Jis suglebo ir užsidengė veidą rankomis.

Štai jau antrą kartą šį mėnesį jis atvažiuoja į „Kalnus“ ir maldauja Harisonus pranešti jam ką nors apie Ketliną. Ir abu kartus jie dievagojosi nežiną, kur ji galėtų būti.

Jis dvi savaites prasivartė toje velnio ligoninėje, spėliodamas, kas gi galėjo atsitikti Ketei. Kai jis atgavo sąmonę ir ėmė klausinėti apie ją, slaugė pasakė, kad jo nupasakojimą atitinkanti mergina sėdėjusi priimamajame, bet paskui išėjusi. Erikas vos iš galvos nesikraustė nerimaudamas. Gydytojas net liepė suleisti jam raminamųjų, kad nepablogėtų ir šiaip ne kokia ligonio būklė.

Bet kai Erikas atsibudo po injekcijos, bejėgiška jo padėtis dar labiau supykdė jį, o banali Bobo ir Salės paguoda tiesiog įsiutino.

– Sakau tau, kad tai ne įprastinė intriga, Bobai! – suriaumojo jis ant brolio. – Velniai rautų, negalėjo ji štai taip išeiti

nė žodžio nepratarusi! Gal ją užpuolė, užmušė, išprievartavo ar dar kas nors panašaus atsitiko. Ar tu apie tai pagalvojai, a?

Pro tvarsčius buvo matyti, kaip išsipūtė venos jo smilkiniuose, ir išsigandę brolis su žmona pakvietė slaugę. Ši suleido dar vieną raminamųjų injekciją, nors Erikas baisiai keikdamasis vos ne jėga tam priešinosi.

Kai jis atsipeikėjo, Bobas ir Salė vis dar buvo palatoje. Iš įtemptų jų veidų buvo matyti, kad jie nepaprastai susinervinę.

– Erikai, ji paliko ant pertvaros automobilio raktus ir raštelį su tavo pavarde. Niekas prievarta jos neišvežė. Ji išėjo ramiai ir savo noru.

– Gal... – Bobas užsikirto, – gal... tu šiek tiek idealizavai jos jausmus?

– Nešdinkitės iš čia. Važiuokit namo ar kur tik norite, man nusispjaut, – sušnypštė Erikas. – Palikit mane.

Jis nusisuko ir įbedė nieko nematantį žvilgsnį į langą. Jo veidą perkreipė kartėlis ir neviltis, ir ta išraiška liko jame dar daug savaičių.

Nors Erikas nė kiek nesirūpino savo sveikata, jis vis dėlto pasveiko. Jis siaubingai terorizavo seseris bei gydytojus, tačiau sėkmingai taisėsi. Galvos skausmas kasdien mažėjo, žaizdą galvoje iš pradžių gėlė, paskui tik dilgsėjo, o dar vėliau skausmas visai liovėsi.

Bobas ir Salė išvažiavo vos praėjus didžiajam pavojui, bet sugrįžo palydėti jo namo į Sent Lujį. Jie paeiliui vairavo „bleizerį“, o Erikas sėdėjo užpakalinėje sėdynėje niauresnis už debesį.

Iš ligoninės jis skambino Harisonams kiekvieną dieną ir kamavo juos klausimais apie Ketliną. Jie dievagojosi nieko nežiną. Jie net nematę Ketės nuo to paties lietingo ryto, kai ji su juo išvykusi į oro uostą. Erikas perspėjo juos, kad vos išėjęs iš ligoninės atvažiuosiąs į „Kalnus“.

Jis skaitė laikraščio pranešimus apie katastrofą ir suprato, kad jam pasisekė. Pilotas ir dvylika keleivių žuvo. Tačiau kartais pagalvodavo: „Kam man ta sėkmė, jei greta nėra Ketlinos?“

Kodėl ji pradingo kaip į vandenį? Išeidama juk net nežinojo, ar jis labai sužeistas, ar išliks gyvas. Kažkas privertė ją išeiti, tačiau kas?

Praleidęs kelias varginančias savaites Sent Lujyje, kad visiškai pasveiktų, Erikas ryžosi surasti Ketliną. Jis pradėjo nuo „Kalnų". Harisonai vis dar nieko nežinojo: jie gavo tik ranka rašytą laiškutį, atsiųstą paštu iš Atlantos.

Erikas perskaitė tą laiškutį. Ten nebuvo nieko, išskyrus tai, kai jai viskas esą gerai ir vėliau ji susisieksianti su jais. Ketlina maldavo būti ramiems, plačiausiai atsiprašinėjo už tai, kad netikėtai paliko juos vidurvasarį. Tik tiek.

Dabar jis atvažiavo į stovyklą antrą kartą ir vėl veltui. Jis buvo paniuręs. Edna kalbėjo su juo švelniai, bet atkakliai.

– Papasakokite, ką jūs radote Atlantoje?

– Ji nuvažiavo tenai iškart po katastrofos. – Jis atsiduso ir atsitiesė krėsle. – Užmokėjo už būtą, susipakavo daiktus ir išvažiavo. Adreso napaliko. Nuvažiavau į „Meisonų" universalinę parduotuvę. Ar žinote, kad ji seniai ten nebedirba?

– Ne, – sutartinai atsakė apstulbę sutuoktiniai.

– Ji metė darbą vasarai prasidėjus. O kas kartą, kai tik prašnekdavome apie darbą, ji kalbėdavo taip, tartum būtų ketinusi rudenį vėl imtis savo pareigų.

– Erikai, ji mėgo savo darbą. Kodėl gi ji metė jį?

– Norėdamas papirkti, pasiūliau vienai pardavėjai papusryčiauti su manimi. Tikėjausi iškvosti, kas atsitiko. Atrodo, kad prie jos šliejosi vienas bendradarbis. O jis buvo vedęs.

– Tuomet viskas aišku. Ketlina niekuomet neprasidėtų su vedusiu vyru, – tvirtai pareiškė Edna.

Erikas šiurkščiai, paniekinamai prunkštelėjo, atsistojo ir žengė prie lango. Kai vėl atsigręžė į juos, jo veidas buvo persikreipęs. Atrodė, kad iš kiekvienos jo poros sunkiasi tulžis.

– Iš kur jūs žinote? Gal ji niekšinga, klastinga bjaurybė, kuri mikliai visus mus apgaudinėjo?

– Štai kas, jaunuoli, – Edna prišoko prie Eriko ir pagrūmojo pirštu jam panosėje. – Nedrįskite taip kalbėti apie Ketliną! Jūs, kaip ir aš, puikiai žinote, kad tai netiesa. Aš

nepakęsiu, kad šmeižtumėte ją man girdint.

– Tai kodėl ji pabėgo kaip prikrėtęs eibių ar išgąsdintas vaikas?

Edna sugniužo, iškart suglebo ir atsisėdo. Ji pasitrynė smilkinius, lyg jai būtų galva įsiskaudėjusi.

– Nežinau, – tyliai atsakė ji.

– O gal ji iš tikrųjų išsigando, visai vaikiškai išsigando, – ramiai atsiliepė ant sofos sėdįs Bi Džėjus. – Jūs gulite sužeistas, gal net mirštantis. O ji negali to ištverti, negali net pagalvoti, kad praras jus. Manau, jog nesuklysiu spėdamas, kad jūs jai labai rūpėjote. – Bi Džėjus prisimerkęs pažvelgė į Eriką tikėdamasis pritarimo, bet nesulaukęs jo tęsė: – Reikia pripažinti, kad jos gyvenime būta precedentų. Kartą Ketė jau patyrė tragediją, nuo tada ji verčiau jau traukiasi nuo sunkumų. Bet kada nors ji susidurs su būtinybe spręsti problemą, o ne bėgti nuo jos.

Kurį laiką Erikas tylėdamas svarstė, paskui jo veidas pasidarė neįžvelgiamas.

– Na, ką gi, šiaip ar taip, ji pabėgo nuo jūsų ir nuo manęs, aiškiai leisdama suprasti nenorinti, kad jos ieškotų. – Jis pasiėmė nuo krėslo džinsinę striukę ir žengė prie durų. – Praradau du savo gyvenimo mėnesius, kad surasčiau ją, bet daugiau neketinu to daryti. Aš pranešiu jums, kai bus susuktas filmas apie stovyklą. Dėkoju už pagalbą.

Jis kalbėjo kapotai ir, kaip pasirodė Ednai, prisiversdamas. Ji įtarė, jog jis kaip įmanydamas stengiasi tariamu abejingumu uždangstyti kartėlį ir skausmą.

Ji visiškai įsitikino tuo, pamačiusi pro langą, kaip Erikas sėdo į automobilį ir iš visų jėgų trenkė durelėmis. Apimtas baisios nevilties, nuleido galvą ant vairo. Paskui įkišo uždegimo raktelį ir nuvažiavo...

9

Ketlina kukliai timptelėjo šiek tiek pasikėlusį sėdantis sijoną. Tas tikros ledi judesys sukėlė sekretorei, pusamžiai

moteriškei, šypseną. „Kokia miela mergina“, – pagalvojo ji.

Mergina atsakydama nusišypsojo jai. Ketė atrodė dalykiškumo ir profesionalumo pavyzdys, kai laukdama pašnekesio sėdėjo greta pono Kirhofo – didžiulės San Francisko universalinės parduotuvės savininko – kabineto.

Savo nervinimąsi ji pasistengė kuo geriau nuslėpti. Vargu ar kas nors galėjo pastebėti, kad Ketė vos nedreba iš susijaudinimo. To darbo jai žūtbūt reikėjo. Ir tai paaiškinama ne vien ekonominiais sumetimais. Ketlinai būtinai reikėjo atgauti dvasinę pusiausvyrą, kurios ji neteko tą dieną Arkanzo ligoninėje, kai išvydo, kaip Eriko žmona bėga į jo palatą.

Nieko nebesuvokdama, Ketlina užsimerkė, kad atsikratytų vis dar ją skaudinančio reginio. Bet tuojau pat vėl atsimerkė ir pažvelgė į sekretorę, tikėdamasi, kad ši nepastebėjo staiga ją apėmusio silpnumo. Taip ir buvo. Sekretorė kažką žiūrinėjo stalo stalčiuje.

Atrodytų, kad per du mėnesius skausmas turėtų atlėgti ir virsti tik nemaloniu prisiminimu, deja, žiojėjančios dvasios žaizdą vis dar maudė, ji kraujavo, nė neketino užsitraukti.

Ketlina nusigręžė į platų langą ir ėmė žvalgytis po apačioje plytintį San Franciską. Ji atpažino „Transamerikos“ korporacijos pastatą, paskui pamatė tolumoje tviskančią nuo saulės įlankos vandens plynumą.

Kaip ji galėjo būti tokia naivi! Juk jai nė į galvą neatėjo, kad jis gali būti vedęs! Jis tiesiog apakino ją, užhipnotizavo, ir ji nė nemėgino pažvelgti kažkur giliau.

Apsimestinis jo rūpestingumas buvo tik gudrus triukas. Gėdos ir pažeminimo ašaros užtemdė Ketės akis, kai ji prisiminė, kaip visiškai atsivėrė jam. Intymios smulkmenos, kurias vien prisiminusi ji plykstelėdavo iš malonumo, dabar žeidė ją.

Ligoninėje ta gražutė moteris pasivadino „ponia Gudžonsen“, ir jai nekliudydami leido įeiti pas Eriką, sužinoti, kaip jis jaučiasi, o Ketlina neturėjo tokios teisės. Tuomet ji norėjo išnykti, atsidurti kur nors pačiame pasaulio pakraštyje, nieko nematyti ir negirdėti.

Ir ji pradingo. Ji grįžo į oro uostą, palaukė, kol gelbėtojai

surinko lėktuvų nuolaužas ir sutvarkė skridimo aikštę. Nusipirkusi bilietą į pirmą lėktuvą, skrendantį rytų kryptimi, ji grįžo į Atlantą.

Tiesiog per kelias akimirkas Ketlina Heili subrendo. Anksčiau manė esanti pakankamai patyrusi, gerai nusimananti apie gyvenimą ir žmones, patyrusi netekties sielvartą.

Kokia ji buvo kvailė! Erikas pagrobė ne vien jos mergystę, jis pavogė jos nekaltumą. Jis pademonstravo jai, kaip elgiasi tikrieji egoistai. Deividas Rosas, palyginti su Eriku Gudžonsenu, buvo pasigailėtinas diletantas. Ji neįsivaizdavo, kad pasaulyje egzistuoja tokia siaubinga klasta. Dabar ji tai žino. Niekada nebebus tokia akla. Patiklios jaunos merginos, kokia ji buvo anksčiau, nebėra. Jos vietą užėmė moteris sužalotomis rankomis ir sužeista širdimi. Daug laiko praeis, kol ji užgis.

Kelias dienas paeiliui ji pirko Arkanzo valstijos Litl Roko miestelio laikraštį ir godžiai skaitė reportažus apie katastrofą. Aukų sąraše Eriko nebuvo. Kad bergždžiai nesikankintų, ji paskambino į ligoninę, ir jai pranešė, kad jis sveiksta, kad netrukus bus išrašytas. Paklausė, gal ji nori, kad sujungtų su jo palata. Ketė padėjo ragelį.

Neatidėliotinas ir svarbiausias jos rūpestis buvo užversti tą savo gyvenimo puslapį. Jei būtų galėjusi ištrinti iš atminties visą tą istoriją, tikrai būtų tai padariusi. Bet tai buvo neįmanoma. Ketlina tikėjosi nors pamėginti atsižvelgti į tą patirtį ir paslėpti ją tolimiausiame atminties kamputyje. Ji troško viską pradėti iš pradžių, kitoje vietoje, su kitais žmonėmis. Todėl atituštino butą, persikėlė į kuklų viešbutį ir ėmė galvoti, kaip reikės gyventi toliau.

Ėjo savaitės, niekas nepasikeitė. Ji skaitė visus įsidarbinimo skelbimus visuose laikraščiuose, kuriuos tik galėjo nusipirkti Atlantoje. Išsiuntė paklausimus į dideles visos šalies universalines parduotuves, bet jei ir gaudavo atsakymą, paprastai tai būdavo standartiniame blanke išspausdintas mandagus jos paslaugų atsisakymas. Tuo tarpu sąskaita banke tirpo, ir dvasinė būsena negerėjo po patirto žiauraus smūgio.

Ir čia ji pamatė skelbimą prekybos žurnale. Nei vardo, nei telefono, tik pašto dėžutę, kur siųsti informaciją apie save. Pagal skelbimą buvo kelios laisvos vietos, bet nepateikta jokių konkrečių žinių. Automatiškai, nieko nesitikėdama, Ketlina išsiuntė reikiamą informaciją. Ji suprato, kad sėkmė būtų kaip aklai vištai grūdas.

Nustebo, po kelių dienų gavusi atsakymą. Jei panelę Heili vis dar domina madingų drabužių supirkėjos darbas, siūloma skambinti šiuo numeriu ir susitarti dėl pašnekesio.

„Jei vis dar domina!“ – Ketlina skubiai patikrino savo sąskaitą banke ir sumetė, jog šiek tiek pasispausdama gali leisti sau nuvykti į Kaliforniją.

– Panele Heili?

Ketė vos nepašoko iš netikėtumo, kai ramus sekretorės balsas pažadino ją iš susimąstymo. Iš kabineto išėjo moteris – įspūdinga, liekna ir labai madingai apsirengusi. Ji vertinamai nužvelgė Ketę nuo kojų iki galvos ir nuėjo link durų. Akivaizdu, kad tai buvo dar viena pretendentė. Tokia neabejotinai gaus darbą.

– Ponas Kirhofas tuojau priims jus, – draugiškai kreipėsi į Ketliną sekretorė. – Apgailestauju, kad turėjote laukti.

– Dėkui, – nuoširdžiai padėkojo Ketė. – Nieko baisaus.

Lyg medinėmis kojomis ji prisiartino prie durų ir žengė vidun. Kodėl ji taip nervinasi? Tai visai nebūdinga jai. Paprastai ji visai pasitiki savimi. O gal nebūdingas Ketei drovumas ir nepasitikėjimas savimi – dar vienas bendravimo su Eriku Gudžonsenu padarinys?

Nenorėdama pasiduoti tokiems jausmams, Ketlina atidžiai pakėlė galvą ir nužingsniavo prabangiu žydru kilimu link bauginančiai didelio stalo.

Žmogus prie stalo pažvelgė į ją nieko nematančiu žvilgsniu, paskui jo akyse žybtelėjo šioks toks susidomėjimas.

– Panelė Ketlina Heili? – paklausė jis sodriu, skambiu balsu.

– Taip, – nusišypsojusi atsakė ji.

– Prašom sėstis. Aš – Setas Kirhofas. – Nors jis neatsistojo, ji paspaudė ištiestą per stalą ranką.

– Dėkui, pone Kirhofai, – pasakė ji ir atsisėdo. –

Džiaugiuosi galėdama susipažinti.

Jai vėl grįžo pasitikėjimas savimi. Ji žinojo atrodanti stilingai, kaip ir dera madingų drabužių specialistei. Pagal sezoną vilkėjo lengvo medvilninio audinio vasariniu kostiumu, tačiau sodri auksiška jo spalva priminė, jog vasara jau eina į pabaigą. Siauras sijonas glaudžiai aptempė liekną figūrą. Griežtą trumpo švarkelio stilių švelnino moteriškumą pabrėžianti kreminės spalvos krepdešino palaidinukė. Rudus batelius ir „Gučio“ firmos rankinę ji nusipirko pernai Niujorke – išsikaštavo ir padovanojo sau. Ausyse – auksiniai žiedų pavidalo auskarai, kaip tik tinkantys tokiems apdarams. Tamsiai kaštoniniai plaukai, paryškinantys auksinę kostiumo spalvą, buvo susukti į minkštą kuodą ant pakaušio, kelios nepaklusnios sruogos, išsipešusios iš šukuosenos, gaubė skruostus. Viską užbaigė subtilus, nekrintantis į akis makijažas.

Savo ruožtu Ketlina taip pat stebėjo sėdintį prieš ją vyrą. Banguoti tamsūs plaukai, malonūs bruožai. Ne, tiesa, tokio ryškaus vyriškumo kaip...

„Stop!“ – įsakė sau Ketlina ir toliau analizavo poną Kirhofą. Gosli švelni burna. Ilga siaura nosis, puikiai deranti su kitais veido bruožais.

Jis buvo nepaprastai patrauklus. Ketę sudomino jo akys. Šokoladinės spalvos, gilios, bet negrėsmingos, kokiomis paprastai laikomos rudos akys. Šių akių žvilgsnis buvo atviras, šiltas, nuoširdus ir... kaip čia pasakius... Užjaučiantis?

Ketlina žvilgtelėjo į taisyklingai išskobtą smakrą, plačius pečius. Ir staiga nustėro. Vietoj didžiulio odinio krėslo, kurį ji tikėjosi pamatyti tokio žmogaus kaip ponas Kirhofas kabinete, ją apakino negailestingas chromuoto metalo blizgesys. Setas Kirhofas sėdėjo invalido vežimėlyje.

Ji labai nenorėjo, kad jis pastebėtų, kokia ji priblokšta, bet buvo jau vėlu.

– Gana kraupiai atrodo, kai matai pirmą kartą, ar ne? – paklausė jis pažvelgęs į ranktūrius. – Bet ne taip ir baisu, kai pripranti. – Jis akylai pažvelgė į Ketliną ir nusišypsojo.

– Man tai neatrodo kraupu, – sąžiningai atsakė Ketė. – Tiesiog per daug netikėta.

– Aš dažnai galvoju: gal pakabinti priimamajame lentelę „Atsargiai, invalidas su vežimėliu".

Ketlina nejučia prajuko.

– Taip galėtumėte išvengti varginančių pašnekesių.

– Taigi. Gal aš taip ir padarysiu. – Jiedu su neslepiama simpatija nusišypsojo vienas kitam. – Neieškau gailesčio, bet geriau iškart pasakysiu, kad koledžo baigimo dieną ištiko automobilio katastrofa. Automobilyje buvo trys mano broliai, jie žuvo. Aš likau gyvas, bet perlūžus stuburui buvau paralyžiuotas žemiau liemens.

– Jums labai pasisekė.

– Labai neįprastas atsakymas, panele Heili. Daugelis žmonių sako „Labai gaila" arba ką nors panašaus. Aš kolekcionuoju tai, kaip žmonės reaguoja į mano nelaimę. Visi arba pareiškia apgailestaują, arba susigūžia, nežiūri į akis ir stengiasi greičiau išeiti. Jūs – pirmoji atsakiusi man šitaip. Atrodo, kad jūs man patinkate, panele Heili.

– Atrodo, kad ir jūs man, – nusišypsojo ji.

– Ar norite kavos?

Nelaukdamas atsakymo, jis paspaudė skambučio mygtuką, ir tuojau pat ant slenksčio išdygo sekretorė.

– Panele Heili, tai ponia Larčmont. Ji reikalauja, kad vadinčiau ją pavarde, nors mes daug metų draugaujame.

– Aš nenoriu, kad mus įtartų turint meilės ryšių, – atkirto ponia Larčmont. Ketlinos manymu, Klerei Larčmont buvo šiek tiek per penkiasdešimt. Ir dar ji pagalvojo, kad Klerė tikriausiai yra ideali sekretorė, kiekvieno viršininko svajonė.

Buvo visiškai akivaizdu, kad tarp tų žmonių puikūs santykiai, o abipusė simpatija leidžia net traukti vienas kitą per dantį. Sekretorė atsisuko į Ketę:

– Jūs galite mane vadinti Klere.

– Panele Heili, ar išgersite kavos? – vėl paklausė Setas.

– Taip, prašom su pienu.

– O man... – pradėjo Setas.

– Aš ir taip žinau, kokią kavą jūs geriate, pone Kirhofai, – pareiškė ponia Larčmont ir išėjo iš kabineto.

– Ji nepakartojama, tiesa? – kreipėsi Setas į Ketliną.

– Regis, jūs labai susiklausę.

– Taip. – Jis lengvai stuktelėjo rankomis į stalą ir pasakė: – O dabar aš noriu papasakoti, ko man reikia iš jūsų.

Jis trumpai papasakojo apie universalinę parduotuvę, kurią įsteigė trečiajame dešimtmetyje dar jo senelis. Kirhofams pavykę išlikti net krizės ir Antrojo pasaulinio karo metais. Po karo šeimos verslui pradėjęs vadovauti Seto tėvas, kuriam pavyko išplėsti jį ir labai padidinti pelną. Prieš trejus metus jis miręs.

– Daugelis tikriausiai mano, kad verslas man atiteko savaime – kaip paveldėjimas. Bet mano tėvas testamente atskirai nurodė, kad valdymo vadžias perims į savo rankas mano dėdė. Mat tėvas manė, jog paralyžiuotas ne tik mano kūnas, bet ir smegenys. Jis taip ir neatleido man, kad aš tapau invalidu. – Seto balse nebuvo kartėlio, tik didelis liūdesys. – Tačiau pernai mano dėdė ūmai pasimirė, ir taip susiklosčius aplinkybėms aš įsikūriau šiame kabinete.

Kai Klerė atnešė jiems kavą, jis nutraukė savo pasakojimą. Ji išpilstė kavą į porceliano puodukus, pastatė kavinuką ir pasišalino, vėl palikdama juos vienus.

– Panele Heili, Kirhofo vardas yra gana svarus San Francisko madų pramonėje, bet iki šiol firma buvo senų ir neturinčių vaizduotės žmonių rankose, ne išimtis ir mano tėvas. – Jis gurkštelėjo kavos ir tęsė: – Ėmęs vadovauti firmai, aš ėmiau kapoti galvas. Vaizdingai kalbant, suprantama. – Jis nusišypsojo, ir Ketė galėjo įvertinti, koks jis žavus. – Tai buvo labai nelengva. Įsivaizduokit, aš variau lauk žmones, išdirbusius dvidešimt metų ir net ilgiau. Bet šitai buvo būtina. Sekcijų vadovams daviau pakankamai laiko persikvalifikuoti. Jeigu jie nepradėdavo dirbti naujoviškai, su jais atsisveikindavome. – Jis patylėjo. – Ar norite dar kavos?

– Ne, dėkui.

– Aš jau priėjau prie pat mūsų pokalbio esmės, panele Heili. Tikriausiai jūs nesuprantate, ko aš siekiu.

– Man labai įdomu jūsų klausytis, pone Kirhofai.

Jis paspaudė svertą, kuriuo buvo valdomas vežimėlis. Apvažiavęs aplink stalą, Setas priartėjo prie krėslo, kuriame sėdėjo Ketlina.

– Man reikia bendradarbio, kuris koordinuotų visą ma-

dingų drabužių supirkimą mano universalinėje parduotuvėje. O dabar atskleisiu jums paslaptį. Iki metų pabaigos bus pastatytos dar dvi didelės universalinės parduotuvės. Taigi Kalėdoms San Franciske bus net trys „Kirhofo“ parduotuvės.

– Šaunu! – nuoširdžiai žavėjosi Ketlina.

– Ir aš taip manau. Bet noriu patobulinti ankstesnį mūsų įvaizdį. Daug metų mes orientuodavomės į labai konkretaus tipo pirkėją. Tokia pirkėja pirkdavosi keturias ar šešias sukneles per metus. Būdavo konservatyvi ir taupi. Ilgainiui jos skonis nesikeitė. Jokios vaizduotės.

– Aš labai gerai pažįstu tokias pirkėjas. Visų madų parduotuvių rykštė, – patvirtino Ketlina.

– Štai kodėl aš ketinu pakeisti mūsų įvaizdį. Aš noriu, kad į „Kirhofo“ parduotuvę ateitų kitokia klientė. Noriu, kad ji nupirktų keturias ar šešias sukneles per sezoną. Tai turi būti moteris, kuriai rūpi mada, kuri drąsiai reaguoja į naujas kryptis, nebijo išklibinti visuomenės pamatų, mėgsta keliauti. Sukiojasi aukštosiose sferose. O gal dirba. Arba – ir viena, ir kita drauge. Šiaip ar taip, ji mėgsta ir moka gražiai rengtis. Be to, ji pirks pas mus drabužius savo vaikams – tokius pat stilingus ir gražius, kaip ir sau.

– Čia tai bent, – priblokšta prašneko Ketė. – Na, ir planų turite!

– O kaipgi. Turėsiu moteriškų drabužių skyrių, kuriame moterys galės nusipirkti viską – nuo baltinių iki vakarinės suknelės. O dar bus didelis skyrius vaikams, ten mamytė viską pirks savo mažyliui – nuo šliaužtinukų iki suknelės išleistuvių vakarui.

Ketė karštligiškai mąstė.

– Koks kainų diapazonas?

– Nuo didelių iki labai didelių.

– Aksesuarai?

– Tik kuo geriausi. Jei pirkėjai prie šilkinio vakarinio sijono reikia diržo už tris šimtus penkiasdešimt dolerių, aš noriu, kad ji žinotų: „Kirhofe“ ji turės plačiausią pasirinkimą.

– O vyriškų ir moteriškų drabužių parinkimas?

– Tiems skyriams aš nusamdžiau kitus supirkėjus, bet jūs būsite įgaliota kontroliuoti jų veiksmus, kad jie neatsi-

liktų nuo jūsų skyriaus.
– Ar vis dar ketinate bendradarbiauti tik su Amerikos modeliuotojais?
– Jokio principo čia nėra, tačiau esu linkęs supirkti drabužius Niujorke, o ne Europoje. Tikriausiai to reikalauja nacionalinis išdidumas.
– Koks jūsų supirkimo biudžetas?
– Čia nėra jokių apribojimų. Mes ir taip nuolat jo neišnaudojame.
Čia jau tikrai kvapą gniaužė! Ketlina nejučia prikando lūpą ir įsivaizdavo, kaip ji galėtų dirbti turėdama tokius neribotus įgaliojimus.
– Kada galėsite pradėti dirbti?
Ji tikrai nelaukė tokio klausimo ir tik sprogino akis į poną Kirhofą.
– Ką?.. Jūs norite... Aš...
– Jūs priimta į darbą. Jei, žinoma, jūs norite. Atlyginimas – keturiasdešimt tūkstančių dolerių per metus, neskaitant premijų ir pirkimo nuolaidų, taikomų kompanijos bendradarbiams. Jus tai tenkina?
Tenkina? Jai trūko žodžių.
– Pone Kirhofai, ar jūs esate tikras? Suprantama, aš labai noriu šio darbo, bet kodėl jūs nepasišnekate su kitais pretendentais? Pažiūrėkit...
– Ne, panele Heili. Vos jūs įžengėte į kabinetą, aš supratau, kad esate ta, kurios man reikia. Negaliu pakęsti moterų, kurios įsiveržia ir jau nuo slenksčio užverčia mane savo grandioziškomis idėjomis, nesiklausydamos, ką noriu pasakyti aš. O jūs mokate klausytis. Jūs turite stilių ir patirties. Tai man pasakė jūsų drabužiai ir jūsų anketa. Jūsų skonis nepriekaištingas. Ir dar – šitai man itin svarbu – jūs esate moteris tikrąja to žodžio prasme. Aš noriu, kad mūsų pirkėja stengtųsi panėšėti į jus – pasitikinčią savimi, bet švelnią; nepriklausomą, bet stebėtinai moterišką.
Nuo įdėmaus jo žvilgsnio ji plykstelėjo raudoniu.
– Su džiaugsmu priimu jūsų pasiūlymą, pone Kirhofai. Atsakau į jūsų klausimą: galiu pradėti darbą nedelsdama. Na, kai tik rasiu butą ir perkraustysiu savo daiktus iš

Atlantos.

– Labai gerai. Tarkime, – jis pasitikrino staliniame kalendoriuje, – pirmadienį, šešioliktą? Turite dešimt dienų. Jei reikės daugiau laiko, praneškite man.

– Dėkui. To bus net per daug. Nekantrauju greičiau pradėti darbą.

– Puiku.

Ketlina atsisveikindama ištiesė ranką. Jis paspaudė stipriai ir nuoširdžiai.

– Dėkoju jums, pone Kirhofai. Pasistengsiu nenuvilti jūsų.

– Aš to visiškai nebijau. Aš tik paprašysiu, kad pasiųstumėt velniop „poną Kirhofą" ir vadintumėt mane Setu.

– Tuomet aš – Ketlina.

– Ketlina, – lėtai pakartojo jis lyg mėgaudamasis jos vardu.

Ketlinai pasidarė nejauku, kai ji atsistojo: juk Setas liko sėdėti. Tačiau eidama prie durų ji išgirdo tylų varikliuko ūžesį. Setas sekė paskui ją.

– Dėl privilegijos atidaryti jums duris, Ketlina, esu pasirengęs antrą kartą persilaužti nugarą, bet ar jums nebus sunku pačiai atlikti tą nesudėtingą operaciją?

– Visai ne, – atsakydama nusijuokė ji.

Ji prilaikė duris praleisdama jį, paskui nuėjo įkandin. Greta sekretorės stalo stovėjo vyriškis tamsiai pilku kostiumu.

– A, Džordžas, – pasakė Setas. – Jau laikas eiti?

– Taip, Setai. Šiandien tu pusryčiauji su savo seserimi.

– Džordžai, noriu pristatyti tau mūsų naująją bendradarbę panelę Ketlina Heili.

– Tai paėmėte ją! – šūktelėjo Klerė Larčmont. – Aš labai džiaugiuosi.

– Kodėl gi? – paerzino ją Setas. – Gal aš pasamdžiau ją į jūsų vietą.

– Dar ko, – nė kiek neišsigandusi purkštelėjo Klerė. Paskui draugiškai nusišypsojo Ketei. – Sveikinu jus, panele Heili.

– Ketlina, – pataisė ją Ketė.

Klerė nusišypsojo ir linktelėjo, paskui nusisuko į savo kompiuterį.

– Ketlina, Džordžas – neatskiriama šios aplinkos dalis. Jis – mano tarnas, vairuotojas, terapeutas, sugėrovas ir geriausias bičiulis. Džordžas Martinas.

– Pone Martinai, – pasveikino jį Ketlina.

– Prašom vadinti mane Džordžu, kitaip galiu ir neišgirsti jūsų, – atsiliepė šis.

Tai buvo aukštas liesas vidutinio amžiaus vyras; nuo jo tiesiog dvelkė jėga, jis iškart kėlė pasitikėjimą. Jis plačiai nusišypsojo.

– Štai dabar mes visi šaukiame vienas kitą vardais, išskyrus jus, ponia Larčmont, – pasakė Setas. Klerė atsigręžė į jį, kaip paprastai nė kiek neužsigavusi jo paerzinta. – Prašau atlikti visus formalumus, susijusius su naujos darbuotojos priėmimu į darbą. Ir išrašykite Ketlinai penkių tūkstančių dolerių čekį persikraustymo išlaidoms padengti.

Ketė norėjo prieštarauti, bet Setas ją sustabdė.

– Tai nesvarstytina. Jei būtume didelė korporacija ir siųstume vadovaujančiosios grandies atstovą dirbti kitame mieste, jam būtų kompensuota už persikėlimą. O aš laikau jus vadove.

– Dėkui, – atsakė Ketlina, visiškai priblokšta ją užgriuvusios sėkmės. Ji įsidėjo čekį į piniginę ir vėl paspaudė Seto ranką. – Susitiksime šešioliktąją.

– Mes visi nekantriai lauksime jūsų, – liūdnai nusišypsojo Setas ir energingai pakratė jos ranką.

Ketlina atsisveikindama linktelėjo Klerei ir Džordžui. Laukdama lifto, dirstelėjo į laikrodį ir mintyse pasveikino save. Praėjo visas pusvalandis, o ji nė karto nebuvo prisiminusi Eriko.

* * *

Į San Franciską ji persikėlė visai nesunkiai, atsižvelgiant į tai, kad turėjo kraustytis iš vieno šalies pakraščio į kitą.

Pasikalbėjusi su Setu, Ketė nuėjo į kavinę miesto centre ir nusipirko laikraštį. Užsisakiusi sumuštinį su tuno salotomis, ji ėmė peržiūrinėti skelbimus apie nuomojamus butus. Kai kurie variantai atkrito iškart, vos paskambinus telefonu. Kelis kartus gavo išsikaštuoti samdydamasi taksi, kad įsitikintų, jog butas jai visiškai netinka. Galiausiai jau vakarop ji išsinuomojo numerį viešbutyje ir ten, sujaudinta dienos įvykių, praleido bemiegę naktį.

Kitą rytą ji susirado daugiau ar mažiau tinkamą variantą. Tai buvo vienas iš keturių butų nedidelėje senovinėje viloje. Baldai seni, bet švarūs ir gana gražūs, na, jai patiko ir pats pastatas. Lauko durų raktus turėjo tik gyventojai. Ketlinos butas buvo žemutiniame aukšte. Maža svetainė, ji kartu ir miegamasis, mažutėlės virtuvė ir vonia, bet Ketlinai kol kas ir nereikėjo daugiau. Ji sumokėjo už mėnesį į priekį ir išskrido į Atlantą.

Ten pardavė savo automobilį prekiautojui nenaujais automobiliais, nors puikiai suprato nupiginusi. Užtat sutaupė laiko ir patausojo savo nervus. Ji nenorėjo imtis automobilio į San Franciską. Namų rakandų ji turėjo visai nedaug. Kai ką padovanojo labdaros organizacijoms. Kelis itin brangius savo širdžiai daiktus supakavo į dėžę ir nusiuntė naujuoju adresu. Po kelių dienų ji galutinai įsikūrė savo bute San Franciske.

Ją džiugino tai, kad dabar gyvena šiame nuostabiame, garsėjančiame švelniu klimatu mieste. Su malonumu ji bėgiodavo į „Aukso vartų" parką, eidavo pasivaikščioti į Žvejų prieplauką.

Ketlina nusipirko kreditan nebenaują mažą automobilį, už kurį įmokėjo avansą iš tų pinigų, kuriuos jai davė Setas „kelionės išlaidoms padengti". Atsiskleidusi žemėlapį, važinėjo vingiuotomis gatvėmis, per klaidas praktikuodamasi surasti kelią namo. Jai patiko, kad galima šiek tiek padykinėti, bet paskutinį sekmadienį prieš išeidama į darbą pajuto trokštanti imtis naujųjų savo pareigų.

– Rytoj viską pradėsiu iš naujo, – tamsoje tarė Ketlina atsigulusi ant sudedamosios sofos. – Po kelių mėnesių nebeprisiminsiu jo!

Ji įsikniaubė veidu į pagalvę. „Nebeprisiminsiu, kad ir kas būtų, nebeprisiminsiu". – Ji prisimerkė, bet vis tiek aiškiai regėjo jo veidą. Ašaros ištryško iš po vokų, kai ji prisiminė, kaip jis paskutinį kartą pamojo jai prie lėktuvo durų.

– Erikai, Erikai, – sukūkčiojo ji. – Kodėl tu taip pasielgei su manimi? Kodėl?

Ar jis retkarčiais galvoja apie ją? O ką jis veikia dabar? Miega? Mylisi su gražute žmonele? Glamonėja ją įgudusiomis rankomis, bučiuoja melagingomis lūpomis?

Ar su ja jis irgi toks aistringas kaip su Ketlina? Gal ji šalta su juo? Tai jis ir švaisto savo įkarštį meilužėms. Pasirenka nuolaidesnes. Tokias kaip ji.

Ketės veidas degte degė.

Beprotiškai pavyduliaudama tai moteriai, kuriai teisėtai priklausė Eriko pavardė ir meilė, Ketlina podraug labai jos gailėjosi. Ar ji žino, kad jis neištikimas? Ar Ketė buvo pirmasis jo romanas po santuokos? Ne, žinoma, ne. Jeigu jis taip lengvai, be jokio sąžinės graužimo suvilioja ją, vadinasi, yra labai patyręs šioje srityje.

Ketė taip norėjo neapkęsti jo. Taip, ji jo neapkenčia! Bet atsigulusi ant šono ir susirietusi, ji beveik fiziškai pajuto greta savęs jo kūną. Kaip jai šalta be karšto jo glėbio. Viena vienintelė naktis, praleista jo lovoje, dabar kankins ją visą gyvenimą – ji pasiges jo rankų, raumeningo jo kūno, lygaus jo alsavimo.

Tą naktį, kaip ir visas kitas ankstesnes, ji beveik neužmigo, jos siela kentėjo, kūną maudė, širdį draskė baisus skausmas.

* * *

Kitą rytą ji atsikėlė anksti, suvalgė sumuštinį ir išgėrė porą puodelių kavos. Paskui ėmėsi makijažo. Ketlina ryžtingai nusikratė to nevilties apdangalo, apgaubusio ją iki pat šios dienos. Ji optimistiškai žvelgė į ateitį. Naujas darbas ją išgydys. Būtinai išgydys.

Ketė kruopščiai išsirinko drabužius. Labai svarbu iškart padaryti gerą įspūdį tiek viršininkams, tiek pavaldiniams.

Tą mėlyną labai brangaus modeliuotojo sukurtą suknelę ji pirko Niujorke, o užmokėjo už ją vos ne ketvirtadalį tikrosios kainos.

Atvira apvali kaklo iškirptė, kairėje krūtinės pusėje – sagutės iki kelių. Ilgos siauros rankovės. Suknelė – laisvo silueto, todėl Ketlina persijuosė odiniu diržu. Bateliai ir rankinė sudarė su tuo diržu ansamblį. Oda buvo to paties atspalvio, kaip ir Ketės plaukai, ir tai nebuvo atsitiktinis sutapimas. Auksiniu smeigtuku ji susmeigė pakaklėje ryškų kašmyro šaliką. Jis mainėsi mėlynais, žaliais ir variniais atspalviais. Plaukus Ketė suėmė į standų griežtą mazgą, į ausis įsivėrė auksinius žiedus.

Atsistojusi priešais didelį veidrodį, priekabiai apžiūrinėjo pusvalandžio gražinimosi rezultatą ir pamanė, jog išėjo net geriau, negu ji tikėjosi.

Jau šiek tiek orientuodamasi San Francisko gatvėse, Ketlina sėkmingai, nė karto neišsigandusi įveikė pašėlusiai judrų eismą didžiausios spūsties valandą. Jeigu ji gyva ištrūkdavo iš beprotiškų Atlantos „kamščių“, tai ko gi čia nesusitvarkyti.

Privažiavusi dangoraižį, kuriame buvo pagrindinė korporacijos būstinė, ji pasisakė garažo tarnautojui savo pavardę. Šis nusišypsojo:

– Taip, ponia. Ponas Kirhofas pasirūpino, kad jums būtų išduotas lipdukas, kurį reikės prilipinti prie priekinio stiklo. Dabar galite statyti automobilį čia bet kuriuo paros metu.

– Dėkui, – padėkojo ji ir įvažiavo po apytamsiais garažo skliautais.

Paskui pakilo į dvidešimtąjį aukštą ir pasuko į Seto kabinetą. Kaip ji ir tikėjosi, priimamajame prie savo stalo sėdėjo Klerė Larčmont. Ji linksmai palinkčiojo Ketei, nors kalbėjosi telefonu prispaudusi petimi ragelį prie ausies.

– Taip. Ponas Kirhofas paliepė parengti tuos pasiūlymus iki dienos pabaigos ir pateikti jam vertinti. – Ji padėjo ragelį. – Ketlina! Šiandien jums svarbi diena. Ar jaudinatės? Ar sėkmingai atvažiavote? Jums ko nors reikia?

Ketlina šypsojosi.

– „Taip“ – atsakau į pirmąjį klausimą, „taip“ – į antrąjį.

„Aš pasakysiu jums“ – į trečiąjį.
– Atleiskit, – Klerė nė kiek neįsižeidė. – Setas visą laiką sako, kad aš – pleputė.
– Setas? Aš maniau, „ponas Kirhofas“.
– Aš tai darau, kad paerzinčiau jį, – Klerė mirktelėjo.
– Ar jis savo kabinete?
– Dar ne. Šįryt jam vandens procedūros. Jiedu su Džordžu lanko baseiną pirmadieniais ir ketvirtadieniais, tomis dienomis jis atvyksta į darbą valanda vėliau. Čia yra panelė Kirhof. Jo sesuo. Galite susipažinti su ja.
Ketlina įdėmiai pažvelgė į Klerės veidą, kuris staiga prarado įprastinį gyvumą.
– Kokia ji? – paklausė Ketė.
– Pati pamatysite. – Ketė deramai įvertino jos nenorą reikšti nuomonę apie savo darbdavę.
– Aš išvirsiu kavos, – pasakė Klerė, kai Ketlina atidarė kabineto duris.
Ji įžengė vidun ir iškart išvydo tiesią stovinčios prie lango moters nugarą. Ketlina uždarė paskui save duris, ir užrakto spragtelėjimas leido panelei Kirhof suprasti, kad ji nebe viena.
– Klere – paklausė ji atsisukdama. – O–o, – tik tiek ištarė ji supratusi, jog suklydo.
– Labas rytas, panele Kirhof, aš – Ketlina Heili.
Ketlina priėjo arčiau, bet nė pati nežinojo, kodėl neskubėjo paduoti rankos. Įtempta moters poza ir lyg savigynai sunertos ant krūtinės rankos gestų kalba išraiškingai pasakė, kokia panelės Kirhof būsena.
– Panele Heili, aš – Heizelė Kirhof, – didingai linktelėjo ji lyg feodalė, maloningai atsakanti į savo vasalės sveikinimą. – Mano brolis sakė, kad pasamdė jus.
Kaip atsakyti į tokią pastabą? Nebuvo ką sakyti, todėl Ketlina tik palenkė galvą, kaip ką tik prieš tai – ir panelė Kirhof. Įsiviešpatavo nejauki tyla, kurios metu abi moterys vertindamos stebėjo viena kitą.
Heizelė Kirhof buvo mažutė ir apkūni, nors ir proporcingo sudėjimo. Šilkinis kostiumas gulėjo nepriekaištingai, šviesūs trumpi plaukai buvo rūpestingai ir madingai sušu-

kuoti. Skonio stoką rodė nebent jos brangenybės. Po porą žiedų su briliantais ant kelių pirštų, briliantais nusagstytas laikrodukas ir trys aukso apyrankės. Ausyse – mažučiai auskarai su briliantais. Pasidažiusi sumaniai ir kruopščiai, bet makijažas negalėjo nuslėpti plonyčių kaip voratinklis raukšlelių apie akis ir lūpas. „Ji daug vyresnė už Setą, – pagalvojo Ketė, – beveik pagyvenusi moteris“.

Panelės Kirhof, kaip ir jos brolio, akys patraukė jos dėmesį. Tiesa, iš jų nesklido atjauta ir pakantumas, priešingai – jos žvelgė šaltai ir išdidžiai. Seto akys buvo rudos, beveik šokoladinės, o jos – pilkai plieninės. Jose neatsispindėjo gyvybė, tik ledinė tuštuma. Tos akys vėrė kiaurai, nereikšdamos visiškai jokių jausmų, užtat atrodė, kad jos mato viską.

– Tikiuosi, kad jums patiko mūsų miestas, – pagaliau prašneko ji.

– Taip, – atsiliepė Ketlina ir nusišysojo. – Jis visai nepanašus į kitus.

– Suprantama.

Dar viena pastaba, į kurią nereikia atsakyti. Nesutrikusi Ketlina dar kartą pabandė.

– Nekantrauju griebtis darbo. Setas nupasakojo man tokias nuostabias perspektyvas.

– Mano brolis dažnai pasielgia impulsyviai.

Jeigu Heizelė Kirhof būtų geriau pažinojusi Ketliną, būtų supratusi, kad staiga suliepsnojusios žalios akys nežada nieko gero.

Ketlina nebepaisė atsargumo, nors prieš ją stovėjo šeimininkė.

– Ar manote, kad pasamdydamas mane dirbti jūsų brolis pasielgė impulsyviai?

– Daugelis jaunų moterų svajoja dirbti „Kirhofo“ firmoje, bet Setas pasirinko jus. Namie jis padarė išsamią susižavėjimo kupiną informaciją apie gerąsias fizines jūsų savybes. Jis visiškai tiksliai apibūdino jus. – Pilkos akys nusliuogė Ketės figūra nuo kojų iki galvos, Heizelės veido išraiška buvo tokia, tartum ji būtų žiūrėjusi į kažką, kas kelia pasibjaurėjimą. – Jūs – ne pirmoji avantiūristė, norinti pasinau-

doti mano broliu.

Ketliną pribloškė toks tiesmukiškas įžeidimas.

– Aš – ne avantiūristė! Aš – kvalifikuota specialistė ir ketinu atiduoti visas jėgas darbui. Setas – protingas, perspektyvą matantis žmogus...

– Jis invalidas, – nutraukė ją panelė Kirhof. – Esu priversta nuolat ginti jį nuo moteryčių, kurios stengiasi iš jo pasipelnyti. Jis visiškai priklauso nuo manęs. – Pyktis vos neišsiveržė atvirai, bet Heizelė susivaldė. Ji nenatūraliai atsitiesė ir mostu paliepė Ketlinai pasišalinti. – Tačiau tai visiškai tuščia kalba. Esu tikra, kad neilgai pas mus išbūsite. Tokios kaip jūs niekada ilgai neišbūna.

Ketei dar nespėjus nė prasižioti ir piktai atsikirsti, durys prasivėrė ir į kabinetą įvažiavo Setas.

– Na, mano brangiosios ledi, matau, kad jūs jau susipažinote?

10

Taip, jos susipažino, bet Ketlinos manymu, tai labiau panėšėjo į karo veiksmų pradžią. Tą rytą buvo nustatytas jų santykių pobūdis. Kadangi Heizelė buvo generalinė parduotuvės vadybininkė, jų keliai dažnai susikirsdavo. Panelė Kirhof elgėsi su Ketlina šaltai ir įžeidžiai, bet Setui matant pasikeisdavo ir tiesiog spinduliuodavo šiluma bei draugiškumu.

Ketei niekada nebuvo tekę susidurti su tokio būdo žmonėmis, todėl ji pasistengė minimaliai bendrauti su šia moterimi. Netrukus Ketė pastebėjo, kad Heizelė susikivirčijusi kone su visais universalinės parduotuvės bendradarbiais Ji nuolat ieškodavo priekabių ir savo piktu liežuviu gebėdavo priversti ašaroti net santūriausias bendradarbes. Bet tas pats liežuvis imdavo lyg medutį tepti vos pasirodžius Setui. Ji šypsodavosi savo broliui ir žavėdavosi jo idėjomis, iš kurių jam už nugaros šaipydavosi.

Ji buvo neįtikėtinai savininkiška. Net Džordžas būdavo nustumiamas į šalį, kai Heizelė imdavo tupinėti, kad Setui

būtų patogiau. Dažnai šis nejaukiai pasijusdavo dėl nuolatinio jos meilikavimo, tačiau niekada nesudrausdavo sesers. Jos rūpinimąsi, kurio ne itin ir būtų pasigedęs, jis priimdavo taip pat geraširdiškai, kaip visuomt elgdavosi su visais žmonėmis.

Pavaldiniai labai nemėgo jo sesers ir lygiai taip karštai dievino patį Setą. Sunku gailėtis žmogaus, kuris nesigaili pats savęs. Setas nuolat juokaudavo iš savo invalido krėslo, kitaip jo ir nevadino, tik „vežėčiomis“. Jis koketuodavo su pardavėjomis, bičiuliškai plepėdavo su pardavėjais ir sugebėdavo elgtis taip, kad net ką tik priimtas į darbą menkas tarnautojas nesijausdavo nejaukiai atsidūręs jo draugijoje. Setas gerai apmokėdavo savo žmonių darbą, ir jie tai žinojo. Už tai jis reikalavo sąžiningai dirbti ir to pasiekdavo. Visi firmos bendradarbiai buvo tikri „Kirhofo“ patriotai.

Pirmąsias visiškai beprotiškas dienas Ketlina ir Setas praleido prie buhalterijos knygų, tikrino anksčiau dirbusio supirkimo vadybininko užsakymus, išpakavo gautas prekes ir laukė naujų, jau užsakytų. Kai kurios buvo nieko sau, kitos – tiesiog siaubingos, ir Ketlina su Setu vos nevaitojo iš nevilties.

– Mes viską ištaisysim. Noriu, kad spalio mėnesį nuvažiuotumėt į Niujorką ir užpirktumėt pavasarinių drabužių, kiek tik panorėsite. Ir tuomet pradėsime savo pirmąjį rimtą prasiveržimą.

– O kol kas, – pagavo jo žodžius Ketlina, – aš paskambinsiu į vienus kitus modelių namus, kuriuose mane pažįsta, ir paprašysiu atsiųsti kelis geriausius jų modelius. Tikiuosi, kad ne per vėlu.

Ketlina kaip reikiant stengėsi susipažinti su firmos parduotuvėmis. Jiedu su Setu išvyko į susipažinimo turą drauge. Džordžas palydėjo juos prie automobilio, kuris stovėjo specialiai tam skirtoje vietoje vos už kelių metrų nuo durų. Automobilis buvo gražios juodai metalinės spalvos. Specialus įrenginys padėjo įvežti Seto vežimėlį. Klestelėjusi ant prabangios odinės sėdynės, Ketė ėmė žavėtis automobiliu.

– Taip, jis nieko sau, – sausai patvirtino Setas. – Tiesa, man geriau patiktų „ferari“, bet to velnio vežimėlio ten

neįbruksi.

Ketlina linksmai nusikvatojo.

* * *

Setas labai nustebo, kad iš viso septynaukščio pastato, kuriame Ketlinai buvo leista steigti savo kontorą, ji pasirinko mažutį sandėliuką pirmame aukšte, o ne didelį kabinetą viršuje.

– Taip man patogiau. Tiesa, – įtikinėjo ji. – Čia aš galiu išpakuoti vos atgabentas prekes, patikrinti pagal tiekėjų pateiktas sąskaitas ir tik tada siųsti į skyrių.

– Bet, Ketlina, – protestavo Setas, – mes turime specialių darbuotojų, kurie atsako už šį darbo barą.

– Žinau. Jie man padės. Bet geriau norėčiau viską daryti pati arba bent jau asmeniškai stebėti, kaip tai daroma.

Ir galiausiai ji įtikino jį.

Atėjo spalis. Ketlina rengėsi į Niujorką. Kelionė buvo numatyta mėnesio pabaigoje.

Ji ėmė iš dėžės vakarines suknias, kabino jas ant pakabų. Prieš siunčiant jas į vakarinių tualetų skyrių, jas reikėjo išlyginti. Staiga ją apėmė baisus šleikštulys.

Ketlina atsirėmė į stalo kraštą, užsimerkė ir nuleido galvą. Paskui lėtai atsitiesė ir giliai įkvėpė.

Mergina prie lyginimo preso tai pastebėjo.

– Ketlina, ar tau viskas gerai? Atrodo, kad tuojau nualpsi.

– N-ne. Man viskas gerai. Tik galva susvaigo. Manau, kad reikia sočiau pusryčiauti.

Kartais Ketė, įnikusi į darbą, atidėdavo pietus, o kartais ir visai pamiršdavo papietauti, todėl dienai baigiantis ji vos nesvyruodavo iš silpnumo. Keblu buvo tai, kad ji niekada negalėdavo daug suvalgyti per pusryčius. O pastaruoju metu rytais apskritai pasidarė šleikštu net žiūrėti į valgį.

Bet šįryt, kai ji valėsi dantis, ją ėmė pykinti pastos kvapas. Prie ryto nesklandumų prisidėjo dar blogas virškinimas vakarais. Jai visą laiką atrodydavo, kad jos skrandis išsipūtė ir spaudžia plaučius. Ketlina jautėsi taip, tartum kas kartą

būtų persivalgiusi, o iš tikrųjų ji vaikščiojo nevalgiusi.

Ketlina stengėsi nekreipti į visa tai dėmesio, bet atėjo laikas, kai simptomai susiliejo į vieną kompleksą, kurio ji nebegalėjo ignoruoti. Ir šit trečią kartą šią savaitę ji vos nenualpo. Dienai baigiantis Ketė stengėsi nebepervargti. Parėjusi namo, ji iškart atsigulė, tikėdamasi, jog rytoj pasijus geriau. Bet atsimerkusi kitą rytą ji suprato, kad niekas nepasikeitė.

– Aš nesuprantu, kas man darosi, – garsiai sumurmėjo ji ir nieko nesuprasdama pažiūrėjo į svarstykles, rodančias, kad ji sulyso dar kilogramu. Ketė pažvelgė į rankas, ir dešimt manikiūruotų pirštų padvigubėjo – jos akys pritvinko ašarų. Ji pažvelgė į išblyškusį savo veidą mažame veidrodyje virš kriauklės.

– Ne, – sudejavo ji. – Ne, to negali būti.

Ji instinktyviai prispaudė ranką prie pilvo, bet užčiuopė tik plokščius, tvirtus raumenis. Tačiau Ketlina jautė: kažkas iš pagrindų pasikeitė. Pilvas nebebuvo kietas, jis šiek tiek pakilo. Krūtys pabrinko ir pasidarė labai jautrios. Ketė manė, jog tai dėl menstruacijų susilaikymo.

Jos menstruacijos! Kada tai buvo paskutinį kartą? Birželį? Liepą? Taip, liepos pirmąją. Ji įsidėmėjo, nes kaip tik iškart po to „Kalnuose" buvo švenčiama Nepriklausomybės diena.

O Erikas atvyko į stovyklą po savaitės. Liepos viduryje. Nuo to laiko jai menstruacijų nebebuvo. O Ketė manė, jog jos susilaikė dėl nervinio sukrėtimo.

Išsigandusi pažvelgė į save veidrodyje ir automatiškai nusivalė nuo lūpų pastos likučius.

– Tu kvailiukė, Ketlina Heili. Isteriškai ir skubotai darai niekuo nepagrįstas išvadas. Tokie dalykai neatsitinka tokioms suaugusioms moterims kaip tu. Čia kažkas kita. Be to, kiekvienas žino, kad moteris priauga svorio, kai ji... Tai kažkas kita.

Bet buvo kaip tik šitai.

Ketlina paskambino ginekologui, kurio telefoną surado „Geltonųjų puslapių" žinyne. Ji nenorėjo tartis su bendradarbėmis dėl gydytojo, nenorėjo žadinti nereikalingo smalsumo. Laimė, gydytojas paskyrė jai priėmimą jau kitą

dieną. Ketlina džiaugėsi, kad taip gerai susiklostė: ji galės apsilankyti pas gydytoją kaip tik per pietų pertrauką.

Kitos trisdešimt valandų jai tęsėsi be galo. Ko gero, sunkiau laukti buvo tik tada, ligoninėje, po katastrofos Arkanze.

Gali sakyti, dar labiau apsunkindama savo virškinimą, iš vakaro ji sočiai pavakarieniavo kinų restorane, kuris garsėjo puikia savo virtuve. Žinoma, kvailai pasielgė. Nereikėjo jai eiti į kinų restoraną – ten duodavo pernelyg dideles porcijas. Vis dėlto ji suvalgė viską, ką jai atnešė – pradėdama nuo vonto sriubos ir blynelių su kiaušiniais, o baigdama desertu.

Berods viskas gerai – įtarimai nepagrįsti. Tačiau palaiminga būsena tęsėsi neilgai. Vos spėjusi atidaryti savo buto duris, Ketlina tekina nulėkė į vonią, susirietė nuo stiprių spazmų. Nusilpusi ir nelaiminga ji baimingai laukė rytojaus, gydytojo nuosprendžio.

Pagaliau prasidėjo pietų pertrauka. Ketlina išvairavo automobilį ir nuvažiavo pas gydytoją. Ginekologo kabinetas buvo tik už kelių kvartalų. Ji nebuvo valgiusi nė kąsnelio po vakarykščio vėmimo, ir rankos, laikiusios vairą, drebėjo.

Ketlina įžengė į jaukų priimamąjį, pasakė savo pavardę medicinos seseriai, sėdėjusiai prie stalo greta lango, ir atsisėdo užpildyti naujų pacientų anketos. Užpildžiusi atidavė anketą seselei, ir ši pasakė:

– Dėkui, panele Heili. Mes paprašysime, kad iš Atlantos persiųstų jūsų medicininę kortelę. Sėskitės, daktaras netrukus jus priims.

Kai kita medicinos sesuo ištarė Ketlinos pavardę, ji krūptelėjo iš netikėtumo, nes užsimiršusi stebėjo jauną moterį su nenuorama mažyliu ant kelių. Mama mėgino skaityti jam knygutę, o berniuką daug labiau domino auksinės akvariumo žuvytės.

Ketlina nuėjo įkandin medicinos sesers į kabinetą su dideliu raudonu dvejetu ant durų.

– Ar turite kokių nors problemų, panele Heili, o gal tai reguliarus pasitikrinimas.

– Man atrodo... – Ketlina prikando lūpą. – Ne, tai įprastinis pasitikrinimas.

Nors tai galėjo atrodyti ir juokinga, ji nenorėjo garsiai ištarti žodžio „nėštumas". Lyg vaikų žaidimas – neigi tai, kuo nenori tikėti.

Medicinos sesuo kažką įrašė kortelėje.

– Gal jūs nusirengtumėte, ir mes atliksime išankstinę apžiūrą prieš ateinant gydytojui.

Ketė nuėjo už širmos ir užsitempė per galvą chalatėlį, vos pridengiantį šlaunis.

– Pirmiausia pasisversime, – sukomandavo sesuo.

Įrašiusi duomenis kortelėje, ji pamatavo Ketlinos kraujospūdį ir paėmė analizei kraujo iš piršto. Iš susijaudinimo Ketės rankos sudrėko, ir medicinos sesuo juokdamasi ramino ją. Ketlina vos šyptelėjo atsakydama.

– Menstruacijos reguliarios? – paklausė sesuo pasilenkdama prie kortelės.

– Taip.

– Kada buvo paskutinės?

– Valandėlę... leiskite prisiminti... Tiksliai negaliu pasakyti. Gal prieš porą savaičių.

Paskui ją nusiuntė į gretimą su kabinetu vonią – reikėjo šlapimo analizei. Grįžusi Ketė atidavė seselei plastikinį buteliuką, karštai vildamasi, kad jo turinyje nieko kriminalinio nėra.

Paskui ją neilgam paliko vieną. Ji stengėsi nuramdyti padūkusiai plakančią širdį, tačiau bergždžiai. Kai atėjo daktaras, jos nervai buvo be galo įtempti.

– Panele Heili, aš – daktaras Pipkinas. Ne, nejuokauju, tai mano pavardė. Mano kolegos dažnai sako man, kad aš turėjau būti urologas.

Jis nusijuokė iš savo nelabai švankaus pokšto, o Ketė tik šyptelėjo. Neįmanoma bijoti to geraširdžio pagyvenusio žmogaus su žila ševeliūra ir nuo nosies smunkančiais akiniais – dėl to jis nepaprastai panašus į Kalėdų Senelį. Ji buvo dėkinga, kad jis kiek nevėkšliškai mėgino ją pralinksminti.

Jis pradėjo apžiūrą. Pasiklausė plaučių, pačiupinėjo tonsiles, patikrino ausis ir gerklę, paskui paguldęs ją ant ap-

žiūros stalo, ėmėsi pirminės krūtų apžiūros.

– Taip neskauda?

Ji staiga pajuto gumulą galugerklyje. Erikas klausė to paties. Kitą rytą. Ji tiesiog girdėjo neramiai slopų jo balsą, jautė atsargų jo prisilietimą.

– Šiek tiek, – atsakė ji gydytojui.

Iškišęs galvą pro duris, ponas Pipkinas pasišaukė seselę, ir ši padėjo jam pritvirtinti Ketės kojas specialia metaline įranga.

– Labai apgailestauju, – krimtosi daktaras, pastebėjęs, kad Ketlina pasiraukė. – Aš seniai prašau žmoną numegzti tokius lyg ir batus, bet ji per daug laiko skiria tenisui. Šiek tiek žemiau. Štai taip. O dabar atsipalaiduokite.

Veidrodis taip pat buvo šaltas, net per daug. Kai gydytojas viduje jį išskleidė, Ketė persikreipė, sugniaužė kumščius ir sukando dantis.

Pagaliau daktaras Pipkinas baigė.

– Kai apsirengsite, prašom užeiti į mano kabinetą, – pasakė jis ir išėjo.

Ketlina rengėsi, o medicinos sesuo kažką guviai suokė, tvarkydama apžiūros stalą kitai pacientei. Kai Ketė pasakė, kur dirbanti, seselė susižavėjusi šūktelėjo:

– Koks puikus, įdomus jūsų darbas!

Ir Ketlina taip manė. Tačiau tokiam darbui nėščia moteris visiškai netinka. Bet nejaugi daktaras nepasakytų jai apie nėštumą? Ji paėmė servetėlę ir nusišluostė sudrėkusius delnus.

– Prašom, – pakvietė daktaras, atsakydamas į drovų jos beldimą.

Jis mandagiai kilstelėjo ir nurodė jai kėdę greta savo stalo. Įsitikinęs, kad jai patogu, daktaras Pipkinas pasidėjo rankas ant stalo ir neatsispiriamai šypsodamasis dirstelėjo į Ketliną per akinių viršų.

– Panele Heili, atleiskit, kad paklausiu tiesiai: ar jūs įtarėte, jog esate nėščia?

Šie žodžiai nuskambėjo jos ausyse kaip patrankos šūvis. Ketė pasijuto lyg oro balionėlis, iš kurio išleido orą. Jautė vidinę tuštumą. Tiesą pasakius, ne. Joje glūdėjo Eriko kūdikis.

Ji nuleido galvą, ir ašaros pabiro jai iš akių.

– Taip, – tyliai prisipažino ji.

– Kada jums buvo paskutinės menstruacijos? – švelniai pasiteiravo daktaras, puikiai suprasdamas, kad ji pamelavo medicinos seseriai.

– Pirmąją liepos mėnesio savaitę.

– Viskas teisinga. Iš jūsų gimdos dydžio galima spręsti, kad esate nėščia dešimt savaičių. – Jis delikačiai pakrenkštė, duodamas jai laiko suvokti tą informaciją. – Nėštumo eiga visiškai normali. Cukraus kiekis kraujyje normalus. Bet reikia daugiau valgyti, kad priaugtumėt svorio. Gimdymas...

– Aš negaliu turėti vaiko, – išpoškino ji vos nepuldama į isteriką. Ji giliai įkvėpė ir kietai sugniaužtais kumščiais nusitrynė ašaras. – Noriu pasidaryti abortą.

Daktarą Pipkiną šiek tiek sutrikdė ryžtingas jos tonas ir atkakliai atstatytas smakras. Ta mergina, regis, buvo ne iš tų, kurios ryžtasi spontaniškiems sprendimams, ypač kai klausimai tokie svarbūs.

– Tai pirmasis jūsų nėštumas, panele Heili?

Ji su kartėliu nusijuokė. Vargu ar jis patikės, kad tai buvo pirmasis jos seksualinis ryšys su vyriškiu. Ji net nepagalvojo apie tai, kad turėtų saugotis. Viešpatie Dieve, dabar paaugliai kur kas daugiau išmano apie tai! Kur buvo jos galva? Ketlina vėl nusijuokė, ir tas tarškus juokas privertė daktarą susiraukti. Jai nė į galvą neatėjo, kad ji galėtų pastoti.

– Taip, tai mano pirmasis nėštumas.

– Ar esate įsitikinusi, kad nenorite palikti kūdikio?

– Kiek galiu būti įsitikinusi rengdamasi žmogžudystei...

– Panele Heili, jūs dar turite porą savaičių, ne daugiau. Pagalvokite, ar jūs iš tikrųjų pasiryžote nutraukti nėštumą? Gal jums reikėtų pasitarti su tėvu...

– Tai neįmanoma, – nutraukė ji daktarą. – Be to, tai nieko nepakeis. Aš privalau pasidaryti abortą. Jūs padarysite? Ar turėčiau kreiptis į kitą gydytoją?

Daktaras Pipkinas pažiūrėjo į ją ilgu žvilgsniu, spėdamas, kad ji tik dedasi esanti tvirtai pasiryžusi. Mergina atrodė tokia bejėgė, tokia pažeidžiama, tokia nekalta nepriklauso-

mai nuo amžiaus. Jis sunkiai atsiduso.

– Gerai. – Pakėlęs telefono ragelį, išsikvietė registratorę ir padiktavo: – Užrašykite. Panelė Heili. Nėštumo nutraukimas. – Paskui pasisuko į Ketliną. – Tegu Maksina pasako, kada jums ateiti. Ir įsidėmėkite: iki paskirtojo laiko galite kada panorėjusi pakeisti savo sprendimą.

Ji pasuko link durų, bet stabtelėjo ir atsigręžė į daktarą Pipkiną. Šį kartą ji nė nesistengė slėpti veidu srūvančių ašarų.

– Prašom negalvoti, kad ryžtuosi tam lengva širdimi. Neturiu iš ko rinktis. Matote, – ji gurktelėjo, – kūdikio tėvas vedęs kitą moterį.

* * *

Šeštadienio rytą. Liko dvi dienos. Ar ji įstengs taip ilgai laukti. Medicinos sesuo, vardu Maksina, perspėjo, jog visą penktadienį nieko negalima valgyti, o vakare reikia atvažiuoti į ligoninę, būtina padaryti laboratorines analizes. „Daktaras Pipkinas, – paaiškino seselė, – stengdamasis apsaugoti savo pacientes net nuo menkiausių skausmų, taiko bendrąją narkozę. Todėl tiek rentgeną, tiek kraujo analizę jums padarys operacijos išvakarėse“.

Penktadienį, dieną, paskambino Setas ir pakvietė Ketliną pavakarieniauti su juo. Jos nervai buvo nepaprastai įtempti. Šiandien į universalinę parduotuvę atėjo Heizelė ir atšaukė Ketlinos duotus nurodymus. Vargšas tarnautojas, daręs inventorizaciją naujuoju, Ketlinos pasiūlytu metodu, gavo atlaikyti visą Heizelės kandumą ir stovėjo vos neverkdamas.

– Ar Setas žino, kas čia dedasi? – kreipėsi Heizelė į Ketliną, kuri atėjo per patį aiškinimosi įkarštį. – Mes visuomet darydavome inventorizaciją pagal mano metodą.

Ketlina susitvardė nepareiškusi, ką ji mano apie seniai pasenusią Heizelės sistemą, ir lygiu balsu atsakė:

– Taip, jis žino.

Heizelė primerkė savo blandžias akis ir pasišalino. Tiesi jos nugara ir didinga eisena be žodžių pasakė, kaip ji neapkenčia Ketlinos.

Švelnus Seto balsas telefono ragelyje skambėjo taip drau-

giškai, kėlė tokį pasitikėjimą, kad Ketlina vos nepasidavė pagundai išsakyti jam visas savo bėdas.

Bet ji suprato: nors jiedu ir labai suartėjo, ji neturi teisės krauti jam savo problemų. Jeigu jau nepapasakojo apie tai Ednai ir Bi Džėjui, tai argi galima įvelti pašalinį žmogų? Ji iki šiol koneveikė save, kodėl taip pametė Harisonus. Ne tik paniekino jų draugystę ir užuojautą – dar ir pabėgo vidurvasarį. Pernelyg nemenkindama savęs, ji suprato, kad jie vargu ar galės rasti ką nors, kas prilygtų jai darbo patirtimi. Be to, ji liovėsi rinkusi lėšas stovyklai. Ji būtinai viską paaiškins jiems, bet vėliau. Kai atgaus dvasinę pusiausvyrą. O dabar ir šiaip rūpesčių per akis.

Ji kankinosi nutrūkus ryšiui su Harisonais, bet bijojo sužinoti iš jų ką nors apie Eriką. Ji kol kas neįstengs to ištverti. Geriau jau spėlioti: ar jis, išėjęs iš ligoninės, ieškojo jos, o gal apskritai nesidomėjo, kur ji pradingo.

– O po vakarienės surengsime šokius. – Sodrus Seto balsas grąžino ją į tikrovę. – Tiesa, man sunku šokti valsą.

Ketė nusišypsojo. Kaip ji drįsta gailėtis savęs ir mėgautis savo negandomis, kai greta toks žmogus kaip Setas nuolat juokauja iš savo nelaimės.

– Užtat aš puikiai skeliu čiačiačia. Švyst ten, švyst čionai, pritūpimai, suplojimai.

Jam vis dėlto pavyko ją prajuokinti.

– Setai Kirhofai, tu iš galvos išsikraustei.

– Taip. Dėl tavęs. – Jo balsas surimtėjo. – Laimė nusišypsojo vargšui senam invalidui, kai tu atėjai pas mus, Ketlina. Tu – puiki darbuotoja. Tu išmintinga kaip šimtas kinų. Tu tokia graži, kad man neatsibosta žiūrėti į tave. Be to, tu man tiesiog labai patinki. Tai kodėl negalėtume drauge pavakarieniauti?

– Setai...

– Aš elgsiuosi nepriekaištingai, pažadu. Jei leisiu sau ką nors nederama ledi akivaizdoje, Džordžas atsisakys išnešti mano antelę.

– Oi Setai, tai baisu! – šūktelėjo ji, negalėdama ištverti nesijuokusi.

– Prašau, Ketlina.

– Šiandien aš iš tikrųjų negaliu, Setai. Turiu kitų planų.

– Pasimatymas?

– Ne, ne, nieko panašaus, – skubėjo nuneigti Ketė. – Aš... tai asmeniška. – Dabar ji nesakys jam. – Matai, visas poilsio dienas aš būsiu užsiėmusi.

Įsiviešpatavo ilga tyla, paskui Setas paklausė:

– Ar tau viskas gerai? Darbas? Pinigai? Dar kas nors?

Nuoširdžiu susirūpinimu nuskambėjęs jo balsas sujaudino Ketliną iki širdies gelmių. Kaip jautriai jis reaguoja į kito žmogaus skausmą!

– Viskas gerai. Pasimatysime pirmadienį.

– Susitarėm.

– Iki pasimatymo.

– Iki pasimatymo. – Ji rengėsi padėti ragelį ir staiga vėl išgirdo jo balsą.

– Ketlina?

– Taip?

– Jeigu ko nors prireiks, tau pakanka tik pasakyti man šitai. Aš esu tavo draugas.

Štai taip. Paprastai. Be jokių klausimų. Jokių pretenzijų. Jokių sąlygų. Nesąlygiška draugystė. Meilė. Širdį skaudžiai suspaudė.

– Dėkui, Setai. Iki pasimatymo.

Ji padėjo ragelį, ir tik tada ašaros pabiro jai iš akių.

* * *

Jai padarė rentgeną, paėmė kraujo analizei, Ketlina užpildė reikiamus dokumentus. Paskui ją paleido namo išsimiegoti, paliepę kitą rytą atvažiuoti šeštą trisdešimt.

Nors ir labai išsikamavo dieną, Ketė net ir norėdama neįstengė užmigti. Vaizduotėje iškilo medicinos įrankiai, kuriais daktaras Pipkinas šalins „prasidėjusį nėštumą“. Ne „kūdikį“, net ne gemalą, o „prasidėjusį nėštumą“.

Visas jos kūnas apsunko tartum būtų švino pripiltas, o galvoje, atvirkščiai, buvo labai lengva ir aišku. Visą naktį ji prasivartė. Mintys nenorėjo duoti galvai poilsio. Ketlina čia prisimindavo, čia svarstydavo, čia sudrebėdavo iš baimės.

Kadaise, labai seniai, ji prisiekė sau pagimdysianti kūdikį tik tada, jei tvirtai bus įsitikinusi, jog panorės nugyventi su tuo vyru visą gyvenimą. Ji žinojo, ką reiškia augti be tėvų, ir pažadėjo sau, kad jos dar nepradėti vaikai būtinai turės tėvą ir motiną, tikrus namus, šeimą. Persigalvojusi daryti abortą ir ryžusis auginti vaiką viena, ji sulaužytų savo pačios priesaiką, apiplėštų savo kūdikį. Ne, niekada!

Įdomu, kaip reaguotų Erikas, sužinojęs, kad ji nešioja po širdimi jo vaiką? Gal net nenorėtų klausytis. Gal supyktų ant jos, kad buvo tokia kvailė ir net nesisaugojo? O gal pagailėtų jos ir pasiūlytų remti materialiai? O Viešpatie!

O jeigu jis reaguotų visiškai kitaip? Jeigu Ketė staiga pamatytų mėlynose jo akyse tą patį švelnumą ir pritarimą, kaip ir tada, kai jis žvelgė į jos kūną?

Jis atsiklauptų prieš ją ant kelių, suspaustų jos strėnas stipriomis rankomis ir priglaustų veidą prie jos pilvo, trokšdamas prisiliesti prie savo kūdikio. O paskui apkabintų ją ir pabučiuotų, meiliai palytėtų brinkstančias nuo motiniškų syvų jos krūtis.

Ne! Ne! Kam ji taip kankina pati save! Jam vaikas nieko nereiškia. Gal jis jau turi sūnų arba dukterį. Kiek galima spręsti, juodu su žmona galėjo turėti visą pulką Gudžonseniukų, į kuriuos Erikas žiūrėtų lygiai taip kaip į santuokinę ištikimybę.

Ketlina stengėsi nuginti bergždžias svajones, bet jai nieko neišėjo. Atvirkščiai. Ji įsivaizdavo ilgą ligoninės koridorių, ją veža vežimėliu į operacinę gimdyti, o greta, spausdamas jos ranką, žingsniuoja susijaudinęs Erikas ir kalba, jog myli ją.

Štai jiedu žiūri į nuostabųjį savo sūnų. Sūnų? Taip, Erikas galėjo turėti tik sūnų.

O štai jiedu eina ūksminga alėja, abu laiko mažylį už putlių rankučių. Berniuko šviesūs, pasibangavę nepaklusnūs plaukai, o akytės – skaisčiai mėlynos. Kaip tėvo.

* * *

Sučirškė žadintuvas, bet Ketlina ir šiaip nemiegojo. Didžiulėmis valios pastangomis ji prisivertė atsikelti. Vienin-

telis teigiamas šio ryto momentas buvo tai, kad pagaliau baigėsi ta košmariška naktis. Šiandien ji atsikratys paskutinio prisiminimo apie Eriką ir pradės gyvenimą iš naujo.

Ketlina neprisiminė, kaip nuvažiavo iki ligoninės, kaip pastatė automobilį ir nuėjo iki registratūros.

Ją pasiuntė į trečiąjį aukštą.

– Aš Ketlina Heili, – sustojusi prie medicinos sesers stalo tarė ji lyg automatas, ir pati neatpažino savo balso.

– Labas rytas, panele Heili. Prašom eiti čionai.

Ji nuėjo paskui pasibjaurėtinai gaivią ir žvalią tokį ankstyvą rytmetį seselę. Šešiavietėje palatoje buvo tik dvi pacientės.

Medicinos sesuo užmovė Ketlinai ant rankos plastikinę apyrankę su jos pavarde.

– Nusirenkite ir viską susidėkite į savo asmeninę spintelę. Prašom nusiimti visas brangenybes. Jei norite, yra užrakinamas stalčius. Aš tuojau grįšiu ir suleisiu jums vaistų.

Ji išėjo, ir Ketlina liko šaltoje palatoje su dviem kitomis moterimis. Viena buvo visai jaunutė, septyniolikmetė. Įdomu, ar ji abortą darosi dėl tos pačios priežasties kaip ir Ketlina? Ketlinos širdį užplūdo gailestis, bet susidūrusi žvilgsniu su mergina, ji neišvydo nė šešėlio liūdesio jos ne pagal amžių patyrusiose, abejingose akyse. Kita moteris buvo daug vyresnė. Ji kūkčiojo ir šnirpštė į nosinę. Be abejo, daryti abortą ją vertė sveikata. Vargšė, vargšė.

Ketlina nuėjo į vonią ir persirengė. „Aš negalvosiu, – pasakė ji sau, – negalvosiu apie tai, ką darau. Tiesiog pasidarysiu, ir viskas".

Ji prigulė ankštoje ligoninės lovoje. Pagalvė buvo kaip akmeninė. Netrukus įžengė medicinos sesuo nešdamasi padėkliuką su švirkštu ir buteliuku.

Ji tylėdama patepė Ketlinai vidinį alkūnės sulenkimą spiritu. Ketlina visuomet dygėdavosi adatomis ir švirkštais. Vaikystėje ji paniškai bijodavo injekcijų. Suaugus ta baimė nė kiek nesumažėjo. Ji nusisuko, kad nematytų, kaip sesuo ieško venos ir duria adatą. Įsmeigusi adatą į veną, sesuo gerai ją pritvirtino.

– O kas čia? – nedrąsiai paklausė Ketlina.

– Lašelinė, – sausai paaiškino ši. – Jums paskirta septintą keturiasdešimt penkios, taigi kol kas ilsėkitės. – Ji kilstelėjo pacientės ranką, paskui staigiai paleido. – Jūs su manikiūru. Mes negalime leisti jums narkozės, kol jūsų pirštai manikiūruoti.

– Atleiskite, – droviai atsiprašė Ketė. – Bet man niekas nieko...

Ji nebaigė sakyti. Sesers nebebuvo palatoje.

* * *

Vieną pacientę, tą moterį, kuri verkė, jau išvežė. Kita mergina nerūpestingai čiaumojo kramtomąją gumą ir sklaidė „Roling Stounz“ žurnalą. Ketė rengėsi nutraukti tylą ir paklausti merginos, gal ji žino, kuri valanda, bet tuomet į palatą įėjo daktaras Pipkinas.

Jis vilkėjo žalią operacinį kostiumą. Pusiau atrišta kaukė karojo ant krūtinės. Plaukai buvo juokingai pasišiaušę, akys, kaip ir anksčiau, spinduliavo gerumu.

– Panele Heili, – švelniai pasveikino jis ir paėmė už rankos. Šiaip ar taip, nors nepasakė „labas rytas“. Jis neveidmainiavo.

– Sveiki, daktare Pipkinai.

– Jūs gerai jaučiatės? Na, kiek tai įmanoma.

– Taip. Tiktai alkana.

– Šįvakar jūs galėsite valgyti viską, ko užsigeisite.

– Ji privertė mane nusitrinti manikiūrą.

– Ta sesuo, kuri atvedė jus čionai? – pasidomėjo daktaras Pipkinas.

Ketlina linktelėjo, o jis pasilenkęs prie jos sušnibždėjo:

– Ji tikra ragana. – Jam pavyko priversti šyptelėti drebančias Ketlinos lūpas. – Bet prieš oepraciją iš tikrųjų reikia nusivalyti manikiūrą. Suprantate, jeigu jums trūks deguonies, jūsų nagai pamėlynuos, o po manikiūru mes to nepastebėsime. – Jis be jokio reikalo patikrino lašelinę. – Ar norite miego?

Ji būtų norėjusi atsakyti „taip“. Ji būtų norėjusi užsimiršti, bet miegas neėmė, ir Ketė sąžiningai pasakė šitai

daktarui Pipkinui.

– Nieko, mes padarysime jums narkozę, ir jūs nieko nepajusite. Pažadu. Aš labai trumpai nupasakosiu procedūrą, kad žinotumėte, ką jums darysime. – Jis atsisėdo ant lovos krašto. – Iš pradžių mes praplėsime gimdos kaklelį. Paskui įstatysime vamzdelį, pritvirtintą prie vakuuminio...

– Ne, – atsiduso Ketė ir įsikibo į jo ranką. – Ne, prašau man nieko nepasakoti. – Jos širdis daužėsi kaip pašėlusi, ji vos nealpo.

– Panele Heili...

– Aš nieko nenoriu žinoti. Tik darykite tai, ką reikia. Kiek tai užtruks?

– Nelabai ilgai. – Jis meiliai patapšnojo jai per ranką. – Praėjus porai valandų po operacijos, jūs atsibusite, o kai pasijusite galinti vairuoti automobilį, mes paleisime jus namo. Aš pasistengsiu dirbti kuo atsargiau, kad nelabai kraujuotumėte. Tik nieku gyvu nesinaudokite tamponais iki kitų menstruacijų. Vien įklotais. – Jis patylėjo. – Ar norite aptarti su manimi apsisaugojimo metodus?

– Ne. Nėra jokio reikalo.

– Aš patariu naudotis prezervatyvais. Ir ne vien kaip apsaugą nuo nėštumo.

– Suprantama.

Ji nesuvokė, kodėl anksčiau jai neatėjo į galvą toks paprastas būdas. Bet ji nė nebandė paaiškinti savo nerūpestingumo daktarui Pipkinui.

– Pasimatysime operacinėje, – jis žvilgtelėjo į japonišką savo laikrodį, – maždaug po dvidešimt minučių.

Bet sanitarai atėjo tik po trisdešimt penkių minučių. Jie paguldė Ketliną ant vežimėlio. Ketė puikiausiai būtų nuėjusi pati, bet ji suprato, kad bergždžia būtų net užsiminti apie tai. Ji droviai dirstelėjo į merginą gretimoje lovoje. Ketlinos nuostabai, ši pirmą kartą prašneko.

– Va tai niekai. Tiesa.

Vadinasi, ji jau anksčiau yra dariusi abortą? Priblokšta Ketlina tik sumurmėjo:

– Dėkui.

Sanitarai išstūmė vežimėlį iš palatos.

Šmėžavo lempos koridoriuje. Vežimėlį pasuko už kampo, ir Ketė įsikibo į metalinius ranktūrius: jai taip apsvaigo galva, kad ji bijojo nukristi ant grindų. Ją įvežė į priešoperacinę patalpą ir paliko vieną.

Priėjusi seselė dirstelėjo į plastikinę apyrankę ir paklausė

– Panelė Heili?

– Taip.

Seselė nusišypsojo. Ji visai nepanėšėjo į raganą. Gal ji viską suprato?

– Tuojau pagreitinsiu. – Sesuo pasuko lašelinės varžtelį. – Netrukus jus apims miegas.

Ir iš tikrųjų po kelių sekundžių kambarys ėmė suktis aplinkui, mažėti, tartum staiga būtų pasukę binoklį kitu galu.

Ji nieko nepajus. Bus išplėsta gimda. Pašalins „prasidėjusį nėštumą“. Vakuumas. Vakuumas. Ketlina norėjo pakelti ranką ir apginti savo pilvą, bet ji nebuvo tikra galėsianti tai padaryti.

Nėra jokio „prasidėjusio nėštumo“. Yra žmogus. Kūdikis. Jos. Eriko.

Erikai. Erikai. Erikai, kur tu? Aš mylėjau tave! Aš vis dar tebemyliu tave. O jie nori nužudyti mūsų vaiką. Kodėl tavęs nėra čia, kad apgintum mane?

Kodėl tu nežinai, kad čia tavo kūdikis? Tavo sūnus. Bet jokio kūdikio nebus. Vakuumas.

Medicinos sesuo pasilenkė ir kažką pasakė, bet Ketlina nesuprato. Lubos vėl ėmė suktis, ir ją įvežė į kitą patalpą, kur lempos švietė daug ryškiau.

Kažkas aukštai pakėlė ir pritvirtino jos kelius. Kokios sunkios jos kojos! Ji susiraukė pajutusi, kad ją apiplauna vėsiu vandeniu.

Jokio kūdikio nebus. Eriko kūdikio. Ji taip mylėjo jį. Argi taip jau blogai būtų pasilikti judviejų meilės vaisių? Ji susitaikytų su jo apgaule, jeigu jos vietoj gautų kažką vertinga iš jų meilės, ką nors, ne vien skausmą ir netekties pojūtį. Geriausias meilės įrodymas – gimęs kūdikis. O jau jis grąžins jai meilę su kaupu.

Šviesiaplaukis mažylis. Berniukas. Ji žinojo, kad tai buvo berniukas. Mėlynos akys. Eriko akys. Eriko kūdikis.

Kažkieno ranka, atklydusi iš tuštumos, uždėjo jai ant veido kaukę. Ketlina negalėjo kvėpuoti. Ji priešinosi tam. Ketlina išgirdo kažkieno riksmą ir staiga suvokė pati rėkianti.

– Ne! – ji grūmėsi su kažkieno rankomis. – Nelieskite manęs!

– Daktare Pipkinai, – neramiai pašaukė moters balsas greta Ketlinos.

– Palikite mane. Aš myliu jį. Aš noriu kūdikio. Aš nemiegu. Aš nekliedžiu. Esu blaivios sąmonės ir prašau palikti man mano kūdikį.

Ji suvokė šnekanti kaip beprotė, bet juk privalėjo įtikinti juos. Apimta nevilties, ji kartojo vis tą patį ir kaip įmanydama stengėsi įtikinti.

– Panele Heili.

Ji atpažino balsą ir pasisuko į tą pusę.

– Daktare Pipkinai, – sudejavo ji.

Kaip priversti, kad jie suprastų? Jie neturi atimti iš jos kūdikio. Ji stengėsi suglausti kelius, bet kažkas vėl išskėtė juos.

– Nepakenkite kūdikiui... Mano kūdikiui... Erikai... Erikai...

Ir tuomet ją užgriuvo užmarštis, kurios visai neseniai ji taip troško ir kurią dabar keikte keikė. Ji nugrimzdo į neįžvelgiamą tamsą.

11

Ketlina stebėjo, kaip Setas nesėkmingai stengiasi suvokti tai, ką ji dabar jam papasakojo. Jis sėdėjo visiškai sutrikęs, priblokštas.

– Aš savo ausimis netikiu. Matyt, ne taip tave supratau, – pagaliau tarė jis.

Ketlina stengėsi dėtis pasitikinti savimi. Vargu ar ji suvokė, kokios didžiulės šiandien atrodo jos akys. Vargu ar jai atėjo į galvą ir tai, kad sušukuoti atgal ir įtempti plaukai pabrėžia pasmailėjusius skruostikaulius blyškiame veide. Ir dar iškart krito į akis tai, kad šiandien ji laikosi nenatūraliai

tiesiai.

– Tu teisingai supratai mane. Aš noriu išeiti iš darbo. Suprantama, aš atidirbsiu privalomas dvi savaites, kol rasi man pakaitalą.

– Velniop pakaitalą!

Setas iš visų jėgų tvojo delnais per poliruotą stalą. Niekada dar taip nebuvo praradęs savitvardos. Ji iki šios dienos nė karto nebuvo girdėjusi pakelto jo balso. Susigūžė nuo skvarbaus jo žvilgsnio.

– Bet kodėl, Ketlina? Dėl Dievo meilės, kodėl? Man atrodė, kad mes tau patinkam, kad tau patinka pas mus dirbti.

Neįstengdama žiūrėti jam į akis, Ketlina nusisuko į langą ir įsmeigė žvilgsnį į dangų.

– Visa tai tikra tiesa. Tačiau kiek suprantu, mano, kaip supirkimo vadybininkės, pareigos greitai nebesiribos viena parduotuve. Ir todėl turėsiu dar labiau rūpintis savo išvaizda, dar atidžiau pati sekti, kad mano drabužiai atitiktų madų tendencijas.

– Na, ir?..

Ji nusigręžė nuo lango ir pažvelgė jam tiesiai į akis.

– Moteriai sunku suspėti su mada, kai ji nėščia.

Jis vis dar žiūrėjo į ją tuo pačiu beprasmišku žvilgsniu, tartum ji būtų pasakiusi kažką nesuprantama. Jis nudelbė akis ir pažiūrėjo į jos pilvą, paskui į veidą.

– Tu nori pasakyti, kad esi nėščia?

– Taip.

Buvo spalio vidurys. Praėjo dvi savaitės nuo tos dienos, kai Ketlina atsipeikėjo palatoje ir nepaprastai jaudindamasi paklausė, ar jai paliko kūdikį. Daktaras Pipkinas paskubėjo nuraminti ją.

– Aš noriu gimdyti.

– Jei aš teisingai supratau, jūs ketinate viena auginti kūdikį?

Ji linktelėjo.

– Viskas bus gerai. – Daktaras Pipkinas drąsindamas patapšnojo jai ranką.

Tos dvi savaitės jai buvo nelengvos. Rytais ją vis dar pykindavo, trikdavo virškinimas vakarais. Bet daktaras Pip-

kinas išrašė tablečių, kurias ji vartodavo, kai itin prastai jausdavosi.

Tačiau labiausiai ji kankinosi dvasiškai. Labai norėjo paskambinti Ednai ir viską papasakoti, bet pasistengė atsikratyti tos minties. Harisonai dėl jos ir šiaip labai nerimauja, kam dar labiau juos jaudinti? Ji privalo pati rasti kokią nors išeitį. Nieko, ji susitvarkys. Iš tikrųjų juk ne ji pirma ir ne paskutinė gimdo vaiką be tėvo.

Reikėjo viską nedelsiant prisipažinti Setui. Jis kūrė grandiozinius verslo plėtojimo planus, kasdien kalbėjosi su tiekėjais iš Niujorko, tarėsi su žmonėm, su kuriais Ketlina turės susitikti šio mėnesio pabaigoje, būdama komandiruotėje. Jam būtina viską nedelsiant papasakoti, bet Ketė taip bijojo to pokalbio! Setas šventai tikėjo profesiniais jos sugebėjimais, o ji turėjo apvilti jį.

Ir štai ji viską papasakojo jam, bet jo veide nebuvo pasibjaurėjimo, kurį ji tikėjosi pamatyti. Anaiptol – jo akys suspindo iš laimės. Jis aplenkė stalą, privažiavo prie jos krėslo ir tvirtai suspaudė jos ranką.

– Sveikinti tavęs, matyt, neverta? – tai buvo ne klausimas ir juo labiau ne pokštas, bet Ketlina nelinksmai nusijuokė.

– Apskritai paėmus, taip. – Ji pažvelgė į beribę jo akių gelmę, bet neišvydo ten nė menkiausio pasmerkimo. – Aš nežinojau šito įsidarbindama. Prisiekiu... Aš vos nepasidariau aborto... bet...

Jos apmaudui, iš akių nesulaikomai pabiro ašaros. Viešpatie, kiek ašarų atsargų slypi žmogaus organizme? Jai atrodė, kad pastarąjį mėnesį ji išverkė jų daugiau nei per visą savo gyvenimą.

– Esu tikras, kad tu teisingai pasielgei palikdama kūdikį. O kodėl nepasisakei man anksčiau?

– Aš susipainiojau, nežinojau, ką man daryti.

– O dabar žinai?

– Nelabai. – Ketlina liūdnai papurtė galvą. – Aš tiesiog stengiuosi nepaskęsti ir galvoti vien apie šiandieną.

Setas uždėjo rankas jai ant pečių ir prisitraukė jos galvą prie savo krūtinės. Ji tyliai verkė, rauda krėtė jos kūną, o jis

atsargiai glostė jos nugarą ir pašnibždomis ramino. Pagaliau ašarų srautas išseko, ji atsisėdo ir paėmė duodamą nosinę.

– O tėvas? – atsargiai pasiteiravo jis.

Ji ketino pameluoti Setui, kad kūdikio tėvas mirė, bet persigalvojo.

– Tai buvo vienintelė naktis. Kitą dieną jis išvažiavo.

Setas pirštais suėmė jos smakrą ir privertė pažvelgti tiesiai jam į akis.

– Tu mylėjai jį, taip?

Jos akys ėmė bėgioti į šalis Setui akylai stebint.

– Ketlina?

Jo veidas buvo toks švelnus, kad Ketės užsispyrimas neatlaikė galingos jo užuojautos.

– Taip, – sukūkčiojo ji ir užsidengė veidą nosine. – Ir dabar dar myliu. Tenubaudžia mane Dievas, bet taip jau yra.

– Ar jis žino apie...

– Ne! – suriko ji. – Ir nesužinos. Aš niekada daugiau nebepamatysiu jo. Jis turi savo gyvenimą... – Ji neįstengė prisipažinti Setui, kad Erikas vedęs. Ji nenorėjo galutinai smukti jo akyse. – Man jis tartum miręs.

Ketlina priėjo prie lango ir apmirė apglėbusi save per pečius. Ji neišgirdo varikliuko ūžesio ir vos nepašoko iš netikėtumo, išvydusi Setą tiesiai priešais save.

– Kodėl tu nori mesti darbą?

– Kodėl? – su nepasitikėjimu perklausė ji. – Man regis, priežastis akivaizdi. Aš nėščia, Setai. Po kelių mėnesių pasidarysiu panaši į oro balioną. O paskui dar kelis mėnesius turėsiu visą savo laiką skirti mažyliui.

– Aš šiek tiek įsivaizduoju, kad šitai būna gyvenime, – nusišypsojo jis. – Bet tavo sutartyje juk nėra tokio punkto, kuriame būtų nurodyta, jog nėštumas draudžia eiti pareigas? Pirmiausia tai neteisėta, antra, argi mes kokie nors atsilikėliai retrogradai! Dirbanti moteris turi teisę gimdyti. O gal baiminiesi, kad nesusitvarkysi?

Menkas vilties spindulėlis šmėstelėjo jos galvoje, ir ji lėtai atsakė:

– Ne, bet...

– O ką tu ketini daryti?

– Na, – išsisukinėdama nutęsė Ketlina, – aš maniau susirasianti kokį nors menkai apmokamą darbą. O vėliau, kai kūdikis būtų paaugęs ir aš būčiau galėjusi grįžti į tikrą darbą, būčiau atidavusi jį į lopšelį ir...

– Į lopšelį, kur jis būtų be tavęs, be reikiamo dėmesio, kuris toks būtinas mažiems vaikams?

– Ne, – supyko Ketė, – aš būčiau radusi gerą lopšelį.

– Tai visiškai nedera, Ketlina. Eikš čionai. – Jis truktelėjo ją už rankos ir pasisodino sau ant kelių.

– Setai, ką tu... Tau skauda, – aiktelėjo Ketė šleptelėjusi jam ant kelių.

Jis nusijuokė.

– Kaip aš to norėčiau! – jis kažkaip keistai kuktelėjo ir apglėbė jos liemenį. – Ak, Ketlina, jeigu mano kojos galėtų ką nors jausti! Nors skausmą. Bet visa, kad žemiau juosmens, man negyva. – Jis įbedė į ją akis. – Ar supranti, apie ką aš kalbu?

Akimirką sumišusi ji nusigręžė, paskui vėl atsuko į jį veidą. Tokio žmogaus kaip Setas nedera gėdytis.

– Berods suprantu, – sumurmėjo ji.

– Vadinasi, tu taip pat supranti, kad aš niekada negalėsiu turėti vaikų, normalios šeimos, nors tai būtų karščiausia mano svajonė. Tačiau kad ir kaip aš to norėčiau, – jis lengvai palietė pirštais jos skruostą, – aš negaliu primesti moteriai savo fizinės negalios. – Setas pakėlė jos ranką prie lūpų ir pabučiavo pirštų galiukus. – Tu tekėsi už manęs, Ketlina?

Dabar ji savo ruožtu sėdėjo visiškai priblokšta. Pasipiršta buvo visiškai rimtai, bet svarbiausia buvo tai, kad Setas pasipiršo kaip tik tada, kai Ketė prisipažino jam esanti nėščia ir mylinti kūdikio tėvą. Ar Setas išprotėjo?

– Setai, tu nori...

– Aš noriu, kad tu taptum mano žmona, – paprastai užbaigė jis. – Aš myliu tave, Ketlina. Pamilau tave nuo tos akimirkos, kai tu įžengei į mano kabinetą. Aš žinau, kad tu manęs nemyli. Tu myli savo kūdikio tėvą, ir jei būtų kitaip, aš blogai galvočiau apie tave. Bet čia jo nėra, o aš esu. Aš noriu gyventi drauge su tavimi. Noriu auklėti tavo kūdikį. Prašau, Ketlina, įeik į mano gyvenimą. Priimk mane tokį.

koks aš esu. – Jis liūdnai nusišypsojo, gražiai išlenktų lūpų kampučiai kilstelėjo. – Aš suvokiu, jog prašau pernelyg daug, – po valandėlės tęsė jis. – Aš suvokiu, jog tokiai kaip tu sveikai moteriai reikia visai kitokio vyro. – Jo balsas sudrebėjo. – Bet aš suteiksiu tau pasitikėjimą rytdiena, duosiu vardą tavo kūdikiui, turtą pagaliau...

– Setai, prašau, – ji priglaudė pirštus prie jo lūpų versdama nutilti. – Tavo turtas nieko man nereiškia. Bet tu pernelyg dosnus. Tu siūlai kur kas daugiau, negu gali gauti už tai pats.

– Dėl to gali būti rami, – jis prisitraukė ją prie savęs ir pasidėjo jos galvą sau ant peties. – Gyvenk mano namuose, leisk man matyti tave kasdien, dirbk su manimi, padėk man vykdyti savo planus, įkvėpk man viltį ir gyvenimo džiaugsmą.

– Setai, – sušnibždėjo Ketlina įsikniaubusi į jo kaklą.

Kaip pasielgti? Gal štai taip ir išsprendžiama jos problema? Ji jaučia Setui nuoširdžiausią pagarbą. Pagarbą, kuri ribojasi su meile. Jis yra sąžiningas, romantiškas, nuoširdus ir pakantus. Ko dar galima būtų reikalauti iš žmogaus?

Apie fizinę jo negalią ji iš tikrųjų net negalvojo. Kartą ji jau mylėjo. Ji atidavė Erikui vienintelį, ką turėjo, – savo kūną – ir buvo tikra nebepamilsianti taip karštai, nieko nepaisydama. Eriko ji daugiau niekada nebepamatys. O jei net ir pamatytų? Jis priklauso kitai moteriai. Jie negalės drauge eiti per gyvenimą.

Ketlina vis dar mylėjo jį. Dabar ji nesistengė savęs įtikinti priešingai. Ji mylėjo jį. Jos gyvenimas su Setu nebus šviesus ir laimingas. Erikas per kiekvieną susitikimą priversdavo tankiau plakti jos širdį. Su Setu to niekada nebus. Ji nebepajus vėl dviejų kūnų, dviejų sielų susiliejimo, – tai teikia tiktai meilė.

Tačiau gyvenimas su Setu suteiks viltį ir ramybę. Jis pasirūpins ja ir kūdikiu. Viskas bus gerai. Jie dirbs kartu, dirbs mėgstamą darbą. Jai taip reikia gerumo ir... sąžiningumo.

– Tu neprivalai atsakyti šiandien, bet aš nepaprastai džiaugčiausi, jeigu pasakytum „taip“ jau dabar.

Ji uždėjo rankas ant jo švarko atlapų.

– Ar nors supranti, kokią naštą sau užsikrauni?

– Taip.

– Tuomet aš tekėsiu už tavęs, Setai. Su džiaugsmu ir be dvejonių.

Jis švelniai pabučiavo ją į lūpas. Tas pabučiavimas nebuvo aistringas, tik labai švelnus. Taip jie sutvirtino sutartį.

– Mes su tavimi... skirtingo tikėjimo, berods taip sakoma. Ar tau svarbu, kad aš – judėjas?

– Ne labiau nei tau, kad aš – krikščionė.

Jis nusijuokė.

– Vienintelis prašymas: jeigu gims berniukas, aštuntą dieną jis bus apipjaustytas pagal mūsų papročius.

– Žinoma. O mes švęsime ir Kalėdas, ir Velykas, kol jis galutinai apsispręs, kurią religiją pasirinkti.

– Puiku. – Jis akivaizdžiai susižavėjęs žiūrėjo į Ketę gėrėdamasis kiekvienu jos veido bruoželiu. – Aš myliu tave, Ketlina.

Ji ryžtingai nuginė nuo savęs prieš akis iškilusį reginį: giedros mėlynos akys, saulėje žvilgantys auksiniai plaukai, balti kaip sniegas dantys, blykčiojantys iš po vešlių ūsų. Ketė pasistengė sutelkti visą savo dėmesį į tai, kas buvo prieš ją: tamsios akys ir mylintis veidas.

– Aš tai žinau, Setai, aš žinau.

* * *

– Tu, žinoma, juokauji.

Heizelė Kirhof sėdėjo savo prašmatnioje, brangiai ir skoningai apstatytoje svetainėje. Aplinkui ją ant lanku išriestos kušetės buvo išmėtytos šilkinės persikų spalvos pagalvės. Rankas oriai susidėjusi ant kelių, nugara tiesi – taip sėdėti ją išmokė privilegijuotame pensione, kai ji buvo dar mergytė.

– Ne, aš nejuokauju. Sekmadienį, dieną, mus sutuoks teisėjas Voltersas. Jis juk mums skolingas, pameni? Mes užsakėme audinių manto poniai...

– Setai, aš viską puikiai pamenu apie teisėją, – nutraukė

Heizelė. – Būk malonus, paaiškink, ką tu turėjai galvoje sakydamas, kad ketini vesti tą... panelę Heili?

Setas numykė ir paėmęs nuo antikvarinio sandalmedžio staliuko butelį įsipylė viskio.

– Tu nustebinta? Prisipažinsiu, aš irgi.

– Vienintelis dalykas, kuriuo mane dabar stebina mano protingasis, blaiviai mąstantis brolis, yra tai, kad jis tauškia nesąmones! Ar iš tikrųjų manai, kad judu su panele Heili galite susituokti? Tai neįtikėtina!

– Visiškai sutinku su tavimi, – linksmai patvirtino Setas. – Nors ir keista, tačiau tai tiesa.

Susijaudinęs Heizelės veidas neatspindėjo nė mažos dalelės įsiūčio, audrinusio jos širdį. Ji visada jautė, kad ta mergiotė yra pavojinga. Protas ir grožis – nesuderinami dalykai. Tai, ką Setas laikė protu, Heizelės nuomone, buvo gudrumas. Ketlina prasismelkė į jų korporaciją, o firmą Heizelė brangino labiau už viską pasaulyje. Dabar ta mergina kėsinosi į jų namus, į jų šeimą. Ji mikliai apvyniojo Setą aplink pirštą, o brolis – Dievas paliudys – džiaugiasi kiekvienos moters dėmesiu.

Jų motina mirė, kai Heizelei sukako dvidešimt ketveri metai. Setui – tik vienuolika, jis buvo vėlyvas vaikas. Nuo to laiko Heizelė rūpinosi broliu. Negalima sakyti, kad jai tos pareigos būtų teikusios didžiulį malonumą, bet ir užleisti savo vietos greta brolio Heizelė neketino.

Neparodydama, kokia ji įsiutusi, Heizelė nusišypsojo ir pasakė:

– Kodėl negalėtum papasakoti man visko išsamiai, brangusis Setai?

Jis mielai ėmė pasakoti apie gerąsias Ketlinos savybes. Juo ilgiau Heizelė klausėsi, juo aiškiau suprato, kad jos brolis – visiškai kvailys, kaip ji visuomet ir manė. Ją erzino jo dosnumas, jo pakantumas, ramus jo požiūris į savo negalią. Kodėl jis nejaučia pykčio, kartėlio? Jis ištižėlis. Kaip ir jų tėvas, kuriam Heizelė jautė giliausią panieką.

Kai Setas nutilo, kad gurkštelėtų viskio, ji pakėlė prie lūpų taurelę šerio, nors nenugėrė nė lašelio. Ji niekino tokius gėrimus. Niekam nematant pasiguosdavo iš užkišto

slaptoje miegamojo spintelėje degtinės butelio.

Susitvardžiusi ji nutaisė draugišką grimasą.

– Aš žinau, kad panelė Heili – graži ir labai gabi moteris. – Heizelė sunkiai prisivertė ištarti šiuos žodžius. – Tačiau ką mes žinome apie ją?

– Po tėvų mirties ji augo vaikų prieglaudoje.

Setas trumpai išdėstė seseriai Ketės biografiją taip, kaip ji pati jam pasakojo.

Juo ilgiau jis kalbėjo apie Ketliną, juo skaisčiau spindėjo jo akys, o Heizelė darėsi vis liūdnesnė ir jai širdį spaudė negera nuojauta.

– Setai, brangusis, – kantriai pradėjo ji, – atleisk man nedelikatumą, bet tu negali... aš noriu pasakyti... tu negali būti vyru tradicine to žodžio prasme.

Jai pavyko net parausti. Dėdamasi susidrovėjusi, ji nudelbė akis, bet galvojo tik viena: jos broliužis negalės patenkinti tos šliundros net po tūkstančio metų. Mergšė mikliai pasinaudojo savo kerinčiomis akimis ir dailiu kūnu, kad Setas, bukagalvis jos brolelis, nors akimirką patikėtų vėl tapęs vyru.

– Aš žinau, Heizele, – liūdnai atsakė Setas. – Tačiau Apvaizda panoro atlyginti man tą netektį. Mat Ketlina nešioja po savo širdimi „Kirhofo“ firmos įpėdinį. Pavasarį ji turi gimdyti.

Tie žodžiai sudavė triuškinamą smūgį Heizelei, ir šiaip sunkiai valdžiusiai įniršį.

– Ką?! – sukliegė ji. Jos veidas persikreipė, visa dvasinė jos bjaurastis apsinuogino, kai nuo veido nukrito gero išsiauklėjimo kaukė. Ta nenaudėlė nėščia! Ką gi, Heizelė visai nesistebi. Stebina kas kita: tai nevidonei pakanka įžūlumo pakišti savo pavainikį jų šeimai. – Tu ketini vesti nėščią moterį su nežinia kieno vaiku ir padaryti jį Kirhofų įpėdiniu?

Akimirką Setas nustėro nuo žiaurių Heizelės žodžių.

Prieš daugelį metų Heizelė turėjo nelaimingą romaną ir nuo to laiko vengė užmegzti su vyrais kokius nors santykius, išskyrus tarnybinius. Setas tai žinojo. Jis pastatė taurę su kokteiliu ant poliruoto stalelio ir privažiavo arčiau prie sesers. Jis buvo įsitikinęs, ka ji jau gailisi žiaurių savo žodžių.

Gal jam reikėjo geriau ją parengti, nepriblokšti netikėta žinia, neapstulbinti savo laiminga išvaizda.

– Heizele, – atsargiai pasakė jis, – aš suprantu, kad tu labai nustebusi, ir visiškai natūralu, kad įtarinėji Ketliną turint kokių nors kėslų. Tačiau būk gera, nekalbėk taip apie ją. Aš ją labai myliu. Tas žmogus... kūdikio tėvas skaudžiai sužeidė jos širdį. Ji mylėjo jį. Kitaip nebūtų atsidavusi jam, aš žinau.

„Mat kaip tau viską nupasakojo, – mintyse tyčiojosi Heizelė. – Ta kalė yra pasirengusi prieš kiekvieną išskėsti ilgas savo kojas. O tu, mano luošas broluži, tam, deja, netinki!“

– Prašau, suteik jai galimybę, Heizele. Esu įsitikinęs, kad ir tu ją pamilsi. Ją ir kūdikį. Be to, juk tai bus tavo sūnėnas arba dukterėčia, – nusišypsojo Setas.

Heizelė prisivertė likti šaltakraujiška. O kas jai dar liko daryti? Jeigu rėš jam į akis piktus žodžius, kurie jau sprūdo jai nuo liežuvio galo, pareikalaus atšaukti vestuves, Setas gali nusisukti nuo jos. Jį tikrai apžavėjo ta moteris.

Tačiau kol kas Heizelė turi broliui valdžios. Reikės priimti tą šliundrą į namus. Tai bus geriausia garantija, kad viskas liks kaip buvę. Setui matant Heizelė dėsis malonia moša, geraširde senmerge. O už jo nugaros viskas bus kitaip. Juk tai nesunku – visus tuo metus ji maždaug tą ir darė: jei Setas greta, ji – mylinti sesuo, jei Seto nėra, susikaupęs prieš jį susierzinimas būdavo išliejamas aplinkiniams. Heizelė gynė svarbiausią savo aistrą – universalinę parduotuvę. Todėl ji ramiai paklausė:

– O kaip dėl jos darbo parduotuvėje?

– Ketlina liks savo vietoje. Aš to reikalauju. Tik noriu, kad ji paimtų padėjėją ir pamokytų jį dirbti, kad jis galėtų kurį laiką išsilaikyti vienas, kai gims kūdikis.

Heizelės manymu, tai buvo ne geriausias sprendimas, bet ji nutylėjo. Net pati pajuto, kokia apgaulinga buvo jos šypsena, kai ji tarė:

– Atleisk man už tuos žodžius, Setai. Aš buvau tokia priblokšta, kad nežinojau, ką ir kalbu. – Ji pakėlė rankas ir pasitaisė šiek tiek susitaršiusią šukuoseną. – Manau, kad tai

buvo paprasčiausias pavydas. Juk tu man esi labiau sūnus negu brolis. O dabar privalau atiduoti tave kitai moteriai.

– Tu manęs neatiduodi. Mes gyvensime kaip viena šeima. Visi drauge. – Jis paėmė jos ranką ir prispaudė prie savo skruosto.

– Taip, – sumurmėjo ji.

Setas paprašė Džordžą atnešti didelį butelį šampano. Heizelė buvo įsitikinusi tik tuo, kad ta išsišokėlė negaus nė cento iš tų pinigų, kurie priklauso teisėtai paveldėtojai. Net ir tuomet, jei dėl to reikėtų pribaigti ir ją, ir jos išperą, podraug ir patį Setą.

* * *

– Negaliu tuo patikėti, Bi Džėjau, – pasakė Edna. – Ji ištekėjo?

– Taip sakoma laiške, bet teprasmegsiu aš skradžiai žemę, jei ką nors suprantu. – Bi Džėjus pirštais sušiaušė savo tankius žilstelėjusius plaukus. – Ir apskritai – kas toks tas vaikinas?

– Ji rašo, kad jis vardu Setas Kirhofas, kad jis San Franciske turi universalinę parduotuvę, kurioje ji dirba. Tik pamanykit! Jie susituokė praeitą sekmadienį. O šį savaitgalį ji persikraustys į jo namus.

– Tu manai, kad jis turtingas?

Edna pačiupinėjo popierių, laikomą rankoje.

– Na, matyt, kad taip, nes popieriuje išgraviruoti jo inicialai, – kandžiai pakomentavo ji. Paskui vėl perbėgo akimis laišką ir paklausė: – Bi Džėjau, argi tu nenustebęs?

– Manęs jau seniai niekas nebestebina.

– Mesk tuojau pat tą prakeiktą laikraštį ir pasikalbėk su manim apie tai, kas įvyko! Nuo manęs tu vis tiek nepasislėpsi. Puikiai matau: kad ir tave skaudina jos elgesys. Todėl geriau viską apsvarstykim.

– O čia ir svarstyti nėra ko. Ketlina dabar turi naują vyrą ir naują gyvenimą. Ir viskas, – tvirtai užbaigė Bi Džėjus.

– Ne, ne viskas. Kaip manai, ar mes privalome papasakoti jam...

– Ne! – staigiai nutraukė Bi Džėjus. Jis žinojo, apie ką kalba Edna.

– Bet mes pažadėjome pranešti jam, jeigu ką nors sužinosime apie ją.

– Nekvaršink man galvos, Edna, nieko tokio mes jam nepažadėjome.

– Gal turėtume pranešti jam, kad ji gyva ir...

–... ir gyvena San Franciske su nauju turtuoliu vyru. Manai, kad gailestingai pasielgtume?

– Ne, – atsiduso ji ir atsilošė kėdėje. Jie sėdėjo virtuvėje prieš atnešant paštą ir neskubėdami, maloniai pusryčiavo.

– Na, ir gerai, – Bi Džėjus su palengvėjimu užbaigė nemalonų pašnekesį. – Šliūkštelėk man dar kavos.

* * *

Erikas taip įsispitrėjo į gintarinį skystį taurėje, tartum būtų stengęsis įspėti Visatos paslaptį. Gal labiau pasistengęs jis atspės savo paties paslaptį, kuri taip kankina jį?

Kairiau, nuo baro, atskardėjo juokas. Greta, kabinoje, sėdėjo trys poros ir gėrė alų bei rimtai šnekėjosi. Erikas atgręžė jiems nugarą, ir jį užliejo vienišumo banga... Nejaugi ir jam kadaise būdavo malonu draugijoje, nejaugi ten jis gerai jausdavosi? Iš pradžių kolegos vakarais, darbui pasibaigus, kviesdavosi jį išgerti po taurelę. Bet jis gerdavo per daug ir bjauriai pasigerdavo. Pasidarė tikras karštakošis – žmonėms tai vargu ar patikdavo.

Pagaliau grįžęs po lėktuvo katastrofos į darbą, jis įširsdavo kone iki pamišimo. Jis montavo filmą apie našlaičių vasaros stovyklą, bet kiekviena darbo diena tapdavo tikra kančia. Kas kartą, kai jis sukdavo dar vieną kasetę apie „Kalnų“ stovyklą, jam klaikiai suspausdavo širdį. Jei ekrane pasirodydavo Ketė, jis taip smarkiai trenkdavo kumščiu į delną, tartum būtų norėjęs sutriuškinti nekenčiamą paveikslą.

– Tu ne itin skubėjai, bičiuli, – pasakė jam prodiuseris, kai Erikas pagaliau atidavė užbaigtą filmą.

– Eik velniop, – suniurzgėjo Erikas žengdamas prie durų.

– Luktelėk valandėlę, Gudžonsenai, – pašaukė jį šis, bet

tuojau pat susigūžė nuo grėsmingo žvilgsnio, kuriuo Erikas jį nudelbė. – Paklausyk, tai ne mano reikalas, – vis dėlto ryžosi jis pasakyti, – bet po lėktuvo katastrofos tave tartum velnias apsėdo. Daug kam čia įsipyko tavo elgesys. Tu man patinki, Erikai. Tu – tikras talentas, ir man nepakeliamai sunku matyti, kaip tavo karjera eina po velnių, nes pagedo tavo būdas. Jeigu aš kuo nors galiu...

– Kaip tu visiškai teisingai pastebėjai, tai visiškai ne tavo reikalas, – suriaumojo Erikas ir trinktelėjo durimis.

Tai atsitiko vėlyvą rudenį, o dabar buvo jau pavasaris. Gamta aplinkui budo gyventi, o Erikui kiekviena ateinanti diena reiškė tolesnį asmenybės žlugimą.

Pamažu menko griežti reikalavimai, kuriuos jis visada keldavo savo darbui. Jis atsainiai dirbo, per daug gėrė. Moterys taip pat nepadėjo jam atsikratyti depresijos. Jis tapo abejingas moteriškajai lyčiai, nors pats vis dar turėjo pasisekimą. Niekas negalėjo sukelti jam tokios aistros kaip Ketlina...

– Prašom dar vieną, – tarstelėjo Erikas barmenui žiūrėdamas, kaip viskis teliuskuojasi taurėje. Jis jau seniai liovėsi skiedęs ledu ir sodos vandeniu ir gėrė gryną viskį, kad alkoholis greičiau prislopintų skausmą ir jį lengviau būtų ištverti.

Bet dabar jis džiaugėsi tuo skausmu. Nemažtantis, maudžiantis skausmas tapo nuolatiniu jo palydovu ir, regis, vieninteliu likusiu draugu. Jie taip priprato vienas prie kito! Dar Ketės paveikslui neiškilus prieš akis, Erikas stengdavosi jo nusikratyti. Dabar jis nebekovojo su ta vizija. Atvirkščiai, grožėjosi ja.

Nejaugi tai buvo vos praeitą vasarą? Tik kelios dienos, pernelyg maža, palyginti su visu gyvenimu, bet jos padovanojo jam su niekuo nepalyginamą palaimą ir neapsakomą liūdesį. Iš tų dienų liko tik vienas geras dalykas: Bobas ir Salė įsisūnijo mažąjį Džeimį.

Nors nuotaika buvo bjauri, Erikas nusišypsojo. Daug metų brolis su žmona svajojo turėti kūdikį, gydėsi kažkokiais naujausiais preparatais, apie kuriuos Erikas nieko nenutuokė. Kartą kalbėdamas apie „Kalnus“ Erikas papasakojo

jiedviem apie Džeimį. Jie susidomėjo berniuku ir paprašė Eriką parodyti jį juostoje. Susijaudinę, bet stengdamiesi nekurti bergždžių iliuzijų, jie susisiekė su Misūrio valstijoje esančia Džoplino prieglauda, kurioje gyveno Džeimis. Po dviejų mėnesių formalumai buvo baigti. O prieš Kalėdas Salė išdidžiai pranešė pastojusi. Džeimis buvo laimingas, kaip, beje, ir visi kiti šeimos nariai.

Iš tikrųjų ši vasara dovanojo vieną gerą dalyką.

Kiekgi dar jis šitaip gyvens? Pamanyk, pametė! Ne jis pirmas, ne paskutinis. Bet jam taip atsitiko pirmą kartą gyvenime. Jis išgąsdino visus savo draugus, o Bobas tiesiog vietos sau nerasdavo nerimaudamas dėl brolio. Kolegos niekino jį, bet ne labiau, nei jis – juos. Erikas nenorėjo vėl tapti tokiu ciniku, koks buvo prieš išvykdamas į Etiopiją, nenorėjo pamiršti, kad aplinkui esama daug skausmo ir kančių.

Atėjo balandis. Paryžiuje balandžio mėnesį labai gražu. Lėtai, beveik apgailestaudamas Erikas atstūmė nuo savęs viskio taurę ir atsistojo. Jis žvilgtelėjo į žiūrėjusį į jį iš veidrodžio labai nesimpatišką apsileidusį vyriškį šiek tiek pabrinkusiu veidu.

Eidamas iš baro, jis jau žinojo, ką darys.

* * *

– Vaikas! Berniukas! – šūktelėjo Edna, mosikuodama laišku. – O juk atviruke, kurį atsiuntė prieš Kalėdas, net neužsiminė esanti nėščia.

– Perskaityk dar kartą, – paprašė Bi Džėjus.

– Teronas Denas Kirhofas, trys kilogramai aštuoni šimtai gramų, penkiasdešimt trys centimetrai, gimė balandžio dvyliktąją.

– Balandžio dvyliktąją, – reikšmingai pakartojo Bi Džėjus.

Laiškas iškrito Ednai iš rankų, kai ji pažvelgė į rimtą vyro veidą.

– To negali būti, – priblokšta sušnibždėjo ji.

– Ar kada nors esi girdėjusi, kad gimęs neišnešiotas

kūdikis svertų daugiau kaip tris kilogramus? Už to vaikino ji ištekėjo spalio mėnesį. Ji net nepažinojo jo rugpjūtį ir net rugsėjo pradžioje.

– Ką tu darai? – paklausė Edna eidama paskui vyrą, kuris žengė į kitą kambarį prie telefono.

– Ketinu paskambinti Erikui Gudžonsenui. Viena – nesakyti jam, kur yra Ketė, ir visai kas kita – nuslėpti, kad jis turi sūnų.

Jis išsėdėjo prie telefono penkiolika minučių, bet veltui. Bi Džėjus prisiskambino televizijos kompanijai, kurioje dirbo Erikas, bet ten pasakė, kad ponas Gudžonsenas pas juos nebedirba. Prieš kelias dienas jis netikėtai metė darbą, ir kur jis būna dabar, neaišku. Berods išvyko į užsienį.

12

– Teronai, na, liaukis! – šūktelėjo Ketlina, šiaip taip išsilenkusi mažų kojyčių, pašėlusiai talžiusių baseino vandens paviršių. Mažylis susižavėjęs sukrykštė ir dar labiau suspurdėjo stengdamasis aptėkšti motiną purslų fontanu.

– Ne vaikas, o bausmė, – apsimestinai atsiduso Ketlina ir apglėbusi putlų kūnelį pakštelėjo sūnui į spranduką. Šis muistėsi jos rankose nenorėdamas, kad jį bučiuotų. Gležno septyniolikos mėnesių amžiaus Teronas jau reiškė nepasitenkinimą motinos švelnybėmis ir žūtbūt norėjo tapti nepriklausomas. Tik tuomet, kai atsitikdavo koks nemalonumas, berniukas ieškodavo mamos paramos.

Berniūkštis augo žvalus, užsispyręs ir nepaprastai smalsus. Visada ir visur jis būtinai turėdavo pasiekti savo tikslą. Ketlina, parvažiavusi namo, nė valandėlės nesiskirdavo su Teronu, stebėdavo jį išdidžiai ir su meile.

Berniukui gimus, Setas norėjo, kad Ketė mestų darbą ir visiškai atsidėtų vaiko auklėjimui, bet Ketlina nesutiko.

– Prieš tapdama tavo žmona, aš pirma pasidariau tavo bendradarbe. Tu pasamdei mane dirbti sunkaus ir atsakingo darbo. Iki pasieksiu užsibrėžtą tikslą, aš eisiu į darbą – bent tris kartus per savaitę. Dabar, kai Stountaune atidarėme naują

filialą ir dar prisidėjo tas naujas akmeninis pastatėlis „Girardelyje“, aš tau reikalingesnė negu kada nors anksčiau.

Ir Setas sutiko – bet su sąlyga, kad Ketlinai liktų ankstesnis jos atlyginimas. Kas savaitę ji gaudavo čekį ir pasidėdavo pinigus į savo sąskaitą banke. Vyras nesutikdavo, kad ji išleistų bent centą, o namų išlaidoms duodavo atskirai, ir labai įspūdingas sumas.

Ketlina prisiėmė pagalbininką, kuris vykdė dalį jos pareigų. Ketė visuomet būdavo jei ne darbo vietoje, tai greta telefono – su ja visada galėdavai susisiekti.

Asistentas buvo vardu Eliotas Peitas. Tai buvo jaunas vaikinas, puikiai išmanantis verslą. Jis pasižymėjo neklystančia nuojauta, kuri pasakydavo jam, kurios prekės bus paklausios, o kurios – ne. Eliotas ir Ketlina elgėsi vienas su kitu pagarbiai, ir labai greit jie iš tikrųjų susidraugavo.

Kartu tarp jų buvo labai maža kas bendra, bet Eliotas nuolaidžiai žiūrėdavo į jos moteriškas silpnybes, o Ketė savo ruožtu atleisdavo jam bjaurų būdą. Svarbiausia buvo tai, kad ji galėdavo niekuo nesirūpinti ir sėdėti su Teronu, kai Eliotas pavaduodavo ją kontoroje. Tuo žmogumi būdavo galima pasikliauti.

Štai ir šiandien Ketlinai pasitaikė „namų“ diena. Po pietų jiedu su Teronu išsirengė į baseiną. Prabangi Kirhofų vila taip ir netapo jaunajai moteriai brangiais širdžiai namais. Ji buvo per didelė, be to, Heizelė nepraleisdavo progos parodyti, kas čia šeimininkė.

Kai Setas atvedė ją čionai pirmą kartą, dar tik nuotaką, Ketlina išsigando tokios prabangos, bet pamažu apsiprato su naująja savo padėtimi. Net keista, kad taip greitai: juk Ketė augo visiškai kitokiomis sąlygomis.

Namai buvo klasikinės anglų sodybos stiliaus. Kruopščiai prižiūrima veja tviskėjo smaragdine žaluma. Interjeras buvo tiesiog žavus, bet Ketlina tarp viso to prašmatnumo nesijautė labai jaukiai. Jos akimis žiūrint, namai pernelyg panėšėjo į žurnalo paveiksliuką. Kiekvienoje smulkmenoje galėjai pajusti Heizelės skonį, ir vien to pakako, kad Ketlina jaustųsi viloje svetima.

Labiausiai ji mėgo jai ir mažyliui skirtus kambarius. Setas

dosniai pasiūlė jai pakeisti interjerą, ir Ketė pavertė savo namų kampelį skaidrių šviesių spalvų buveine, atsikračiusi formalaus šalto dizaino, kurį mėgo Heizelė.

Pirmajame aukšte, kur anksčiau buvo biblioteka, Ketlina įrengė kabinetą Setui, iš ten galima pakliūti į soliariumą ir miegamąjį, kuriame buvo visa reikiama įranga. Kabinetas tapo šviesus ir džiaugsmingas. Sutuoktiniai dažnai sėdėdavo ten vakarais svarstydami firmos reikalus ir nuolatinęs Terono išdaigas.

Pliuškendamasi su sūnumi baseine, Ketlina nesiliovė stebėtis, kaip sklandžiai susiklostė jos likimas. Tekėdama už Kirhofo – o nuo to laiko praėjo bemaž dveji metai, – ji nemanė, kad jausis čia tokia... patenkinta. Mintyse vos nepasakė „laiminga“, bet vis dėlto būtų, ko gero, perdėjusi. Tačiau jos gyvenimas iš tiesų tapo malonus ir ramus. O juk buvo laikas, kai gyventi atrodė tolygu kęsti pragarą.

Ji vėl atnaujino santykius su Harisonais. Jie patys susirado ją, sužinoję, jog ji ištekėjo. Jų sveikinimai buvo mandagūs ir santūrūs.

Užtat kai Ketlina pranešė jiems apie Terono gimimą, sutuoktiniai užvertė ją dovanomis ir naudingais patarimais. Jie dažnai skambindavo vieni kitiems telefonu ir susirašinėdavo, tačiau ankstesnio artumo nebebuvo. Ką gi, Ketlina džiaugėsi net tuo, kad tas toks svarbus jai ryšys nenutrūko visiškai.

Ją nudžiugino žinia, kad Džeimis įsūnytas. Pirmiausia jai smilktelėjo pavydas. Kaip pavyko šeimai, paėmusiai auklėti tą žavų berniūkštį. Ketlina dažnai prisimindavo vargšą našlaitėlį, prie kurio anuomet buvo taip prisirišusi.

Visiškai pritariant vyrui, ji retsykiais anonimiškai, bet itin dosniai aukodavo „Kalnų“ stovyklos paramos fondui. Pinigus ji pervesdavo į banką Niujorke, perlaidas pasirašydavo firmos advokatas. Vienintelis anoniminio rėmėjo pageidavimas buvo įrengti stovykloje teniso kortus. Ketlina žinojo, kad Harisonai seniai svajoja apie tai, bet vis nepakanka pinigų. Kartais jaunajai moteriai ateidavo į galvą nemaloni mintis, kad jos labdara – tik kompensacija už pabėgimą pačiame sezono įkarštyje, ne daugiau. Ji žiauriai pasielgė su

senukais, kurie ją taip mylėjo.

Suprantama, Setas žinojo apie Harisonus, bet Ketė smulkiai nepasakojo apie jų tarpusavio santykius. Vyras taip ir nesužinojo, kad vos prieš kelias savaites iki pasirodymo San Franciske Ketlina dirbo stovykloje vadove. Kalbėtis apie tai jaunoji ponia Kirhof vengdavo.

Ne taip paprasta buvo pasiekti dvasinę ramybę ir susitaikymą, kuriais ji mėgavosi pastaruoju metu.

– Nori panerti? – paklausė ji. – Nagi, įkvėpk daugiau oro.

Ji pravėrė burną ir įkvėpė oro, kad parodytų sūnui, kaip tai daroma.

Paskui panardino stamantrų mažylio kūnelį į vandenį, truputį palaikė ten ir vėl iškėlė.

Teronas sumirksėjo mėlynomis akytėmis, supūkštė, paskui pratrūko skardžiai kvatotis, o paskui pareikalavo, kad mama dar kartą jį panardintų.

– Įkvėpei oro? – juokėsi Ketlina. – Pasiruošti, i–ir viens!

Antrąjį kartą mažylis „panėręs“ visiškai nebeapstulbo, tik skambiai supliaukšėjo delniukais per vandenį.

Vandens teliūskavimas ir sūnaus spygavimas užgožė visus garsus, ir Ketlina neišgirdo, kaip į alėją įvažiavo Seto automobilis. Atsidarė durelės, hidraulinė sistema nuleido sėdimąjį vežimėlį ant žemės.

– Ketlina! Ką jūs ten darote? Tokį triukšmą sukėlėte, jau nuo vartų girdėti! – linksmai šūktelėjo Setas.

Priglaudusi prie savęs šlapią spurdantį mažylį, Ketlina neatsigręždama atsakė:

– Tu pažiūrėk, kaip mes nardome! Teronas labai didžiuojasi savimi.

– Atsargiau su mažyliu, Ketlina. Jis užaugo toks didžiulis, kad tik nepatrūktum.

– Iš tikrųjų jis tiesiog milžinas, – sutiko Ketė.

Patenkintas visuotiniu dėmesiu, Teronas sumosikavo putliomis rankytėmis ir pareikalavo, kad mama „nertų“ su juo dar kartą.

Visi ėmė ploti, o Teronas pergalingai nusišypsojęs parodė visus negausius savo dantis.

– Na, viskas, gana, – nusijuokė Ketlina. – Aš jau visai

nusiplūkiau.

Ji pastatė sūnų ant baseino krašto, ir iš ten šis nukepėstavo pas Setą. Džordžas pasilenkė, sugriebė mažylį, meiliai šleptelėjo jam per užpakaliuką ir pasodino Setui ant kelių, todėl pono Kirhofo kelnės bematant permirko.

Tik dabar Ketlina pastebėjo, kad kiek tolėliau stovi dar vienas žmogus, stebėtinai panašus į...

O Dieve!

– Ketlina, aš siaubingai pasielgiau, taip neturėtų leisti sau nė vienas padorus vyras – atsivežiau vakarieniauti svečią, iš anksto tavęs neperspėjęs.

Širdis taip beviltiškai daužėsi krūtinėje, kad Ketlina neišgirdo nė vieno žodžio.

– Tai Erikas Gudžonsenas, – pristatė jis. – Susipažinkit, Erikai, tai mano žmona Ketlina.

Atrodė, kad širdis plyš į mažus gabalėlius, aptaškydama krauju Visatą. Pasaulis subyrėjo, paskui vėl atsirado, bet sumažėjęs tiek, kad galėjo tilpti tik du žmonės – jis ir ji. Kaip arti jiedu stovėjo vienas prie kito! Ji matė jį, girdėjo, jautė jo kvapą, o panorėjusi galėjo net... paliesti jį.

Ne, tik ne šitai! Kitaip jis tiesiog numirs iš skausmo ir malonumo. Bet tuomet Erikas ištiesė jai ranką. Kaip pakerėta Ketlina žiūrėjo į artėjantį prie jos delną. Paskui subruzdusi sugriebė Eriko pirštus ir kietai suspaudė, lyg norėdama įsitikinti, kad tai – ne sapnas.

Jai atsakė švelnus paspaudimas, galutinai įtikinęs Ketę, kad ji nesapnuoja. Atsargiai pakėlusi akis, ji išvydo pažįstamą valingą smakrą, goslias lūpas, šviesius ūsus, aristokratišką nosį ir pagaliau mėlynas akis.

Čia jos džiugesio neliko nė pėdsako. Mėlynos akys buvo ledinės, žiaurios, neatleidžiančios. Erikas žiūrėjo į ją neslėpdamas priešiškumo.

– Ponia Kirhof, – bejausmiu tonu tarė Erikas, ir visas pasaulis grįžo į savo vietas. Mandagumas reikalavo, kad atitinkamai elgtųsi ir Ketlina.

– Pone Gudžonsenai, – linktelėjo ji ir nustebo, kad taip keistai skamba jos balsas. Nejaugi niekas kitas to negirdi?

– Mudu su Eriku jau kelis mėnesius susirašinėjame, –

pagyvėjęs kalbėjo Setas. – Supranti, Ketlina, mes parengėme puikų projektą. Nesakiau tau šito, norėjau padaryti staigmeną. Vakarieniaudami viską apsvarstysim.

Ketė prisivertė nusišypsoti, baimindamasi tik vieno – kad ją tuojau ims pykinti arba ji apalps. Be to, kai praėjo pirmasis sukrėtimas išvydus Eriką, prabilo moteriškas Ketės tuščiagarbiškumas. Ji pamanė atrodanti tiesiog siaubingai: šlapi plaukai prilipę prie pečių, kosmetikos jokios, paprastutė suknelė aptaškyta vandeniu.

– Mielai pasiklausysiu, – atsakė ji. – O dabar prašom man atleisti. Turiu perrengti Teroną prieš vakarienę. Susitiksime svetainėje po valandos.

– Gerai, bet būtinai pasiimk su savimi Teroną. Tepamatys Erikas, kaip atrodo mano sūnus parado metu.

– Koks guvus, – pastebėjo Erikas akylai pažvelgęs į mažylį.– Tikrai, – išdidžiai linktelėjo Setas. – Kad pamatytumėt, kaip jis ropščiasi laiptais. Tikras didvyris!

Siaubo apimta Ketlina pastebėjo, kaip Erikas rauko kaktą stebėdamas mažiuką. O šis apžiūrinėjo nepažįstamą dėdę atvirai susidomėjęs.

– Mums laikas, – skubiai tarė Ketlina ir griebė sūnų ant rankų. – Atleiskite.

Greitu žingsniu ji nunešė Teroną į vidų.

Įbėgusi į virtuvę, Ketlina atsišliejo į sieną ir su palengvėjimu atsikvėpė.

– Dieve, Ketlina, kas tau yra? – išsigandusi paklausė Elisė. – Kas atsitiko, mergyte?

Elisė, Džordžo žmona, namie būdavo ir virėja ir ekonomė, ir tas pareigas atlikdavo tartum karinio laivo kapitonas. Džordžas buvo liesas ir gyslotas, o Elisė pasižymėjo putliomis formomis ir skaisčiu veidu, todėl sutuoktiniai puikiai papildė vienas kitą. Ketlina žinojo, kad jų šeimą ištiko sielvartas – nelabai seniai nuo sunkios ligos mirė jų paauglys sūnus. Džordžas dirbo pas Setą jau daug metų – dar nuo to laiko, kai šis gulėjo ligoninėje po automobilio katastrofos. Iš pradžių Džordžas buvo laikinas tarnautojas, vėliau kartu su žmona persikėlė į Kirhofų namus.

– Ne, viskas gerai, – nervingai nusijuokė Ketlina. –

Paprasčiausiai persikaitinau saulėje. Išėjau iš baseino, ir apsvaigo galva. – Ji giliai atsiduso. – Ką šiandien duosi vakarienės? Setas atsivežė su savim Eri... tai yra, aš noriu pasakyti – svečią. Tikiuosi, tau nebus keblumų?

Ketlina negirdėjo savo žodžių, galvodama tiktai apie tai, kaip neuždusti.

– Nieko baisaus. Ruošiau rostbifą, o dabar atpjausiu nuo jo dar vieną luistelį, – gūžtelėjo pečiais Elisė.

Jai sukėlė nerimą nelauktas Ketlinos blyškumas, visai ne dar vieno valgytojo atvažiavimas.

– Apetitui sužadinti duosiu jums šviežių vaisių kompoto, o prie kepsnio – salotų ir daržovių. Siūlau apsieiti be sunkaus deserto. Kaip manai, ar tiks mėtinis kremas?

– Puiku, – sumurmėjo Ketlina, kuriai pasidarė šleikštu vien pagalvojus apie valgį. – Gerai, einu maudyti Terono.

– Taigi, šitai jam pravers, – nusijuokė Elisė žiūrėdama, kaip mažylis susikaupęs mėto ant grindų plastmasinius indus.

– Eime, Teronai, – Ketlina timptelėjo mažiuką už rankytės. – Jeigu tau reikėtų pagalbos, Elise, aš visada tavo paslaugoms.

Ji visuomet siūlydavosi ekonomei padėti, bet Elisė geriau mėgo tvarkytis pati.

– Dėl vakarienės nesirūpink, verčiau deramai pasipuošk.

Ketlina džiaugėsi, kad Elisė nežiūri jai įkandin – ji svirduliavo eidama. Mėgino žengti ramiai, su pasitikėjimu, bet jai nieko neišėjo.

Maudydama Teroną, Ketė uždavė sau milijoną klausimų ir nė į vieną negalėjo rasti atsakymo. Iš kur atsirado Erikas? Apie kokį projektą kalbėjo Setas? Kur buvo Erikas pastaruosius dvejus metus? Ką veikė? Ar jis atvažiavo vienas, o gal su žmona?

Tik pamanykit, jis visiškai nepasikeitė. Nors ne, pasikeitimų vis dėlto yra. Jis labiau subrendo. Akių kampučiuose atsirado raukšlelių. Pagilėjo raukšlelės prie lūpų, akyse nebeįsižiebdavo valiūkiškos kibirkštėlės. Žvilgsnis pasidarė šaltas, ciniškas, žiaurus.

Palikusi Teroną vieną su žaisliukais, Ketė įsilipo į karštą vonią. Ką jis čia veikia? Kodėl grįžo į jos gyvenimą, kai

viskas ėmė gerai klostytis? Kodėl jo nebuvo anksčiau?

Svarbiausio klausimo Ketlina stengėsi išvengti. Ar jis atpažins, kad Teronas – jo sūnus? O jeigu atpažins, tai kaip pasielgs?

Apsišluosčiusi rankšluosčiu, ji susisupo į frotinę paklodę ir grįžo į miegamąjį. Vakaro aprangą Ketė rinkosi itin kruopščiai. Apsivilko vieną kostiumą, nusivilko, paskui prisidėjo kitą – jis taip pat netiko. Galiausiai pasirinko baltas šilkines kelnes ir ryškią dryžuotą metalinio atspalvio palaidinę. Liemenį persijuosė ryškiai rožiniu odiniu diržu. Užsimovė aukštakulnius sandalus, įsivėrė į ausis auksinių diskų pavidalo auskarus. Dvi dailios aukso grandinėlės papuošė įdegusį jos kaklą.

Niekada anksčiau jai nebūdavo taip sunku dažytis. Ranka drebėjo, tušas ištepė skruostus. Teko sugaišti ir šukuojantis. Pirštai neklausė jos, ir Ketlina paleido plaukus kristi ant pečių.

Kirhofų namuose buvo priimta vakarienei pasipuošti. Per dvejus metus Ketlina spėjo priprasti prie šios tradicijos ir net pamėgti ją. Setui taip patikdavo, kai ji gražiai apsirengdavo!

Susitvarkiusi ji ėmėsi sūnaus, apvilko jį mėlyna jūrinike su užrašu „Ei tu, denyje!“

Kruopščiai sušukavo šviesias garbanėles nesiliaudama džiaugtis, koks gražutis jos sūnelis. Ji iš pat pradžių žinojo, kad jai gims berniukas, dar prieš tai, kai pranešė daktaras Pipkinas. Ketlina tartum būtų regėjusi savo būsimąjį kūdikį. Ir stebėtina – kaip tik toks Teronas ir gimė. Kas kartą prisimindama nepadarytą abortą, Ketė krūptelėdavo iš siaubo. Koks sielvartingas būtų jos gyvenimas be Terono!

Ar Erikas, gerai įsižiūrėjęs į Teroną, pajus kraujo ryšius? Įdomu, ar vyrai jaučia giminystę su savo vaikais taip, kaip moterys?

Ji paėmė sūnų už rankytės ir paklausė:

– Pasirengęs?

Tą patį klausimą ji uždavė sau ir buvo priversta atsakyti: „Ne“. Jos sieloje grūmėsi prieštaringi jausmai: viena, ji norėjo greičiau pamatyti Eriką, pasigrožėti juo; kita vertus,

ji bijojo leisti Erikui prieiti prie savo sūnaus. Tačiau ilgiau gaišti neįmanoma. – Setas gali ką nors įtarti. Nieku gyvu negalima jo skaudinti, trūks plyš reikia išlikti šaltakraujiškai. Neduok Dieve, jei Setas sužinos apie ją ir Eriką. Jis nenusipelnė tokio žiauraus elgesio. Liko tiktai tikėtis, kad jis neatkreips dėmesio į tai, kokie panašūs tarpusavyje Teronas ir Erikas.

Motina ir sūnus susikibę už rankų nusileido laiptais. Ketlina atidarė stiklines duris, vedančias į atvirą terasą, ir čia Teronas ištrūkęs nubėgo priekyje, tiesiai pas Eriką, kuris su taure rankoje sėdėjo po skėčiu nuo saulės.

Netikėtai užkluptas Erikas pataršė mažylio plaukučius:

– Sveikas, kapitone! Kur tavo laivas?

Čia jis išvydo tarpduryje sustingusią Ketliną ir pagalvojo: „Kokia ji graži“.

Erikas mėšlungiškai gurktelėjo. Jis manė atsikratęs tų kerų, niekas jo nebepaveiks. Tačiau pakako pamatyti ją greta baseino, ir jo širdis ėmė dainuoti iš laimės. Tebūnie prakeikti dievai, taip piktai iš jo pasityčioję!

Iš pradžių jis pamatė jaunąją ponią Kirhof iš nugaros, ir jau tuomet jos siluetas jam pasirodė pažįstamas. Tik kartą jam buvo tekę matyti tokius vešlius, saulės švytėjimo prisodrintus plaukus. O kai moteris atsisuko, Erikas išvydo veidą, kuris jau tiek mėnesių nedavė jam ramybės. Jo gyslomis nuvilnijo ugninė banga, ir jis išsigando, kad dabar užsiplieks, pavirs pelenų žiupsneliu. Ji stovėjo šlapia ir susitaršiusi. Kadaise jau buvo regėjęs ją tokią – prie kalnų upelio. Išliko videojuosta. Tik sunkiausiomis dienomis Erikas leisdavo sau pasižiūrėti ją. Tai būdavo tikra kankynė. Šiandien Ketliną jis pamatė ne ekrane, o iš tikrųjų.

Susivaldęs suėmė save į rankas – dar kiek, ir pastūmęs Kirhofą su Džordžu būtų puolęs į priekį, įsisiurbęs į jos lūpas, numalšinęs troškulį bučiniu. Bet kelią jam pastojo invalido vežimėlis. Per pastarąsias savaites Erikas pajuto ponui Kirhofui simpatiją ir pagarbą. Tai buvo vyriškas, taurus, visais atžvilgiais gerbtinas žmogus, be to, jis puikiai išmanė verslą.

Setas Kirhofas nuolat kalbėdavo apie savo žmoną, kel-

davo į padanges jos grožį ir talentą, bet nė karto nepavadino jos vardu – kitaip Erikas būtų tai įsiminęs. Tačiau kas galėjo pagalvoti, kad Ketlina, jo Ketė, vėl pasirodys jam, tik šį kartą kaip Kalifornijos verslininko žmona?

Kai ši mintis atėjo Erikui į galvą, susitikimo džiaugsmas virto pykčiu. Na, žinoma, dabar viskas aišku. Ji nesiryžo susieti savo likimo su kažkokiu pasigailėtinu operatoriumi. Ketlina siekė daugiau. Galima įsivaizduoti, kaip ji krimtosi neištvėrusi ir leidusi, kad jis atimtų jai nekaltybę. Kurgi ne – juk nekaltybė santuokos rinkoje daug kainuoja.

Sprendžiant iš visko, Kirhofui tai buvo nesvarbu. Juk jis vis dėlto vedė ją! Sveikinu, ponia Kirhof. Dabar jūs labai turtinga.

„Setas tikrai turi pagrindo didžiuotis savo žmona, – pagalvojo Erikas žiūrėdamas, kaip Ketlina eina prie jo terasa. – Ji žavinga, motinystė sušvelnino ankstesnį figūros kampuotumą, dabar Ketlina tapo tikra moteris. Tiesa, ji neprarado lieknumo. Kai žiūri į ploną jos figūrėlę, sunku patikėti, kad ta moteris jau spėjo pagimdyti kūdikį“.

Ketei iš tikrųjų visiškai sugrįžo mergiškas laibas liemuo – tiesa, dėl to ji turėjo kasryt daryti po penkiasdešimt pritūpimų. Vienintelis jos figūros pasikeitimas buvo padidėjusi krūtinė.

Jos kulneliai kaukšėjo terasa. Sušnarėjo šilkas – Ketlina priklaupė, paėmė ant rankų vaikutį. Erikas, pažvelgęs į iškirptę, išvydo lygią įdegusią odą, įkvėpė jos kvepalų aromatą, ir jį visą nusmelkė pašėlęs ilgesys.

– „Micuko“, – nevalingai išsprūdo jam.

Ketlina krūptelėjo, pašnairavo į svečią.

– Taip, – atsakė ji.

Atsisėdusi kiek tolėliau nuo Eriko ir vis dar glausdama prie savęs sūnų, ji pasakė:

– Aš matau, kad jūs jau geriate kokteilį?

– Taip.

– O kur Setas?

– Jiedu su Džordžu nuvažiavo persirengti. Greit sugrįš.

– O Heizelė?

– Tokios nemačiau. – Erikas gurkštelėjo iš taurės. – Mes

vieni, Ketlina.

Ji kilstelėjo smakrą. Erikas puikiai atrodė baltais kaip sniegas marškiniais ir mėlyna sportine striuke. Marškinių sagutės buvo prasegtos, ir Ketlina matė galingą įdegusį kaklą, tirštai apžėlusią krūtinę. Jos pirštai susigniaužė, prisiminę, kaip slankiojo jo kūnu. Ketlinos žvilgsnis nukrypo žemiau, ji išvydo šviesiai pilkas kelnes, o po jomis – kietus kojų raumenis, ir dar...

Ji greit nukreipė akis tikėdamasi, kad jis nepastebėjo, kur krypo jos žvilgsnis. Bet Erikas, deja, kaip visada buvo pastabus. Pašaipiai šyptelėjęs jis pakėlė taurę:

– Sveikinu, Ketlina. Tu padarei svaiginančią karjerą. Kiek laiko praėjo nuo tų dienų, kai dirbai stovykloje vadove? Nagi paskaičiuosiu. – Jis prisimerkė dėdamasis skaičiuojąs. – Dveji metai? Taip. Paskui įvyko avarija oro uoste. Kiek trenksmo, kiek aukų, bet aš likau gyvas. Kaip šiandien pamenu, tai įvyko liepos šešioliktąją, keturiolika keturiasdešimt trys.

Jo tonas buvo priešiškas, jis akivaizdžiai norėjo įžeisti ją, ir Ketlinos akyse pasirodė ašaros.

– Aš džiaugiuosi... Džiaugiuosi, kad likai gyvas.

– Taip, aš pamenu. Tu taip rūpinaisi, tiek parodei dėmesio!

– Man regis, raudotojų tą dieną turėjai ganėtinai, – atkirto ji.

Raudotojų? Apie ką ji kalba? Kai Erikas atsipeikėjo, prie jo lovos nieko nebuvo, išskyrus Bobą ir Salę, o jie jokios Ketlinos nebuvo matę.

Dar Erikui nepaklausus, ką Ketlina turėjo galvoje, jų vienatvė baigėsi: Džordžas atvežė vežimėliu į terasą savo šeimininką. Erikas pirmą kartą atkreipė dėmesį į tai, jog visi laiptai ir pakopos namuose buvo su pandusais, kad patogiau būtų nuleisti ir pakelti vežimėlį. Jungikliai sienose buvo įmontuoti žemiau, kad juos galėtų pasiekti sėdintis žmogus.

– Aš matau, kad jūs jau susipažinote, – džiugiai pasakė Setas. – Brangioji, atrodai stulbinančiai!

Ketlina atsikėlė, pastatė mažylį ant kojų, priėjo prie Seto, pasilenkė, atkišo skruostą bučiniui. Tvirtai laikydamas ją už

rankų, Setas tęsė:

– Erikai, ji – tiesiog stebuklas, tiesa?! Dabar matote, kad aš nė kiek neperdėjau. Pažiūrėkit, koks švelnus jos odos atspalvis.

Ketlina išblyško pagalvojusi, jog Erikas kur kas geriau pažįsta jos odą negu Setas. Nuo to laiko, kai ji persikraustė į Kirhofų namus, Setas pabuvojo jos miegamajame tik vieną kartą – kai panoro pasižiūrėti, kaip ji įsirengė savo lizdelį. Kas vakarą sutuoktiniai išsiskirdavo kiekvienas į savo miegamąjį, atsisveikindami švelniai pasibučiavę. Setą lovon guldydavo Džordžas, o Ketlina guldavosi viena.

– Taip, jūsų žmona iš tikrųjų graži, – sutiko Erikas, ir Ketlina aiškiai išgirdo jo balse nuskambėjusią pajuoką.

– Džordžai, būk draugas, pasirūpink baru, – paprašė šeimininkas. – Man škotiško viskio su ledu, o Ketė kaip visada gers savąjį „špicerį“. Taip, Kete?

Ketlina nejučia dirstelėjo į Eriką, o šis vėl pašaipiai pakėlė savo taurę. Vadinasi, jis taip pat nieko nepamiršo! Bet Ketė praėjusių dienų įvykius prisiminė apimta švelnumo, o jis tikriausiai puikavosi nugalėjęs patiklią mergaitę.

* * *

Visą vakarą Ketlina jautė įtampą, bet kruopščiai slėpė ją. Prieš pat vakarienę prie jų prisidėjo Heizelė, ir atmosfera dar labiau įkaito. Seto sesuo kaip paprastai buvo mandagi ir uoliai vaidino diduomenės ponią, bet Ketlina puikiai žinojo, kokia ta moteris yra iš tikrųjų. Kai jos likdavo vienos, Heizelė nematydavo reikalo slėpti savo tikrųjų jausmų. Labiausiai Ketę gąsdino tai, kad Heizelė kartais svaidydavo į mažąjį Teroną karštos neapykantos kupinus žvilgsnius. Štai kodėl Ketė stengdavosi nieku gyvu nepalikti Terono vieno su teta.

Kol Elisė pagaliau visus pakvietė vakarienės, Ketė pavirto nervų kamuolėliu. Ji matė, kad Erikas vis žvilgčioja į jos sūnų. Nors tiek gerai, kad Teronas buvo pasodintas toli nuo suaugusiųjų – Elisė valgydindavo mažylį atskirai. Anksčiau Ketlina siekė, kad sūnų sodintų prie stalo drauge su suaugusiaisiais, bet dabar ši tradicija labai pravertė. Tokią tvarką

įvedė Heizelė, pareiškusi, kad kūdikiui ne vieta prie bendro stalo. Setas nesiginčijo su seserimi.

– Ji teisi, Ketlina. Tau naudinga protarpiais atsipalaiduoti ir ramiai pasigardžiuoti valgiu. Heizelė tokia rūpestinga!

Jie susėdo valgykloje, ir Erikas atsidūrė tiesiai prieš Ketliną. Nuostabūs patiekalai, kuriuos paruošė sumanioji Elisė, nelindo Ketlinai į gerklę. Ji šiaip taip įveikė trečdalį porcijos lėkštėje.

Ketė negalėjo pakęsti valgomojo. Tas kambarys tamsiai mėlyno atlaso sienomis slėgė ją psichiškai. Baldai čia buvo sunkūs, tamsūs, visur porceliano vazos, palubėje – prašmatnus sietynas.

– Apie kokį projektą kalbėjo Setas, pone Gudžonsenai? – manieringai paklausė Heizelė.

Erikas žaviai nusišypsojo. Ak, kaip gerai Ketlina prisimena tą šypseną! Ūsų galiukai kilstelėjo, atidengdami duobutes abipus burnos, mėlynos akys ėmė švytėti auksu. Visa nuoskauda išgaravo, Ketė kaip pakerėta žiūrėjo į Eriką.

– Įsivaizduoju, kaip jus, panele Kirhof.. – padvejojęs jis pridūrė: – ir Ketliną nustebino netikėtas mano pasirodymas.

– Nagi, Erikai, papasakok joms visą tiesą, – nusišypsojo Setas. – Tai jūsų benefisas.

– Vadinasi, taip, – neskubėdamas pradėjo Erikas. – Aš videomenininkas. Tai yra, dirbu ne su kino juosta, o su videojuosta. Kadaise esu buvęs televizijos operatoriumi. – Jis dėbtelėjo į Ketliną. – Pernai išvažiavau į Europą, daug kur basčiausi, bet pasiilgau Valstijų ir sugrįžau ketindamas pats įsteigti prodiuserių kompaniją. Ryžausi apsistoti San Francisko. Radau investitorių, organizavau verslą, ir tuomet kai kas iš mano partnerių patarė kreiptis į Setą. Ponas Kirhofas ne tik sutiko įdėti lėšų į mano kompaniją, bet ir tapo vienu iš pirmųjų mano klientų. Mes norime išleisti seriją reklaminių filmų, kurie visiškai skirsis nuo ankstesnės reklamos. Tikiuosi, tai bus naudinga tiek jūsų universalinėms parduotuvėms, tiek ir mano kompanijai – įgysiu naujų klientų. Juk „Kirhofo“ firma tokia respektabili ir prestižinė. Na, va, o ilgainiui manau imtis dokumentinio kino, suksiu filmus pagal įvairių korporacijų užsakymus.

– O, tai nuostabu! – sušuko Ketlina, patenkinta, kad Eriko gyvenimas taip sėkmingai klostosi.

Nustebinti tokio entuziazmo, visi sužiuro į ją. Iškaitusi Ketlina tęsė:

– Kaip tik to mums ir reikia, Setai. Tu labai teisingai nusprendei.

– Aš žinojau, kad tau patiks. Tikiuosi, kad jūs su Eriku sutarsite.

– Kokia prasme? – ji išgąstingai žvilgtelėjo į Eriką, paskui vėl į Setą.

– Aš noriu, kad tu jį konsultuotum. Erikas gerai išmano savo profesiją, bet sakosi apie madas nieko nenutuokiąs. Jam reikės eksperto pagalbos.

Tamsios Seto akys džiugiai žibėjo, ir Ketlina pamanė, jog projektas iš tiesų geras. Seniai ji nebuvo mačiusi vyro tokio pagyvėjusio.

– O ką tu manai, Heizele? – paklausė Setas sesers, kuri visą laiką tylėjo kaip vandens į burną prisisėmusi.

– Ai, aš nieko neišmanau apie reklamą. Pagyvensim – pamatysim. Tepadirbės ponas Gudžonsenas, o mes pažiūrėsim ką jis gali.

Po šios ne itin taktiškos pastabos Heizelė pasiūlė visiems persikelti į svetainę, kur turėjo atnešti kavą.

Erikas pasiūlė Heizelei ranką, o Ketlina sudarė kompaniją vyrui. Dar nespėjus jiems susėsti, Džordžas atnešė sidabrinį padėklą su kavos servizu. Elisė atvedė Teroną:

– Mūsų mažasis princas eina miegučio, bet prieš tai nori palinkėti visiems labos nakties.

Ketlina pastebėjo, kaip išsiviepė nepatenkinta Heizelė. Elisė paleido mažiuką ant grindų, ir šis, pabučiavęs mamą, nutipeno prie Eriko. Stebėtinai lengvai šis sugriebė berniūkštį ir pasisodino ant kelių, lyg visą gyvenimą tik ir būtų kuitęsis su mažais vaikais. Teronas nesivaržydamas apkabino putliomis rankytėmis Eriko kaklą ir skambiai pabučiavo jį į nosį. Paskui atšlijo ir juokingai susiraukė – matyt, ūsai pakuteno. Susidomėjęs nauju žaislu, mažylis sugriebė dėdę už ūso ir truktelėjo.

– Atsargiai, kapitone! Ūsas priklijuotas, – suaikčiojo

Erikas, bet Teronas nenurimo.

Erikas nusijuokė ir žvilgtelėjo į Ketliną. „Kokie jiedu panašūs“, – pagalvojo ji.

Erikas kažką pastebėjo jos žvilgsnyje, pažvelgė į mažylį, ir Ketlina išvydo, kaip persikreipė jo veidas. Džiaugsmą pakeitė keista, nepatikli išraiška. Ketlinai širdis apmirė, o Erikas dar kartą žvilgtelėjo į ją, ir jo žvilgsnyje ji pamatė pergalę ir piktą priekaištą.

Teronas nutipeno iki tetos, ir ši nusišypsojo jam taip dirbtinai, kad Ketei pasidarė negera. Savo vizitaciją mažylis užbaigė ant Seto kelių.

– Koks jis šaunus, tiesa? – laimingas Setas kreipėsi į Eriką. – Didelis dalykas – turėti tokį sūnų.

Teronas pats nusliuogė ant grindų ir nubėgo pas motiną. Berniukas kantriai ištvėrė visas glamones ir bučinius, tada vėl atiteko Elisei, kuri išsivedė jį miegoti.

Setas gyrėsi svečiui sūnumi, pasakojo apie Terono išdaigas, tuo tarpu Ketlina tylomis pilstė kavą. Heizelė gėrė juodą kavą, vyrai paprašė įpilti šiek tiek brendžio. Kai Ketlina padavė Erikui puodelį, jų pirštai akimirką susilietė, ir Ketliną iki pat širdies gelmių nukrėtė atsiradusi tarp jų elektros srovė.

Drebančia ranka ji padavė puoduką vyrui, ir tuo metu Erikas paklausė:

– Puikus berniūkštis. Kada jis gimė? Kiek jam mėnesių?

Panikos apimta Ketlina krūptelėjo ir išvertė karštą kavą tiesiai Setui ant kelių.

13

Ketlina bukai žvelgė į vyro kelnes, apipiltas tamsiu skysčiu, tačiau greitai atsipeikėjusi šūktelėjo:

– Oi mielasis, dėl Dievo meilės, atleisk!

Ji griebė nuo padėklo lininę servetėlę ir ėmė šluostyti permirkusį audinį.

– Liaukis, – nusijuokė Setas. – Visa tai niekai.

Ketlina neklausė jo, nervingai kandžiojo pabalusias

lūpas.

– Paralyžius turi gerų savybių. Pavyzdžiui, man neįmanoma sukelti skausmo žemiau liemens. Argi tu pamiršai? – jis švelniai nustūmė jos ranką. – Geriau sėskis, gerk kavą. Tu tokia išblyškusi.

Ketlina paklusniai atsisėdo į krėslą, bet kavos negėrė – bijojo negalėsianti suvaldyti drebančių rankų. Ji kietai sugniaužė kumščius, o Setas pats įsipylė sau kavos.

– Cheminė valykla turės paplušėti, – nusijuokė jis. – O jeigu neišsivalys dėmės, nusipirksiu „Kirhofo“ universalinėje parduotuvėje naujas kelnes. Girdėjau, esą jie ten turi stulbinančią rudens kolekciją.

Jis mirktelėjo svečiui, bet Erikas neatsakė į šypseną. Susikaupęs jo žvilgsnis buvo įbestas į šeimininko kelnes. Ketė apipylė vyrą karšta kava, o šis net nekrūptelėjo. Jis pasakė: „Žemiau juosmens?“

Po pusvalandžio Erikas kėlėsi atsisveikinti:

– Dėkoju už malonų vakarą. Taip atsibodo maitintis restoranuose. Dėkui, Heizele. Dėkui, Ketlina.

Paskui jis prisiartino prie Seto krėslo, paspaudė jam ranką ir nuoširdžiai tarė:

– Man bus malonu dirbti su jumis.

– Ir man, – linktelėjo Setas ir kerinčiai nusišypsojo. – Atleiskite, bet iki išėjimo jus palydės Ketlina, o ne aš. Mudu su Džordžu persirengsime – kelnės tikrai nepadoriai atrodo.

– Leisk, aš nuvešiu tave, – rūpestingai nusuokė Heizelė atsistodama už invalido vežimėlio.

Lyg medinėmis kojomis Ketlina nustyrino paskui Eriką prie išėjimo.

– Taip, tiesa, – riktelėjo vyras jai pavymui, – aš pažadėjau parodyti svečiui mūsų baseino apšvietimą. Prašau, nuvesk jį tenai.

Jos širdis dar labiau ėmė daužytis. Nejaugi ji turės pasilikti viena su Eriku?

– Žinoma, žinoma, – išlemeno ji.

– Viso geriausio. – Setas pasiuntė jai oro bučinį, ir Heizelė jį nusivežė.

Vos paskui juos užsidarė durys, Ketlina užsipuolė Eriką?

– Ar tau labai reikia apžiūrėti tą absurdišką baseiną?

– Be jokios abejonės, – ne mažiau įtūžęs atkirto jis.

Mandagi jo veido šypsena dingo lyg nebuvusi. Jis sugriebė Ketliną už rankos ir nusitempė. Ji klupinėjo su aukštakulniais bateliais, spyriojosi, protestavo, bet jis nepaleido. Nė kiek nesulėtinęs žingsnių, nusitempė ją iki baseino ir staigiai trūktelėjęs prispaudė prie persirengimo kabinos.

Pirštais suspaudė jai smilkinius – ne švelniai, o valdingai. Eriko veidas nežadėjo nieko gero. Kadaise Ketlina jau buvo mačiusi jį tokį – tą atmintiną naktį, kai šokių aikštelėje jis susipešė su dviem kaubojais.

– Aš privalau žinoti. Privalau! Jis – mano sūnus?

Tai buvo ne Eriko balsas. Argi gali toks balsas šnibždėti meilės žodžius? Ne! Eriko lūpomis kalbėjo įtūžis ir neapykanta.

Ketlina mėgino ištrūkti, bet jis dar tvirčiau sugniaužė ją, prispaudė jos alkūnes prie šonų – atrodė, kad tuoj sutreškės gležni kaulai.

– Atsakyk, po perkūnų! Kada gimė berniukas? Pigus tavo triukas su kava manęs nė kiek neapmulkino.

Tai jis mano, kad ji tyčia apvertė kavą?

– Tuojau pat paleisk mane, – sušnypštė Ketlina.

– Nė velnio. Sakyk tiesą. Tai mano sūnus?

Jis pritrėškė ją, ir pro pyktį Ketlina pajuto, kaip ją užplūsta aistringas virpulys. Viskas buvo kaip prieš dvejus metus – tvirti Eriko raumenys, vyriško kūno kvapas, trūksmingas alsavimas.

Kaip įmanydama ji priešinosi, užsimerkė, kad nematytų įniršusio jo veido.

– Koks tau skirtumas? – paniekinamai drėbė ji.

– Tokiai bjauriai melagei kaip tu – jokio skirtumo. O man – labai didelis.

Ketė kone uždusо. Koks jis žiaurus ir neteisingas! Ji mylėjo jį, o jis apgaudinėjo ją. Niekšas, sulaužęs ištikimybę žmonai! Ir dar drįsta šitaip kaltinti!

– Taip! – išrėkė ji. – Tai tavo sūnus. Bet tau nuo to nei šilta, nei šalta.

Ji atsilošė ir pažvelgė į jį su neslepiamu iššūkiu.

Pirmiausia jo veide šmėstelėjo įtarumas, Erikas svilino ją akimis, lyg bijodamas, kad ji apgaudinėja jį. Paskui Ketlina išvydo, kaip nepasitikėjimą išstūmė susijaudinimas ir džiaugsmas. Bet beveik tuojau pat Erikas paniuro ir piktai pasiteiravo:

– Ar Setas žino, kokia sumani jo žmonikė?

Ketlina trūktelėjo, bet nė dabar neįstengė ištrūkti.

– Sakyk, ką nori. Tu man neteisingas. Tu manęs visiškai nepažįsti.

Jis prisilietė ūsais prie jos kaktos.

– Iš tikrųjų? – vos girdimai sušnibždėjo Erikas. – Galiu įrodyti, jog pažįstu tave, labai gerai pažįstu.

– Ne, – ėmė maldauti Ketlina, pajutusi, kaip jo koja skečia jos kelius.

Jų kūnų niekas neskyrė, tik plonas audeklas.

Pirštais Erikas masažavo jos riešus, ir Ketlinos kumščiai savaime atsigniaužė. Kai jis perbraukė pirštu jai per delnus, ji krūptelėjo – net šis nekaltas prisilietimas jai pasirodė neapsakomai erotiškas. Karštai alsuodamas jai į veidą, jis sumurmėjo:

– Aš išvysiu tave iš savo širdies, išvysiu, kad nesugrįžtum.

Paskui jis nutilo, nes jo lūpos godžiai įsisiurbė į jos lūpas.

Ketlina pasipiktinusi ėmė mykti, bet tuojau nebeliko protesto, tuos garsus pakeitė ekstazės kupina dejonė. Eriko rankos nuslydo aukštyn jos pečiais, greitu judesiu atitraukė palaidinės užtrauktuką. Nusilpusi nuo bučinio Ketlina nesipriešino. Ji neįstengė, nenorėjo priešintis.

Erikas nuleido nuo jos pečių palaidinukę. Veidu įsikniaubęs tarp dviejų švelnių pusrutulių, jis visa krūtine įkvėpė svaigaus aromato. Jų kūnai buvo taip stipriai susiglaudę, kad Ketlina jautė jį kiekviena savo kūno ląstele.

Liežuviu Erikas palytėjo paburkusį jos krūties spenelį, įkvėpė šiek tiek oro, ir Ketlina nevalingu judesiu apglėbė jo galvą, prispaudė prie savęs. Tuomet Erikas sugriebė ją, kilstelėjo ir pasisodino sau ant kelio.

Rankomis suėmė ją už šlaunų ir praskėtė jas plačiau. Iškilumas per kelnes prisispaudė prie tarpvietės, ir tik audeklas

neleido susijungti jų kūnams. Erikas kilstelėjo į viršų, ji pasitiko jį.

Ketlina vėl pajuto beveik pamirštą ekstazės svaigulį. Ji nebeįstengė priešintis savo kūnui.

Jos pirštai tvirtai įsikirto jam į nugarą, ir Ketė nekantraudama puolė pasitikti užpuoliko. Erikas pasilenkė ir ėmė švelniai maigyti jos spenelius. Ketė visa suvirpėjo deginama vidinės malonios liepsnos.

– Erikai, Erikai, – kartojo ji krūpčiodama nuo aistros konvulsijų.

Kai praėjo spazmas, ji suglebo, bergždžiai stengdamasi atsikvėpti. Jos pirštai nevalingai taršė auksines jo plaukų sruogas.

– Erikai, – vėl pakartojo ji kupinu meilės balsu.

Ūmai jis atšlijo, ir lūpos, ką tik suteikusios jai tiek malonumo, ciniškai nusišiepė:

– Va matai, – pajuokiamai tarė jis. – Šitai ir reikėjo įrodyti. Tokios motinos mano sūnui nereikia.

* * *

Bėgo dienos, o Ketlina niekaip negalėjo atsipeikėti nuo to, kas įvyko. Eliotas nesuprato, kas atsitiko jo viršininkei. Štai ir dabar jis sklaidė jai panosėje kažkokias sąskaitas, o ji nekreipė į jas nė menkiausio dėmesio.

– Ketlina, nagi atsibusk pagaliau! Aš klausiu, ar tu atšaukei tą užsakymą. Be to, tave kviečia prie telefono. Heizelė, – jis padarė iškalbingą grimasą, – pasiskundė, kad klientai reikalauja rudeniškų spalvų marškinių, o mūsų sandėlyje tokių nėra.

Ketlina krestelėjo galvą, stengdamasi susikaupti.

– Kaip, ar jie dar neatgabenti? Aš užsakiau tuziną rūšių, įvairiausių atspalvių, visų dydžių. Juos turėjo pristatyti į visus tris sandėlius. Kurgi jie pradingo?

– O iš kur aš galiu žinoti! – Eliotas vaizdingai plekštelėjo rankomis ir užvertė meniškai sušukuotą galvą. – Ar kalbėsi su Setu? Jo balsas nelinksmas?

Ji paėmė ragelį ir lygiu, monotonišku balsu tarė:

– Sveikas, Setai. Aš nesuprantu, kaip čia įvyko, bet tuojau sužinosiu.

– Ketlina, tai viena iš svarbiausių mūsų prekių, o mes jos neturime. Kaip tu galėjai šitai leisti? Paaiškink, aš noriu žinoti.

Dar niekada ji nebuvo girdėjusi, kad jis taip kalbėtų su ja.

– Tu manai, kad čia aš kalta?

– Taip. Aš susisiekiau su supirkimo skyriumi. Man pranešė, kad prekės buvo gautos dar liepos tryliktąją, tu pati jas priėmei. Tačiau paskui kažkodėl išbrokavai jas ir grąžinai atgal. Kaip tai paaiškinti?

– Aš to nedariau! – pasipiktino Ketlina.

Eliotas skeptiškai pasiraukė. Jis pirmą kartą girdėjo Ketliną ginčijantis su vyru. Ji nervingai pasitrynė kaktą. Bet kodėl, kai viskas ir taip pakrikę, nuolat atsiranda kažkokių naujų nemalonumų?

– Setai, įvyko kažkokia klaida, – ji mėgino protinti vyrą. – Aš tų marškinių regėte neregėjau ir nieko neišbrokavau.

– Na, kaipgi taip? Turiu prieš akis užsakymo kopiją, o apačioje – tavo reklamacija. Kaip manai, ar galiu nepažinti savo paties žmonos parašo?

Ketlina prikando lūpą, kad ištvertų. Ji žinojo: greta Seto triumfuojanti Heizelė.

Tuomet pagaliau ji suprato. Nejaugi ši galėtų taip pasielgti? Aukoti pelną, kad sukiršintų Ketliną su Setu? Matyt, Ketlina apie savo giminaitę per gerai galvojo.

– Dar kartą sakau, Setai, kad to užsakymo aš negrąžinau.

– Tiek to, – jis sunkiai atsiduso. – Aš paskambinsiu Ralfui Lorenui ir paprašysiu, kad jis grąžintų partiją. Tuo tarpu ką nors sugalvosim. Kad neprarastume klientų.

– Aš atvažiuosiu į kontorą, ten ir pasikalbėsim.

Ji lėtai padėjo ragelį ir raukydamasi pasižiūrėjo į telefoną. Eliotas patyliukais stebėjo ją. Paskui priėjo, paėmė ją už pečių, pasuko į save.

– Sėskis, reikia pasišnekėti. – Ketlina pakluso, nes ginčytis neturėjo jėgų. – Kas tau darosi, Ketlina? Pastarosiomis dienomis elgiesi kaip zombė. Tik pažvelk, kaip tu atrodai!

– Dėkui už komplimentą.

– Tu žinai, ką aš norėjau pasakyti. Kur energija, kur žvalumas? Kas tau, saulute?

Ketlina negalėjo pykti ant Elioto. Per daug jau jis dailutis – aukštas, lieknas, dabitiškas. Šiek tiek paspalvinti plaukai, kruopščiai sušukuoti, idealus įdegimas, balti kaip sniegas dantys, pilkos akys, patamsintos tankių blakstienų. Jei kiekvienas to gražuolio mostas, kiekvienas žodis nebūtų persmelktas panieka visam pasauliui, jis panėšėtų į angelą. Ir dar Ketlina žinojo, kad Eliotas – jos draugas.

Ji nukreipė akis į šoną ir burbtelėjo:

– Pastaruoju metu aš prastai miegu. Tik tiek.

– Taip aš ir patikėsiu tavimi! Nenori sakyti – nereikia. O kaip buvo su tuo užsakymu?

– Neįsivaizduoju.

– Meluok dar.

Jis atsisėdo ant stalo ir gracingai pamaskatavo supermadingu batu apautą koją.

Ketė nusišypsojo: batas buvo ryškiai mėlynos spalvos.

– Ar pameni, kaip ponia Vanderslais užsakė vakarinę suknią dukteriai? Tu išrašei dešimtą dydį, o atsiuntė dvyliktą. Ta sena bambeklė sukėlė tikrą isteriją – mat jos dukrytė laikoma storule. Pameni?

– Kurgi ne.

– Tai klausykis toliau, – tęsė Eliotas. – O pobūvis operoje, kai per klaidą dvi senos kekšės gavo iš mūsų visiškai vienodas suknias? Pameni, kaip jos klykavo?

– Žinoma. – Ketlina susirūpinusi susiraukė. – Eliotai, kam tu visa tai sakai?

– Čia kažkas sabotuoja, mergyt.

– Kas?

– Neapsimetinėk. – Jis pasilenkė ir lyg scenoje sušnibždėjo: – Meilutė Heizelė.

Ketlina atsitiesė, priėjo prie lango.

– Aš negalėjau sumaišyti ponios Vanderslais dukters suknelės dydžio ir negalėjau užsakyti dviejų vienodų suknelių skirtingoms klientėms.

– Taigi.

– Kodėl gi ji šitai daro? – skėstelėjo rankomis Ketlina.

pripažindama, kad Eliotas teisus.

– Nes pavydi tau. Nejaugi nematai, kokiais naikinančiais žvilgsniais ji dėbčioja į tave?

Jis taip išraiškingai išsiviepė, kad Ketlina nenoromis prajuko.

– Be to, – tęsė Eliotas, – aš esu tvirtai įsitikinęs, kad jai ir į savo brolį nusispjaut.

– Eliotai, nedrįsk taip kalbėti!

– Gerai, mano naivuole, – galantiškai atsakė Eliotas. – Jai reikia tik vieno dalyko – valdyti Seto namus ir jį kontroliuoti. Bjauru žiūrėti, kaip manipuliuoja juo. O blogiausia yra tai, kad jis to nepastebi. Jam nė į galvą neateina, kad juo manipuliuojama.

Ketlina buvo priversta pripažinti, kad Eliotas yra teisus. Sesers atžvilgiu Setas buvo stebėtinai aklas.

– Būk atsargi su ta netikša, – perspėjo Eliotas. – Ji yra sumaniusi kažką negera tau. Aš žinau.

Ketlina mėgino viską paversti juokais, bet Elioto pranašystė padarė jai labai slegiantį įspūdį. Trokšdamas paguosti viršininkę, jis priėjo prie jos iš už nugaros ir pakštelėjo į kaklą. Ketlina seniai buvo pripratusi prie veršiško jo meilumo ir nekreipdavo į tai dėmesio, puikiai suprasdama, kad taip reiškiama simpatija, ne daugiau. Tačiau šiandien ji atšlijo ir krūptelėjo, nors rugsėjiška diena dar nebuvo itin vėsi.

– Kas tau, Ketlina? Man regis, čia jau ne vien Heizelė Kirhof kalta.

– Nesuprantu tavęs, – sumurmėjo ji.

– Puikiai supranti. Tu nervinga, krūpčioji. Tavo mintys skrajoja kažkur toli. Kas atsitiko?

„Nieko, – pagalvojo ji. – Tiesiog atsirado buvęs mano meilužis ir mano vaiko tėvas. Atsirado, kad pakankintų mane. Gal iškloti Eliotui visą tiesą? Ir ne tik Eliotui... Nors kas manimi patikės? – Ketlina nelinksmai nusijuokė. – Eliotas tikriausiai patikės. Jis papasakojo tokių nuotykių iš savo gyvenimo, kad plaukai piestu stojasi. To vaikino niekuo nenustebinsi ir nešokiruosi.

Scena prie baseino buvo iš tiesų pasibjaurėtina. Nebuvo

nieko keisto, kad Erikas mėgino pasimylėti. Bet tai buvo ne meilė, o seksas, piktas, bausmės sugalvotas seksas. Erikui pakako įžūlumo suvilioti nekaltą mergaitę, kartu apgavus ir žmoną. Vadinasi, jam nieko nereiškia siekti ir ištekėjusios moters".

Blogiausia buvo tai, kad greta Eriko Ketlina nebeįstengdavo kontroliuoti savęs. Kodėl ji visiškai nesipriešino? Kur ten! Ji buvo pasirengusi atsiduoti jam. Šit ir dabar, prisiminusi jo odekolono kvapą, jo lūpų ir rankų prisilietimą, ji krūptelėjo. Tik pamanykit – juk jis nieko ypatingo nedarydamas, sugebėjo ją...

Dieve! Ji užsidengė veidą rankomis, susigūždama iš gėdos.

– Ketlina, kas tau? – Elioto balsas skambėjo neramiai.

– Nieko. Viskas gerai. Paprasčiausiai aš pavargau. Jeigu tu gali apsieiti be manęs, užsuksiu į pagrindinę kontorą, o paskui važiuosiu namo. Dienos pabaigą praleisiu su Teronu.

Ji pasiėmė rankinuką ir išėjo į gatvę. Pagrindinė „Kirhofo" kompanijos kontora buvo vos už kelių kvartalų. Atsisėdusi prie automobilio vairo, Ketlina virpėjo iš baimės. Ji prisiminė grasinamai nuskambėjusius Eriko atsisveikinimo žodžius.

Nejaugi jis gali mėginti atimti iš jos vaiką? Tai būtų per žiauru. Be to, niekas jam to neleis. Teronas priklauso jai, niekam kitam. Galiausiai Erikas turi žmoną. Jeigu reikės kreiptis į teismą, bus galima pareikšti, kad Erikas ją suvedžiojo ir pametė. Nors iš tikrųjų jis nepametė jos – tai ji paliko jį.

Mintis apie galimą teisminį bylos nagrinėjimą sukėlė Ketlinai siaubą, bet dar labiau ji pasibaisėjo įsivaizdavusi. kokį skaudų smūgį Setui suduos visas tas skandalas. Juk Setas priprato galvoti, kad Teronas – jo sūnus. Per visą tą laiką jis nė karto neužsiminė apie berniuko tėvą. Jis visada sakydavo „mūsų vaikas" ir niekada – „tavo vaikas". Jis didžiavosi Teronu, vadino jį sūneliu. Gal pažįstami ir plepėjo apie tėvystę, bet Setui girdint niekas tos temos nesvarstydavo. Teronas – Seto sūnus, tai atrodė savaime suprantama.

Ketlina prisiekė būti ištikima vyrui. Setas ne kartą įkal-

binėjo ją susirasti draugų, dažniau išeiti iš namų, dažniau pasilinksminti, bet Ketlina visada atsakydavo mieliau norinti pabūti su vyru. Setas buvo tiesiog nuostabus. Jis kaip įmanydamas stengėsi, kad žmonai ir vaikui būtų geras. Kartu jie eidavo iškylauti, pasivaikščioti po parką, lankydavosi kine, restorane, smaguriaudavo ledais. Tiesa, juos visur lydėdavo Džordžas, be kurio Setas nebūtų galėjęs judėti. Matyt, visos tos kelionės vyrui nebuvo lengvos, bet jis niekada neparodydavo, kad jam sunku.

Pastaruoju metu Ketlina ėmė pastebėti, kad Setas nekaip atrodo. Jis stengdavosi daugiau laiko praleisti namie sėdėdamas prie baseino, o Ketė pliuškendavosi vandenyje. Suprastėjo jo veido spalva. Ketlina mėgino išklausti Džordžą, bet šis dažniausiai tylėdavo. Tuomet ji paskambino Seto gydytojui, tačiau šis postringavo taip ilgai ir miglotai, kad ji nieko nesuprato.

Pastarąsias kelias dienas Ketlina galvojo tik apie du dalykus: apie Eriką ir savo vyro sveikatą.

Atvykusi į kontorą, ji išvydo tarp durų įkištą laiškutį. Setas pranešė jai, kad jiedu su Heizele išvažiavo pietauti ir netrukus sugrįš.

Klerės kompiuteris taip pat buvo apgaubtas gaubtu – sekretorė irgi pasidarė pietų pertrauką.

Ketlina atvėrė plačias kabineto duris ir įžengė vidun, prisimindama tą dieną, kai susipažino su Setu. Jai tuomet taip pat patiko šis kambarys. Ketė prisiartino prie knygų lentynų, įjungė radiją. Paskui nuleido šviesląides, ir kabinetą apgaubė prieblanda. Gal snūstelėti? Pastarąsias naktis ji beveik nesumerkdavo akių.

Nuspyrusi batelius, Ketlina prigulė ant patogios odinės sofos ir užsimerkė. Netrukus ji jau miegojo.

Sapnavo sapną, ir labai malonų sapną: greta buvo Erikas, bet ne piktas ir žiaurus, o linksmas ir švelnus – toks kaip anksčiau.

Sapne Erikas palinko prie jos, mažyliu piršteliu atmetė garbaną, nusvirusią jai palei skruostą, ir Ketlina pajuto šiltą jo alsavimą. Paskui jo lūpos įsisiurbė į jos lūpas, jo liežuvis palietė jos liežuvį.

Eriko ranka gulėjo ant jos liemens. Lėtai ji išsirietė aukštyn, prisidengė delnu krūtinę.

Sapnas greitėjo. Eriko lūpos pasidarė valdingesnės, nekantrios. Ketlina pajuto svarų jo kūną. Per ploną vilnonio kostiumo, siūdinto pas Dianą fon Fiurstenberg, audinį ji pajuto, kaip Eriko pirštai maigo jos spenelį.

Viskas buvo taip realu, visai kaip iš tikrųjų: jo bučinys, jo rankos, sužadinta jo kūno aistra. Koks jis sunkus, koks atkaklus...

Ketlina atsimerkė ir sudrebėjo iš baimės. Koks ten gali būti miegas! Greta jos gulėjo Erikas. Ketlina piktai suriko:

– Tuojau pat paleisk mane! Patrauk rankas!

Jos nuostabai, Erikas bematant pakluso.

Atsikėlęs nuo sofos, jis įniršęs nusijuokė:

– Jau maniau, kad tu niekada neatsibusi. O gal nė nemiegojai, tik apsimetinėjai? – jo žvilgsnis nuslydo prie jos krūtų, išvydo styrančius spenelius ir numykė: – Ne, matau, kad tu neapsimetinėjai.

– Užsičiaupk. Man bjauru būti viename kambaryje su tavimi.

– Kodėl gi? – tingiai paklausė jis sėsdamasis į gilų krėslą. – Ar bijai, kad negalėsi susivaldyti? O jei atsitiks kaip tada, naktį, prie baseino, taip? Man regis, tu jau patyrei malonumą. Kitaip negu aš. Aš tik palaižiau.

– Tu tiesiog šlykštus.

– Man regis, anąkart tu manei kitaip. – Erikas vėl nusijuokė: – Kiek pamenu...

– Tuojau pat liaukis! Tu man bjaurus, bet aš savim dar labiau bjauriuosi. Kaip galėjau leistis tavo maigoma? Vienas iš mudviejų turi išeiti iš čia. Kuris – tu ar aš?

Ji matė, kaip Erikas sukando dantis, ir suprato, jog smūgis pasiekė tikslą, bet jai Eriko nė kiek nebuvo gaila.

– Man paskirtas susitikimas su tavo vyru, – gūžtelėjo pečiais jis.

– Labai gerai. Tuomet išeinu aš.

Ji sėkmingai pasiekė duris, net paėmė už rankenos, bet išeiti jai Erikas neleido. Įdegusi jo ranka užtrenkė duris jai prieš nosį, ir kitą akimirką Ketlina pasijuto prispausta nugara

prie ąžuolinių durų.

– Ne taip greitai, ponia Kirhof. Pirma privalote grąžinti man skolą.

Ji apmirė, viskas ėmė suktis jai prieš akis.

– Ko tau iš manęs reikia? – drebančiu balsu paklausė Ketlina, maldaujamai žvelgdama į jį iš apačios į viršų.

– Grąžink man sūnų.

– Ne. Tai mano sūnus, – sugergždė balsas, ji vos įstengė kalbėti.

– Įmanydamas aš tau sprandą nusukčiau, kad nieko nepasakei man apie jo gimimą. Su džiaugsmu užmuščiau tave!

Ketlina žinojo, kad jis nejuokauja.

– O kaip tu ketini paaiškinti Terono pasirodymą savo žmonai?

Erikas nesuprasdamas įsispitrėjo į ją. Jo akys neatgailavo, jos neatrodė kaltos – tiktai nesuvokiančios. Jis žengtelėjo atgal, palenkė galvą į šoną ir įsisprendė.

Atstūmusi jį, Ketlina žengė prie lango ir pakėlė švieslaides. Kambarį užliejo ryški negailestinga šviesa. Paskui ji išjungė muziką ir tuojau pat pasigailėjo taip padariusi: įsiviešpatavo įtempta, slogi tyla.

Ketė stovėjo prie lango ir stebėjo mašinų srautą. Jo žodžiai užgriuvo ją iš užnugario be jokio perspėjimo.

– Bet aš neturiu žmonos, Ketlina. Aš niekada nebuvau vedęs.

Staigiai atsisukusi Ketlina įbedė į jį apstulbusias akis. Jiedu žiūrėjo vienas į kitą, ir abu nieko nesuprato. Pirmiausia ji pagalvojo, kad jis apgaudinėja ją, bet Erikas atrodė toks sumišęs, kad tą mintį ji tuojau pat atmetė.

Dar nepaaiškėjus situacijai, plačiai atsivėrė durys. Džordžas įvežė į kabinetą Setą su krėslu. Šis atrodė patenkintas ir džiugus.

– Na, ir puiku! – šūktelėjo jis. – Jeigu būčiau žinojęs, kad judu abu čia, būčiau greičiau papietavęs. Kaip sekasi, Erikai?

Vis dar nespėjęs atsipeikėti, Erikas paspaudė jam ranką ir sumurmėjo:

– Gerai. – Jo balsas nuskambėjo kimiai ir atsikrenkštęs jis jau garsiau pakartojo: – Gerai.

– Ar esate pasirengęs imtis mūsų projekto? – Seto šypsena buvo atvira, gera, supratinga. – Ar jau susiradote butą?

– Taip, jau nusipirkau. Tiesa, ten nieko nėra, plikos sienos. Reikės pasirūpinti interjeru.

– Galite manyti, kad jums pasisekė. Ketlina puikiai išmano interjerą. Esu tikras, kad ji mielai jums padės. Tiesa, Kete?

14

Ketlina skubiai dirstelėjo į Eriką, paskui vėl pažvelgė į vyrą.

– Aš... Man rodos, Erikas gali apsieiti be mano paslaugų. Pagaliau galima ir dizainerį pasisamdyti.

O jai rūpėjo kas kitas: „Ką jis pasakė? Jis nevedęs? Niekada nebuvo vedęs? Ką tai reiškia?“

– Profesionalai dizaineriai pernelyg... panašūs tarpusavyje... Jei kreipsies į profesionalą, Eriko svetainė bus lygiai tokia kaip mūsų. Per daug tobula, o tokioje nejauku.

Pirmą kartą Ketlina išgirdo, kad Setas kritikuotų seserį – net taip netiesiogiai. Bet dabar Ketei tai nerūpėjo. Ji vis kartojo sau paskutinius Eriko žodžius ir niekaip negalėjo suprasti, ką jie riškia. Jos pasaulis apsivertė aukštyn kojomis.

– Ketlina turi per daug darbo, kad galėtų rūpintis viengungiško buto sutvarkymu, – pareiškė Erikas.

Regis, jis specialiai pabrėžė žodį „viengungiško“?

Setas nusižiovavo mandagiai prisidengdamas burną ranką.

– Oi, atleiskit. Papietavus ima snaudulys.

Matyt, jis nepajuto tarp Eriko ir Ketlinos atsiradusios įtampos. O Ketė manė, jog Visatoje įvykusios permainos tikrai neįmanoma nepastebėti.

– Rytoj kas – ketvirtadienis? – paklausė Setas. – Tai tavo laisva diena, Kete. Ar ką nors esi numačiusi veikti?

– Ne, bet...

– O jūs, Erikai?
– Ne.
– Tai ir puiku. Rytoj važiuokit pirkinių. O kai baigsite, užsuksite pas mus, pavaišinsiu jus kepsniu terasoje.
Niekas neprieštaravo, todėl Setas pamanė, jog visi sutiko, ir ėmė kalbėti apie ką kita. Netrukus Ketlina atsiprašiusi atsisveikino – Setą pabučiavo, Erikui linktelėjo.
Vakarieniaujant vėl imta kalbėti apie atšauktąjį užsakymą.
– Man regis, – pradėjo Heizelė, manieringai nusišluosčiusi lūpas linine servetėle, – Ketlina ėmėsi pernelyg sunkių pareigų. Jos klaida firmai labai brangiai atsiėjo.
Setas praleido negirdomis kandžią intonaciją ir savaip interpretavo sesers repliką – Heizelė rūpinasi broliene.
– Jokios klaidos aš nepadariau, – ramiai atsakė Ketlina.
– Mieloji, tai visiškai nesvarbu, – ramino Setas. – Jau viskas ištaisyta. Šią savaitę bus gauta prekių.
– Kaipgi taip? – pašoko Ketlina. – Mane kaltina tuo, ko aš nepadariau.
– Heizelė visai nenorėjo...
– Jeigu manysiu, kad pareigų man per daug ir aš negaliu įveikti to darbo, pati tai pasakysiu. O patarėjų man nereikia. – Ketė staigiai kėlėsi. – O dabar prašau atleisti, man laikas pas Teroną.
Žemyn Ketlina nulipo tik įsitikinusi, kad Heizelė pasitraukė į savo kambarius.
Džordžas kaip tik vežė Setą vežimėlyje. Ketlina matė, koks išvargęs, sumenkęs vyro veidas. Visada toks įdegęs, linksmas, pastaruoju metu jis neatpažįstamai pasikeitė. Paakiuose atsirado ratilai, ir tai ypač buvo pastebima elektros šviesoje.
– Setai, – pradėjo Ketlina pritūpdama, kad jis galėtų priglausti galvą prie jos peties.
Džordžas taktiškai žengė į šalį.
– Apgailestauju, kad taip pasielgiau per vakarienę. Aš negaliu paaiškinti tau visų smulkmenų, bet žinok: jokio užsakymo aš neatšaukiau. Kad ir ką aš būčiau galvojusi, tarnybinių pareigų nepamirštu.

– Mieloji Ketlina, – Setas paglostė jos galvą, – aš ir pats gerai nesuprantu, kas įvyko, bet žinok, aš myliu tave ir visuomet viską atleisiu.

Jo balsas buvo švelnus, meilus, ir Ketlina žinojo, kad jis kalba nuoširdžiai. Tai draskė jai širdį.

Ji suglumusi nuleido galvą, įsikniaubė veidu į jo kelius. Kaip gaila, kad į jo meilę ji negali atsakyti tokia pat meile.

– Aš labai nerimauju, Setai. Tu nekaip jautiesi, ar ne?

Ji pažvelgė jam į akis ir išvydo jose liūdesį. O juk anksčiau jos spindėjo džiaugsmu ir linksmybe.

– Man viskas gerai. Kodėl taip pagalvojai?

– Nežinau... Juk tu pasakysi man, jeigu tau bus negera, tiesa?

– Jeigu tai padės man rasti kelią į tavo širdį, esu pasirengęs neslėpti, atskleisti tau visas paslaptis, – jis stengėsi juokauti, bet nevykusiai.

– Juk aš myliu tave, Setai.

Ji iš tikrųjų mylėjo jį. Ir kaip galėtų tokio nemylėti? Setas įkūnijo visa, kas žmoguje gali būti gera ir dora.

Jo veidas surimtėjo.

– Aš žinau, – sušnibždėjo jis. – Tu ir Teronas man labai daug reiškiate... Kartais man pasidaro skaudu – taip karštai aš judu myliu. Regis, mano širdis neįstengia sutalpinti tiek švelnumo. Ar supranti mane?

Taip, ji suprato jį. Juk ir pati yra patyrusi tą būseną. Jau dvejus metus ji kankinosi iš meilės lygiai taip kaip Setas. Ir ta meilė buvo be atsako.

– Tu tokia graži, Ketlina. Tikra gražuolė. Noriu įsiminti tavo veidą, kad paskui nepamirščiau jo visą amžinybę.

Jis perbraukė pirštu per jos veidą, ir Ketlina ne juokais išsigando.

– Setai! – šūktelėjo ji.

– Na, liaukis, – šiurkštokai atsakė jis ir pabučiavo ją į skruostą. – Šiandien aš kaip reikiant padirbėjau ir noriu miego, o tu man trukdai. Tu ir pati rytoj turėsi daug rūpesčių. Sakyk, ar tau patinka Erikas?

Ji žinojo, kokia svarbi jam jos nuomonė.

– Žinoma. Manau, kad jo projektas tiesiog fantastiškas.

Tu teisingai nusprendei.

Setas su tokiu palengvėjimu nusišypsojo, kad Ketlina liovėsi krimtusis dėl rytdienos, nors išmėginimas nebus iš lengvųjų.

– Aš džiaugiuosi, kad tu taip kalbi. Noriu, kad judu su Eriku susidraugautumėt. Juk tu neįsižeidei, kad aš pasiūliau jam tavo paslaugas? Aš žinau, kaip tu mėgsti tokį darbą. Gana tau sėdėti čia užsidariusiai. Čia nieko nėra, išskyrus mane, Džordžą, Elisę ir Heizelę. Teronas atima iš tavęs tiek laiko ir jėgų.

– Kokios kvailystės! Juk jūs – mano šeima. Jeigu tu nori, kad padėčiau Erikui, aš neprieštarauju.

– Tai ir gerai. Labanankt, mieloji.

Jis prisitraukė ją prie savęs ir švelniai pabučiavo į lūpas.

Džordžas suprato, kad asmeniškas pokalbis baigėsi, ir nustūmė krėslą tolyn.

Ketlina žinojo, kad įeiti į vyro miegamąjį jai draudžiama. Ji niekada neklausė, kas ten vyksta, – gerbė Seto jausmus. Galbūt miegamajame jo bejėgiškumas būna pernelyg akivaizdus. Ketlina žinojo: vyras nenori, kad ji matytų jį tokį. Nieku gyvu ji nenorėtų daryti nesmagumo žmogui, kuris suteikė jai visa, ką ji turėjo dabar.

* * *

Ką čia apsivilkti? Ketlina atidžiai apžiūrėjo tris spintas. Tikrai moteriškai nerimaudama vartė apdarus ir niekaip negalėjo apsispręsti.

Supykusi iškoneveikė save paskutiniais žodžiais. Argi galima taip kvailai elgtis, juk ji – ne mergiūkštė ir eina ne į pasimatymą. Tik pamanyk – nueiti į parduotuvę ir dar su Eriku, kuris yra matęs ją ir prabangiai vilkinčią, ir su šortais, ir apskritai be drabužių.

Taip pagalvojusi Ketlina plykstelėjo raudoniu. Ji yra gulėjusi jo lovoje visiškai nuoga, jis yra matęs, kaip ji muilinasi duše, kaip baltos putos srūva jos kūnu. Ar jis prisimena, kaip jo rankos ir lūpos klaidžiojo jos oda? Dar labiau išraudo jos skruostai. Iš to, kaip mikliai Erikas ėmėsi ankstes-

nių veiksmų, galima spręsti, kad jis nieko nepamiršo.

Galiausiai ji išsirinko rudus odinius džinsus, nusipirktus Seto reikalavimu. Jis labai didžiavosi dailia jos figūra ir kartais net versdavo padėti demonstruoti drabužius, kai „Kirhofo“ firma surengdavo madų parodą. Setas būdavo labai dosnus. Kai jie nuvykdavo į Niujorką, jis versdavo ją ką nors pirktis kiekvienoje parduotuvėje, į kurią jie užsukdavo.

Pakakdavo Setui tik pamatyti kokį nors gražų jos dydžio apdarą, jis tuojau nukabindavo patikusį daiktą nuo pakabos ir šypsodamasis akinama Hamfrio Bogarto šypsena kalbėdavo:

– Tai tiks tau, vaikuti.

Ketlina nesiginčydavo. Jeigu vyrui patinka, kad ji gražiai rengiasi, kodėl negalėtų suteikti jam malonumo. Pagaliau juk jo gyvenime džiaugsmo ir taip nedaug.

Rengdamasi Ketė jautėsi kalta. Tikriausiai didelė gėda iš anksto džiaugtis, kad susitiks su Eriku. Kartu ji elgiasi kaip Seto išdavikė. Ne! Ji tik vykdo jo paliepimą. Tai ji daro jam, o ne sau. Bet kritiškai žvelgdama į save veidrodyje Ketlina puikiai suprato, kam ji taip stengiasi.

Ji pasirinko šilkinę ryškiai mėlyną palaidinę – ši spalva puikiai derėjo prie smaragdiškai žalių jos akių. Rudi itališki bateliai atitiko džinsų spalvą. Plaukus Ketlina paskleidė ant pečių, laisvai perrišdama vario raudonumo šaliku.

Kai paskambino į duris, ji jau buvo pasirengusi ir greit nubėgo žemyn laiptais riktelėjusi:

– Elise, aš pati.

Atrodytų, jog tai – paprasčiausias dalykas, bet prie durų jai ėmė pintis kojos.

Griebėsi durų rankenos taip, tartum tai būtų gelbėjimosi ratas, ir ryžtingai truktelėjo, kol dar neapsigalvojo.

Erikas stovėjo ant slenksčio ir išpūtęs akis spitrėjo į ją. Mėšlungiškai gurktelėjo, godžiai nužvelgdamas jos figūrą. Tada ištarė:

– Labas rytas.

– Labas rytas.

Tą paprastą pasisveikinimą ji vos išdaužė. Erikas šiandien atrodė stulbinančiai: aptempti džinsai pabrėžė liekną

figūrą, velvetiniai marškiniai išryškino plačią krūtinę ir galingus pečius, kupranugario vilnos megztinis buvo nerūpestingai sumegztas ant kaklo.

– Užeik, – šnibžtelėjo pasitraukdama į šalį Ketlina.

Jis žengė į prieškambarį, ir ji įkvėpė jo odekolono kvapą.

– Setas norėjo pasisveikinti su tavimi. Jis pusryčiauja su Teronu.

Erikas linktelėjo.

– Taip, ir aš noriu jį pamatyti.

Ji taip ir nesuprato, ką jis turėjo galvoje, – Setą ar Teroną. Geriau ir neklausti. Ketlina nuėjo priekyje, ir per pirmojo aukšto kambarių labirintą jie įžengė į erdvų ryto saulės nutviekstą valgomąjį.

Dar iš tolo juos pasiekė linksmo juoko trelės.

– Kas čia pas jus dedasi? – paklausė Ketlina atidarydama duris.

Dėmesys nukrypo į Teroną, kuris su pižamėle sėdėjo ant savo kėdutės. Jis laikė rankoje didžiulį bananą ir kaip įmanydamas stengėsi jį nulupti.

– Labas, – nusišypsojęs tarė Setas. – Elise, prašom įpilti Erikui kavos. Sėskitės, Erikai. Pas mus čia tikras cirkas. Teronas jau penkias minutes atakuoja bananą, ryžtingai atmesdamas mano pagalbą. Patys pažiūrėkit. – Jis pasilenkė prie berniūkščio ir pasakė: – Teronai, na, leisk, aš padėsiu tau.

Mažylis užsispyręs papurtė galvą, Setas atitraukė ranką, ir Teronas toliau grūmėsi vienas.

– Koks šaunuolis, ką? – išdidžiai šūktelėjo Setas.

– Tikrai, – niūriai linktelėjo Erikas, ir Ketlina pašnairavo į jį.

Eriko balsas skambėjo kažkaip nenatūraliai. Jai pasirodė, kad jo akyse tuoj sužvilgės ašaros; laimė, taip neatsitiko. Erikas žiūrėjo į savo sūnų taip pat godžiai, kaip pirma – į ją. Tikriausiai tai didelė kančia – matyti savo vaiką ir neturėti į jį jokių teisių.

Pasigirdo pergalingas niurzgėjimas – berniukas pagaliau įveikė neklusnų bananą. Valandėlė – ir nugalėtas vaisius dingo mažoje burnytėje.

– Nesu mačiusi tokio užsispyrėlio, – palingavo galvą Elisė įsivaizduodama visokius sunkumus, su kuriais gyvenime reikės susidurti Teronui.

– Ar šiandien darysi fizioterapinę mankštą baseine? – paklausė Ketlina vyro.

Jai pasirodė, kad šiandien jis atrodo geriau negu vakar.

– Būtinai darysiu. Ir Teroną pasiimsiu drauge.

– Ar ne per šalta? – susiraukė ji.

– Aš žinau, kaip reikia maudyti vaikus. Įlis į vandenį – ir neišleisti iš ten, o kai baigs maudytis – greičiau namo.

Ketlina linktelėjo, ji žinojo, kad temperatūra rūpestingai reguliuojama – juk Setas turi ištisus metus daryti vandens procedūras.

– Būk atsargus. Jis slidus kaip ungurys ir visiškai nesibijo vandens.

– Žinoma, gali manimi pasikliauti, – atsakė Setas. – Nagi, ir Džordžas bus greta. Nieku gyvu nerizikuočiau savo sūnaus gyvybe.

Jis tvirtai sugniaužė jos ranką. Ketlina stengėsi nežiūrėti į Eriką, bet ir taip suprato, kaip jį paveikė Seto žodžiai.

– Erikai, aš pasakysiu Elisei, kad ji paruoštų jums pusryčius, gerai?

– Ne, dėkui, – atsisakė šis. – Aš ir taip jau įsipiršau pas jus vakarienės. Važiuodamas čionai, pakeliui suvalgiau spurgą. – Jo šypsena kaip visada akino. Jokio ženklo, kad širdyje siautėja audra.

– Jei Ketlina pasirengusi, galim važiuoti.

– Ji pasirengusi, – atsiduso Setas. – Per pusryčius ji beveik nieko nevalgo. Vis galvoja apie figūrą.

– Tai ir matyti, – linktelėjo Erikas vertinamai nužvelgdamas Ketliną nuo kojų iki galvos

– Kad būtumėt matęs ją nėščią, – tęsė Setas.

Bet Eriko žvilgsnis vis dar buvo įsmeigtas į Ketliną, į Setą jis nebežiūrėjo.

– Niekada nebuvau matęs, kad nėščia moteris laikytųsi taip gracingai. Iš nugaros apskritai nebūtum atspėjęs, kad ji nėščia. Ketlina iki pat gimdymo atrodė stulbinančiai.

– Nieko stebėtino, – pastebėjo Erikas.

Jo žvilgsnis pasidarė šiltesnis, ir Ketlina pasimuistė vietoje – pašnekesys pakrypo pavojinga linkme. Ji skubiai stojosi – ir taip nemikliai, kad apvertė stiklinę su apelsinų sultimis. Laimė, stiklinėlė buvo užvožta dangteliu, ir ant staltiesės neišsipylė.

Ketlina nervingai pastatė stiklinėlę į vietą ir tarė:

– Tikriausiai mes grįšime anksčiau, nei Elisė paruoš vakarienę. Elise, ar tau ko nors nupirkti?

– Ne, šiandien už maistą atsako Setas, – nusijuokė ekonomė.

– Na, gerai, – išsiblaškiusi atsiduso Ketlina pamaniusi, jog ilgiau gaišti būtų beprasmiška. – Iki pasimatymo, meiluti. – Ji pakštelėjo sūnų į bananu išteptiotą skruostelį. – Atsisveikink su mamyte iki vakaro. Gal atvešiu tau dovaną.

– Iki, – aiškiai ištarė mažylis pamojavęs putlia rankute.

Visi prajuko. Erikas pataršė Terono plaukus ir pasakė:

– Iki pasimatymo, kapitone.

Ketlina skubiai pabučiavo Setą, ir netrukus jiedu su Eriku jau žingsniavo alėja prie sportinio automobilio.

Išvydusi prabangų automobilį, Ketlina priblokšta apmirė.

– „Korvetas“, – šaltai tarė Erikas. – Viena mano pažįstama pareiškė, jog tai kaip tik mano markė.

Jo akyse šmėstelėjo vos pastebimos linksmos kibirkštėlės.

Įsėdusi į elegantišką sidabro spalvos automobilį, iš vidaus išmuštą raudonu velvetu, Ketlina paklausė:

– O kur tavo „dodžas“?

– Tebeturiu. Bet mano įvaizdžiui reikia prabangaus automobilio. Kas patikės reklaminių filmų režisieriumi, kuris važinėja kledaru su springstančiu karbiuratoriumi? – jie nuvažiavo ūksminga alėja ir įsuko į autostradą. – Iš pradžių nuvešiu tave į savo butą kad galėtum įvertinti, koks darbas laukia.

– Gerai.

Visą kelią abu nebepratarė nė žodžio.

Netrukus jie privažiavo nedidelį gyvenamąjį kompleksą iš sodo namelių, kurių kiekvienas buvo pastatytas savitu stiliumi. Greta esanti teritorija buvo idealiai sutvarkyta, kom-

plekso centre plytėjo baseinas.

– Čia labai miela, – pastebėjo Ketlina.

– Kurgi ne. Nuo manęs tiek nulupo!

Jis atrakino duris ir pasitraukė į šalį. Ketlina įėjo į erdvų tuščią butą. Aidėjo jos žingsniai. Erikas, pritildęs balsą, aiškino kambarių išsidėstymą – tuščiame name buvo kažkaip nejauku garsiai kalbėtis.

Visur stiklas ir medis. Viena svetainės siena išmušta brangiu raudonmedžiu. Priešais, tarp dviejų didžiulių langų, sumūrytas židinys. Virtuvėje gausu naujausios įrangos, ten gana jauku.

– Viršuje yra dar du miegamieji ir du tualetai. Bet antrojo aukšto mes neliesim. Aš neturiu tiek pinigų, Ketlina. Nesu toks turtingas, kaip tavo vyras.

Ta replika nuskambėjo dagiai, ir Ketlina piktai nusisuko. Ji staigiai atidarė pirmas pasitaikiusias duris ir tuojau pat pasigailėjo, kad pasirodė tokia neatsargi: tai buvo miegamasis, beveik per visą jį kėpsojo milžiniška lova. Paklodės buvo suglamžytos – lovos rytą niekas nesutvarkė. Daugiau kambaryje nieko nebuvo.

– Tiesiog vienuolio celė, – pasakė už jos nugaros Erikas.

Ketlina atsitraukė atatupsta, dėdamasi norinti geriau apžiūrėti platų langą be užuolaidų. Iš tikrųjų ji norėjo pasiduoti nuo Eriko sklindančiam valdingam vyriškam magnetizmui.

Ketė atidžiai apžiūrėjo aukštas lubas ir baltas duris, kurios vedė į nedidelį podėlį, ištisai prigrūstą spintų. Erikas nė per žingsnį neatsiliko nuo jos. Tuomet Ketė ryžosi tęsti namo apžiūrą.

Vonios kambarys buvo puikus: dušo kabina, du praustuvai, visokiausios spintelės, o kampe – plati vonia. Ketlina smalsiai nužvelgė losjono buteliukus, skutimosi kremą, kvapius tualetinio muilo luistelius, šepetėlį iš skutimosi rinkinio, ūsams skirtas šukutes, vėžlenines šukas. Visi tie vyriško tualeto reikmenys ją labai domino. Sutrikusi nukreipė žvilgsnį į šalį, bet turėdama progą mielai būtų apžiūrėjusi kiekvieną daiktą atidžiau.

Arčiau apžiūrėjus pasirodė, kad vonia ne paprasta, o iš

raudonmedžio. Ji buvo įmontuota po plačiu langu, iš kurio atsivėrė vaizdas į terasą, kur žaliavo medeliai ir žydėjo gražios gėlės.

– Oho! – švilptelėjo Ketlina.

Erikas numykė.

– Išvydęs tą vonią, pamaniau, kad kaina ne tokia ir didelė.

Toje patalpoje tvyrojo nenusakomas geismingumas, intymi atmosfera, ir Ketlina ėmė nervintis. Jau geriau bus grįžti atgal, į miegamąjį. Eidama pro lovą, ji pagalvojo: „Su kuo praeitą naktį miegojo Erikas? Regis, vienas. Šiaip ar taip, ant lovos – viena pagalvė. Kita vertus, tą vienintelę naktį, kurią kadaise mudu praleidome kartu, antros pagalvės mums nė nereikėjo".

– Ketlina...

Ji sustojo, o Erikas suėmė ją už pečių ir atgręžė veidu į save. Kilstelėjęs pirštu smakrą, jis pažvelgė jai į akis.

– Kodėl tu pamanei, kad aš vedęs?

Jo balsas buvo tylus, švelnus, tartum jis būtų kalbėjęs su išsigandusiu, sutrikdytu vaiku.

Jos akyse sužibo ašaros, jos nebebūtum galėjęs sustabdyti:

– Kaipgi.. Juk aš mačiau ją! Aš ten sėdėjau, sėdėjau... Aš maniau, kad tau skauda, kad tau negera... Manęs tenai neįleido... Jie sakė... Aš taip išsigandau! Paskui ji įeina ir sako, kad ji... kas ji – ponia Gudžonsen. Ir ją iš karto nuvedė pas tave... O aš... Ji tokia maža, šviesiaplaukė, gražutė, ir ji...

– Juk tai Salė!

– Kokia Salė? – sumirksėjo Ketlina.

– Mano brolio Bobo žmona.

Ketlinai pakirto kojas, ir ji būtų susmukusi, jei Erikas nebūtų jos sugriebęs. Jis suspaudė ją glėbyje taip stipriai, kad ji vos neuždusо.

– Dieve, Ketlina, už ką likimas mudu taip nubaudė?

Jie stovėjo apsikabinę, ir ta tyli glamonė tęsėsi labai ilgai. Erikas kažką šnibždėjo jai, bet ji nesuprato žodžių prasmės.

Paskui įveikęs save jis paleido ją iš glėbio, atsisėdo ant lovos, suspaudė galvą rankomis ir nudelbė akis.

– Kaip tu galėjai pagalvoti, kad esu vedęs! Po viso to, kas tarp mūsų buvo... – Jo balse skambėjo pyktis. – Kuo tu mane palaikei? Velniai rautų, Ketlina, kaip tu galėjai?

– Aš nežinau, – kūkčiojo ji. – Aš buvau kaip nesava. Aš taip baiminausi dėl tavęs, taip nerimavau... Aš bijojau visko, absoliučiai visko!

To, kas atsitiko, nebuvo įmanoma paaiškinti. Ir dabar nieko nebeįmanoma ištaisyti.

Erikas taip pat šitai suprato. Kai jis vėl prabilo, balsas nebebuvo piktas.

– Tu nė įsivaizduoti negali, kas man darėsi. Aš tiesiog išprotėjau. Maniau, kad tau atsitiko kažkas baisaus – tave pagrobė ar įvyko kokia kita nelaimė. O kai paaiškėjo, kad tu slapstaisi nuo manęs ir dar mėtai pėdas, aš taip įsiutau! Kad ir kaip sukau galvą, niekaip negalėjau suprasti...

Jis neužbaigė kalbėti ir sielvartingai įsispitrėjo į sugniaužtus savo kumščius. O Ketlina atsišliejo į palangę, įbedė nematantį žvilgsnį į langą. Ji girdėjo neviltį Eriko balse, ir jos širdis atsiliepė ta pačia gailia gaida.

– Išvydęs tave čia, iš pradžių norėjau užmušti! – jis su kartėliu nusijuokė. – Ne, pirma išprievartauti, o paskui užmušti.

Jie nuščiuvo, kiekvienas skendėjo savo mintyse. Tylą nutraukė Erikas.

– Sakyk, kodėl tu ištekėjai už jo?

Ketlina giliai atsiduso. Ji nežiūrėjo į Eriką, bet jautė svilinantį jo žvilgsnį. Jeigu tik...

– Aš sužinojau esanti nėščia. – Ji mėšlungiškai gurktelėjo, prisiminusi, kaip pirmą kartą apsilankė pas daktarą Pipkiną ir kam ji tada ryžosi. – Iš pradžių aš norėjau pasidaryti abortą. Net į ligoninę nuvažiavau, man suleido vaistų, bet paskutinę akimirką aš suspėjau juos sustabdyti.

– O Dieve! – šūktelėjo jis.

– Taigi. Tai Dievas mane išgelbėjo. Galėjau netekti savojo Terono...

Ji nutilo, nes nebegalėjo kalbėti – taip drebėjo. Kiek atsitokėjusi Ketlina papasakojo apie tai, kaip Setas pasipiršo, kaip ji ištekėjo.

– Jis toks geras man. Nė karto nepaklausė manęs apie tave – aš turiu galvoje Terono tėvą. Elgiasi su Teronu kaip su tikru sūnumi.

– Bet Teronas yra mano sūnus, o ne jo. Mano, ar girdi?

Ji pasisuko į jį, jos veidas mirtinai išbalo.

– Erikai, tu nedrįsi, tu negali jo įskaudinti. Prašau. Aš maldauju tavęs!

– Ot jis, kalės vaikas! – suriaumojo Erikas, pašoko nuo lovos ir taip pat priėjo prie lango. Į Ketliną jis nežiūrėjo, stebėjo kažką pro langą susikišęs rankas į džinsų kišenes. – Paskui neištvėrė. – Kaip aš galiu rungtis su tokiu žmogumi? Juk jis paralyžiuotas! Pareikšdamas savo teises į Teroną, iškart pasirodysiu esąs paskutinis niekšas. Atimsiu iš vargšo paliegėlio vaiką, kurį jis dievina. Ką gi man daryti, Ketlina? Juk Teronas – mano sūnus, velniai rautų!

Jis trenkė kumščiu į sieną ir net nesusiraukė, nors smogė kaip reikiant.

– Man būtų daug paprasčiau, jeigu tavasis Setas būtų koks nors niekšas. Bet man kaip visada nesiseka. Tavo vyras – tiesiog angelas.

Jo balse skambėjo toks kartėlis, kad Ketlinos akyse sužibo ašaros. Jai širdis plyšo matant, kaip Erikas kovoja su savo sąžine.

– Setas buvo toks dosnus man, – krimtosi Erikas. – Jis paskolino man pinigų, kad atsistočiau ant kojų. Nebūčiau galėjęs išsinuomoti patalpų nei nusipirkti reikiamos įrangos, jeigu jis nebūtų finansiškai parėmęs. Maža to – jis rekomendavo mane savo verslo partneriams, ir daugelį iš jų aš laikau potencialiais klientais. – Erikas prisiglaudė prie sienos, užsimerkė. Jis atrodė nelaimingas. – Kaip aš galiu atsilyginti Setui? Piktu už gera? Atimti iš jo kūdikį ir dar pamėginti pavogti žmoną?

Erikas prisidengė akis ranka, lyg būtų norėjęs atsiriboti nuo viso pasaulio. O gal tikėjosi išvengti sąžinės graužimo? Jis giliai atsiduso, nuleido rankas ir dirstelėjo į Ketliną:

– Tu nė įsivaizduoti negali, kokios aukos reikalauji iš manęs.

Ji žvelgė jam tiesiai į akis ir iš susijaudinimo kapodama

žodžius pasakė:

– Galiu, Erikai.

Jis perskaitė jos žvilgsnyje viską, ką ji norėjo pasakyti. Pasidavęs nesuvaldomam jausmui, Erikas apgaubė delnais jos veidą, ėmė glostyti pirštais drebančias jos lūpas. Paskui priglaudė kaktą prie jos kaktos ir užsimerkė.

„Tai ir yra pragaras", – pagalvojo jis. Dvejus metus ta moteris buvo užvaldžiusi visas jo mintis, jis pažinojo jos kūną geriau negu savąjį, nes daugybę kartų stengėsi prisiminti mielus bruožus. Dar nė viena moteris nebuvo taip pakerėjusi jo. Jis pakliuvo saldžion nelaisvėn, ir iš ten nebuvo išsigelbėjimo.

Už tai jis ją ir pamilo. Ir dar už stiprią valią, už narsą, kurios jai prireikė, kad įveiktų dvasinę traumą, patirtą vaikystėje. O dabar, kai pasirodė esanti ištikima kitam vyrui, savo vyrui, Erikas dar karščiau pamilo Ketliną. Bet nuo šiol jis nebedrįso kalbėti apie meilę. Ketlina negali priklausyti jam. Jis ne vagis, jis negali vogti to, kas svetima. Betgi Dieve! Kaip jam dabar gyventi?

– Mums laikas eiti, – pasakė jis ir žengė žingsnį atatupstas.

Tarp jų atsivėrė bedugnė.

* * *

Ketlina mintyse tą atmintiną dieną vadino stebuklinga. Pagal tylų susitarimą jie nebegvildeno savo problemų, tiesiog mėgavosi vienas kito draugija.

Pirmą kartą Ketė pradėjo kalbėti apie tai, kas visiškai nebuvo susiję su lemtinga jų praeitimi ir beviltiška ateitimi. Ketlina žinojo, kuo galima sudominti Eriką.

– Ar žinai naujieną? Mūsų Džeimį įsūnijo, – pasakė ji, manydama pranešanti jam staigmeną.

Erikas tuo metu kaip tik laipino ją į automobilį.

– Žinau, – linktelėjo jis ir užtrenkė dureles.

– Iš kur?

Erikas atsisėdo prie vairo ir nusijuokė matydamas jos nustebimą.

– Žinau, ir tiek. Ir sužinojau tai anksčiau už tave. Kas tau pasakė?

– Bi Džėjus ir Edna, kas gi dar?

– O jie tau nepasakė, kas jį įsūnijo?

– Ne.

– Bobas ir Salė. – Erikas patenkintas išvydo, kaip jos veidą nušvietė šypsena. – Taigi dabar jo pavardė – Gudžonsenas. Beje, jis labai myli savo dėdę Eriką. O neseniai jam gimė sesytė, ji vardu Dženiferė.

– Ak, Erikai, kaip tai nuostabu! Salei ir Bobui labai pasisekė.

– Tikrai...

Jo balse pasigirdo vos pastebimas kartėlis.

Kol jie sukiojosi gatvėmis, Ketlina dėstė Erikui savo idėjas, kaip padaryti jo būstą jaukų.

– Viešpatie, na, daryk tu ką nori, – juokėsi Erikas, – tik apsieikim be rausvo atlaso. Esu tikras, kad tavo skonis ne blogesnis už manąjį.

Jis juokais bakstelėjo jai alkūne. Automobilis kaip tik sustojo užsidegus raudonai šviesai.

– Bet ko norėtum tu pats?

Jis pašnairavo į ją, iškalbingai leisdamas suprasti, ko norėtų už viską labiau, bet šį kartą nesileido į dviprasmybes.

– Apskritai paėmus, aš mėgstu rudas įvairių atspalvių spalvas. Pavyzdžiui, rudeniškų klevo lapų rudumą.

– Žemės spalvos?

– Kaip tik taip.

Ji susiraukė nepatenkinta, kad jis toks nerimtas, paskui abu prajuko.

Kol pagaliau pasiekė prekybos centrą, Ketlina jau kai ką gero buvo sugalvojusi. Ji greitosiomis išdėstė Erikui paprasčiausias dizaino tiesas. Šis pagarbiai klausėsi, žadėdamas niekur nesikišti.

Ketlina nupirko lovos skalbinių, rankšluosčių, kanapą svetainei, krėslą, didelį kavos staliuką ir du kampinius staliukus. Prieš pirkdama lempas ir toršerus, ji paklausė Eriko, kokie jam labiausiai patinka. Jis išsirinko porcelianinę Liudviko XIV stiliaus, su piemeniu ir piemenaite. Ketlina pasi-

baisėjo, bet laiku suprato, kad jis juokauja, tada jie nupirko molines lempas su lininiais klostytais gaubteliais – jos kaip tik tiko.

Jiedu pietavo Žvejų prieplaukoje, grožėdamiesi įlankos ir Auksinių Vartų tilto panorama. Ketlinos širdis buvo sklidina laimės. Vos prieš kelias dienas ji buvo tikra niekada nepamatysianti Eriko, o dabar jis sėdėjo greta jos prie mažo stalelio, ir jiedu kvėpavo tuo pačiu oru. Ji galėjo žiūrėti į Eriką kiek tinkama, ir tegalvoja aplinkiniai, ką tik nori.

Iš restorano ji paskambino namo. Ragelį pakėlė Elisė ir pasakė, kad Setas kontoroje, o Teronas pavalgė ir miega.

– Jam viskas gerai, jis nė kiek neliūdi be tavęs, – pasakė Elisė.

– Žinau, – atsiduso Ketlina. – Ir man šitai labai nepatinka.

Po restorano jiedu su Eriku vaikštinėjo gatvėmis, užsukdavo į parduotuves, nepraleisdami prekybos įstaigų, priklausančių „Kirhofo“ firmai. Erikas pavydžiai apžiūrinėjo brangias prekes, kurios kol kas buvo ne jo kišenei.

Vienoje iš galerijų jo dėmesį patraukė geltonai rudai pilkšvų spalvų gobelenas. Ketlina, sugalvojusi kažkokią dingstį, pasiuntė Eriką į gretimą parduotuvę, o pati užtruko galerijoje – ji panoro nupirkti gobeleną kaip dovaną nuo savęs ir Seto. Deja, paaiškėjo, kad gobelenas neparduodamas. Tiesa, galima užsakyti dailininkui kitą tokį pat. Ketlina įformino užsakymą ir paliko savo telefono numerį. Ji įsivaizdavo, kaip gražiai atrodys gobelenas ant medinės svetainės sienos.

Ilgai sugaišo, kol rinkosi užuolaidas. Erikas ėmė nuobodžiauti ir labai nudžiugo, kai Ketlina susitarė su dizaineriu, kad šis kitą savaitę atvažiuotų į Eriko butą ir išmatuotų viską, ką reikia.

– Paskui, kai jau prasigyvensi, bus galima visas sienas iškalti lentomis, – pasakė Ketlina. – Kol kas aš siūlau išdažyti sienas ryškiomis spalvomis, o miegamajame vieną sieną papuošti šimtais įvairiaspalvių pagalvių.

– Taip jau ir šimtais? – nusijuokė Erikas.

Jie sėdėjo kavinėje ir siurbčiojo šaltą šokoladą.

– Na, ne šimtais, dešimtimis, – nesiginčijo Ketlina aplaižydama šaukštelį.

Pažvelgusi į Eriką, ji pastebėjo, kad šis godžiai žiūri į jos lūpas. Mėlynos jo akys liepsnojo, ir įsimylėjėliai nutilo pajutę, kaip tarp jų plūsta geidulingos bangos.

– Kas toliau? – kimiai paklausė Erikas, stengdamasis ir vėl atrodyti abejingas.

– Kalbėjau apie miegamojo interjerą, – sušnibždėjo Ketlina, puikiai suprasdama, jog reikia kuo greičiau mažinti įtampą, kitaip abudu atsidurs greta prarajos. Patikimiausia būtų laisvai, nevaržomai apie ką nors plepėti.

– Siūlau daryti taip. Tu pasirinksi patinkamą spalvą. Nupirksim dažų, paskui imsimės pagalvių. Jei pasiseks, dar rasime ir nebrangų krėslą. Regis, prie lovos neblogai atrodytų koks nors pintas daiktas, kaip manai? Ir patogu, ir gražu. – Jis palinko arčiau ir sušnibždėjo jai į ausį: – Aš žinau, kas gražiai atrodytų prie mano lovos. To interjerą puošiančio daikto kaštoniniai, saulėje liepsnojantys plaukai ir žalios spindinčios akys, tamsinamos tankių blakstienų. O jei tu nenori, kad taip kalbėčiau, kam reikėjo vilktis šilkinę palaidinukę ir odinius džinsus, kurie kaip pirštinė aptempia seksualų tavo užpakaliuką?

Jis atšlijo, o Ketlina vos susilaikė nepalinkusi jo pusėn. Eriko žodžiai ir jo tonas tiesiog užhipnotizavo ją. Jo akyse degė aistra, lūpų kampučiai virpčiojo. Jis išmušė ją iš vėžių, ir Ketlina ryžosi atsirevanšuoti:

– Žinai, aš seniai noriu paklausti tavęs: ar po ūsais turi duobutę?

– O tu pamėgink sužinoti tai pati, – iššaukiamai atsakė jis.

Pašiepti jo nepavyko, Eriko ji nepergalėjo. Bet Ketė nesijautė įgelta.

– Kada nors pamėginsiu, – negarsiai pažadėjo žvelgdama jam į akis.

– Nekantriai lauksiu.

* * *

Jie dar porą valandų bastėsi po parduotuves, paskui pasuko atgal. Erikas niurzgėjo, sakė būtinai viską sumaišysiąs, kai pirkiniai būsią atvežti.

Privažiavę namus, vis dar jautėsi apimti palaimos būdami drauge. Erikas pristabdė stovėjimo aikštelėje, pravėrė dureles, ir Ketlina išlipo iš automobilio. Paklusdama šeštajam pojūčiui ji žvilgtelėjo link baseino ir išvydo tokį dalyką, kad širdis vos neiššoko iš krūtinės. Kiek kojos įkerta ji pasileido tekina prie baseino, beviltiškai klykdama:

– Teronai! Teronai!

15

Mažylis visiškai vienas vaikštinėjo tramplinu. Štai jis priėjo prie paties tramplino lentos kraštelio, sustojo ir smalsiai pažvelgė į smaragdinę vandens plynę. Paskui nerūpestingai sukrykštė ir stryktelėjo žemyn.

– Teronai! – paklaikusi suriko Ketlina, bet iš siaubo jai užgniaužė kvapą.

Matydama, kaip šviesiaplaukė galvytė paniro po vandeniu, Ketė nudūmė dar greičiau.

Visai prie baseino ją aplenkė Erikas, vos nepartrenkęs galingu petimi. Nė kiek nedvejodamas jis šoko nuo atbrailos žemyn. Ketė apmirė vietoje, ir po kelių sekundžių, kurios pasirodė jai ilgos kaip amžinybė, Erikas išniro laikydamas rankose mažą kūnelį.

Teronas prunkštė ir spjaudė vandenį. Erikas atsargiai pasodino jį ant atbrailos, kur berniūkštį sugriebė iš siaubo paklaikusi motina.

Springdama ašaromis, ji vis kartojo:

– Teronai, Teronai...

Tik dabar vaikutis suprato, kad atsitiko kažkas ypatinga, ir taip pat ėmė verkšlenti.

– Mano mažyti, brangenybe mano, – kartojo Ketlina glostydama šlapius berniuko plaukučius. Ji vis dar negalėjo

patikėti, kad baisiausia jau praėjo ir kad berniukui nieko neatsitiko.

Erikas išlipo iš baseino ir atsitūpė šalia Ketlinos. Nuo jo upeliais sruvo vanduo.

– Dieve, – kūkčiojo Ketlina. – Aš mačiau, kaip jis krito. Aš maniau...

Ji nebaigė kalbėti, priglaudė kaktą prie šlapio jo peties ir pratrūko raudoti.

– Žinau, žinau. Aš ir pats vos nenumiriau, – susijaudinęs pasakė jis.

Dar valandėlė – ir Teronas nebeverkė, o susikaupęs daužė delniuku Erikui per kelį – berniukui buvo smagu žiūrėti, kaip iš kelnių klešnės švirkšteli vanduo. Tuo tarpu Ketlina atsitiktinai dirstelėjo į terasą ir ten išvydo Heizelę. O kurgi visi kiti? Tik dabar Ketė suvokė, kad tas įvykis kažkoks keistas.

– Luktelėk. O kodėl Teronas atsidūrė čia vienas? – paklausė ji.

– Ir aš norėčiau tai žinoti.

Erikas pakėlė mažylį ant rankų ir priglaudė prie savęs.

Heizelė pliaukštelėjo rankomis ir tekina pasileido iš terasos, o tarpduryje pasirodė Džordžas, Elisė ir Setas invalido vežimėlyje.

– Kas čia atsitiko? – suriko Setas.

Iš visų pusių aidėjo riksmai, pasipylė klausimai.

Erikas kilstelėjo ranką kviesdamas visus nutilti. Ketlina iškart prisiminė tą dieną, kai visi ieškojo Džeimio – tuomet Erikas taip pat iškart ėmė kontroliuoti situaciją.

– Mes nieko nežinome. Mes privažiavome ir pamatėme, kad Teronas vaikštinėja tramplinu. Paskui jis šoko į vandenį, bet, dėkui Dievui, aš suspėjau laiku.

– Aš... Aš nekalta! – skubėjo teisintis Heizelė.

Visi sužiuro į ją.

Ketlina dar niekada nebuvo regėjusi savo mošos verkiančios, bet dabar šios veidu srūte sruvo ašaros.

– Mudu su juo žaidėme terasoje mašinėlėmis... Paskui aš pasiėmiau žurnalą ir užsiskaičiau. Išgirdau riksmus, žiūriu – prie baseino Ketlina. Nė nemačiau, kaip mažylis ten atsidūrė. Jis toks mitrus! Oi Setai! Jaučiuosi tokia kalta!

Ji užsidengė veidą rankomis ir susikrimtusi ėmė mataruoti galvą.

– Na, na, nusiramink, viskas gerai baigėsi, – pasakė Setas. – Teronas gyvas ir sveikas. Bet daugiau būk atidesnė. Juk žinai, koks jis nenuorama.

Heizelė vis dar kūkčiojo, niekaip negalėjo nusiraminti, o kiti susirūpino Teronu, kuris jau pamiršo savo nuotykį ir vėl spinduliavo šypsodamasis.

Ketlina vėl dėbtelėjo į Heizelę. Kiti į Seto seserį nebekreipė dėmesio, džiugiai juokėsi ir šaipėsi iš Eriko, prie kurio kojų telkšojo visa bala. Elisė pareiškė atnešianti „skenduoliams" sausų drabužių. Visi suėjo į vidų, liko tik Heizelė ir Ketlina. Erikas vis dar laikė mažylį ant rankų.

Ketė nepastebimai pasitraukė už krūmų ir iš ten toliau stebėjo mošą.

Pamaniusi, jog liko viena, Heizelė bematant liovėsi lieti ašaras ir piktai nusikeikė. Ketė iššoko iš savo slėptuvės ir atsistojo priešais mošą. Ši priblokšta įsispitrėjo į ją.

– Ketlina, ką tu čia veiki? Turėtum būti greta sūnaus.

– O ką čia veiki tu? – iškošė Ketė. – Nejaugi manei galėsianti nužudyti mano sūnų ir liksianti nenubausta?

Heizelė atšoko išsigandusi liepsnos, įsiplieskusios brolienės akyse.

– Ką čia pliauški?! – pasipiktino ji, tačiau nelabai įtikinamai.

– Pati žinai. Tu čia suvaidinai visą spektaklį, – Ketlina linktelėjo į tolstantį būrelį. – Bet aš juk žinau – tu verkei iš pykčio. Tavo planas sužlugo. Tu puikiai matei, kur nuėjo Teronas. Jei jis būtų nuskendęs, tau tai būtų buvę labai paranku, ar ne? – Ketlina sugriebė mošą už riešo ir įniršusi suspaudė. – Jei mano sūnų kada nors ištiks „nelaimingas atsitikimas", tau galas, ar supratai? Aš demaskuosiu tave Setui. Pažadu! Jis sužinos, kokia esi iš tikrųjų. Gali neabejoti, jis manimi patikės. Žinoma, jis tave myli, bet mane jis myli labiau. Palik ramybėje mano sūnų! Jei nenurimsi, labai pasigailėsi!

– Ar tik nemanai, kad aš tavęs bijau? – Heizelė ištraukė ranką ir piktai nusijuokė.

– Bijai, dar ir kaip bijai, – tuo pačiu tyliu, grėsliu balsu atsakė Ketlina. – Kitaip nekeršytum kūdikiui. Tu ne tik niekšiška, egoistiška ir savanaudė bjaurybė, tu dar ir bailė. Jei nori karo – kariauk su manimi, o ne su kūdikiu. Bet tas karas bus beprasmis, nes man nieko iš tavęs nereikia. Noriu tik vieno – kad Setas, Teronas ir aš gyventume taikiai ir ramiai. Tavo gerovei niekas negresia.

– Aš nenoriu, kad mano namuose įsakinėtų kažkokia kekšė! – sušnypštė Heizelė perkreiptu veidu. – Lauk iš mano gyvenimo! Aš parodysiu broliui, su kuo jis susidėjo!

– Svarbiausia – nepamiršk, ką aš tau ką tik pasakiau. Kitaip gailėsies.

Ketlina paliko Heizelę vieną putoti iš bejėgiško pykčio ir nuėjo namo.

Ketė atrodė visiškai rami, nors iš tikrųjų buvo beveik pasidavusi nevilčiai. Teronui iškilęs pavojus vos neišvarė jos iš proto, o pokalbis su Heizele labai akivaizdžiai parodė, jog moša gali ryžtis visokioms niekšybėms. Ji nenormali, tai aišku. Kitaip argi stengtųsi atkeršyti skriausdama bejėgį kūdikį? Bjauri, išprotėjusi sadistė. Kodėl ji tai daro? Ko jai trūksta?

Visi susibūrė virtuvėje. Ketlina nutaisė džiugią šypseną.

– Kur tu buvai? – paklausė Setas ir nelaukdamas atsakymo tęsė: – Erikas sako, kad jūs apsilankėte visose parduotuvėse ir pripirkote visokiausių nuostabių daiktų. Jis labai patenkintas tavimi.

Ji žvilgtelėjo į Eriką, pastebėjo klausiantį neramų jo žvilgsnį ir paaiškino:

– Eriko geras skonis, todėl užduotis nebuvo sunki.

Erikas buvo apsivilkęs Seto drabužiais, ir Ketlina pastebėjo, kokie jie jam ankšti.

– Kur Teronas? – neramiai paklausė Ketė.

– Jį paguldėme pamiegoti prieš vakarienę, – atsakė Elisė. – Mažylis visai nusikamavo.

– Gal ir tau reikėtų numigti? – pasiūlė Setas švelniai pabučiavęs jai ranką. – Tu patyrei tokį sukrėtimą. Pagulėk vonioje, atsipalaiduok. Vis tiek vakarienė bus dar negreit. Apsirenk ką nors lengvesnio. Mes čia pasitarėme ir sugal-

vojome nekepti mėsos, geriau išsivirti omarų.

– Puiki mintis, – pasakė Ketlina ir meiliai pabučiavo vyrą į kaktą. – Jums leidus, aš pasišalinu. – Ji nusijuokė. – Man regis, čia ir be manęs kulinarų pakanka.

Visi griebėsi darbo: Džordžas kočiojo tešlą, Erikas pjaustė salotas, Setas plušėjo su omarais, o Elisė visiems vadovavo.

– Taip, tu mums kaip šuniui penkta koja, – pajuokavo Setas. – Eik ilsėtis.

Pavargusi Ketė užkopė laiptais, ji jautėsi iš tikrųjų nebepastovinti. Dirstelėjo į vaikų kambarį, į mažylį, pakuteno įmigusį veidelį, nusišypsojo išvydusi nudrykusią iš burnelės seilytę. Visa pašiurpo pagalvojusi, kad Teronas galėjo žūti.

Vonioje ji maudėsi ilgai ir rafinuotai. Paskui išgėrė taurę baltojo vyno – Setas buvo rūpestingai padėjęs butelį. Kūnas nuo karšto vandens suglebo ir apsunko. Lova taip viliojo, kad Ketlina neatsispyrė pagundai – atmetė užtiesalą, griuvo į patalus, apsikabino pagalvęir bematant užmigo.

Ją pažadino iš vaikų kambario sklindantys garsai. Ketė išgąstingai sėdosi lovoje, skubiai užsimetė ant pečių baltą chalatą, šiaip taip susirišo juostą ir nukūrė į gretimą kambarį.

Prie vaiko guolio buvo palinkęs Erikas. Ketlina, lengviau atsidususi, atsišliejo į staktą.

– Kas tau? – nustebo Erikas žvelgdamas į išblyškusį jos veidą.

– Nieko. Tik aš...

– Mane pasiuntė atsivesti tavęs. Aš žvilgtelėjau į miegamąjį, bet tu taip saldžiai miegojai, kad nenorėjau tavęs žadinti. Tuomet ryžausi pirma pažadinti kapitoną.

Jis nusišypsojo, ir Ketės širdį užliejo maloni šiluma – taip švelniai Erikas žiūrėjo į miegantį jos sūnų.

Be garso žengdama storu kilimu, Ketė prisiartino prie Eriko ir pagalvojo: „Jeigu viskas būtų susiklostę normaliai, ši scena būtų buvusi visai kasdieniška. Mes būtume susituokę ir drauge auginę Teroną. Bet iš Eriko laimė atimta. Kaip aš galiu išpirkti savo kaltę? Juk mes išsiskyrėme dėl

kvailos, nedovanotinos mano klaidos“.

– Aš turiu prašyti, kad atleistum man, Erikai.

– Iš tikrųjų? – paklausė jis tyliai, kad nepažadintų vaikučio.

– Aš taip nepasitikėjau savimi, visko bijojau. Kaip man galėjo ateiti į galvą tokia mintis, kad tu vedęs? Pati įtikinau save tuo ir galvotrūkčiais pabėgau, taip nieko ir nesužinojusi.

Ji matė neapsakomu švelnumu švytinčias jo akis. Nedažnai jis žiūrėdavo į ją šitaip...

– Kad ir kas būtų įvykę... tarp mūsų, – šiek tiek prislėgtai tęsė ji, – aš privalėjau pranešti tau, jog gimė sūnus. Atleisk man.

Ji graudžiai nuleido galvą, bet Erikas kilstelėjo jos smakrą.

– Kam dabar atsiprašinėti. Aš ir pats pastaruosius dvejus metus gyvenau ne idealiausiai. Tokių triukų iškrėsdavau, kad dabar ir gėda prisiminti. Buvau įsižeidęs, pykau ant viso pasaulio. Man atrodė, kad pasaulis persigėręs neapykantos. Padariau nemažai klaidų, bet visa tai – praeitis. Pamirškime tai, ko nebegalima ištaisyti.

Jis vėl pažvelgė į mažylį. Įdegusi jo ranka atrodė tamsi greta baltos kaip sniegas Terono odelės.

– Nuostabus berniūkštis. Tu gerai padirbėjai, Ketlina.

– Taip, jis tiesiog stebuklingas.

Pasiduodama nevalingam jausmui, ji tvirtai suėmė Eriką už rankos, ir jis atsakė į paspaudimą.

– Tau... tau skaudėjo jį gimdant?

Ketė nusišypsojo. Vyrai tokie juokingi, kai kalba apie gimdymą.

– Nelabai. Naujagimis buvo stambus, bet man pasisekė su akušeriu. Ak, kaip norėčiau...

– Ko? – pasiteiravo Erikas.

– Norėjau pasakyti, kad tau būtų derėję susipažinti su daktaru. Jis buvo toks geras man. Iš pradžių jam būtų tekę daryti man abortą, o paskui jis priėmė gimdymą.

Erikas suspaudė jos ranką lyg plieniniu lanku.

– Dieve! Kiek visko tu turėjai iškęsti!

– Taip, šitai iš tikrųjų būtų geriau pamiršti.

Teronas per miegą sučiulpsėjo lūpomis, ir jie abu prajuko.

– Aš taip ir nepadėkojau tau, kad išgelbėjai jam gyvybę.

– Ar manai, kad aš laukiau padėkos?

Ketė tylomis papurtė galvą žvelgdama į spinduliuojančias mėlynas jo akis.

– Juk aš taip pat nepadėkojau tau už tai, kad suteikei jam gyvybę. Ačiū tau už mano sūnų. – Švelniai prisilietęs lūpomis prie jos skruosto, Erikas paklausė: – Ar pati jį maitinai?

Jis pašnairavo į jos krūtinę, vos dengiamą plono audinio.

– Taip, – šiek tiek kimtelėjusiu balsu atsakė ji.

Jo pirštai palietė jos kaklą ir nubrėžė liniją iki lomelės tarp krūtų.

– Stebėtina, bet aš pavyduliauju savo paties sūnui, – užsikirsdamas sušnibždėjo Erikas.

Ketlina kaip pakerėta žiūrėjo į jo lūpas, grožėjosi šilkiniais ūsais, stengėsi pamatyti po jais duobutę ir baltus lyg sniegas dantis.

Erikas pažvelgė jai į akis ir perskaitė jose kvietimą veikti. Pabrėžtinai neskubėdamas Erikas atrišo jos chalato juostą ir abiem delnai perbraukė per lygią atlasinę pilvo odą. Paskui dar plačiau praskleidė chalatą. Ilgai, labai ilgai rijo akimis jos kūną nesivaržydamas, nesigėdydamas.

Suėmęs pirštais jos krūtis, Erikas kilstelėjo jas prie lūpų ir išbučiavo paeiliui – dėkojo už tai, kad jos išmaitino jo sūnų.

Ketlina susvirduliavo, o Erikas vėl atšlijo, ėmė apžiūrinėti jos pilvą.

– Nė vieno įtrūkimo, – sušnibždėjo jis. – Tiesiog tobulybė. Motinystė tik pridėjo tau grožio.

Jis apvedė pirštu kaštoninio plaukų trikampio kontūrus. Ketlina vos neuždusо nuo to švelnaus prisilietimo.

Tuomet Erikas paglostė jos šlaunis, suėmė delnais stamantrius sėdmenis ir prisitraukė Ketliną artyn. Jų kūnai susilietė, lūpos susiliejo bučinyje.

Bučinys buvo ilgas, aistringas. Ketlina tirpte tirpo, o Eri-

ko liežuvis mėgaudamasis, neskubėdamas tyrė slapčiausias jos burnos vieteles.

Ketė tvirtai apglėbė jo galvą ir ėmė bučiuoti Eriko veidą čia erzindama, čia gundydama, čia stengdamasi pamalonin-ti jį.

Bet glėbesčiavimusi viskas ir baigėsi – ūmai vaikiškas balselis suknirkė:

– Mama!

Jie atšoko vienas nuo kito ir pritrenkti įsispitrėjo į Teroną, kuris stovėjo savo lovytėje ir nekantriai trypčiojo. Ketlina skubiai susibloškė chalatą.

– Tu atsibudai? – drebančiu balsu paklausė ji.

Mažylis suklego, ėmė mosikuoti rankytėmis.

– Man rodos, jis norėjo dėtis prie mūsų, – pastebėjo Erikas.

– Kaip tau ne gėda, – plykstelėjo Ketlina ir užsidengė veidą lediniais delnais. – Gerai, kad jis laiku nubudo... Tik-riausiai mūsų jau seniai pasigedo. To daugiau neturi būti!

Koks košmaras! Ji vos nesulaužė ištikimybės vyrui – ir dar jo nuosavuose namuose. Graužiama kaltės jausmo, Ketė stengėsi kuo toliau laikytis nuo Eriko.

– Juk mes Seto namuose, aš – jo žmona!

– Reikėjo priminti man tai anksčiau. – Erikas liūdnai pažvelgė į ją. – Nieku gyvu nenorėčiau apgaudinėti Seto, bet kai tu greta, viską pamirštu.

Ji šmurkštelėjo atgal į miegamąjį ir greitosiomis apsi-rengė, koneveikdama savo nemiklius drebančius pirštus. Tikriausiai visi pastebės karštligišką jos veido raudonį ir nuo bučinių ištinusias lūpas?

Kaip ir buvo sutarta, žemyn jie lipo trise.

– Tu atrodai siaubingai nusidėjusi, Ketlina, – sušnibždėjo Erikas. – Juk nieko neatsitiko. Deja. Tai aš tikrai žinau.

Jo veido išraiška buvo tokia giži, kad Ketlina neištvėrusi prajuko.

– Sadiste, – suniurzgėjo Erikas ir pasisodino Teroną sau ant pečių.

Mažylis tvirtai įsikibo į tėvo plaukus. Erikas sustūgo iš skausmo, ir Teronui buvo labai smagu.

Apskritai jie juokdamiesi nusileido žemyn. Setas išvažiavo pasitikti jų.

– Na, pagaliau! Jau norėjome ką nors siųsti ieškoti jūsų. Manėme, gal Teronas paėmė jus įkaitais.

Visi suklegėjo, sutartinai juokdamiesi, paskui Setas paliepė visiems skubėti į virtuvę. Vakarienė paruošta. Tiesa, Heizelė pasišalino į savo kambarius – vargšelei įsiskaudėjo galvą.

Setas praleido juos į priekį, o pats į virtuvę įvažiavo paskutinis. Ir niekas nematė, koks mąslus staiga pasidarė jo veidas.

* * *

Spalio mėnesį parduotuvėms visada daug darbo, ir šie metai nebuvo išimtis. Nepaprasta buvo tik tai, kad šį kartą „Kirhofo“ firma pradėjo plačią televizijos reklamos kompaniją. Erikas beveik baigė filmuoti ir tikėjosi, kad jo filmai paklius į ekraną prieš pirkėjų antplūdį gruodžio mėnesį. Visi manė, jog reklama puikiai pavyko. Tiesa, pats Erikas nebuvo patenkintas. Jis tvirtino, jog ateityje tikisi pasiekti daugiau. Po pirmųjų filmų demonstravimo per vietinę kabelinę sistemą „Kirhofo“ parduotuvėse pirkėjų dar pagausėjo, o Erikas iškart įsigijo daugybę naujų klientų.

Ketė dažnai matydavosi su Eriku, bet tokių scenų kaip ta, kuri įvyko Terono miegamajame, daugiau nebepasikartojo. Įsimylėjėliai vengdavo pasilikti vieni. Kai greta būdavo kas nors iš pašalinių, jie galėdavo būti tikri, kad nieko neleistino neįvyks. Susitikdavo paprastai arba firmos kontoroje, arba Kirhofų namuose, vakarieniaudami arba pietaudami. Gal kam nors ir atrodydavo keista, kad Erikas tiek daug laiko praleidžia su mažuoju Teronu, bet garsiai to neaptarinėdavo.

Heizelė Ketlinos atžvilgiu tapo atsargesnė negu anksčiau. Suprantama, Ketė nemanė, kad ta megera atsisakė savo kėslų – ji paprasčiausiai pritilo, pakeitė taktiką. Reikėjo elgtis dvigubai atsargiau. Dabar Heizelė tapo dar pavojingesnė.

Štai kodėl Ketlina nelengva širdimi rengėsi įprastinei

kelionei į Niujorką. Jiedu dviese su Eliotu privalėjo nuvykti ten prekių artėjančiam sezonui.

Prieš išvažiuodama Ketlina nutaikė progą, kai jiedvi su ekonome liko vienos virtuvėje, ir paklausė:

– Elise, ar esi tikra, kad susitvarkysi su Teronu, kol manęs nebus? Gal pasamdyti jam auklę? Pastaruoju metu mažylis tapo visai nepakenčiamas.

– Tu manęs klausi šito jau dešimtą kartą, ir aš vėl pasakysiu tau: nieko mums nereikia, aš puikiai susidorosiu pati. Gal tu nepasitiki manim?

– Žinoma, pasitikiu! – aiktelėjo Ketlina. – Bet gali taip atsitikti, kad tu būsi kuo nors užsiėmusi, patikėsi vaiką kieno nors kito globai... – Ji užsikirto nesiryždama visko iškloti atvirai.

Juk iš tiesų negalima tiesiai pareikšti: „Niekada nepalik jo vieno su tetule“.

Elisė supratingai prisimerkė:

– Berods aš nutuokiu, ką tu nori paskyti. Jeigu turi galvoje aną atsitikimą... na, prie baseino... turiu tau kai ką pranešti. Aš ir tuomet nenorėjau palikti mažiuko su Heizele. Ji pati užsispyrė. Sako: „Eik, taisyk vakarienę, o aš pažaisiu su juo terasoje“. Man tai labai nepatiko, bet negalėjau prieštarauti. Nenorėjau tau šito sakyti, maniau, tu pasakysi, kad aš – sena įtari kvaiša. Bet, dievaži, aš jaučiau, kad įvyks kažkas negera.

Moterys puikiai suprato viena kitą. Ekonomė suėmė Ketlinos rankas, tvirtai suspaudė jas.

– Važiuok. Padirbėk ten kaip reikiant mūsų Setui. Jis deda viltis į tave. O Teronu nesirūpink. Aš paprašysiu Džordžo, kad lovytę jis atneštų į mūsų kambarį.

Visiškai nurimusi Ketlina apkabino gerąją moterį. Dėkui Dievui, Elisė suprato, ko reikia saugotis.

Kelionės dieną Setas pats palydėjo ją iki oro uosto.

– Pirk viską, kas tau atrodys reikalinga. Pavasario sezonas bus įtemptas, nepamiršk to. Ir modelių pavyzdžius mums reikia atsiųsti anksčiau. Jų Erikui prireiks filmuojant reklamą.

– Gerai, būtinai, tikrai, – kartojo Ketlina prisiversdama šypsotis.

Setui priminus Eriką, ji nervingai gurktelėjo. Eriko Ketlina nebuvo mačiusi jau daugiau kaip savaitę.

– O tu mažiau dirbk, gerai? – paprašė ji.

Setas pasidarė visai geibus, išblyškęs, išvargęs. Apie lūpas ir akis susiklostė raukšlių tinklas.

– Manim ir Teronu nesirūpink. Pailsėk, atsipalaiduok. Tu taip retai ištrūksti į laisvę.

– Tuojau pat liaukis! – pasipiktino ji. – Geriau norėčiau likti su jumis.

Nekreipdama dėmesio į smalsius keleivius, ji pasilenkė prie invalido vežimėliu ir karštai pabučiavo Setą atsisveikindama.

– Aš myliu tave, Ketlina, – pasakė jis.

Šypsantis Seto veidas darydavosi nepaprastai gražus. Tamsios akys spindėjo gerumu ir meile.

– Ir aš tave myliu, – nuoširdžiai pasakė Ketė.

Ketlina dievino Niujorką. Tas miestas suteikdavo jai energijos ir gyvybinės jėgos. Suprantama, Ketė nieku gyvu nebūtų sutikusi nuolat gyventi tose mūrinėse džiunglėse, bet penkios kasmetinės išvykos į Niujorką būdavo jai šventė.

Tas miestas niekada nepasižymėjo ypatingu vaišingumu, bet didmeninės prekybos įmonių savininkai sutikdavo ją išskėstomis rankomis. Madų salonų savininkai tupinėdavo aplink ją kaip apie brangią viešnią. „Kirhofo“ firma Niujorke garsėjo nepriekaištinga reputacija. Seto Kirhofo žmona visur būdavo priimama kaip karalienė.

Nors moteriška ir švelni, Ketė turėjo puikią profesinę nuojautą ir buvo tvirto būdo.

Drabužius siuvančios kompanijos prezidentas gavo progą asmeniškai tuo įsitikinti.

– Pone Džilbertai! Kaip malonu jus matyti, – nusuokė Ketlina, įžengusi drauge su Eliotu į prezidento kabinetą.

Šis akinamai nusišypsojo, patenkintas turėsiąs reikalų su tokia žavia kliente. Tačiau jo laukė labai nemaloni staigmena.

– Jūs išsiuntėte mums užsakymą dviem savaitėmis vėliau negu „Magneno“ kompanija, – dar tarpduryje pareiškė Ketė spindulingai šypsodamasi. – Jeigu tai dar nors sykį pasikar-

tos, grąžinsiu jums užsakymą ir nė cento neužmokėsiu už jį. Aišku?

– Koks košmaras, ponia Kirhof! Aš net nežinau, kaip man...

– Gal pažiūrėtume jūsų naująją kolekciją? – nutraukė jį Ketė.

– Suprantama! Tuojau pat! Leiskite, aš pats paliepsiu.

Ir jis išbėgo iš kabineto, kad asmeniškai suieškotų iškalbingiausią savo dilerį.

Tokiose išvykose Eliotas išties būdavo nepakeičiamas. Vakarais jie dviese peržiūrėdavo visus užsakymus ir kvitus, perskaičiuodavo sąmatas, pildydavo pirkinių dokumentus. Eliotas buvo tikrai fenomenalios atminties.

– Gipiūrinės „Valnetino“ palaidinukės puikiai dera su „Enės Klein“ kelnėmis. Kokių dydžių mes užsakėme? Šešto, aštunto, dešimto. Ir po tris artikulus kiekvienai universalinei parduotuvei. – Jis valandėlę pamąstė. – Žinai ką, užsakysim nuo šešto dydžio iki dvylikto imtinai. Dvyliktą – būtinai tik juodą. Išdėliosim kelnes su įvairiomis palaidinukėmis, tuomet pirkėjos pirks jų komplektus. Kaip manai, ką?

Vakarais Ketlina užsidarydavo savo numeryje, o Eliotas iškeliaudavo ieškoti nuotykių. Ji neįsivaizdavo, su kuo jis susitinka ir kaip leidžia laiką. Tiesą pasakius, Ketė ir nenorėjo to žinoti. Rytais Eliotas atrodydavo pasibaisėtinai, bet išgėręs tris puodelius juodos kavos ir išrūkęs pusę pakelio cigarečių atsigaudavo ir vėl būdavo pasirengęs atakuoti Septintąją aveniu.

Juos visur sutikdavo labai pagarbiai, nes Niujorke buvo žinoma, kiek daug madų pasaulyje reiškia Kirhofo vardas. Vienas palaidinukių fabrikantas kone į neviltį puolė supratęs, kad jam nepavyks sudaryti sandėrio su svečiais iš San Francisko. Bergždžios derybos be galo ilgai užsitęsė, ir pagaliau Eliotas pašoko, priėjo prie verslininko ir ištraukė palaidinukę jam iš rankų.

– Žinai, kas čia negerai? – paklausė jis Ketlinos, nekreipdamas dėmesio į apstulbusį fabrikantą.

– Kaklajuostė, – iškart atsakė ji.

– Taigi. Palaidinukė iš tikrųjų labai puiki, bet kaklajuos-

tė – siaubas ir košmaras. – Jis atsigręžė į verslininką. –Užsakyčiau po šešis tuzinus įvairių spalvų ir dydžių, jei nuimsite kaklajuostę. Kitaip sandėrio nebus.

– Bet... – suvapėjo fabrikantas.

– Ir rankoves persiūkite, – oriai pareiškė Eliotas. – Nejaugi neaišku? Niekas nepirks palaidinės, jei ji bus trumpomis rankovėmis. Kaip tokią dėvėti po švarku? Siluetas iš principo žavus, tačiau rankovytes šiek tiek susiaurinkite.

– Gerai, pone Peitai. Suprantama.

– Tai jūs persiūsite palaidinukes taip, kaip mums reikia? – mandagiai pasiteiravo Eliotas.

– Be jokios abejonės.

Vis dar juokdamiesi Eliotas ir Ketlina išėjo iš kontoros ir pasiėmė taksi – jie buvo sutarę dalykinį susitikimą „Rusų arbatinėje". Už restoranus mokėti jiems nereikėdavo – vaišindavo tiekėjai. Per priėmimus ir pokylius Ketei ne kartą vyrai pateikdavo nekuklių pasiūlymų. Tiesa, reikia pripažinti, ir Eliotas buvo ne mažiau populiarus.

Po dešimties dienų darbas buvo baigtas. Viena diena anksčiau, nei buvo planuota, Ketė ir Eliotas išskrido atgal į San Franciską. Išlipę iš lėktuvo, jie atsisveikino ir nuvyko kiekvienas į savo namus, patenkinti puikiai įvykdę sunkią užduotį.

Niekas nesitikėjo, kad Ketė grįš vakarieniauti. Ji norėjo padaryti namiškiams staigmeną ir padarė.

Bet ir jos laukė staigmena. Setas buvo pasikvietęs svečių – Eriką ir įspūdingą blondinę.

Blondinė buvo vardu Tamara.

16

– Ketlina! – aiktelėjo Setas ir pasisuko su savo krėslu. Jo veidas spindėjo iš laimės.

Ketė nusijuokė, pabučiavo jį ir staiga pastebėjo, kaip smarkiai jis pasikeitė, kol jie nesimatė. Sumenko, išryškėjo skruostikauliai. Tiesa, akys buvo tokios pat giedros ir kupinos meilės.

– Kaip sekėsi? – paklausė Setas atitraukdamas jai kėdę. Ir tuo metu atskubėjo Džordžas su Elise. Jie atnešė Teroną.

– Kaip atrodys mūsų pavasario kolekcija? – domėjosi Setas. – Elise, prašom atnešti įrankius. Žinai, Teronas išmoko sakyti du žodžius: „mašina“ ir „autobusas“. Tai kaip išvyka, ar sėkminga?

Setas juokėsi toks laimingas, kad kalbėjo nesustodamas. Ketė nusijuokė, stipriai apkabino Teroną, ir šis sukrykštė.

– Puikiai apsisukome. Matai, susitvarkėme net anksčiau, nei tikėjomės. Ryžausi pakeisti bilietus ir grįžti šiandien. Mes pripirkome daugybę nuostabių daiktų. – Ji akylai pažvelgė svečių pusėn. – Atleiskite, mūsų nepristatė viena kitai.

– Oi, atleisk, – pasakė Setas. – Taip apsidžiaugiau, kad pamiršau geras manieras. Tai Tamara. O čia mano žmona ir svarbiausia pagalbininkė.

– Sveiki, – mandagiai pasakė Ketė.

– Labas, – atsiliepė mergina.

– Kaip laikaisi, Ketlina? – pirmą kartą prasižiojo ir Erikas.

Išgirdusi tą sodrų vyrišką balsą, Ketė tik dabar pasijuto iš tikrųjų sugrįžusi.

Ji labai norėjo pulti jam ant kaklo, pajusti jo jėgą, jo šilumą. Bet tai buvo neįmanoma. Greta sėdėjo pašaliniai, o labiausiai Ketlina sunerimo dėl šviesiaplaukės gražuolės, kurią Erikas išdrįso atsivesti į jos namus.

– Normaliai, – trumpai atsakė ji, stengdamasi nežiūrėti Erikui į akis.

– Elise, išnešk Teroną virtuvėn, – paliepė Heizelė.

– Na jau, ne, – ryžtingai pareiškė Ketė. – Aš nepaprastai pasiilgau jo. Šiandien jis pasiliks su mumis valgomajame.

Ir ji taip piktai dėbtelėjo į Heizelę, kad ši nebesiginčijo.

– Suprantama, mieloji, – sumurkė Heizelė, nors jos akys degė baisia neapykanta.

Ketlina pasidėjo ant kelių servetėlę ir dar kartą nužvelgė stulbinančią blondinę. „Regis, toji Tamara labai aukšto ūgio, – pagalvojo ji. – Įdomu, ar ji turi pavardę? Nors kam tokiai

reikia pavardės? Kartą pamatęs, jos ir taip nebepamirši". Mėnesienos šyptelėjimą primenantys plaukai gaubė veidą ir vešliomis garbanomis krito ant pečių. Bruožai raiškūs, įsidėmėtini, jie rodo gudrumą ir žvėrišką jėgą. Akys šaltos, savanaudiškos, bet kai Tamara žiūrėdavo į Eriką, jos įgydavo ilgesingą, švelnią išraišką. Ketlina pastebėjo, kad tarp Eriko ir Tamaros sruvena nematomos elektriškos bangos. Ji pastebėjo, kaip Erikas į viliojantį Tamaros žvilgsnį atsako tingia šypsenėle, ir jos nuotaika iškart subjuro. Ji stengėsi nežiūrėti į tą pusę, o klausytis, ką Setas pasakoja apie Teroną ir universalines parduotuves, bet susikaupti nepavyko.

Tamara vilkėjo aptempta balta suknia, idealiai pabrėžiančia gražų įdegimą. Plonas audinys gražiai gludo prie visų įspūdingos figūros iškilumų, nieko nenuslėpdamas.

– Jeigu jau pasisotinai, Ketlina, pereikime į svetainę, – pasiūlė Setas. – Nors man atrodo, kad tu nieko nevalgei.

Ketlina buvo įsmeigusi nieko nematančias akis į lėkštę. Ji iš tiesų beveik nepalietė valgio.

– Mes pavakarieniavome lėktuve, – nerūpestingai pasakė ji ir pasisodino Teroną ant kelių.

Erikas valdingai paėmė Tamarai už alkūnės ir nuvedė į svetainę. Heizelė ėmė apie kažką šnibždėtis su Setu, ir Ketė liko savo mažojo sūnelio draugijoje.

Svetainėje Tamara išsiplaikstė ant sofos, pasisodino Eriką greta ir žavinga ranka apkabino jį per pečius. Alkūne Erikas lietė iškilų jos biustą.

Labiausiai Ketlina būtų norėjusi aprėkti juos abu ir išvyti lauk, bet turėjo valdytis. Ji sėdėjo krėsle su sūnumi, kuris susikaupęs čiulpė jos koralų vėrinį. Ketė labai krimtosi, kad po ilgos kelionės atrodo nuvargusi ir nepatraukli, o prakeiktoji Tamara tiesiog trykšte tryško grožiu, energija ir sveikata.

Įžengė Džordžas su nepakeičiamuoju sidabro padėklu, ant kurio buvo išdėliotas kavos servizas. Kažkodėl šiandien net tai suerzino Ketę. Kokios čia ceremonijos? Susėstų virtuvėje aplink stalą, išsipilstytų kavą į molinius puodukus – paprasta ir miela. Kaip šauniai ji kadaise pasiplepėdavo su Edna ir Bi Džėjumi. Ak, kaip jai trūko paprastumo ir linksmybės!

Jai iki gyvo kaulo įkyrėjo muaru drapiruotos sienos, koketiškos sofutės, dirbtinės gėlės vazose. O bjauriausia, žinoma, ta įžūli blondinė, niurkanti Eriką visiems matant!

– Ketlina, vaikuti, tu sėdėk ir ilsėkis, aš pati išpilstysiu kavą, – dirbtinai meiliai pragydo Heizelė. – Įsivaizduoju, kaip tu pavargai. Pabūk su sūneliu.

Stebėtina, kaip mikliai Heizelė mokėdavo apsimetinėti žmonėms matant. Ketė nusisuko nuo mošos ir išvydo, kad Tamara dar labiau prisiplojo prie Eriko.

Ji taip kviečiamai trynėsi į jį šlaunimi! O Erikas išsiblaškęs plekšnojo per jos kelį. Su kokiu pasitenkinimu Ketlina būtų sudorojusi juos abu čia pat, vietoje.

Nors kokią teisę ji turi pavyduliauti? Erikas – gyvas žmogus. Be to, jis niekada nesakė mylįs ją. Suprantama, ji traukia jį, jis prisimena, kad ji – jo kūdikio motina. Bet apie meilę nė kalbos nebuvo. Nė karto Erikas nėra ištaręs to žodžio. Be to, juk ji ištekėjusi.

Net jeigu jis ir prašnektų apie meilę, argi tai galėtų ką nors pakeisti? Ji negali mesti Seto, ir Erikas šitai puikiai žino. Kodėl tuomet jis negalėtų susirasti kitos moters? Viskas teisinga, bet kodėl ji tokia jauna ir graži, tokia seksuali? Ir svarbiausia – kurių galų jis atsivedė ją čia?

Į šį klausimą jai nedelsiant buvo atsakyta.

– Ketlina, Erikui kilo puiki mintis surengti pavasario reklamos kompaniją. Jis nori susukti keletą juostų pietuose, tropikuose. Kaip manai? Man atrodo, tai tiesiog genialu! – entuziastingai išpoškino Setas.

– Taip, – rūškanai linktelėjo Ketlina.

– Man atrodo, puikiai sugalvota, – klastingai šypsodamasi pastebėjo Heizelė.

– Tamarą jis surado per reklamos agentūrą, – tęsė Setas. – Ji įkūnys mūsų įvaizdį. Žinoma, Erikas ima ir kitus modelius, bet kiekvienoje scenoje svarbiausias Tamaros vaidmuo. – Setas palankiai pažvelgė į blondinę, o ši žaismingai jam mirktelėjo. – Tikra gražuolė, ar ne? Įsivaizduoji, kaip puikiai ji atrodys kokiais nors perregimais drabužiais vandenyno fone? – Setas nusijuokė. – Kažkodėl aš visai suįžūlėjau – mokau Eriką, kaip jis turi dirbti.

Erikas taip pat nusijuokė ir pritariamai pažvelgė į Tamarą.

– Ką gi, nebloga mintis.

Ketlina taip krūptelėjo, kad Teronas liovėsi čiulpęs vėrinį ir nustebęs įsispoksojo į ją.

– Taip... Puiki mintis. Buvo malonu susipažinti su jumis, panele... Tamara. O dabar prašau atleisti, aš... – Ji užsikirto, pajuto, kaip smilkinyje skaudžiai sudilgsėjo. – Aš labai pavargau. Labanakt, Heizele, Erikai. Iki pasimatymo, Setai.

Ji prisiartino prie vyro, pabučiavo jį į skruostą.

– Kas tau, Ketlina?

– Pasimatysime rytą.

Ji griebė Teroną ir mikliai užkopė laiptais – kuo toliau nuo Eriko ir blondinės, su kuria jis rengėsi keliauti į tropikus.

* * *

Visą kitą dieną Ketė praleido savo kambaryje. Ji iš tikrųjų pavargo po skrydžio, o praeitos nakties įvykiai sugadino jai nuotaiką. Valandos slinko lėtai. Ketlina stengėsi užmigti, bet sapnai buvo kuo bjauriausi: sapnavo Eriką, apsikabinusį ilgakoję blondinę. Ketė atsibusdavo, kūkčiodavo, blaškydavosi po kambarį, paskui ją imdavo graužti sąžinė. Kaip ji nusikaltusi Setui! Nors iš tikrųjų liko jam ištikima, bet mintimis ganėtinai nusidėjo.

Dienelę pailsėjusi, Ketė grįžo į darbą. Eliotas, atvirkščiai, buvo kupinas energijos ir jėgų. Jo entuziazmas nervino ją – kaip, beje, ir visa kita.

Nuo lapkričio pradžios iki pat Kalėdų parduotuvėms – geriausias laikas, ir „Kirhofo" universalinės parduotuvės rengėsi sutikti pirkėjų antplūdį. Tačiau net tai nesutrukdė Setui aktyviai dirbti naujoje reklamos kampanijoje. Kelionė į Karibų jūrą buvo planuojama pirmosiomis gruodžio mėnesio dienomis.

Ketlina nenorėjo turėti ką nors bendra su tuo renginiu, bet jos nepaliko ramybėje.

– Tu nori iš manęs neįmanomų dalykų! – siautėjo ji.

Jie sėdėjo Seto kabinete, pasitarime dėl reklamos kampanijos. Ketlina pasipiktinusi pašoko, pribėgo prie knygų

lentynų ir piktai susinėrė pirštus. Jos kantrybė baigėsi. Pastarąją savaitę jau trečią kartą rinkosi svarstyti to prakeikto projekto. Ketė mieliau būtų norėjusi, kad Erikas laikytųsi kuo toliau nuo jos, o jis lyg tyčia vis maišėsi jai po kojomis..

– Ketlina, – kantriai pasakė Setas. – Mes žinome, kiek daug tu turi darbo. Bet norint laiku suspėti, reikia išleisti filmus pačioje naujųjų metų pradžioje. Pati supranti, kaip tai svarbu.

Ketė įtūžusi spitrėjo į vyrą ir Eriką. Pastarasis kuo nerūpestingiausiai sėdėjo krėsle užsimetęs koją ant kojos. Jo antakiai buvo ironiškai pakelti. „To jau per daug, – pagalvojo Ketė. – Visai nebeturi sąžinės!"

– Aš visa tai suprantu, Setai. Nesu idiotė, – atkirto ji. – Bet tu reikalauji to, kas neįmanoma! Kas gi pateiks mums naujų modelių pavyzdžius per tokį trumpą laiką? Su manim niekas net nesikalbės! Tai juk nesąmonė!

– Aš žinau, kad tu dirbi iš visų jėgų. Bet vis tiek pabandyk. Kokia prasmė pradėti reklamos kampaniją, jei mes rodysime praeito sezono modelius? Mes privalome pademonstruoti naująją savo kolekciją.

– Žinau tai, žinau, – kratėsi Ketė, darydama užuominą, kad Setas tai sako jau mažiausiai šimtąjį kartą. – Tu taip pat suprask: jie net nepradėjo kirpti pavasario kolekcijos drabužių. Juk aš ką tik grįžau iš Niujorko, aš žinau.

– Savaime suprantama, – linktelėjo Setas nė kiek nesutrikdytas jos pašaipos. – Tačiau pasak Elioto, tu sugebėjai pavergti visą Septintąją aveniu. Tegu jie padaro tau mažutę – na, gerai, ne mažutę, o didelę – paslaugą.

– Tiek to. Koks tos merginos dydis?

– Ji vardu Tamara, – priminė Erikas.

– Atleisk, – plykstelėjo Ketlina. – Koks tavo Tamaros dydis?

– Aštuntas. Mes specialiai parinkome tik aštunto dydžio modelius, kad tau lengviau būtų susitarti.

– Jūs labai malonūs, – kandžiai pragydo Ketė. – Koks rūpestis! Koks paslaugumas!

Įsiviešpatavo slogi tyla. Dalyvaujantys stengėsi nežiūrėti vieni į kitus, o Ketė išraudo supratusi, kaip ne vietoje parodė

tą vaikišką savo sarkazmą. Ji elgėsi kaip paskutinė kvaiša.

– Erikai, leiskite mums pasikalbėti vieniems, – negarsiai pasakė Setas nutraukdamas užsitęsusią tylą.

– Žinoma, žinoma.

Erikas pakilo ir išėjo.

Vėl tyla. Ketė atkakliai pašė rankovės siūlą. Galiausiai neištvėrusi išlemeno:

– Atleisk man. Aš žinau, kad nesmagiai jautiesi dėl manęs. Tiesą sakant, aš labai apgailestauju.

Setas vis dar tylėjo, ir žvilgtelėjusi į jį ji nepamatė jo akyse nei pykčio, nei priekaišto – tik nerimą.

– Kas tau yra, Kete? – susirūpinęs paklausė jis.

Jei jis būtų baręsis, puolęs ją, Ketė būtų atsikirtusi ir gynusis, bet čia ji buvo priversta prisipažinti pralaimėjusi.

– Pati nežinau...

– Eikš čionai.

Ketė paklusniai prisiartino prie jo krėslo, ir Setas pasisodino ją sau ant kelių.

– Tu sakai tiesą? Aš juk pastebiu, kad pastaruoju metu tu tiesiog nesava. Jei kas nors ne taip, papasakok. Aš noriu padėti tau.

– Ak, Setai, – sudejavo ji, prisiglaudusi prie jo krūtinės. Jis toks geras! Kaip jis pasijus, jeigu ji prisipažins, kad yra įsimylėjusi Eriką, kad Erikas – Terono tėvas? Tikriausiai Setas net šitai jai atleis. Jo meilė beribė. Bet nejaugi ji gali smogti jam tokį smūgį? Ji per daug jį gerbia, kad galėtų taip padaryti.

– Kas gi yra? Ar tai susiję su Eriku? – ūmai paklausė Setas.

Ketlina nustėro. Gal Setas jau viską žino? Matyt, ji išsidavė – per daug spigino akis į Eriką. Arba – tai dar labiau įtikėtina – Setas pagaliau pastebėjo, koks panašus Teronas į Eriką.

Reikėjo ką nors sakyti, ir Ketė dirbtinai nusijuokusi gūžtelėjo pečiais:

– Kuo čia dėtas Erikas?

– Nežinau. Kartais man atrodo, kad judu jaučiate simpatiją vienas kitam. Bet kartais esate pasirengę perkąsti vie-

nas kitam gerklę.

Ji apkabino Setą per pečius ir pabučiavo jį į skruostą, stengdamasi nuslėpti palengvėjimą.

– Man labai neramu, kad neįstengsime laiku gauti kolekcijos pavyzdžių.

Bet Setas buvo per daug protingas, kad patikėtų ta versija.

– Ketlina, aš tau jau sakiau: jeigu tu ko nors nori, pasakyk. Aš padarysiu dėl tavęs viską, ką tik pajėgsiu. – Jis suėmė tarp delnų jos veidą ir pažvelgė jai į akis. – Prisiekiu tau. Aš myliu tave. Tu tai žinai.

Iš jos akių pabiro ašaros. Rudos Seto akys švietė meile. Ketė lėtai linktelėjo. Taip, ji žinojo, kad jis myli ją. Myli beviltiška pasmerktojo meile. Be to, meile be atsako, o Ketė labai gerai žinojo, kas tai yra.

Ji prisiglaudė veidu prie jo krūtinės ir ėmė raudoti. Iki valiai išsiverkusi atsitiesė, nusibraukė ašaras nosine.

– Tu tiesiog persidirbai, – pasakė Setas. – Tipiška nervinė iškrova.

– Dabar viskas gerai, – nusišypsojo ji. – Išsiverkiau, ir iškart palengvėjo. O dabar laikas griebtis darbo. Turiu sėstis prie telefono. Labai greit manęs ims neapkęsti visi Niujorko sukirpėjai ir siuvėjai, kuriems ir be manęs darbo per akis.

Setas nusijuokė, bet tuojau surimtėjo.

– Jeigu kas ir gali padaryti tą stebuklą, tai tik tu. Svarbiausia – nesinervink. Visa tai – niekai, palyginti su tavo savijauta.

– Taip, taip, – sušnibždėjo Ketė ir švelniai pabučiavo jį į lūpas.

Ji keldamasi pajuto, kokie aštrūs ir kaulėti pasidarė jo keliai.

– Setai, ar tau pačiam viskas gerai? – atsargiai paklausė ji, žinodama, kad jis nemėgsta kalbėti apie tai. – Pastaruoju metu atrodai pavargęs. Kada buvai pas gydytoją?

– Kokie čia dar fokusai? Užkrauni kaltę nekaltam, taip? Man viskas gerai. Džordžas labai įsižeistų sužinojęs, kad tu abejoji jo, kaip slaugo, gebėjimais. Seniokas kudakuoja aplink mane kaip perekšlė prie viščiuko. – Jis kietai sus-

paudė jos plaštaką. – Pažadėk, Ketlina, nesirūpinti manimi. Man viskas gerai. Garbės žodis.

Jo žodžiai neįtikino jos, bet Ketė nenorėjo pasirodyti įkyri.

– Gerai, tuomet – prie darbo! – dėdamasi nudžiugusi šūktelėjo ji. – Pasakysiu Klerei, kad atneštų tau kavos.

Pamojusi ranka, ji išėjo iš kabineto.

Dėkui Dievui, ten Eriko nebuvo.

* * *

Vėlyvą padėkos dienos rytą Ketlina išėjo iš namų ir nusileido į kiemą. Jai reikėjo susirasti Setą, kuris laukė Eriko sporto aikštelėje. Neseniai ten pastatė krepšinio skydą, ir bičiuliai drauge treniravosi.

Iš pradžių Ketlina nerimavo, kad toks pernelyg didelis fizinis aktyvumas vyrui nepakenktų, bet Džordžas atsakė:

– Viskas gerai, Ketlina. Neverskite jo tai mesti. Jam patinka tos pratybos – ne vien kaip sportas, bet ir dėl varžybų nuotaikos. Be to, jam norisi nors šiek tiek panėšėti į sveikus savo amžiaus vyrus.

Ketlina tylėjo, nors negalėjo nepastebėti, kad treniruotės labai alina Seto jėgas. Ji priėjo prie aikštelės iš terasos pusės ir išvydo, kaip Setas sėdėdamas krėsle dirba su sviediniu. Štai sviedinio jis nebepasiekė, ir šis nusirito į krūmus. Setas apsidairė ieškodamas Džordžo, bet šio arti nebuvo matyti.

Tuomet Setas nuvažiavo prie krūmų ir pasilenkė, bet sviedinio pasiekti neįstengė. Jo kaktą išpylė prakaitas, kaklo raumenys įsitempė. Ketlina išsigando, kad Setas iškris, ir jau norėjo šūktelėti jam, bet tuomet vyras staiga sugniaužė kumščius ir trenkė jais į alkūnramsčius.

– Prakeikimas! Velnio luošys!

Jo veidu sruvo ašaros ir prakaito lašai. Balsas prikimo, tapo šaižus, nors ir visai tylus. Seto veidas persikreipė, pro dantis jis košė prakeiksmus.

– Kad viskas skradžiai žemę prasmegtų! Na, kodėl? Kodėl tai turėjo atsitikti kaip tik man?

Ketė stovėjo nei gyva, nei mirusi. Ji dar nė karto nebu-

vo girdėjusi, kad Setas skųstųsi ar aimanuotų. Paprastai jis juokaudavo iš savo paralyžiaus. Ir štai dabar ji atsitiktinai išvydo, kaip jis kremtasi dėl savo būklės. Valandėlę Ketė užsimerkė, karštligiškai svarstydama, ko griebtis, ką jam pasakyti. Kad tik tie žodžiai nenuskambėtų pernelyg su pasigailėjimu.

Kai ji vėl atsimerkė, Setas nebebuvo vienas. Prie jo bėgo Erikas.

– Kas yra, Setai? – šūktelėjo Erikas sustojęs prie vežimėlio.

Setas tuojau nutilo, sumišęs nuleido galvą, įsikibo į alkūnramsčius. Erikas laukė nė žodžio netardamas, paskui pritūpė ir pažvelgė į Seto veidą.

Ketė apmirusi laukė, kas bus toliau.

– Man labai gaila, kad jūs pamatėte tą isteriją, – susikrimtęs tarė Setas. – Aš nedažnai leidžiu sau tokią prabangą, bet jei jau nebeištveriu, reginys būna pirmarūšis.

– Man atrodo, kad dar neturėjau progos pasakyti, jog nepaprastai žaviuosi jumis. Jūsų vietoje būdamas, negalėčiau taip narsiai laikytis.

– Liaukitės, Erikai. Aš tikrai nenusipelniau medalio už šaunumą. Tiesiog neturiu kitos išeities.

– Turite. Galėtumėt niršti ant viso pasaulio.

Setas atsiduso.

– Kartais labai to trokštu. Pavyzdžiui, dabar mielai imčiau jūsų neapkęsti. Manote, kad nepavydžiu jums jėgos, atleto figūros? Juk aš visiškai bejėgis, nuo aplinkinių priklausau dar labiau už mažąjį Teroną. Jūs neįsivaizduojate, kaip sunku tai pakęsti vyrui. Aš niekinu save. Šiaip taip prisitaikiau prie gyvenimo, bet vos pamatau jus, man visas pasaulis apvirsta aukštyn kojomis.

Erikas paėmė sviedinį ir labai susikaupęs braukė pirštu per rumbėtą guminį paviršių. Jo balsas buvo toks tylus, kad Ketlina turėjo įtempti klausą.

– Aš taip pat pavydžiu jums. Garbės žodis! Pavydžiu jūsų gebėjimo priimti pasaulį tokį, koks jis yra. Štai jau dveji metai aš plaukiu prieš srovę, grumiuosi su gyvenimo sunkumais ir vis pralaimiu. Aš noriu gauti iš gyvenimo kur kas

daugiau negu jis gali man duoti. Aš nesutinku nusileisti. O jūs... Jūs apie save nepagalvojate. Tai tiesiog neįtikėtina! Aš taip negaliu.

– Dėkui, Erikai. Bet man atrodo, kad jūs per griežtas sau.

– Kurgi ne. Ką jau ką, o save aš pažįstu, – numykė Erikas ir norėdamas baigti nesmagų pašnekesį pasiūlė: – Gal pamėtysim sviedinuką?

– Tiesą pasakius, šiandien aš nelabai nusiteikęs.

– Nieko baisaus. Tuomet išgersim alučio?

– Puiki mintis. Diena saulėta, mes puikiausiai galime pasilikti gryname ore.

– Nuostabu. Nueisiu alaus.

Erikas metė sviedinį ir nužingsniavo į namą. Ketė skubiai pasitraukė, kad vyrai jos nepastebėtų. Vargu, ar jiems būtų malonu žinoti, kad ji abudu juos matė tokius bejėgius.

* * *

Sekmadienį Ketlina turėjo važiuoti į universalinę parduotuvę. Padėkos dieną parduotuvės buvo uždarytos, užtat ateinantį penktadienį ir šeštadienį prieš Kalėdas buvo laukiama neįtikėtino pirkėjų antplūdžio. Reikėjo deramai pasirengti.

Su vyru ji susitiko automobilių stovėjimo aikštelėje. Kiekvienas atvažiavo savo automobiliu, nes reikalų apsčiai turėjo tiek ji, tiek jisai. Setas norėjo pats patikrinti, kaip universalinė parduotuvė rengiasi Kalėdoms.

– Kalėdų Seneliu būti aš, žinoma, netinku. Ko gero, labiau primenu elnio pakinktus.

Kad parduotuvė atrodytų šventiškai, laukė nešvarus, dulkinas darbas, todėl Ketė apsirengė senais nuzulintais džinsais ir kaubojiškais marškiniais paraitotomis rankovėmis, o plaukus surišo kaip „arklio uodegą“.

– Kas tai – paskutinė San Francisko mada? – įgėlė jai Setas.

– Tikrų tikriausia. Turiu šluostyti dulkes, atplėšinėti dėžes ir visa kita. Todėl drabužiai – darbiniai.

– Šaunuolė, kad sumanei to imtis kaip tik šiandien. Rytoj

parduotuvės turi atrodyti atsinaujinusios. Prieškalėdinė savaitė – puikus laikas prekybai. – Jo akys gobšiai blykstelėjo.

– Setai Kirhofai! Koks gėdingas savanaudiškumas. O juk, tiesą pasakius, Kalėdos – krikščioniška šventė ir su jumis neturi nieko bendra, – griežtai pasakė Ketė.

– Juk aš švenčiu ir žydų šventes, – oriai atsakė jis.

Jie plepėjo visokius niekus, tuo tarpu darbininkai montavo kalėdines dekoracijas, puošė vitrinas. Darbo visiems pakako.

Sustojęs prie ką tik gautų prekių, Setas tarė, apžiūrinėdamas geltoną moterišką kostiumą:

– Koks gražus! Pasilik vieną sau, gerai?

– Jau padaryta, – linksmai atsakė Ketė. – Man jis irgi patiko.

– Matai, didieji protai mąsto vienodai.

Tuo metu sučirškė telefonas, ir Ketė pakėlė ragelį.

– Alio?

– Ketlina, tai tu?

Jai vos širdis neiššoko iš krūtinės. Taip atsitikdavo kiekvieną kartą, kai ji išgirsdavo sodrų, skambų Eriko balsą. Po atmintinos scenos greta krepšinio skydo Ketė beveik nesimatė su Eriku. Jai pavyko įvykdyti tai, kas atrodė neįmanoma, ir pasiekti, kad tiekėjai, darydami išimtį, atsiųstų savo prekių pavyzdžius anksčiau negu paprastai. O Erikas buvo labai užsiėmęs, rengėsi išvykti filmuoti, ir iki kelionės liko vos kelios dienos.

– Sveikas, Erikai, – draugiškai pasveikino ji. – Kaip tu čia mane suradai?

– Paskambinau namo, ir Elisė pasakė, kad judu abu universalinėje parduotuvėje. O tavo kontoros numerį aš turiu... Paklausyk, aš ką tik sugrįžau namo, – tęsė Erikas. – Pamačiau priemenėje jūsų dovaną. Gerai, kad jos niekas nenukniaukė. Skambinu, norėdamas padėkoti.

– Jis gavo mūsų dovaną įkurtuvėms ir dėkoja, – paaiškino Ketlina vyrui, o Erikui pasakė: – Aš užsakiau jį dar anądien, kai mes važinėjome pirkinių. Pameni, kaip tuomet jis tau patiko? Aš... Tai yra mes, – pasitaisė ji, – norėjome

padovanoti tau įkurtuvėms ką nors malonaus.

– Puikus daiktas. Tiktai nepamenu, kur jo viršus, o kur – apačia. Kaip jį kabinti?

– Ką jis sako? – paklausė Setas.

– Sako, kad neprisimena, kur gobeleno viršus, o kur – apačia. – O į ragelį Ketė pasakė: – Nejaugi neprisimeni? Pilkšvoji dalis – viršuje.

– Paklausyk, važiuok tenai ir padėk jam, – pasiūlė Setas.

– Ką? – nustebo Ketė.

– Aš nieko nesakiau, – atsiliepė kitame laido gale Erikas.

– Aš ne tau sakiau, – paaiškino ji, o Setui atsakė: – Tai neįmanoma.

– Kas „neįmanoma"? – nusistebėjo Erikas.

– Paklausykit, judu abu mane pribaigsite! – šūktelėjo ji. – Nekalbėkit vienu metu.

– Duokš ragelį. – Dabar Setas kalbėjo telefonu. – Erikai, kas ten pas jus dedasi? Gobelenas nepatinka? Ketlina smulkiai nupasakojo man apie jį. Jai gobelenas patiko, o jos puikus skonis.

Paskui Setas nutilo klausydamasis, ką kalba Erikas. Ketlina nervingai kramtė lūpą. Ji jautė, kaip krypsta reikalai.

– Ką gi, tenuvažiuos ir padės jums, – linktelėjo Setas.

Vėl tyla. Ketlina sulaikė kvapą. Gal Erikas vis dėlto atsisakys?

– Ne, ką jūs, ji tik džiaugsis, – tęsė Setas. – Čia ji beveik viską užbaigė. Norėjau pats pasižiūrėti, kaip vyksta pasirengimas, bet jau viskas padaryta... Gerai, aš ją tuojau pasiųsiu. – Jis nusijuokė. – Beje, neišsigąskit. Šiandien Ketė panaši į mokinukę.

Setas padėjo ragelį, ir Ketlina virpėdama pasirengė išklausyti verdiktą.

– Jis labai prašo, kad tu padėtum jam. Važiuok pas jį, pasimatysim namie.

– Setai, aš nenoriu tavęs palikti...

– Kodėl? Ar bijai, kad mane užpuls Kalėdų Senelis?

– Aš nenoriu, kad tu persidirbtum.

– Aš puikiai leidžiu laiką. Man viskas gerai. Nagi, keliauk. Erikas laukia. Pasimatysim vakare.

Argi ji galėjo rinktis? Jei būtų ėmusi ožiuotis, Setas gal būtų ėmęs įtarinėti.

Netrukus apsivilkusi velvetinę striukę Ketė nusileido prie automobilio. Lapkričio vakaras pasitaikė žvarbus, virš įlankos kilo rūkas. Ketė važiavo lėtai, įjungusi priešrūkinius žibintus.

Sudrėko delnai, laikę vairą. Ketė stengėsi įtikinti save be reikalo būgštaujanti. Erikas tik nori, kad ji padėtų jam. Padės – ir tuojau pat namo. Ir apskritai visai galimas daiktas, kad jis ten ne vienas. Berods jis nenakvojo namie. Su kuo jis buvo, ar su Tamara? Gal jie ryžosi jau dabar pradėti savo medaus mėnesį, numatytą prie Karibų jūros?

Ketė pastatė savo „mersedesą" prie žaviojo namuko durų. Jautėsi pasibjaurėtinai ir skambučio mygtuką paspaudė kone su įtūžiu.

Jos nuotaika nė kiek nepasitaisė, kai atidaręs duris Erikas, užuot pasisveikinęs, skardžiai nusikvatojo.

– Ko čia taip įsilinksminai? – paklausė išsigandusi Ketė: gal jai rašaluota nosis ar dar kas nors blogiau.

– Atleisk, vaikuti, be šiemet aš jau pirkau sausainius paaugliukėms skautėms. Ateik po metelių, kai paūgėsi.

– Labai juokinga, – sausai pastebėjo ji.

– Tiesa? – nudžiugo Erikas. – Setas perspėjo mane, kad tu šiandien panaši į mokinukę, bet aš vis tiek priblokštas. Tiesa, šiame amplua jau esu tave matęs ir anksčiau. Kitaip negu Setas.

Jiedu nutilo, žvelgė vienas kitam į akis. Atgijo laimingų dienų, praleistų „Kalnų" stovykloje, prisiminimai. Ypač tie –'apie sraunų kalnų upokšnį ir tai, kas atsitiko jo pakrantėje.

Norėdama atsikratyti užplūdusių prisiminimų, Ketlina tarė:

– Taip, Setas manęs tokios dar nebuvo matęs.

– Gerai jau, užeik, – atsiduso Erikas, supratęs, kad stebuklingoji akimirka baigėsi.

Ji įžengė į svetainę ir išvydo, kad visi baldai, užsakyti anąkart parduotuvėse, jau atvežti.Tik langai vis dar buvo be užuolaidų. Būstas pasidarė daug jaukesnis, tačiau vis dar iškart buvo matyti, kad čia gyvena viengungis. Bet židiny-

je linksmai spragsėjo liepsna, kampe po gaubtu švietė lempa.

– Labai miela, – pagyrė Ketlina. – Tu sustatei baldus lygiai taip, kaip aš tau nupiešiau.

– Ir vis dėlto čia kažko trūksta, – atsiduso Erikas, skeptiškai apžvelgdamas kambarį.

– Nesijaučia moteriškos rankos, – neapgalvojusi leptelėjo Ketlina ir tuojau pasigailėjo savo žodžių.

Jei Erikas būtų buvęs džentelmenas, jis nebūtų komentavęs tos pastabos. Bet kaip jau kartą buvo sakyta, Erikas manė esąs žmogus sąžiningas, tačiau nekvailas, todėl nepraleido pasitaikiusios progos. Plėšriai išsišiepęs jis pasakė:

– Juk tu – moteris. Taigi pridėk čionai savo ranką.

Ji greit nusisuko ir nusimetė striukę – kambaryje kažkodėl staiga pasidarė labai karšta.

– Kur gobelenas?

– Ana ten. Aš patiesiau jį ant grindų. – Ji pažvelgė tenai, kur jis rodė, ir išvydo patiestą ant grindų gobeleną. – Jis labai gražus. Dabar jis patinka man dar labiau negu tada. Labai dėkui tau.

– Ir Setui, – skubiai, ko gero, net per daug skubiai pridūrė ji.

– Taip, taip, žinoma. Ir Setui. – Eriko veidu nuslinko šešėlis.

Įsiviešpatavo nejauki tyla. Jie stovėjo įsispitrėję į gobeleną lyg du burtininkai, žvilgsniais besistengią įkvėpti dvasią negyvam daiktui. Pagaliau Ketrina nutraukė tylą:

– Viršus štai čia. – Ji atsiklaupė ir apčiuopė strypą, prie kurio buvo pritvirtintas audinys. – Va matai, čia keturi kabliukai. Reikia plaktuko ir vinių. – Ji atsistojo, nusipurtė rankas. – Ar turi plaktukų ir vinių?

– Automobilyje. – Jis išėjo ir netrukus vėl sugrįžo. – Manau, tau prireiks ir šito.

Erikas atkišo jai sulankstomąjį metrą.

– Kuria prasme „man“? Ar nori pasakyti, kad gobeleną kabinsiu aš?

– Suprantama, juk tu tokia ūkiška. – Jis nusišypsojo. – Ar galiu tau padėti?

– Atnešk lipynę.

– Lipynę? Tu per daug nori!

Ji išprendė rankas į šonus, nesuprasdama, kad šia poza atrodo provokuojamai.

– Ką, tu ir lipynės neturi? Kaipgi aš ten užsikarsiu? – ji parodė į medinę sieną, prie kurios reikėjo pritvirtinti gobeleną.

– Aha, vis dėlto „aš“! – pergalingai šūktelėjo Erikas. – Gal tau pakaktų kėdės? Ar pasieksi nuo kėdės?

– Pamėginsiu.

Erikas atbogino iš virtuvės griozdišką medinę kėdę.

– Koks žavumėlis! Kur ją ir gavai?

– Baldų fabrike. Vadinama pusfabrikačiu. Nusipirkau stalų ir kėdžių. Nulakavau – ir baigta. Neblogai išėjo, ar ne? – jis pastatė kėdę prie sienos ir paklausė: – Na, ką – pradedam?

Ketė dėbtelėjo į jį naikinančiu žvilgsniu, paskui atsitūpė ir metru pamatavo atstumą tarp kabliukų.

– Penkiolika centimetrų, – sušnibždėjo ji.

Paskui nuspyrė batelius ir atsargiai atsistojo ant kėdės.

– Kaip manai, ar ta sienos siūlė rodo centrą?

– Manau, kad taip.

– O'kei, – susikaupusi nutęsė Ketė apskaičiuodama nuotolį iš akies.

Ji pridėjo metrą, pažymėjo ir patenkinta pasakė:

– Va taip bus normalu. Duokš vinis ir plaktuką.

Vinis ji suspaudė tarp lūpų ir ėmėsi darbo.

Kai darbas buvo padarytas, paklausė:

– O kaip pakelsim?

– Tuojau atnešiu dar vieną kėdę.

Erikas atnešė antrą kėdę, nusiavė teniso batus, ir dviese jie atsargiai pakabino sunkų gobeleną ant sienos.

– Dabar nulipk ir pažiūrėk, ar jis lygiai kabo.

Erikas nesiginčydamas pakluso.

– Na, kaip?

– Idealiai.

– Tau patinka?

– Tikrai gražu.

Jo tonas jai pasirodė įtartinas. Ketė atsisuko ir pamatė,

kad Erikas žiūri visai ne į gobeleną, o į jos sėdmenis.
– Erikai!
– Ką? – sumurmėjo jis ir bematant rankomis suspaudė jos strėnas. – Tavo toks stulbinantis užpakaliukas! Kaip gyvas tokio nesu regėjęs! Net gimdymas nesugadino tavo figūros!
Jo rankos darėsi vis įžūlesnės. Jis glostė jos nugarą, ir ji aiktelėjo, kai Erikas staigiai prisitraukė ją prie savęs.
– Erikai, – kvėptelėjo ji jausdama, kad visur suspėjančios jo rankos šmurkštelėjo po jos palaidinuke.
– Erikai, – griežčiau riktelėjo Ketlina. – Juk negaliu aš stypsoti čia ant kėdės.
Ir iš tiesų tai darėsi nesaugu, nes jai ėmė drebėti keliai.
– Tai nulipk, – apsidžiaugė jis, suėmė ją už liemens, nukėlė ir atgręžė veidu į save.
Žalios akys įsmigo į mėlynas akis, viskas buvo aišku ir be žodžių. Erikas karštai apkabino ją, priglaudė prie savęs ir vis dar neatitraukdamas žvilgsnio ėmė sagstyti jos marškinių sagas.
– Ketlina, – jo balsas maldavo.
Ketlina įsitvėrė jo plaukų ir priglaudė jo galvą prie savo krūtinės.
Tuomet jis griebė ją ant rankų, nunešė prie židinio ir atsargiai paguldė ant kilimo.
Ji saldžiai sudejavo pašėlusiai jo glėbesčiuojama, burna prasivėrė pasirengusi priimti iš jo ir malonumą, ir kančią. Jų rankos ir kojos susipynė, ir pamiršę viską pasaulyje įsimylėjėliai nusirito minkštu kilimu.
Ketė staigiai nuplėšė nuo jo megztinį, ir gauruota Eriko krūtinė prigludo prie jos pilvo. Paskui Erikas savo ruožtu nutraukė nuo jos marškinius ir liemenėlę. Drabužiai skraidė į visas puses.
– Tu nepanaši į kitas moteris, – kimiai šnibždėjo jis. – Tu kvepi kitaip, tu kitokio skonio. Dieve, kaip aš geidžiu tavęs!
– Erikai, glamonėk mane, aš noriu jausti tavo rankas, tavo lūpas. Man taip gera!
Jis nubėrė bučiniais jos kaklą, švelniai krimstelėjo į

ausies spenelį, o rankos klaidžiojo kūnu, kurio kiekvieną linkį jos taip gerai pažinojo.

Ketlina jautė, kaip jo liežuvis slysčioja aplink jos spenelius, paskui pajuto dygų jo ūsų prisilietimą.

Užsimiršusi kartojo jo vardą, tuo tarpu Erikas atsagstė jos džinsus ir numovęs sviedė juos šalin.

– O, kokia tu graži, – sušnibždėjo jis, pirštu apibrėždamas tamsaus trikampio kontūrus jos papilvėje.

Ketlina užsimerkė visiškai atsiduodama stebuklingam pojūčiui. Atrodė, kad jie mylisi jau daug metų, ir tarp jų nėra jokių paslapčių.

– Erikai, – sudejavo ji, – aš nieko nepamiršau.

– Ir aš. Bet tu dar saldesnė negu mano prisiminimuose.

Jis atsitraukė džinsų užtrauktuką, nuleido juos iki kelių, ir...

Tuo metu sučirškė telefonas.

17

Jie apmirė. Antras skambutis. Trečias. Įnirtingai keikdamasis Erikas pašoko.

– Pakelk... Pakelk ragelį, – sumurmėjo Ketė apkabindama save rankomis. – Gal tai...

– Tavo vyras? – su kartėliu paklausė jis ir pagriebė ragelį.

– Alio? – suriaumojo jis. – Ne, Setai, mums viskas gerai sekasi. – Jis pašnairavo į Ketę, ir ši susigėdusi užsidengė veidą rankomis. – Tiktai aš stovėjau ant kėdės ir ne iš karto galėjau prieiti... Taip, atrodo tiesiog puikiai. Dar kartą dėkui... Taip, ji apskritai turi aibes gabumų.

Lyg įsiutintas žvėris Erikas būtų bet ką užpuolęs. Jo įniršis nukrypo į Ketliną, nors ji buvo niekuo dėta. Jis pats žinojo, jog kvailai, neteisingai elgiasi, bet nežabotas skandinaviškas temperamentas nugalėjo. Kandžiai išsišiepęs dirstelėjo į Ketliną.

– Ar nori su ja pasikalbėti? Ji čia, visada tavo paslaugoms.

Kiekvienas jos ištartas žodis skambėjo dviprasmiškai.

– Kaip, tuojau pat?.. Bet kam to reikia?.. Gerai... – Erikas sunkiai atsiduso. – Jau važiuojam.

Jis padėjo ragelį ir niūriai šyptelėjęs pareiškė:

– Nagi, renkis. Tavo vyras nori mus matyti.

Ketė nejučia prisidengė rankomis krūtis. Koks jis neteisingas! Galima pamanyti, kad tik jis vienas kenčia. Grakščiu judesiu ji ištiesė ranką ir palietė jo šlaunį. Bet Erikas pasiraukė ir atšlijo:

– Renkis!

– Erikai, aš labai apgailestauju. Aš nenorėjau... Bet taip netgi geriau. Aš nebūčiau galėjusi gyventi, jeigu...

– Jeigu būčiau tave suteršęs savo gašlumu? – šleikščiai saldžiu balsu užbaigė jis už ją ir nusikeikęs ėmė blaškytis po kambarį, tuo labai panėšėdamas į narve uždarytą žvėrį.

– Tik nekrauk man savo kaltės komplekso! Aš ne taip nusiteikęs, kad užjausčiau! – įtūžęs jis atsigręžė į ją ir suriaumojo: – Nagi, renkis tu, kad tave kur velniai nujotų! O gal tave išprievartauti? Juk ir aš ne geležinis!

Ketlina suskato rankiotis drabužius, šiaip taip apsivilko. Kišdama kojas į džinsus, ir ji įtūžo. Ko jis čia taip užsipuolė? Galima pamanyti, kad dėl visko kalta ji.

– Tokio egoisto gyvenime nesu regėjusi! – pasipiktinusi sukliegė ji. – Galvoji vien apie save!

– O apie ką dar turėčiau galvoti? Sūnų tu iš manęs pavogei, o į visus kitus man nusispjauti.

– Bet... Tu galėtum pagalvoti ir apie mane, – jos balsas sudrebėjo.

Erikas atkragino galvą ir piktai, su kartėliu nusikvatojo.

– Oi, nereikia! Tuojau tu paklausi manęs: „Ar tu vis dar gerbi mane po to, kas įvyko?“ Taip?

– Galvijas, – sušnypštė ji.

– Žinai, ir tu ne angelas. Berods tavęs niekas prievarta nenurenginėjo. – Jis parodė į kilimą. – Ir įsidėmėk: daugiau ant tavo kabliuko aš neužkibsiu. Aš žinau, kas tu tokia. Tau patinka įkaitinti žmogų iki beprotybės, o paskui pasitraukti. Tu paprasčiausia iškrypėlė! Įsivaizduoju, kaip tu kankini vargšą Setą.

Ketė ėmė dusti iš nuoskaudos ir žengtelėjo artyn norė-

dama skelti jam antausį, bet Erikas sugriebė jos ranką.

– Už šitai galiu tave pribaigti, net jei mano sūnus ir liktų našlaitis. Nagi, susitarkim: daugiau nebekraipysi savo užpakalio mano panosėje. Tu manęs nedomini.

– Na, ir nešdinkis po velnių!

– Ten aš jau buvau, – nusijuokė Erikas.

Ketlina nesugalvojo, ką į tai atsakyti. Ji virte virė pykčiu.

– Aš tiesiog išprotėjau! Kaip galėjau leisti, kad graibytum mane savo letenomis?! Bjaurus, niekšiškas egoiste. Tu tikriausiai manai, kad visos moterys dėl tavęs kraustosi iš proto. Tai va ką tau pasakysiu. – Ji pamojavo pirštu jo panosėje. – Tikras vyras – tai ne tik raumenys. Setas penkis kartus vyriškesnis už tave. Jis žino, kas tai yra būti švelniam, užjausti ir atleisti. Ir jis nieku gyvu nepretenduoja į savo draugo žmoną.

Tie žodžiai nuskambėjo kaip laidotuvių varpas, nes po jų įsiviešpatavo mirtina tyla. Erikas šoktelėjo tarsi nematomos virvutės patemptas. Ilgai jie žvelgė vienas į kitą nepratardami nė žodžio.

Paskui Erikas užsidengė veidą rankomis, sunkiai atsiduso. Atrodė, kad jam trūksta oro.

– Tu visiškai teisi, Ketlina, – negyvu balsu pasakė jis. – Elgiausi nedovanotinai. Aš žinau, kad sunku man atleisti, bet tu pamėgink.

Ketė norėjo pasakyti ne mažiau nusikaltusi už jį, bet Erikas jau pasuko prie lauko durų. Jo pečiai sukumpo.

– Tavo vyras šimtą kartų pranašesnis už mane visais atžvilgiais, – pasakė jis ir pirmasis išėjo į lauką. Jai liko tik pasekti jo pavyzdžiu.

Abu sėdo į savo automobilius ir nuvažiavo pas Kirhofus. Kai įžengė į vidų, buvo galima pamanyti, kad tai du mandagūs, bet menkai pažįstami žmonės. Vestibiulyje juos pasitiko Džordžas ir pasakė, kad Setą jie rasią jo kabinete.

– O šit ir jūs! – linksmai šūktelėjo Setas. – Labai džiaugiuosi. Džordžas kaip tik rengėsi dar kartą apmulkinti mane žaidžiant šachmatais. Man atrodo, jis vaginėja antlentos figūras, bet niekaip negaliu jo nutverti.

Džordžas nusišypsojo ir pasiūlė visiems išgerti. Setas

atsisakė, Erikas ir Ketlina taip pat nebuvo tinkamai nusiteikę. Džordžas pasišalino, o Setas gal ir pastebėjo šiek tiek neįprastą Ketlinos ir Eriko elgesį, bet to neparodė. Jis iškart prašneko apie reikalą. Kai Ketė savo ausimis netikėdama išklausė jį iki galo, jai pasidarė negera.

– Aš... Tu... Setai, tu tikrai išprotėjai! Niekur aš nevažiuosiu!

– Bet kodėl?

– Todėl kad... Nes negaliu. Be to, ką aš ten veikčiau?

Ji bijojo pažvelgti į Eriką – o jeigu šis pritartų Setui?

Setas norėjo nei daugiau, nei mažiau – tik išsiųsti ją į Karibų jūrą drauge su filmavimo grupe.

– Supranti, man paskambino iš modelių namų. Jų stilistė labai nervinasi. Ji baiminasi nesugebėsianti suprasti pavyzdžių, viską sumaišysianti, ir mes tuomet pateiktume jai ieškinį. Be to, ji neįsivaizduoja, kuriam filmui reikia panaudoti vienus ar kitus drabužius. Ji mane tiesiog iškankino. Erikui ir taip rūpesčių per akis – kameros, apšvietimas, oro permainos, apgyvendinti dvidešimt žmonių ir taip toliau. Jam nebus kada rūpintis skarmalais. – Setas patylėjo ir giliai atsiduso. – Ketlina, mieloji, tu – vienintelis žmogus, kuriuo aš pasitikiu ir kuriuo pasitiki Erikas. Kažkas juk privalo pasakyti merginoms, kaip jos turi apsirengti konkrečiam filmui.

Ketlina iškėlė rankas. Tai visiškai neįmanoma! Ji nieku gyvu nevažiuos! Ypač po kivirčo Eriko bute. Tik mazochistė sutiktų leistis taip kankinama!

– Setai, – nusijuokė ji tikėdamasi, kad vyras neišgirs isteriškų gaidelių. – Aš niekur negaliu išvažiuoti šiuo metų laiku. Kaipgi tu išsiversi be manęs? Be to, aš negaliu vėl palikti Terono. Man be jo Niujorke buvo taip negera. Vargšelis pamanys, kad mama jį visai pamiršo.

Pasinaudoti vaiku kaip argumentu buvo gėda, bet Ketė neturėjo iš ko rinktis. Ji grūmėsi žūtbūtinai – privalėjo išlikti sveikos psichikos, išsaugoti savo šeimą.

– Visa tai niekai, – numojo ranka Setas. – Firma egzistuoja ne vieną dešimtmetį, ir nors tu, žinoma, vertinga darbuotoja, mes be tavęs nesužlugsime. Be to, tu sugrįši likus

dviem dienoms iki Kalėdų. O dėl Terono, tai tu puikiai žinai, kad Elisė sugebės juo pasirūpinti. Suprantama, mažylis ilgėsis tavęs, bet tau sugrįžus viską pamirš.

– Bet, Setai, aš nepasirengusi! – Ketė jau graibstėsi šiaudelio, karštligiškai stengdamasi susikaupti. – Pasas... Drabužiai...

– Tavo pasas sutvarkytas. Pernai tu atnaujinai jį prieš važiuodama su Eliotu vilnonių kostiumų. O drabužius Elisė sudės. Kada jūs išvykstate, Erikai? Antradienį? – Erikas linktelėjo. – Na, štai, turi tris dienas, ir susirengsi. Eliotas padės tau surinkti rekvizitą filmavimui.

Ketlina liūdnai pagalvojo: „O gal pulti į isteriją? Pažiūrėsim, kaip į tai reaguoja vyrai!“

– Kaip manote, Erikai? Juk tai pagaliau jūsų projektas, – pasakė Setas.

Erikas atsakė ne iš karto.

– Žinoma, Ketlina galėtų labai daug mums padėti. Bet aš nenoriu kištis į jūsų santykius. Tegu ji nusprendžia pati.

– Štai kas, Ketlina, – griežtai pasakė Setas. – Padaryk tai dėl manęs. – Aš ir pats važiuočiau, jeigu ne šitai. – Jis parodė į savo krėslą. – Man reikia, kad ten būtų firmos atstovas. Geriausiai už visus mūsų asortimentą išmanai tu. Turėsi padirbėti, na, ir tropikai gruodžio mėnesį – visai neblogai. Įsivaizduok, kad tau atostogos. – Jis nusišypsojo ir suspaudė jos ranką. – Na, padaryk tai dėl manęs.

Ar ji galėjo atsisakyti?

* * *

Kitos trys dienos pralėkė rengiantis kelionei. Jei Eliotas nebūtų padėjęs, Ketlina nieku būdu nebūtų susitvarkiusi su visais tualeto reikmenimis ir aksesuarais, kurių prireiks filmuojant.

Eliotas vis niurzgėjo ir aimanavo, kad Ketlina neima jo su savimi.

– Man tavęs reikia čia, – kartojo ji gal šimtąjį kartą. Juk turi kažkas prižiūrėti parduotuvę.

– Tai nesąžininga, – bambėjo jis. – Aš net savo lėšomis

sutikčiau važiuoti. Sėdėčiau ten ir grožėčiausi tuo meilučiu Gudžonsenu.

– Ten yra kam juo grožėtis. Kad ir Tamarai.

– O, nenaudėlė, – pasipūtė Eliotas. – Tikiuosi, kad jam pakaks skonio nesusidėti su ja. Ta kalaitė su kiekvienu išsidulkintų.

– Liaukis, Eliotai, – nuvargusi atsakė Ketlina ir pasitrynė kaktą.

Galiausiai Heizelė pasistengė dar labiau sugadinti jai nuotaiką. Kartą per pietų pertrauką ji įžengė į Ketlinos kabinetą ir atsistojo tarpduryje.

– Vadinasi, išsidangini į pietus su seksualiuoju savo režisieriumi?

Ketlina krūptelėjo, bet šaltai atsakė:

– Jei turi galvoje firmos reklaminius filmus, – taip, išvažiuoju. Vyro reikalavimu.

– Setas tikras kvailys! Nejaugi jis nesupranta, kiek palengvina gyvenimą tau ir tam pačiam Gudžonsenui? Reikia tikėtis, kad netrukus tu pametėsi mano idiotui broleliui dar vieną išvisą? Taip?

Ketlina plykstelėjo, paskui sudrebėjo iš baimės. Nejaugi Heizelė viską žino? Ne, tai neįmanoma. Ji išsigalvoja. Lediniu tonu Ketė pasakė:

– Aš neprivalau tau teisintis, bet žinok: niekada aš nesulaužiau ištikimybės Setui. Ir niekada nesulaužysiu.

– Cha! Jei tik pasitaikys proga, tu jos nepraleisi. O Setas elgiasi kvailai. Jis mano išlaikysiąs tave prie savęs, jei duos tau laisvės. Jis silpnas.

– Tai ne silpnumas, o nesavanaudiškumas – ypatybė, nesuprantama tavo protui. Aš žinau, ko tu taip šėlsti. Setas pasakojo man, kad jaunikis pametė tave vestuvių išvakarėse. Gal ir man būtų gaila tavęs, bet tu pernelyg bjauri. Nors, žinoma, galima tavęs ir pagailėti, juk tu visiškai vieniša. Tačiau kas dėl to kaltas, jei ne tu pati?

– Užsičiaupk! Ji dar gailėsis manęs! Manęs! – Heizelės veidas persikreipė iš neapykantos.

Čia Ketlina ryžosi visai nebepaisyti atsargumo. Ji ir pati buvo sudirgusi, todėl daugiau nebesitvardė:

– Ir nemanyk, kad tavo meilikavimas Setui gali mane apmulkinti. Tu jo nemyli, tu apsimetinėji! Iš tikrųjų tu ir jo nekenti, nes nori pati valdyti „Kirhofo" firmą. Kai merdėjo jūsų tėvas, tu manei, kad kompanijos prezidentu padarys tave – juk tu vyresnė, o Setas – invalidas. Bet jūsų tėvas buvo kitaip nusprendęs, jis perdavė valdžią tavo broliui. Paskui mirė dėdė, ir prezidentu tapo Setas, o tu neišdrįsai su juo susikibti. Kur ten – juk visi būtų ėmę kalbėti, kad tu nustūmei į šalį paralyžiuotą brolį. Vis dėlto sąžiningiau būtų buvę kovoti atvirai. Jei tu pasirinkai traukimąsi, tai nėra ko giežti pyktį. Didžiausias tavo priešas – tu pati, o ne aš. Man nieko iš tavęs nereikia, ir aš niekuo nesu tau nusikaltusi. Setas tave myli – pati nesuprantu kodėl. Bet aš nesikišu į jūsų santykius.

Heizelė prisimerkė ir išpūsdama šnerves sušnypštė:

– Nieko, dar aš tave pagausiu. Tik laiko reikia. Ir tuomet mano brolis pamatys, kokia tu iš tikrųjų. Jis nepakels to smūgio, ir kompanija atiteks man.

Ji apsisuko ir garsiai nutrepsėjo link išėjimo. Ketlina išsigandusi žvelgė jai pavymui. „Heizelė visai kuoktelėjo, – pamanė ji. – Tos moters niekas nesulaikys, ji griebsis kiekvienos niekšybės, kad tik pasiektų savo tikslo".

Paskutinį vakarą prieš išvažiavimą Ketė praleido su sūnumi. Užsuko Erikas, įsižaidė su mažyliu. Visi, išskyrus Heizelę, patenkinti stebėjo tuos žaidimus.

Ketę apėmė dvejopas jausmas. Ji didžiavosi tuo, koks šaunus jos sūnus, kartu labai bijojo, kad Erikas mėgins atimti iš jos Teroną. Iš karto buvo matyti, kad Erikas mažylį dievina. Be to, tėvas ir sūnus buvo stebėtinai panašūs. Tiesiog neįtikėtina, kad aplinkiniai to nemato.

Prieš išeidamas Erikas pasakė, kad rytoj rytą jie susitiksią oro uoste. Ketlina pati paguldė Teroną miegoti ir stipriai pabučiavo prieš miegą.

– Mama, – sulemeno jis, kai ji užgesino šviesą.

– Miegok ramiai, mano mažuti, – sušnibždėjo Ketė ir dar kartą pabučiavo jį į rausvą skruostuką. Nuo mažylio padvelkė Eriko odekolonu, ir Ketlina, apimta ilgesio, atšoko.

Pasirodo, net po kivirčo ją dar traukia Erikas. Visai

nusiminusi nukiūtino į savo miegamąjį.

Na, kodėl, kodėl Erikas taip stipriai ją veikia? Viską tas žmogus pasiekia be vargo! Jis puikiai susidoroja su savo darbu. Pirmoji reklaminių filmų serija, kurią jis susuko „Kirhofo“ kompanijai, buvo tokia gera, kad Ketlina prieš savo norą ėmė didžiuotis mylimuoju.

Bet jis, deja, nėra nepriekaištingas riteris. Turi labai didelę ydą – jis pats prisipažino Setui. Erikas – egoistas!

Nors ko čia stebėtis?

Jis nuo kūdikystės buvo visų numylėtinis, įprato, kad jam visi pataikautų. Erikas visada gaudavo tai, ko užsigeisdavo, ir štai dabar jis užsigeidė jos, o ji priešinasi. Suprantama, jis nuo įkalbinėjimo perėjo prie agresijos. Svarbu tik tai, kaip Erikas ketina pasielgti su Teronu. Šito Ketlina labiausiai bijojo. Dėl mylimo sūnaus Erikas galėjo dievaižin ką padaryti.

Ji pažvelgė į save veidrodyje, kabojusiame virš kriauklės vonioje, ir garsiai paklausė:

– O tu? Argi tu geresnė už jį?

Juk ji geidžia Eriko ne mažiau, negu jis – jos. Bet baisiausia nuodėmė – santuokinė neištikimybė. Ketlina nuo vaikystės įprato manyti, kad iš visų žmonių ypatybių vertingiausia yra ištikimybė. Neatsitiktinai vien mintis, jog Erikas vedęs, sukėlė jai tokį siaubą.

„Tačiau aš ne tokia, kaip jis, – guodė save ji. – Man šitai – ne vien sekso klausimas“.

Taip, ji myli Eriką, myli visa širdimi. O gal tik mano, kad myli? Gal gražiais žodžiais ji mėgina pateisinti geidulingą įkarštį, apimantį ją vien pagalvojus apie tą vyriškį?

* * *

Ji nedrąsiai pasibeldė į Seto miegamojo duris. Dar niekada Ketė nebuvo užsukusi į tą kambarį. Iš susijaudinimo širdis ėmė tankiau plakti.

– Džordžai? – pasigirdo Seto balsas.

– Ne, tai aš, Ketlina, – tyliai atsiliepė ji.

Po ilgos tylos sušnarėjo paklodės, ir Setas tarė:

– Įeik.

Ji ryžtingai atidarė duris ir pirmą kartą peržengė jo slėptuvės slenkstį. Ketlina žinojo atrodanti pritrenkiančiai: šilkiniai plaukai krinta ant nuogų pečių, pro perregimą negližė matyti kūnas.

Miegamajame tik ant naktinio stalelio degė lempa, todėl Seto veido Ketlina beveik nematė. O gal kalta buvo ne prieblanda, gal ašaros, susitvenkusios jos akyse.

– Ketlina, kokia tu graži.

– Ar aš nesutrukdžiau tau?

Na, žinoma, sutrukdė. Ketė neryžtingai stabtelėjo, bet mintis, jog būtina išginti iš širdies kerus, vardu Erikas Gudžonsenas, neleido jai trauktis.

– Ar kas nors atsitiko?

– Ne.

Prie lovos ji sustojo ir pažvelgė į vyrą iš viršaus. Jis sėdėjo, nugara atsirėmęs į pagalves. Greta gulėjo atversta knyga, Seto krūtinė buvo apnuoginta. Ketlina ne kartą buvo mačiusi jį su glaudėmis, kai Setas su Džordžu darydavo gydomąją mankštą baseine, todėl nė kiek nenustebo, kad tokie išsivystę jo pečių raumenys. Tamsūs plaukučiai švelniai želė Setui ant krūtinės. Beveik taip, kaip ir...

– Setai, – skubiai tarė ji ir prisėdo ant lovos kraštelio.

Kaip geriau būtų pradėti? Juk ji dar niekada nieko negundė. Erikas nieko nereiškia. Jis pats sugundė ją.

– Aš ilgiuosi tavęs.

– Ir aš, – nusišypsojo jis.

Jo veidą nušvietė šypsena, sužibėjo balti dantys. Akys be galo švelniai žvelgė į ją.

– Tiesa?

Ketlina padėjo ranką jam ant krūtinės, pirštu perbraukė per kūpsančius raumenis.

– Tiesa...

Jis pasilenkė, pabučiavo ją į lūpas, ir jos krūtys, vos dengiamos perregimo audinio, palietė jo petį. Ketlina griebėsi iniciatyvos negalvodama apie moterišką išdidumą. Setas droviai atsakė į jos bučinį, ir Ketlina padrąsėjo.

Tuomet jis suėmė ją už pečių ir šiek tiek atstūmė nuo savęs.

– Kodėl tu taip darai? – paklausė, ir jo balse skambėjo kančia.

– Juk tu mane myli?

– Taip. Labiau už gyvybę. Ir tu tai žinai.

– Ir aš tave myliu. Aš noriu... noriu mylėtis su tavimi.

Įsiviešpatavo tyla. Paskui Setas vos girdimai sušnabždėjo:

– Tu nori to, kas neįmanoma. Kodėl tu mane kankini?

– Aš nenoriu kankinti tavęs. Aš noriu, kad mudu mylėtume vienas kitą.

– Ir aš to noriu labiau už viską pasaulyje. Bet tu žinai, kad tai neįmanoma. Jeigu aš tai pajėgčiau, nejaugi būčiau laukęs dvejus metus?

Jis žvelgė į ją nesuprasdamas.

– Setai, aš puikiai suprantu, kad mes negalime būti meilužiai tikrąja to žodžio prasme, – greitakalbe prašneko ji bijodama, kad nepakaks ryžto. – Tai yra, aš suprantu, kad mes negalime... na, pats žinai... Bet juk yra ir kitų būdų...

– Ketlina!

Ji pašoko nuo lovos ir staigiai išsinėrė iš negližė visiškai apsinuogindama. Setas kone uždusο, kietai sugniaužęs kumščius.

– Ketlina...

Ji vėl atsisėdo ant lovos, paėmė jo ranką ir padėjo sau ant krūtinės. Setas spitrėjo jai į veidą netikėdamas savo akimis. Gal visa tai tik sapnas? Tuojau jis atsibus, ir nuostabus reginys išnyks. Jis žiūrėjo į savo ranką, gniaužiančią švelnią krūtį. Nejaugi jis iš tiesų lyti jos kūną?

Pakėlęs kitą ranką, Setas paglostė antrąją žmonos krūtį. Padrąsėjusi Ketlina pasilenkė ir pabučiavo jį į lūpas. Šį kartą Setas godžiai atsakė į bučinį. Jo rankos slysčiojo jos kūnu.

Ketlina tik šiek tiek pasisukdavo, kad jam būtų patogiau. Setas perbraukė delnu per jos nugarą, palietė pilvą, paskui ranka nusileido žemiau – ten, kur kelias jam buvo neprieinamas.

– O Dieve, – sudejavo jis ir stipriai priglaudė ją prie savęs.

Tačiau bematant paleido ją iš glėbio. Sunerimusi ji atsi-

tiesė ir pažvelgė į jį. Setas gulėjo užsimerkęs, jo veidą iškreipė skausmas. Jau seniai jis nebebuvo patyręs tokios kančios.

– Setai! – apimta siaubo šūktelėjo ji.

– Atleisk man, Ketlina, bet daugiau to nedaryk. Atleisk.

– Tai tu man atleisk, – kūkčiojo ji.

– Ne, mieloji, čia jau mano kaltė. – Jis vėl prisitraukė ją, bet jau be aistros. – Žinai, prieš katastrofą aš laikiau save neprastu meilužiu. Šiaip ar taip, mano draugės man taip tvirtindavo. – Jo balse nuskambėjo juokaujama intonacija. – Puikiai įsivaizduoju, kaip mudviem su tavimi galėtų būti... Aš ir dabar galėčiau suteikti tau laikiną palengvėjimą, bet tu juk nori visiškai ne to. Neversk manęs vaidinti pasigailėtinos vyro ir moters meilės parodijos.

Ketlina nuleido galvą jam ant krūtinės ir pratrūko raudoti. Ją apėmė neviltis be išeities. Ak, kokią žiaurią klaidą ji padarė! Tai buvo nežmoniška, niekšiška. Juk Setas – ne šamanas, galintis išvaduoti ją nuo prakeikimo. Net jei ir būtų burtininkas, vis tiek neišgelbėtų jos. Ją visam gyvenimui apžavėjo Erikas. Ketlina tai suprato tą pačią akimirką, kai Setas pradėjo ją glamonėti. Deja, jos kūnas priklauso kitam. Seto glamonės visiškai jos nesujaudino.

– Setai, man taip gėda, aš nenorėjau tavęs įskaudinti.

– Žinau, mylimoji.

– Mūsų meilė yra kilnesnė ir tyresnė nei kitų.

– Nesu tuo įsitikinęs... – Jis nelinksmai nusijuokė. – Jeigu mano kūnas būtų stiprus ir sveikas, mielai nuleisčiau mūsų meilę šiek tiek žemiau. Bet žinok tik tiek: niekas nemylės tavęs labiau už mane.

– Žinau.

Setas priglaudė ją prie savęs, ir Ketlina iki valios išsiverkusi užsnūdo. Miegodama ji kažką nesuprantamai niurnėjo, bet kartą aiškiai ištarė Eriko vardą. Seto veidą iškreipė skausmas. Jam pasidarė baisu – dėl savęs ir dėl tos moters, kurią jis mylėjo.

18

Ketlina atsipalaidavusia poza sėdėjo po nendriniu skėčiu, dėdamasi visiškai nerūpestinga, nors jos širdyje siautėjo audra. Filmavimo grupė ilsėjosi baro „Pas Harį“ terasoje, išeinančioje tiesiai į vandenyno pakrantę. Buvo paskelbta filmavimo pertrauka. Ketlina vis žvilgčiojo į paplūdimį, kur atsiskyrę nuo kitų vaikštinėjo Erikas su Tamara.

Čionykštis baras „Pas Harį“ buvo mažiau garsus kaip to paties pavadinimo įstaiga Venecijoje. Amerikiečiai turistai, atvažiavę į Bahamus, mėgdavo čionai užsukti. Baras buvo įkurtas kaip tik vienodu nuotoliu nuo Friporto ir Vest Endo. Čia galėjai išgerti šalto tropikų kokteilio arba užsisakyti sočius pietus.

Vienas iš apšvietėjų atnešė Ketlinai popierinę stiklinaitę „Humbajaus“ punšo. Ketė atsargiai siurbtelėjo. Gėrimas buvo kvapus ir šaltas, bet reikėjo būti atsargiai: jis tuo ir buvo pavojingas, kad alkoholio jame visiškai nesijautė – išgersi kelias taures, o paskui ant kojų nebepastovėsi.

Gėrimas negalėjo užgesinti jos širdyje siautėjančios liepsnos. Buvimas Bahamuose Ketei virto ištisa kančia. Erikas ir Tamara nuolat būdavo drauge, ir Ketė labai kamavosi pavyduliaudama. Net tuomet, kai jis kalbėdavosi ne su ja, o su kuo nors kitu iš filmavimo grupės, Tamara neatsitraukdama šliedavosi prie jo, glėbesčiuodavo, glaustydavosi, o tai, tiesą pasakius, visiškai netrukdė Erikui atlikti savo profesinių pareigų.

Tačiau Erikas akivaizdžiai nesibodėdavo jos rodomu dėmesiu. Tiesa, ne mažiau aktyviai jis flirtuodavo ir su kitais modeliais, merginos prieš jį tirpte tirpo. Erikas, rodydamas tikrai angelišką kantrybę, pasiekdavo, kad visi filmavimo grupės nariai būtų kuo geriau nusiteikę darbui ir susitelkę. Tačiau Ketlinai atrodė, kad Tamarai jis neabejotinai atiduoda pirmenybę. Kiekviename prisilietime, kiekviename žvilgsnyje kuriais pasikeisdavo tiedu, slypėjo tik jiems žinoma prasmė. „Tikriausiai jie jau miega drauge“, – niauriai pagalvojo Ketlina atsklidus iš paplūdimio spigiam Tamaros juokui Neištvėrusi Ketė žvilgtelėjo į tą pusę ir išvydo, kad Tama-

ra sėdi ant uolos, o Erikas tiesia į ją savo tvirtas įdegusias rankas.

Ketė nusigręžė, nusibraukė neprašytą ašarą. Reikia atsikratyti tos psichozės. Ji neturi teisės pavyduliauti. Ji ištekėjusi, ir Erikas nedviprasmiškai leido jai suprasti, ką jaučia jai. Jie neturi bendros ateities. Ir neturėjo – juk jis nemyli jos.

Bet ji, deja, jį įsimylėjusi. Tuo ir paaiškinami pavydo priepuoliai. Jai sunku regėti, kaip kita moteris meilinasi tam, kuris turi priklausyti jai! Niekas tenedrįsta kėsintis į Eriko dėmesį!

Režisierius ir modelis žvaigždė grįžo terason pertrauka baigėsi. Filmavimui buvo pasirinktas baras „Pas Harį", nes iš čia atsivėrė puikus įlankos reginys.

Terasoje ėmė šmižinėti asistentai. Užsižiebė apšvietimo įranga, visur išsirangė storos laidų gyvatės. Didžiulės metalinės įrengimų dėžės buvo užgriozdintos vienos ant kitų. Žodžiu, prasidėjo visuotinė sumaištis.

Pagaliau apšvietėjai sureguliavo jupiterius, Erikas idealiai pasistatė kamerą, modeliuotoja stilistė sutvarkė kostiumus.

Šiandien merginos demonstravo lengvus žalių, šviesiai smėlinių ir dengiamosios safari spalvos drabužius. Ketlina paliepė parinkti ryškesnius – skaisčiai raudonus, geltonus ir baltus priedus. Paskui darbo ėmėsi grimuotoja, paskutinį kartą patikrindama, ar tvarkingas makijažas. Kirpėjas, moteriško veido jaunuolis su ožio barzdele, sutvarkė šukuosenas, parodydamas matadoro virtuoziškumą.

Erikas atsivežė keturis asistentus: du buvo atsakingi už apšvietimą, kiti du – už visa kita. Jie dirbo entuziastingai, vos paliepus atnešdavo ir nunešdavo reikiamus filtrus, adapterius, naujas kasetes. Visi jie buvo jauni ir simpatiški, visi dievino Eriką. O dabar asistentas stengėsi įsiropšti į palmę ir nuskinti lapą, nuo kurio vienai merginai ant veido krito tamsus šešėlis.

– Tamara, liaukis, mes ne pornografiją filmuojam, – riktelėjo Erikas.

Tamara stovėjo ant neaukštos sienos, supančios terasą.

Buvo apsitempusi trumpais kareiviškais šortais ir užsimetusi baltą sportinę striukę. Po ja – trumputė ryškiai raudona plonutėlio audeklo palaidinė. Jūros vėjelis pagavo medžiagą iš apačios, išplaikstė ją, ir kairė Tamaros krūtis atsidengė visuotinei apžiūrai. Filmavimo grupės nariai ėmė ploti, lelioti, merginos sukikeno, o Tamarai – kaip nuo žąsies vanduo.

Ketlina pasipiktino tokiu begėdiškumu. Ji prisiminė skandalą, kilusį dieną prieš tai Friporte, kur buvo filmuojama scena kazino salėje. Kitaip negu Las Vege, Bahamuose kazino atmosfera buvo itin solidi. Krupjė visuomet vilkėjo smokingais, publika laikėsi tikrai britiško santūrumo.

Tamara sukėlė tikrą sensaciją, iššokusi iš grimavimo kambario vienomis kelnaitėmis, mosikuodama juoda atlasine suknele, kurią ji turėjo demonstruoti.

– O čia kokia dar velniava?! – užsipuolė ji Ketliną. Publika taip ir apmirė savo vietose.

Ketė įsispitrėjo į pusnuogę Tamarą ir išlemeno:

– Kas atsitiko?

– Aš negaliu vilktis tos prakeiktos suknelės! Ji man per užpakalį nesueina! Įdomu, ponia Kirhof, kas dėl to kaltas?

Jos tonas buvo kandus, ir Ketė vos ištvėrė nešėrusi akiplėšai antausio.

– Man rodos, jūs privalėjote pasimatuoti tą suknelę iš vakaro, – lediniu tonu pasakė ji. – Tuomet ir reikėjo pataisyti, pritaikyti ją figūrai. Į filmavimo aikštelę siuvamosios mašinos mes nevežiojame.

– Vakar vakare aš turėjau kitų reikalų, – reikšmingai atsakė Tamara ir mirktelėjo Erikui.

Šis stovėjo prie staliuko smalsiai klausydamasis jų dialogo. O gal jį labiau domino nuogas Tamaros biustas – putlios krūtys laisvai siūbavo į taktą įpykusios merginos mostams. Šokiruotas kazino personalas nežinojo kaip elgtis tokiomis aplinkybėmis.

– Ir ką gi man dabar daryti? – Tamara buvo atkakli.

Ketlina turėjo jai puikų pasiūlymą, deja, garsiai jo ištarti ji negalėjo.

– Yra du variantai, – ramiai pasakė ji. – Arba mes išbraukiame jus iš to epizodo, arba jūs rengiatės suknelę ir paliekate

ją neužsegtą, bet tuomet neatsukate nugaros kamerai. Galima padaryti ir taip: pasikeiskite suknelėmis su kuria nors iš merginų. Jums reikia šiek tiek platesnės, – kandžiai pridūrė ji.

Gintarinės Tamaros akys padūkusiai sužaibavo:

– Mano idealus aštuntas dydis. Tai suknelė kalta!

– Greičiau neidealus dešimtas, – atšovė Ketlina.

– Ak tu...

– Ponios, ponios, – įsikišo Erikas. – Nagi, prie darbo. Turime laiko iki ketvirtos valandos. Tamara, ką nors apsirenk. Tu, žinoma, dievulėliau, kokia daili, bet dabar ne laikas ir ne vieta striptizui. Pasistenk įsisprausti į sukenlę. Filmuosime tave tik iš priekio.

Tamara pasišalino didingai sūpuodama biustą. Filmavimas baigėsi sėkmingai, bet visi dar ilgai juokavo iš Tamaros. Vienas asistentas pasakė:

– Tu krūtine apgynei savo profesinę garbę, – ir sukikeno.

Tamara nužvelgė juokdarį naikinančiu žvilgsniu, bet nieko neatsakė.

Ir štai dabar ji vėl griebėsi spektaklio: specialiai atsistojo taip, kad kiekvienas galėtų pasigėrėti jos grožybėmis.

Matydamas, kad Tamara nekreipia dėmesio į jo žodžius, Erikas kantriai pakartojo:

– Susitvarkyk palaidinę.

– Aš nekalta, kad ji tokia plati, – papūtė lūputes Tamara.

Ketlina prikando lūpą. Norėjo atrėžti jam, kad jis nešdintųsi velniop su savo maita. Tačiau darbas lieka darbu. Ketlina priėjo prie sienos, pažiūrėjo iš apačios į Tamarą, ir iškošė:

– Aš pas tave ten nesiropšiu, nulipk pati.

Tamara nenoriai nušoko ir atsistojo prieš Ketliną, kuri akies mirksniu išsprendė problemą.

– Reikia labiau sutraukti petnešėles. – Ji apsuko Tamarą, nusmaukė jai nuo pečių sportinę striukę ir surišo mazgą taip, kad palaidinė aptempė biustą.

– Per ankšta, – pasiskundė Tamara.

– Teisybė, – sutiko Ketė. – Tai palaidinei tavo krūtinės ląsta platoka, bet nebus matyti.

– Tu man jau įsiėdei! – sukliegė Tamara. – Mano krūtinės

ląsta mat jai nepatinka! Tik pažvelgk į save, pačios...

– Tamara! – aprėkė ją Erikas. – Tu mus gaišini. Lipk atgal ant tos velnio sienos ir plačiau šypsokis. Kai šypsaisi, tu negali malti liežuviu, o tai jau gerai.

Visi ėmė juoktis.

– Dėkui, – linktelėjo Erikas atsigręžęs į Ketliną.

– Nėra už ką, – šaltai atsakė ji.

Štai taip jie ir bendraudavo. Savaitę filmavimo grupė praleido Jamaikoje, paskui persikėlė į Bahamus. Erikas Ketlinai buvo mandagus, bet abejingas, tartum jiedu būtų vos pažįstami. Kas vakarą jis ateidavo į jos numerį, ir jie drauge peržiūrėdavo nufilmuotą medžiagą, suplanuodavo kitos dienos darbus. Ketlina buvo atsakinga už drabužius ir aksesuarus, Erikas – už filmavimą. Paskirstę apranga ir epizodus rytdienai, Erikas su Ketlina palinkėdavo vienas kitam labos nakties ir išsiskirdavo. Nė karto tarp jų neužsimezgė pašalinė kalba, nė karto jie nevakarieniavo drauge, neišgėrė drauge nė po kavos puodelį.

Ketlinos širdyje buvo tuščia. Juo įtemptesni darėsi jos santykiai su Eriku, juo aiškiau ji suvokė, kaip karštai jį myli. Dabar tuo galėjo neabejoti. Ir tai buvo ne vien geidulinga aistra, ji mylėjo jį iš tikrųjų...

Bet nesusilpnėjo ir jos meilė Setui. Jausmas vyrui buvo tyras, stiprus, tikras. Taip mylimas brolis.

Ketlina brangino ryšius su Setu, bet – reikėjo tai pripažinti – Erikas jai buvo daug svarbesnis. Setui priklausė jos širdis, o Erikas užvaldė jos sielą. Bet jis pats, regis, to nesuprato.

Kasdien jis vis labiau tolo nuo jos, o jos meilė įsiplieskė vis karščiau. Ketė mėgo stebėti jį dirbantį. Erikas buvo puikus profesionalas, reiklus ir nenuilstantis. Jis siekdavo kiekvieno epizodo tobulumo, daug kartų jį perfilmuodavo, kol likdavo visiškai patenkintas rezultatu.

Jo oda nuo tropikų saulės tapo vario atspalvio, plaukai išbluko. Filmuodamas Erikas apsivilkdavo apdriskusiais šortais ir išblukusiais berankoviais marškinėliais, kuriuos, beje, netrukus nusirengdavo ir sviesdavo į šalį. Tik vakarienės Erikas ateidavo su kelnėmis ir sportiniais marškiniais.

Savo pagrindine būstine filmavimo grupė pasirinko Vest Endo kurortą, garsėjusi patogumais ir didžiuliu plaukymo baseinu. Vakarais filmavimo grupės nariai rinkdavosi prie baseino paplaukioti, pakortuoti, paplepėti ir išlenkti vieną kitą taurelę. Grupėje vieni kitų visai nesivaržydavo. Negausūs grupės vyrai greit susirado tarp moterų draugužes, ir pastarosiomis dienomis tarp porelių jau įvyko keletas pasikeitimų. Ketlina spėjo, ką savo partnere pasirinko Erikas.

Filmavimas bare kaip tik ėjo į pabaigą, kai horizonte ėmė tvenktis audros debesys. Vidurdienį saloje nulynojo, bet dabar viskas rodė, jog artėja rimtesnė audra. Erikas paliepė surinkti įrangą ir labai nervinosi, iki brangios kameros buvo kaip reikiant supakuotos.

Mašinos kaip tik įsuko į viešbučio stovėjimo aikštelę, kai prapliupo liūtis. Visi grupės nariai griebė ką nors iš daiktų ir tekini bogino į viešbutį. Ketlina gyveno liukso numeryje, nes jai reikėjo kažkur laikyti ir rūšiuoti rekvizitą. Liuksas buvo atokiau nuo pagrindinio pastato, atskirame bungale.

Ketė privažiavo prie pat bungalo ir ėmė nešioti po stogine krepšius su drabužiais. Operacija baigėsi sėkmingai, ir tualetai nė kiek nenukentėjo. Tiesa, pati Ketė peršlapo kiaurai.

Įvilkusi į namą paskutinį ryšulį, ji ketino šiek tiek atsipūsti. Palikti automobilį priešais namą neleistina, bet tuo bus galima pasirūpinti vėliau. Ketė užtrenkė duris ir norėjo prisėsti, bet į lauko duris tuo metu pasibeldė.

Ji atidarė ir krūptelėjo – ant slenksčio stovėjo visas peršlapęs Erikas.

– Sveika, – pasakė jis. – Ar tau viskas pavyko?

– Taip, užeik.

Erikas įėjo, ir ji uždarė paskui jį duris.

– Tuojau įjungsiu kondicionierių, nes peršalsi. – Ji spragtelėjo termostatą.

Kai jos ranka atsitiktinai prisilietė prie jo peties, Erikas krūptelėjo. Viešpatie! Nejaugi tai niekada nesibais? Ne gyvenimas, o ištisa kankynė. Juk privalo jis pagaliau atsikratyti tų apžavų! Iš padilbų Erikas stebėjo, kaip Ketlina vaikšto po kambarį. Šit ji priėjo prie stalo, įjungė lempą, ir kambaryje iškart pasidarė šviesu ir jauku.

Kai ji atsigręžė į jį, Erikas pasijuto sukrėstas. Ketlina buvo apsirengusi žaliais šortais ir baltai žaliais berankoviais marškinėliais gilia iškirpte. Marškinėliai permirko nuo lietaus, ir viskas kiaurai persišvietė, o liemenėlės Ketė nedėvėjo! „Nejaugi ji nesupranta, kad visos tos manekenės jos puspadžio nevertos? – pagalvojo Erikas. – Kokia šilkinė auksiška jos oda!“

Jis prisivertė nukreipti žvilgsnį nuo jos biusto. Ketės blakstienų tušas šiek tiek išsitepė nuo lietaus, bet akys tebešvietė tuo pačiu smaragdiniu spindesiu. Lūpos buvo praviros, ir Erikas pamanė, jog pasaulyje nėra kitos burnos, kurią jis mieliau norėtų pabučiuoti. Kaip nepakeliamai sunku galvoti, kad ta moteris, stovinti taip arti, jam nepasiekiama. Kad taip būtų galima apkabinti ją, numalšinti geismą, deginantį jį iš vidaus.

Kodėl iš visų pasaulio moterų tiktai ši atėmė jam ramybę ir miegą? Po viso to, kas tarp jų įvyko, privalėtų jos neapkęsti. Ji pasielgė žiauriai, pagimdė kūdikį nė nepranešdama apie tai jo tėvui. Tik keista likimo užgaida padėjo Erikui sužinoti, kad jis turi sūnų.

Per paskutinį jų barnį jis tyčia rinkosi skaudesnius žodžius. Jis norėjo, kad Ketė kentėtų taip, kaip kenčia jis pats. Bet į smūgį ji atsakė smūgiu, ir Erikas buvo palaužtas. Juk Ketė sakė tiesą. Apgaudinėti Setą buvo niekšiška, žema, išdavikiška... Bet ką gi daryti, jei Eriką traukia prie Ketlinos lyg magnetu?

Ta moteris sukurta aistringai meilei. Kaip ji gyvena su invalidu, kurį ji – iš visko galima spręsti – taip myli? Nenuostabu, kad jos akys tokios liūdnos. Juk iš prigimties ji greičiausiai linkusi būti linksma ir nerūpestinga. Laiminga, rami mergaičiukė iš Arkanzo stebėtinai pasikeitė. Ji subrendo, surimtėjo. Kokia priežastis – motinystė ar slaptas sielvartas?

Nors Ketlina ir pasikeitė, bet jo jausmai jai liko tie patys. Nebent tapo dar karštesni. Aistra virto gyvenimo būtinybe. Erikui trūks plyš reikėjo išsikovoti jos pagarbą ir pritarimą. Be šito jis negalėjo nurimti. Kai ji gyrė jo profesionalumą, širdyje Erikas džiūgavo. Jos pagyrimas jam reiškia daugiau už didžiausius pinigus. Taip, jis geidė jos kūno, bet ne tik

kūno. Jam reikėjo jos meilės. Kaip jis pavydėjo Teronui, kurį Ketė čia apkabindavo, čia bučiuodavo, čia glausdavo prie savęs. Nejaugi to, kas buvo, jau nebeįmanoma sugrąžinti?

Tačiau ji priklauso jam, ir tiktai jam! Neįmanoma įsivaizduoti, kad tą kūną turėtų kitas vyras. Ta moteris – Eriko nuosavybė. Jos sūnus – irgi.

– Kas atsitiko, Erikai? – nustebusi paklausė Ketė, ir jis suprato vos neišsidavęs.

Na, ne, niekada daugiau jis nebeleis suprasti, ką jaučia jai iš tikrųjų. Pakaks rodytis kvailiu.

– Atėjau pasakyti, kad pagal prognozę taifūnas tęsis ne trumpiau kaip parą. Paskelbiau, kad rytoj – poilsio diena. Tiesa, daug kas niurzga ir sako, kad tokios poilsio dienos jiems nereikia, bet juk čia aš svarbiausias, aš ir sprendžiu. – Jis išsišiepė.

– Viskas klostosi normaliai, pagal grafiką? Tau patinka rezultatas?

Eriko akys sužibo, nes kalba pakrypo apie jo mėgstamą darbą.

– Taip. Kaip tik sugalvojau vieną dalyką...

Jis užsikirto, nebaigė sakyti. Mat jis norėjo pasikviesti Ketliną pas save – parodyti jai kai kuriuos kadrus. Bet paskutinę akimirką persigalvojo. Sėdėti su ja viena tamsiame kambaryje būtų pernelyg didelė pagunda. Eriko mintys pakrypo kita linkme.

– Ar paskambinai namo?

– Taip, užvakar vakare. Ten viskas gerai. Šiandien vėl skambinsiu. Teronui...

– Kas?

– Prasikalė naujas dantis. Štai čia.

– Tiesa? – Erikas prajuko. – Netrukus jis kirs pjausnius.

– Jau kerta, – nusišypsojo Ketlina.

– Negali būti!

– Žinoma, maltus.

– Aišku. – Erikas nusijuokė. – Juk aš nieko nenutuokiu apie vaikų mitybą.

Tie žodžiai buvo ištarti nerūpestingai, atsainiai, bet Ketlina pajuto juose slypintį priekaištą.

– Žinoma, iš kur tu...
Įsiviešpatavo tyla, lauke šniokštė lietus.
– Duok man automobilio raktus, nuvarysiu jį į aikštelę.
– Dėkui.
Ketlina atsargiai padėjo raktus jam ant delno, stengdamasi neprisiliesti prie jo pirštais.
– Tokiu oru geriau niekur neiti, – pasakė jis. – Sėdėk savo numeryje.
– Gerai.
Jis linktelėjo ir išėjo į lietų.

* * *

Išdėliojusi visus drabužius ir aksesuarus į jiems skirtas vietas, Ketlina sumanė nueiti į pagrindinį korpusą vakarienės. Žinoma, galėtų užsisakyti vakarienę tiesiai į numerį, bet jos nebuvimas daugeliui galėtų pasirodyti keistas. Negalima leisti, kad aplinkiniai manytų, jog ji apimta depresijos. Eriko artumas ir podraug jų santykių formalumas veda ją iš proto. Tai tikra kankynė, kurią per sunku ištverti žmogui.
Persirengusi Ketlina nuėjo į restoraną ir atsisėdo prie staliuko, prie kurio jau sėdėjo trys manekenės. Greit užkandusi ji atsiprašė ir grįžo į savo numerį, sėdo žiūrėti televizoriaus.
Ketlina stengėsi įtikinti save, kad jaučiasi prislėgta, nes yra pavargusi, todėl miegoti nuėjo anksčiau. Bet miegas neėmė. Pasivarčiusi ji suprato, jog bus geriau, jei pasivaikščios. Grynas oras – idealūs vaistai nuo nemigos.
Apsivilkusi sportinį kostiumą, ji nuėjo palei baseiną ir nusileido tamsia alėja prie pirso. Prieš ją plytėjo lygus kaip veidrodis vandenynas. Lyti liovėsi, bet dangumi plaukė sunkūs sluoksniniai debesys, tarp kurių protarpiais šmėstelėdavo mėnuo.
Mėnulio spindulys apšvietė paplūdimį ir Ketlina pastebėjo visai prie pat bangų mūšos ruožo išdrikusį ant patiesalo Eriką.
Ji negalėjo apsirikti – jo figūrą būtų atpažinusi net tam-

siausią naktį. Erikas buvo nuogutėlis, tik su siaura glaudžių juostele. Gulėjo pasirėmęs alkūnėmis ir žiūrėjo į jūrą protarpiais nusijuokdamas. Ketlina prisimerkė, stengdamasi suprasti, ką jis ten mato.

Seklumoje, visa nutvieksta mėnesienos, braidžiojo Tamara. Ji buvo visiškai nuoga, išsidraikę plaukai sidabrine aureole gaubė jos veidą.

– Žiūrėk, tik neužmink ant jūros ežio! – riktelėjo Erikas.

– Juk tu mane išgelbėsi, ar ne?

Iš visko buvo matyti, kad Erikas ir Tamara neįtaria, jog jų klausomasi.

– Nė nemanau. Tam esu per daug tingus.

– Aš žinau, kaip tave išjudinti, – skambiai nusijuokė Tamara.

– Nagi, pamėgink.

Tamara išbrido iš vandens ir atsistojo ties juo. Šlapias jos kūnas blykčiojo mėnesienoje.

– Prasideda įdomiausioji dalis, – pareiškė ji.

Toliau Ketlina nebežiūrėjo – ji tik pamatė, kad Tamara krito ant patiesalo šalia Eriko.

Tekina Ketlina pasileido atgal į viešbutį.

– Reikia atleisti tą kalę! – šūkaliojo ji bėgdama. – Pagaliau aš esu čia svarbiausia, aš – ponia Kirhof. Aš atstovauju Setui! Erikas dirba mano vyrui. Tuojau pat einu tenai ir išveju ją po perkūnų!

Bet ji puikiai žinojo to nepadarysianti. Paplūdimyje dabar darosi tokie dalykai, kad jai ir pagalvoti baisu. Tamaros negalima atleisti. Kaip apsidžiaugtų Erikas: iškart suvoktų, kad tai padaryta iš pavydo.

Negalvodama, kas iš to išeis, Ketlina žengė į savo miegamąjį, griebė vieną lagaminą ir ėmė mėtyti į jį drabužius – tik būtiniausius. Paskui nuėjo į pagrindinį pastatą. Vėl ėmė lyti.

– Aš šį vakarą išvažiuoju, – pareiškė ji budėtojui. – Kokie šiandien reisai?

Mieguistas durininkas pasikasė pakaušį.

– Nežinau, tuojau pažiūrėsiu. Toks oras... Rytoj bus lėktuvas į San Chuaną. Išskrenda septintą. Bet aš nesu įsitikinęs,

kad oras bus tinkamas skristi.

– Gal kas nors nuvežtų mane į oro uostą? Tuojau!

– Tikriausiai tai įmanoma. Bet, ponia, gal jums būtų geriau...

– Kur limuzino vairuotojas? – nutraukė jį Ketlina.

– Mačiau jį bare...

– Dėkui. Aš – iš pono Gudžonseno filmavimo grupės. Jeigu jam prireiktų ką nors pasiimti iš mano numerio, duokite jam raktą.

Ji susirado vairuotoją, kuris labai nenoriai išsiskyrė su savo buteliu. Jis negalėjo suprasti, kodėl reikia važiuoti į oro uostą, kai lėktuvai neskraido.

Visą naktį ji išsėdėjo tuščiame oro uoste. Išskrido rytiniu reisu, vėluojančiu keturiasdešimt penkias minutes. Liūtis nenurimo.

Skrydis iki San Chuano nebuvo iš maloniųjų. Ketlina baiminosi, kad į lėktuvą pataikys žaibas. Tačiau Puerto Rike pasilikti ji nenorėjo – San Chuanas pasirodė jai pernelyg triukšmingas miestas, o dabar ji labiausiai troško vienatvės. Oro uoste ji kreipėsi patarimo į informaciją.

– Gal jums reikėtų skristi į Čab Kėjų, – patarė tarnautoja. – Tenykštis kurortas visai mažytis. Sala graži ir nuošali, atvykėlių labai nedaug.

– Puiku, – apsidžiaugė Ketlina. – Kaip man ten pakliūti?

– Yra vienas reisas, išvyksta... – Ji pažvelgė į grafiką: – ... po dvidešimties minučių.

Ketlina tekina pasileido prie kasos ir vos suspėjo nusipirkti bilietą.

Kai išvydo lėktuvą, jai pasidarė negera – toks jis buvo mažas ir nušiuręs. Nuo tos atmintinos dienos, kai Eriko laineris susprogo Fort Smite, Ketlina apskritai nebepasitikėjo lėktuvais. Ir mažiausiai troško skristi per tokią darganą.

O kaip būtų susiklostęs gyvenimas, jeigu ne ta katastrofa? Erikas būtų sugrįžęs tą patį vakarą ir vakarieniaujant, o galbūt kitą dieną būtinai būtų papasakojęs jai apie savo brolį ir Salę. Viskas būtų buvę kitaip.

Jos širdį gniaužė neviltis.

Laimė, skrydis truko neilgai, ir netrukus Ketė atvyko į

mažą kurortą. Ji išsinuomojo atokiausią trobelę, kad jai niekas netrukdytų.

Namukas buvo jaukus, langais į vandenyną, bet Ketė nesusidomėjo grožybėmis, visiškai nusikamavusi ji krito į lovą. Atsiliepė nemigos naktis.

Ji nubudo dienai slenkant vakarop. Lauke grumėjo griaustinis. Ketė atitraukė užuolaidas, bet nepamatė nieko, išskyrus ištisinę lietaus uždangą. Mažytėje vonioje ji nusiprausė po gaivinančiu dušu ir dabar jautėsi atsigavusi, kupina jėgų. Gal reikėtų paskambinti namo. Ko gero, neverta. Verčiau su niekuo nebendrauti. Visus darbus ji padarys rytoj.

Ketė vėl apsivilko sportinį kostiumą, paskui atsigulė į lovą, įsitaisė patogiau ir ėmė skaityti knygutę, nusipirktą San Chuano oro uoste.

Audra vis labiau šėlo, griaustinis trankėsi tiesiog virš stogo, tolydžio tvyksčiojo bauginantys žaibai. Ketlina pamanė geriau užtrauksianti užuolaidas. Ji žengė prie lango ir staiga išvydo, kaip kažkas, trilinkas susilenkęs nuo pliaupiančio lietaus, bėga alėja. Žmogus bėgo prieš įnirtingą vėją, kuris vos nevertė jo iš kojų.

Ketei širdis apmirė – ji suprato, kad žmogus skuba prie jos bungalo. Prišokusi prie durų, Ketė atšovė skląstį ir priešais save išvydo Eriką.

Jo drabužiai buvo kiaurai permirkę, plaukai prilipo prie kaktos. Krūtinė sunkiai kilnojosi, Erikas niekaip negalėjo atsikvapstyti. Nuo veido varvėjo lietaus lašai. Piktai sugniaužęs kumščius, Erikas nutvilkė Ketliną žvilgsniu, ir ji atšoko nuo jo mirtinai persigandusi.

Prieš ją stovėjo tikrų tikriausias grėsmingo skandinavų dievo Toro sūnus. Jo akys svaidė ledinius žaibus, veidas liepsnojo įtūžiu. Atrodė, jog Dangaus gyventojas nusileido ant žemės, kad žiauriai atkeršytų įžūliam nusidėjėliui, drįsusiam įžeisti dievybę.

– Aš tuojau tau parodysiu, – suriaumojo jis.

Tai ištaręs griausmingai užtrenkė duris.

19

Pirmykštė baimė užleido vietą pykčiui, atsiliepė ir pavydas, ir nuoskauda. Ketė žengė prie Eriko ir piktai iškošė:

– Nešdinkis iš čia! Palik mane ramybėje!

– Nieko neišeis, ponia Kirhof. Aš rizikavau gyvybe, kad čia atsidanginčiau, ir neišskrisiu tol, kol nepadarysiu to, ką ketinu.

Nors ir įtūžusi, Ketė ėmė stvarstytis širdies.

– Tu atskridai tokiu oru? Tačiau kaip?

– Radau pilotą, kurio gobšumas nugalėjo savisaugos instinktą. Dabar jis sėdi oro uoste, tualete. Jam verčia visus vidurius lauk.

– Tu išprotėjai! Ir kam to reikia? Tuščiai švaistai laiką, pinigus ir didvyriškumą. Nenoriu tavęs matyti. Eik iš čia.

– Kurgi ne.

Ketlina matė nesustabdysianti jo ir norėdama išlošti laiko skubiai paklausė:

– Tačiau kaip tu suradai mane? Juk aš niekam nepranešiau, kur skrendu. Aš ir pati nežinojau...

– Jūsų įpročius, ponia Kirhof, aš gerai žinau, – išsiviepė jis. – Bet šį kartą prastai sumėtėte pėdsakus. Pasiekęs San Chuaną ir neradęs tavęs nė viename viešbutyje, sutrikau, bet neilgai. Pakako paklausinėti oro uoste, ar jie nematė... Tiek to, tai nesvarbu. Apskritai aš tave suradau. – Jis sukando dantis. – Kodėl tu pabėgai niekam nieko nepasakiusi?

Įsmeigė žvilgsnį į ją.

Ji vėl pabūgo. Juk jis negali smogti jai! O gal gali?

– Aš... Aš pavargau. Norėjau pabūti viena. Vis tiek prieš filmavimą būčiau sugrįžusi. Juk tu pats pasakei, kad mums – poilsio diena, – išdidžiai priminė ji.

– Teisybė. Bet tu vienintelė pabėgai kaip vagis gūdžią naktį, niekam nepranešusi. Vos neišprotėjau nerimaudamas. Kaip jums atrodo, ponia Kirhof, ar taip elgiasi padorūs žmonės?

– Tu vadini mane ponia Kirhof, lyg tai būtų keiksmažodis! – užsiplieskė Ketė.

– Ką, – jis piktai nusišypsojo, – gėdiniesi savo pačios

pavardės? O gal tau gėda prisiminti, kaip ją gavai? Vargšelis Setas taip ir neįstengė pasinaudoti nusipirkta preke, tiesa? Nesuprantu, kam jam prireikė užsikarti moterį su svetimu vaiku.

– Užsičiaupk! – ji atgręžė jam nugarą. – Tu niekada nesuprasi tokio žmogaus kaip Setas. Ne visi vyrai save įsimylėję egoistai kaip tu. Tau rūpi tik viena. Tu kaip perbrendęs vaikigalis.

– Iš kur tu žinai, kas man rūpi?

Jis vėl prisiartino prie jos. Paskui jį per grindis nutįso šlapių pėdsakų takelis.

– Nieko, užtai Tamara tikriausiai žino, kas tau rūpi. Džiaugiuosi, kad praeitą naktį ji neužmynė ant jūros ežio! – įsikarščiavusi išrėžė Ketlina.

Ji stovėjo prie lango. Griaustinis nebesitrankė, žaibai nebežaibavo, bet liūtis vis dar pylė kaip iš kibiro, ir palmės nuo įnirtingo vėjo linko vos ne iki žemės.

Erikas klausiamai kilstelėjo antakius:

– Ar tu sekei mus? – linksmai nustebęs paklausė jis.

– Dar ko! Tiesiog užmigti negalėjau, išėjau prie jūros, o judviejų sunku buvo nepastebėti. Nesirūpink, aš pasitraukiau dar neprasidėjus visokioms šlykštynėms.

– Vadinasi, tu nė nežinai, kaip viskas baigėsi?

– Galiu atspėti.

– Tu pavyduliauji.

– Kas? Aš? – ji vos nepaspringo pasipiktinusi. – Dar ko! Man buvo nepakenčiama žiūrėti, kaip du suaugę žmonės elgiasi lyg... lyg paaugliai. Matau, kad tu mėgsti mylėtis prie vandens.

Ji tuojau pat pasigailėjo išsitarusi. Dabar Erikas žinos, kad ji viską pamena, nieko nepamiršo. Susijaudinusi Ketlina žiūrėjo į Eriką, o jis susiraukęs – į ją.

– Vadinasi, tu viską prisimeni...

Ji norėjo nuneigti, bet neįstengė.

– Taip... – Ketė nuleido galvą. – Jau geriau niekad to nebūtų buvę.

– Tiesa?

– Taip!

– Bet tada nebūtų ir Terono.

Ji kuktelėjo, nusisuko ir staiga nusilpusi atsirėmė į palangę. Širdį plėšė skausmas. Erikas klysta manydamas, kad Teronas bent kiek priklauso jam. Ne, Teronas yra jos ir Seto, daugiau niekieno. Vos girdimai ji sušnabždėjo:

– Kodėl mes su tavim visą laiką turime pulti vienas kitą? Vos atsidūrę greta, kiekvienas kuo skaudžiau stengiamės įgelti kitam. Viskas, aš pasiduodu. Man atsibodo kariauti su tavimi.

– Aš atvažiavau ne kariauti, – sušnibždėjo jis jai į ausį.

O juk ji negirdėjo, kaip jis prisiartino.

Kraujas mušė jai į veidą, ji užsidengė akis ir paklausė:

– Kodėl tu atskridai?

Jis neatsakė. Bergždžiai ji laukė, kad jis viską paaiškintų. Galiausiai Ketlina atsisuko ir pažvelgė į jį iš apačios:

– Kodėl tu čionai atskridai?

– Nenorėjau, kad tu vėl pradingtum iš mano gyvenimo. Kai šitaip įvyko praeitą kartą, aš vos nenumiriau. Aš negaliu gyventi be tavęs.

– Bet aš ištekėjusi.

– Teisiniu požiūriu. Iš tikrųjų jis nėra tavo vyras. – Erikas tvirtai sugriebė ją už pečių. – Pasakyk, ar kada nors esi buvusi su juo kaip moteris su vyru?

Iš tikrųjų derėjo skelti jam antausį ir pasakyti, kad ne jo čia sumautas reikalas, bet Ketlina atsakė:

– Ne.

– Ar jis tavo kūdikio tėvas? – jau švelniau paklausė Erikas, paliesdamas pirštais jos smilkinius.

– Ne, – sušnibždėjo ji.

Visai prisislinkęs jis kimiai paklausė:

– Kas gi tavo tikrasis vyras, Kete?

– Tu, – kvėptelėjo ji, ir kitą akimirką jis palietė lūpomis jos lūpas, jų kūnai tvirtai prisispaudė vienas prie kito.

– Pabučiuok mane, – sušnibždėjo jis atšlydamas, ir jų lūpos vėl susijungė.

Ketlina pamiršo viską pasaulyje, visa atsiduodama stebuklingiems pojūčiams. Kai bučinys baigėsi, ji prisiglaudė veidu prie šlapių jo marškinių, ir Erikas pasakė:

– Niekada daugiau nebėk nuo manęs. Aš vos nekvaištelėjau. Prisiek, kad to daugiau nebebus.

Ji jautė, kaip karštas jo alsavimas šildo jai sprandą.

– Gerai. Daugiau taip nedarysiu. – Čia jos balsas pasikeitė, ir ji šelmiškai pridūrė. – Ir tu man kai ką pažadėk.

– Ką? – nusistebėjo jis.

– Kad kitą kartą tu nebūsi toks šlapias.

Jis išvydo, kokia laime, pasitenkinimu sužėrėjo žalios jos akys, – visai kaip prieš dvejus metus, kai virš jų dar nebuvo nė debesėlio. Erikas nusišypsojo tokia pat atvira šypsena, be jokio žiaurumo ir cinizmo.

– Pažadu.

Jie vėl pasibučiavo, bet dabar nebeskubėdami. Atsiplėšęs nuo jos lūpų, Erikas reikšmingai tarė:

– Kitų drabužių aš neturiu. Ką gi man daryti?

– Tiesiog nežinau... – susimąstė Ketlina. – Matyt, mudu su tavim bučiuosimės dar ne kartą, o aš nenorėčiau, kad mano sportinis kostiumas baigtų peršlapti. Turbūt geriausia bus, jei tu nusivilksi šlapius drabužius.

Erikas spragtelėjo pirštais, jo veidas nušvito.

– Kaip man pačiam tai neatėjo į galvą?

– Nagi, renkis, o aš atnešiu rankšluostį.

– Tik dar vieną bučinį, labai trumpą, – jis sugriebė ją už rankos.

Ji išpildė jo pageidavimą, paskui nuėjo į vonią. Pirmiausia Ketlina stvėrė „Micuko“ buteliuką ir skubiai pasikvėpino krūtinę bei pečius. Sportinis kostiumas šiek tiek sudrėko, todėl jį teko nusivilkti.

Iš priekio prisidengusi rankšluosčiu, ji grįžo į kambarį.

Erikas laukė jos visiškai nusirengęs, ir Ketlina vos neužėmė kvapo – taip ji apstulbo vėl išvydusi jo kūno jėgą ir grožį.

Jis pasisuko į ją, pažvelgė jai į akis, kad pasitikrintų, kaip ji reaguoja į jo nuogybę, ir iškart pažvalėjo.

– Tu manasis danų princas, – sušnibždėjo Ketlina.

– Ne, danų princas – tai Hamletas.

– Tu dar gražesnis už jį!

Rankšluosčio kampučiu ji iššluostė jo plaukus, paskui meiliai perbraukė per veidą. Pečiams prireikė jau viso rankš-

luosčio, ir Erikas aiktelėjo išvydęs, kad ir ji visiškai nuoga.

Ketė trynė jam krūtinę, jos rankos judesiai buvo glamonėjantys. Paskui perėjo prie pilvo ir nenusileisdama žemiau užmetė rankšluostį jam už nugaros, ėmė šluostyti jį iš anos pusės. Erikas neabejotinai buvo nusivylęs, užtat dabar jis nekliudomas galėjo apžiūrinėti jos kūną.

Ketė sausai nušluostė jo nugarą, rankšluosčiu prisitraukdama jį arčiau prie savęs. Kai rankšluostis nusileido iki šlaunų, Erikas viltingai sulaikė kvapą, ir jam buvo atlyginta už kantrybę.

– Matai, ką tu iškrėtei, – priekaištingai pasakė jis, kai ji pajuto, koks jis sužadintas. – Pati dėl visko kalta, pati ir atkentėsi.

Nutraukęs žaidimą, apkabino ją per pečius ir valdingai prisitraukė prie savęs. Liežuviu pravėręs jos lūpas, švelniai krimstelėjo jas.

Kiekvienas jos kūno nervas džiūgavo sveikindamas jo prisilietimą. Eriko rankos neklysdamos rasdavo jautriausias vietas. Štai jis pasilenkė, pakėlė ją ant rankų ir nunešė į lovą. Paguldė patogiau, pats atsigulė greta, pasirėmė alkūne ir pažvelgęs į ją iš viršaus pasakė:

– Ketlina, jei ir vėl ketini...

Ji pridėjo pirštą prie jo lūpų.

– Erikai, geriau pasimylėkim. Greičiau!

Tuomet jis paėmė jos ranką ir pabučiavo į delną.

– Apskritai man patinka apgalvoti veiksmai, bet dabar mano kantrybė baigia išsekti.

– Ir mano, – prisipažino ji ir pati palindo po juo. Jos kūnas kviečiamai išdriko, ir Eriko nereikėjo ilgai raginti.

– Mieloji, – sušnibždėjo jis. – Tu džiaugiesi manimi. Aš maniau, kad prisiminimai pagražino meilės su tavimi akimirkas, bet dabar matau, kad yra ne taip.

Jis delnais suspaudė jos veidą, lūpos be atilsio bučiavo. Ketė pajuto, kad jis susilaiko, kone bijosi jos, ir tuomet ji pažvelgė į mėlynas jo akis ir virpčiojančiu balsu paprašė:

– Duok sau valią. Aš noriu tavęs viso.

– Ketlina, mieloji, brangioji...

Ir jis liovėsi tvardęsis. Atidavė jai visą save, ir ji atsakė jam tuo pačiu.

* * *

– Buvo dieviška, – švelniai atsiduso ji rąžydamasi po jo pirštais. Erikas masažavo jai pečių raumenis.

– Aš ir maniau, kad tau patiks.

– Kur viso to išmokai?

– Didelė praktika, – nusijuokė Erikas.

– Tu galvijas! – šūktelėjo ji šnairai pažvelgusi į jį.

– Gulėk ramiai, kitaip jokio masažo nebus.

Kai jie išsimaudė ir grįžo į patalą, jis liepė atsigulti jai kniūbsčiai ir ėmė trinti nugarą bei pečius.

– Na jau, ne. Man ir taip gerai.

– Tuomet nebūk įžūli, nes nubausiu.

– Nubausi? Kaip?

– Mano laki vaizduotė. Pavyzdžiui, štai kaip žiauriai galiu pasielgti su tavimi.

Jo pirštai ėmė glamonėti jos pakinklius, kilo vis aukščiau, bet tyčia nelietė tos vietos, kurią Ketė taip uoliai pakišdavo.

– Na, Erikai!

– Ką, ar dabar būsi nuolankesnė?

Jis užgulė ją ir davė valią rankoms.

– Taip, būsiu, – alsiai sutiko ji.

Jis atsigulė ant jos patogiau, ir ji pajuto, koks jis susijaudinęs.

– Na, Erikai, prašau.

– Ne, ne, tu taip pat privertei mane pasikankinti, – jis skambiai pakštelėjo ją į lūpas.

Padėjęs rankas jai ant pečių, atvertė virpančią Ketę aukštielninką, nubraukė plaukus jai nuo kaktos ir nusišypsojo – jos veidą buvo iškreipusi nekantravimo grimasa.

– Berods kažkas sakė, jog aš nederamai elgiuosi? Nejaugi jūs ir esate ta pati moteris?

– Ta pati, – žvaliai atsiliepė Ketlina, tiesdama į jį rankas.

Erikas išsisuko.

– Elkis padoriai. Praeitą kartą mudu šiek tiek užsimiršome, paskubėjome. Dabar aš nebeskubėsiu. Noriu iki valiai tavimi pasigrožėti.

Jis pabučiavo ją. Tas saldus bučinys pažadino deginančią jų abiejų aistrą – joje buvo troškulys ir jo numalšinimas, iššūkis ir kapituliacija, pažadas ir lūkestis.

– Tu visada taip maloniai kvepi, – sušnibždėjo Erikas Ketlinai į ausį ir ėmė bučiuoti jos kaklą ir krūtinę.

Prie jos biusto jis apmirė apstulbintas tos grožybės.

– Užsimesk rankas virš galvos, – paliepė jis.

Ketė pakluso, o Erikas vis gėrėjosi ir negalėjo atsigėrėti.

Jos plaukai pasklido ant pagalvės kaštonine banga, įrėmindami idealų veido ovalą. Švelni oda, balta lyg sniegas ten, kur ją pridengdavo nuo saulės siauros bikinio juostelės, švytėjo prieblandoje, speneliai išdidžiai ir triumfuojančiai kilo į viršų.

– Tu tikra tobulybė, – sušnibždėjo jis. – Tokia, kokios ir reikia – nelabai didelė ir ne per maža. Ideali moteris.

Nulenkęs galvą, Erikas palietė vieną spenelį liežuviu.

– Grožybė!

Paskui nutilo, rimtai ėmęsis spenelio. Perėjęs prie kitos krūties, jis pasakė:

– Gaila, kad tavo pienas baigėsi. Mielai jo paragaučiau.

Ji apsivijo rankomis jo kaklą:

– Matau, tau manyje vis dėlto kažko trūksta.

Jo rankos tyrinėjo jos šonus, liemenį, pilvą, pirštas apvedė kaštoninio trikampio kontūrus.

Ketlina slopiai suaikčiojo, o Erikas atsiklaupė ant kelių, ir ji pajuto karštą jo liežuvio prisilietimą. Užplūdo saldi užsimiršimo banga. Nieko panašaus Ketė anksčiau nebuvo patyrusi. Karštos Eriko glamonės lyg antspaudu patvirtino jų sąjungą.

Jausdama artėjančią ekstazę, ji suspaudė delnais jo smilkinius ir sušnibždėjo:

– Ne, ne taip. Kartu!

Tuomet jis slinktelėjo aukščiau. Ir jų kūnai susijungė. Jis įėjo į ją giliai ir galingai, o ji apgaubė jį savo kūnu. Jis pasiekė slapčiausius jos esybės kampelius. Tam galo nebuvo,

ir Ketė pasijuto tyžtanti, tirpstanti. Skubėti nebuvo kur. Jų laukia visa amžinybė. Abu jie atgimė gyventi, atsinaujino.

Galiausiai įsimylėjėliai davė sau valią ir pasiekė ekstazės viršūnę, virto vienu kūnu ir viena siela.

* * *

– Mirštu iš alkio, – pasiskundė Ketlina.

Ji atsisėdo lovoje, užsitraukė paklodę iki pasmakrės. Erikas stovėjo prie lango stebėdamas debesis, kurie skriejo virš vandenyno kažkur į rytus. Audra jau rimo, bet dar tebelynojo.

Atsigręžęs Erikas linksmai nusišypsojo:

– Nėra ko stebėtis. Naktį mudu išeikvojome mažiausiai dešimt tūkstančių kalorijų.

Ji žaviai iškaito:

– Man vis tiek reikėjo sublogti. O tai – maloniausias suliesėjimo būdas.

– Kam tau liesėti? Tu ir taip vien oda ir kaulai.

– Aš? Oda ir kaulai? – ji pasipiktinusi atbloškė paklodę. – Nieko panašaus!

Jis pažvelgė į jos biustą ir pripažino:

– Gerai jau, vietomis tu net apkūnoka.

Ketė sviedė į jį pagalvę, bet Erikas mikliai išsisuko.

– Man regis, tu tikiesi, kad aš riteriškai keliausi ieškoti maisto.

– Taip pasielgtų tikras džentelmenas. Pasinaudojo mergina ir net vakariene nepavaišino.

– Bet aš juk vėl peršlapsiu, – gailiai nutęsė jis.

– Nieko. Grįši – vėl nusirengsi. Aš nė nesirengsiu. Iš delikatumo, kad tu nesidrovėtum vaikščioti nuogas. Bet jei tu niekur neini...

– Einu, einu, – skubiai pasakė Erikas maudamasis taip ir nespėjusius išdžiūti džinsus. – Gulėk, ilsėkis, aš bematant grįšiu.

Mirktelėjo atsisveikindamas ir užtrenkė paskui save duris.

Ketlina parėmė smakrą keliais ir garsiai tarė:

– Nieko negalvosiu. Nei apie padarinius, nei apie... Apskritai negalvosiu. Esu su Eriku. Aš jį myliu. Ar galiu nors kartą gyvenime pasidaryti šventę? Taip ar ne? Atsakomybė, ištikimybė, moralė – visa tai – paskui. Rytoj. O šiandien jis su manimi, jis mane myli. To pakanka. Ir aš jį myliu. Myliu.

Kai Erikas grįžo su visu maisto paketu, Ketlina sutiko jį išskėstomis rankomis.

Juokdamasis jis papurtė šlapius plaukus, ir ant jos užtiško lašai.

– Apgavikas! Juk pažadėjai niekada daugiau manęs nesušlapinti!

– Neištesėjau pažado dar naktį, kai nusitempiau tave į dušą. – Jis pabučiavo ją į nosies galiuką. – Kažkodėl tu ten nesiskundei.

– Paprasčiausiai buvau mandagai, – pasipiktino Ketė.

– Mandagi? Aš, žinoma, esu prisiklausęs apie Kalifornijos svetingumą, bet čia jau buvo...

Ji užkimšo jam burną bandele.

Erikas atnešė bandelių, spurgų, vaisių, sausainių, sūrio, bulvių traškučių, šokolado ir tuno skardinę, kurios jie be konservų peilio neįstengė atidaryti.

Tačiau tai buvo geriausia puota jų gyvenime. Jie surengė pikniką tiesiai ant grindų. Erikas nusirengė šlapius drabužius, bet laikydamiesi padorumo puotautojai apsisupo rankšluosčiais, beje, sąžiningai – abu žemiau juosmens. Tiesa, Erikas leido jai pasikabinti ant kaklo koralų vėrinį, pastebėjęs:

– Jis siekia kaip tik reikiamą vietą.

Sočiai prisivalgę šį tą jie pasiliko vėlesniam laikui, o patys susirūpino tualetu. Ketė atsiklaupė ir ėmė šukuoti šlapius Eriko plaukus.

– Tik pažiūrėk, rando tarp plaukų visai nematyti, – pasakė ji braukdama pirštu per rausvą rėželį, primenantį lėktuvo katastrofą.

– Taip, plaukai ataugo per kelias savaites.

– Tavo plaukai tokie gražūs.

– Tai tu graži.

Jis paėmė ją už rankos, ir šukos nukrito ant grindų. Erikas

įrėmė kaktą jai į krūtinę ir vos pūstelėjo į spenelius, kurie bematant sustandėjo.

– Žiūrėk, kaip aš geidžiu tavęs, – pasakė jis. – Paimk mane ranka.

Ji taip ir padarė, o jis sušnibždėjo:

– Tokios kaip tu daugiau nėra. Tu mane užkerėjai. Tapau ir labai stiprus, ir labai silpnas.

Ji glamonėjo jį, ir Erikas jautėsi toks laimingas.

– Nagi, – ėmė maldauti jis.

Ji apglėbė kojomis jo klubus, ir jis smigo į ją kaip kalavijas į aksomines makštis.

– Ketlina, – sukūkčiojo Erikas gniauždamas ją glėbyje. Švelniai, netgi atsargiai jis čia prisitraukdavo ją, čia atstumdavo, ir abu jautė begalinę ramybę, tartum jiems būtų priklausiusi visa Visata.

Ketlinos širdyje gimė kažkoks naujas jausmas, pasitenkinimas, dar didesnis už orgazmą. Ji tapo Eriku, o Erikas tapo ja.

Nebegalėdama ištverti malonumo, šūktelėjo jo vardą, o jis kimiai sušvogždė:

– Tu mano!

* * *

– Tai ar yra ten duobutė? – tingiai paklausė ji braukdama pirštu jam per lūpas.

Visiškai nuilsę jie gulėjo lovoje veidais vienas į kitą. Bet jų rankos niekaip negalėjo nurimti – vis lytėjo, glostė, glamonėjo.

– Reikia nusiskusti ūsus, ir nereikės klausinėti. – Jis švelniai krimstelėjo jai į pirštą.

– Tik pabandyk!

– O kodėl ne?

– Dėl dviejų priežasčių. Pirmiausia, be ūsų tu gali pasirodyti esąs bjaurus išsigimėlis.

– Dėkui. O antra?

– Su jais taip malonu...

– Tiesa? Kur konkrečiai? – pagyvėjo jis. – Štai čia? – ir

palietė jos lūpų kamputį.

– Ir čia.

– O čia? – jis suspaudė tarp pirštų jos spenelį.

– Taip.

– O ten?

Ji išsirietė pakeldama strėnas ir tik kvėptelėjo:

– Taip, taip!

Ir jis parodė jai, kaip gerai žino visas jos kūno paslaptis.

* * *

Vakarop lietus liovėsi, ir jie susikibę už rankų išėjo pasivaikščioti prie vandenyno.

– Kai oras gražus, matyti, smėlėta sekluma, – pasakė Erikas. – Ana, ji tenai. Sako, kad iki jos galima nubristi. O per potvynį seklumą užlieja bangos. Tartum jos apskritai nebūtų.

Jie nenustodami šnekėjosi visą dieną. Erikas papasakojo, kaip metė televiziją, kaip gyveno Europoje. Labai susidomėjusi Ketlina klausėsi apie mažąjį Džeimį, kurį įsūnijo Bobas ir Salė.

– Mažylis taip pasikeitė. Pasidarė atviras, linksmas. Visą laiką plepa – nesustabdysi. Mano mama jį dievina. Juk Džeimis tapo pirmuoju jos anūku – tik praeitą vasarą gimė Dženiferė.

Abu mintyse pridėjo dar vieną anūką – Teroną.

– Tavo motina gyvena Sietle? – paklausė Ketlina, kad netylėtų.

– Taip.

– O Bobas ir Salė?

– Talse. Todėl jie taip greit atidūmė į Fort Smitą avarijos dieną. Mano dokumentuose buvo nurodytas brolis, kaip artimiausias giminaitis, kuriam reikėtų pranešti kokios nors nelaimės atveju. Vos paskambinus iš ligoninės, Bobas ir Salė nedelsdami išvažiavo į Fort Smitą. Bobas dirba naftos kompanijoje inžinieriumi.

Jie šnekėjosi apie viską pasaulyje, išskyrus Setą Kirhofą ir savo ateitį. Šiandien ši problema neegzistavo.

– Tiesa, tarp manęs ir Tamaros nieko nebuvo, – pareiškė Erikas, kai jie vaikštinėjo drėgnu po lietaus smėliu.

– Ką? – subruzdo Ketlina ir nusisukusi šaltai pastebėjo: – O aš nieko ir nesakiau.

– Bet pagalvojai. Nors galėjai apie mane galvoti ir geriau. Nejaugi manei, kad užkibsiu ant tokios kekšės? – atrodo, kad jis ne juokais susikrimto. – Juk ji siūlosi absoliučiai visiems. O į paplūdimį aš nuėjau vienas, ji pati atsivilko.

– Juk aš mačiau, kaip ji sukiojosi prieš tave nuogutėlė! Ir dar šleptelėjo ant tavęs!

– Bet nematei, kaip aš ją pavariau. – Pastebėjęs skeptišką Ketės grimasą, jis pridūrė: – Tai yra, aš, žinoma, neneigiu, kad ji neleidžia man praeiti, bet kuo aš čia dėtas? Aš jos niekada neskatinau. Tamara nepasižymi nuovokumu ir labai nemėgsta būti atstumta.

– Kiekvieną kartą, kai ji pradeda tave grabinėti, atrodo, kad galėčiau užmušti ją vietoje, – įniršusi sušnypštė Ketė.

– Nagi jūs tiesiog maža tigriukė, Ketlina Heili!

Abu nė nepastebėjo, kaip jis pavadino ją mergautine pavarde.

– O jūs manęs ar negrabinėjote?

– Tai jau visai kitas reikalas!

– Nieko nepadarysi, tikra teisybė.

Jie grįžo į bungalą, bijodami, kad pakrantėje kas nors sutrukdys jiems būti vieniems.

* * *

– Paskambinau į oro uostą, – liūdnai pranešė Erikas. – Šiandien lėktuvų nebebus, bet rytoj anksti iš ryto yra vienas reisas...

Jis sėdėjo ant lovos ir neapykantos kupinomis akimis spitrėjo į telefono ragelį.

– Gerai, – tik tiek pasakė Ketlina išėjusi iš vonios.

Jis paėmė ją už rankų, pasisodino greta ir įsmeigė akis į jos veidą, stengdamasis įsiminti kiekvieną bruoželį ir godžiai kvėpdamas jos odos aromatą.

– Reikia grįžti, – tyliai pratarė Erikas.

Ji paglostė jo galvą, perbraukė pirštais per jo antakius, ūsus, lūpas.

– Žinau. Bet juk tai bus tik rytoj.

Erikas atvirto aukštielninkas. Jis atrodė susimąstęs. Pirštais lėtai sklaidė jos garbanas.

– Ką tu?

– M-m? – išsiblaškęs numykė jis.

– Apie ką tu susimąstei?

– Atgailauju, – Erikas giliai atsiduso.

Ji pasirėmė alkūne. Niekada dar nebuvo mačiusi jo tokio rimto – nebent pačioje jų pažinties pradžioje, kai jis pasakojo jai apie Etiopiją.

– Kodėl?

– Nes neteisingai elgiausi su tavimi. Kiekvieną kartą puolu prie tavęs lyg veislinis bulius. Tik aistra, tik seksas. Jokio švelnumo.

– Aistra abipusė. Aš daviau tau tai, ką norėjau duoti. Nei daugiau, nei mažiau.

– Ir aš...

Jis atsistojo ir žengė prie lango. O Ketlina liko lovoje nustebinta tokios staigios jo nuotaikos permainos.

– Na, kas tau?

– Juk tu nežinai, ką aš tau jaučiu iš tikrųjų. Tikriausiai manai, kad man iš tavęs reikia tik sekso. Tačiau yra ir kas kita... – Jis bejėgiškai mostelėjo ranka, jam sunkiai sekėsi parinkti reikiamus žodžius. – Žinai, nemoku aš tų visokių švelnybių.

– Netiesa. Su Teronu tu toks meilus. Na, ir stovykloje su vaikučiais taip pat buvai stebėtinai geras.

– Tai tikriausiai tiesa, – išsisuko jis. – Bet su tavim aš visą laiką buvau toks agresyvus. Žinoma, aš bjauraus būdo, o tu nuolat bandei mano kantrybę... Apskritai aš nesuprantu kodėl toks buvau. Juk aš taip tave... Net nežinau kaip pasakyti... Kodėl aš nuolat užpuolu tave? Tartum norėčiau už kažką nubausti.

Ji klausėsi jo, pirštais gniaužė paklodės kraštą.

– Bet... bet kodėl tau taip sunku išreikšti savo jausmus? – jos balsas suvirpėjo.

Jis atsisėdo krėsle ir niūriai įsistebeilijo į grindis.

– Supranti, mano tėvas apskritai buvo labai geras žmogus, niekam nedarė nieko blogo... Bet jis negalėdavo pakęsti švelnybių. Aš nepamenu, kad jis nors kartą būtų pamylavęs mane arba Bobą. Jis mylėjo motiną, bet man rodos, niekada garsiai to nėra pasakęs. Tėvas negalėjo pakęsti, pasak jo, „veršiško seilėjimosi". Jam tai atrodė tolygu silpnumui. Ir aš užaugau toks pat. Tik man taip išeina nesąmoningai. Antai aš stengiuosi dažnai myluoti Teroną. Mažiems vaikams tai būtina. Žinok, – jis pažvelgė jai į akis, – aš myliu tave. Tiek, kiek sugebu mylėti. Ir atleisk, kad niekada nekalbėjau apie tai. Neblogai būtų žinoti, kad ir tu mane myli nors truputėlį, – šiurkštokai baigė jis.

– Erikai, – sušnibždėjo ji, – Erikai.

Daugiau Ketlina nieko negalėjo sakyti – jos ir Seto santuokiniai ryšiai trukdė garsiai kalbėti apie meilę. Užtat ji galėjo įrodyti savo meilę iš tikrųjų. Ji ištiesė rankas, ir Erikas atsigulė greta.

Visą naktį jie nepaleido vienas kito iš glėbio.

20

– Kur tu, po velnių, trankeisi? – užsipuolė ją Eliotas.

Nieko nesuvokdama Ketlina apmirė ant savo numerio slenksčio. Jiedu su Eriku ką tik atskrido iš Čab Kėjaus. Iš kur čia atsirado Eliotas? Erikas grėsmingai susiraukė.

– Ką tu čia veiki? – nesuprasdama klausė Ketlina.

Ji dar nesusitaikė su mintimi, kad idilija baigėsi. Skrendant lėktuvu nuotolis tarp jos ir Eriko nenumaldomai didėjo. Iš pradžių jie liovėsi lytėję vienas kitą, paskui nutilo, o galiausiai jau sėdėjo nusisukę į priešingas puses. Abu grįžo į savo pasaulį, tarp įsimylėjėlių vėl atsirado praraja. Ir štai dar viena neganda – nežinia iš kur atsiradęs Eliotas, ir dar toks piktas, kad tik žiūrėk, puls muštis.

– Tikiuosi, Ketlina, kad šauniai praleidai laiką, – sarkastiškai drėbė Eliotas. – Riogsau čia nuo vakar dienos, tavęs laukiu.

– Aš... Mums buvo poilsio diena. Buvau nuskridusi į kitą salą. O paskui prasidėjo audra. Erikas nerimavo dėl manęs, atskrido...

– Kam tos tuščios smulkmenos, – kandžiai pertraukė ją Eliotas.

– Kas atsitiko? Kodėl tu atskridai? Kaip sniegas vidurvasarį, neįspėjęs!

– Setas ligoninėje, – sausai pranešė jis. – Intensyviosios terapijos skyriuje. Jis nenorėjo, kad tau trukdytų dirbti, bet Džordžas mano, jog tu privalai būti greta vyro. Jis miršta, – iššaukiamai baigė Eliotas.

Ketlina užspaudė burną ranka. Jos veide neliko nė kraujo lašelio, akys su siaubu žvelgė į Eliotą.

– Liaukitės ją puldinėjęs, – įsiterpė Erikas visiškai šaltakraujiškai. – Ji nieko nežinojo. Geriau viską aiškiai dėstykit.

Eliotas šaltai dėbtelėjo į jį. Tik dabar Ketė pastebėjo, koks iškankintas atrodo dabitiškas jos padėdėjęs: drabužiai suglamžyti, plaukai pasišiaušę, nesiskutęs. O juk jis visada taip rūpindavosi savo išvaizda!

– Setą išvežė į ligoninė prieš tris dienas. Po avarijos jam prasidėjo bėdos su inkstais, o dabar pasidarė visai blogai. Organizmo intoksikacija. Setas nenorėjo tau sakyti. Bet mes su Džordžu nutarėme kitaip.

Ji žengė porą žingsnių artyn, maldaudama ištiesė rankas:

– Eliotai, pasakyk, kad tu perdedi. Juk Setas iš tikrųjų ne...

Ji nebaigė kalbėti, tiriamai žvelgė jam į veidą, bet nepastebėjo ten jokio įprastinio cinizmo. Eliotas nukreipė žvilgsnį į Eriką, paskui vėl pažvelgė į Ketliną, ir ji viską suprato be žodžių.

– O ne! Dėl Dievo meilės, ne! – Ketė užsidengė veidą delnais ir krito į lovą.

– Ketlina, – pasakė Erikas, – dabar ne laikas ištižti.

– Jis teisus, – pritarė Eliotas. – Aš atskridau specialiu reisu. Lėktuvas laukia. Reikia nedelsiant skristi į San Franciską.

– Taip, gerai, – išlemeno Ketlina ir nežinia ko ėmė blaškytis po kambarį. Reikia kažką daryti. Tačiau ką? Ji ne-

įstengė galvoti.

– Daiktais nesirūpinkit. Mes viską supakuosime ir išsiųsime, – pasakė Erikas. Jis uždėjo rankas jai ant pečių. – Nesirūpink. Aš kuo greičiau užbaigsiu filmuoti ir rytoj rytą būsiu San Franciske.

– Ne! – ryžtingai šūktelėjo Ketlina. – Geriau pasilik ir užbaik darbą. Esu įsitikinusi, kad Setas kaip tik to nori. Be to, ir nereikia tau... rodytis ligoninėje.

Jos žodžių prasmė buvo aiški. Ji nenori, kad jis būtų greta. Kodėl ji vis nukreipia akis į šalį? Erikas suirzęs paėmė jai už smakro ir pasuko veidu į save. Mėlyno plieno akys pažvelgė į sutrikusias žalias. Prie Eriko lūpų susiklostė pykčio raukšlelė. Nusigręžęs nuo Ketlinos, jis tarė Eliotui:

– Pasirūpinkit ja. Jeigu prireiktų mano pagalbos – nedelsiant praneškite. Pasistengsiu užbaigti čia viską kuo greičiau. Poryt atskrisiu.

– Puiku, – linktelėjo Eliotas, ir Erikas išėjo.

Ketlina vėl susmuko ant lovos. Jautėsi visiškai išsekusi. Tegu kiti nusprendžia, ką daryti, kaip elgtis.

– Kete, mums metas, – paragino ją Eliotas.

Ji paklusniai atsistojo ir nuėjo paskui jį, automatiškai pasiėmusi savo rankinuką.

Ji neatsiminė, kaip skrido į San Franciską. Ji pavirto automatu, kuris negalvodamas darė viską, ką sakė Eliotas. Mintyse nuolat keitė vienas kitą du vaizdai: ligoninės lovoje merdintis Setas ir du meilužiai tropikų saloje. Ji kalta ir nusipelnė bausmės, tačiau kodėl atkentėti turi Setas? Argi jis mažai kentėjo?

Ji norėjo tiesiai iš oro uosto važiuoti į ligoninę, bet Eliotas pasakė:

– Tik pažiūrėk, kaip tu atrodai. Tiesiog pabaisa iš siaubo filmo. Setui ir taip blogai, o čia dar ateis tokia siaubūnė. Jis mano, kad esi deivė, tai ir būk panaši į deivę.

Iš jo balso buvo aišku, kad pats Eliotas deive jos anaiptol nelaiko; bet dabar jai buvo visiškai vis vien.

Užsukusi namo ir pažvelgusi į save veidrodyje, Ketlina pamatė iš tikrųjų atrodanti siaubingai. Ji išsimaudė duše, šiaip taip susišukavo, šiek tiek pasidažė.

Teronas krykštė iš džiaugsmo, išvydęs mamą. Ketė karštai apkabino sūnų, bet praleido su juo tiktai menką valandėlę. Kai ji perdavė mažylį į Elisės rankas, Teronas ėmė gailiai verkšlenti. Motinai širdis plyšo, bet pareiga šaukė ją pas Setą.

Prie palatos durų stypsojo Heizelė. Jos veidas piktai persikreipė:

– Tu nelabai skubėjai, – sušnypštė ji. – Norėčiau verčiau apskritai niekada tavęs nebepamatyti, bet Setui bus malonu... kad tu atvykai pasižiūrėti, kaip jis miršta.

– Kur jo gydytojas? – paklausė Ketlina nekreipdama dėmesio į jos žodžius.

– Palatoje, – drėbė Heizelė nusisukdama.

Ketlina netekusi jėgų prisišliejo prie sienos. Nė žingsnio nesitraukęs nuo jos Eliotas tvirtai suspaudė jai ranką.

– Žinai, atleisk man, kad taip užsipuoliau tave.

– Tu elgeisi kaip tikras draugas. – Valandėlę ji užsimerkė ir tyliai pridūrė: – Nieko kito aš ir nenusipelniau.

– Nebūk tokia negailestinga sau. Juk tu nežinojai...

– O galėjau ir žinoti. Juk aš jaučiau, kad jam kažkas negerai. Nereikėjo man išvažiuoti!

– Tu jau sugrįžai. Visa kita nesvarbu. – Jis šiek tiek padvejojo ir tiesiai paklausė: – Tu įsimylėjai Gudžonseną, taip?

Ketė išsigandusi įsispitrėjo į jį:

– Iš kur... Kaip tu atspėjai?

– Kai dviese išvyksta drauge nežinoma kryptimi, – Eliotas nusišypsojo, – o paskui grįžta tokiais kaltais veidais, nesunku atspėti. O dėl meilės... Juk tu tokia šventuolė, kad be meilės, pardon, nesidulkinsi. Ar tiesą sakau?

– Taip, aš jį myliu, – tyliai atsakė Ketlina. – Bet aš myliu ir Setą. Tiktai kitaip.

– Suprantu. Gyvenimas – liuks dalykėlis.

Jo žodžiai nuskambėjo su neapsakomu kartėliu.

Atsidarė palatos durys, į koridorių išėjo Džordžas ir kažkoks praplikęs ponas – matyt, daktaras.

– Sveika, Ketlina, – užjaučiamai pasisveikino Džordžas ir paspaudė jai ranką.

– Sveikas, Džordžai, – jos lūpos taip drebėjo, kad sunku

buvo kalbėti.

– Aš tau seniai rengiausi papasakoti, įkalbinėjau Setą, bet jis užsispyrė, ir viskas. Nenorėjo, kad tu nerimautum. O jam darėsi vis blogiau.

– Aš žinau. Dėkui Dievui, kad tu visą laiką buvai su juo. Manęs jis neprisileido.

– Ponia Kirhof, aš – daktaras Aleksanderis. Kartą mudu su jumis kalbėjomės telefonu, bet susitikę nebuvome. – Jis neištiesė jai rankos.

– Sveiki, daktare. Ar labai sunki mano vyro būklė?

Kodėl taip ramiai nuskambėjo jos balsas? Širdyje ji tokia rami nesijautė.

Gydytojas suraukė vešliai sužėlusius antakius ir ėmė tyrinėti savo batų galus.

– Neapgaudinėsiu jūsų. Būklė kritiška. Ponas Kirhofas žino, kad jo liga nepagydoma, tačiau atsisako kardinalių gydymo būdų.

– Bet kodėl? – sušuko Ketlina. – Jeigu yra nors mažiausia galimybė...

– Apie tai jums geriau su juo pasikalbėti.

– Ar galima?

– Tik neilgam.

– Juk jūs sakėte, kad ten įleisite mane! – pasipiktino Heizelė.

Daktaras Aleksanderis valandėlę delsė.

– Suprantama, panele Kirhof, bet jūs juk suprantate, kad jūsų brolis norėjo pasimatyti su savo žmona.

– Kol ji linksminosi Bahamuose, aš čia kiurksojau dieną naktį. Aš akių nesumerkiau!

Nebaigusi kalbėti, ji prapliupo garsia rauda. Ketlina puikiai matė, kad visa tai – vien apgaulė. Heizelė pasiryžo iki galo vaidinti mylinčios, rūpestingos sesers vaidmenį. Kitomis aplinkybėmis Ketlina labai mielai būtų išdraskiusi tai veidmainei, tai nevidonei akis.

Susigraudinęs daktaras pasivėdėjo nepaguodžiamąją panelę Kirhof į šalį, o Ketlina žengė į palatą.

Pirmiausia jai pasirodė, jog būsianti pakliuvusi į kažkokią kankinimų kamerą. Lova iš visų pusių apstatyta bauginančia

įranga, palaikančia gestančią Seto gyvybę. Visur vamzdeliai, žarnelės, lašelinės, adatos...

Tik Seto akys nė kiek nepasikeitė.

– Ketlina, – sušvokštė jis ir vos kilstelėjo ranką. – Tu sugrįžai... Veltui. Nereikėjo tau matyti manęs tokio. – Bet jo veidas buvo nutviekstas džiaugsmo. – Nors, tiesą pasakius, tai tiesiog šaunu.

Jos skruostais srūte sruvo ašaros, nors ir kaip ji stengėsi susitvardyti.

– Setai, bet kodėl, kodėl tu man nieko nesakei?

– O ką tai būtų pakeitę? Tu tik be reikalo būtum kamavusis, metusi darbą firmoje, o ten reikalai svarbesni už mano negalavimus.

– Netiesa! Tu svarbesnis už viską pasaulyje!

– Ak, brangioji, jeigu taip būtų... Yra daug kur kas svarbesnių dalykų. – Jis paglostė jos ranką. – Pavyzdžiui, tavo gyvenimas. Arba reklamos kampanija. Tiesa, kaip sekasi filmuoti? Kaip Erikas? Jis patenkintas?

– Taip, taip, filmavimas normaliai sekasi. Erikas... Jam irgi viskas gerai. – Ji nerangiai gurktelėjo. – Setai, nekalbėsime niekų. Geriau paaiškink man, kodėl tu atsisakai daktaro Aleksanderio pagalbos.

– Man atsibodo kaboti visiems kaip akmeniui ant kaklo. Atsibodo gyventi luošam. Man gali persodinti inkstą, bet tai reikš, kad kažkas kitas – kūdikis ar fiziškai normalus žmogus – liks be operacijos ir numirs, o aš gyvensiu. Kam tas beprasmis egoizmas? Juk net ir su nauju inkstu aš liksiu invalidas. Pratęsiu savo varganą gyvenimą dar porą metų, paskui persodintas inkstas taip pat atsisakys veikti... – Jis prispaudė jos ranką prie savo krūtinės ir pažvelgė į užverktas jos akis. – Nieko, greit man bus gerai. Tu mane supranti? Laukiu nekantraudamas. Noriu atsikratyti to bejėgio kūno.

– Setai...

Ji sukūkčiojo ir prisiglaudė prie jo krūtinės, įsikniaubė veidu į jo pižamą ir pratrūko garsiai raudoti. Tai buvo sielvarto, gėdos ir kaltės ašaros.

* * *

Saulė patekėjo ir vėl nusileido, bet Ketlina nepastebėjo dienos kaitos. Ji nesitraukė iš ligoninės, užsukdavo namo tik išsimaudyti ir šiek tiek pasistiprinti. Setui matant ji nebeverkė – atvirkščiai, stengėsi šypsotis ir kuo gražiau atrodyti. Ji žinojo, kad jis to nori.

Heizelė nebeapsimetinėjo ir atvirai jos neapkentė. Eliotas vadino megerą vien „niekšiška kale", ir Ketlina visiškai pritarė šiam apibūdinimui. Grįžus žmonai, ligonis tik vieną kartą buvo įsileidęs seserį, o visus kitus pasimatymus leido vienas su Kete. Na, net ir tą vienintelį kartą daktaras neleido Heizelei ilgai gaišti prie mirštančiojo guolio. Ketlina girdėjo, kaip gydytojas priekaištavo lankytojai, išprašydamas ją iš palatos:

– Radote laiką varginti jį piniginiais reikalais!

Ketė taip ir nesuprato, ko iš brolio norėjo Heizelė.

Džordžas ir Eliotas visą laiką buvo greta. Parduotuvių direktoriai skambino tiesiai į ligoninę pranešti, kaip klostosi reikalai. Pirkėjų prieš Kalėdas buvo apstu.

Ketlina papasakojo tai Setui, ir iškankintą ligonio veidą nušvietė šypsena.

– Puiku! Bet manęs tai nestebina. Mano bendradarbiai puikūs.

Vieną vėlyvą vakarą iš palatos išėjo paniuręs daktaras ir slėpdamas kažką kišenėje pasakė:

– Jis nori matyti jus, Ketlina. Daviau jam skausmą malšinančių vaistų, ir greit jis užmigs. Gal jau niekada nebeatsibus...

Ketė sukūkčiojo, Džordžas sugriebė ją už alkūnės.

– O ne... – sušnibždėjo ji.

– Na, ne, be manęs ji ten neįeis! – prapliupo Heizelė. – Aš privalau papasakoti jam, kokia ji šliundra! – įdūkusi ji atsisuko į Ketliną. – Manęs tau nepavyko apmulkinti! Aš žinau, ką tu veikei Bahamuose! Su savo operatoriumi trainiojaisi! Tu seniai su juo miegi! Įdomu, kodėl tavo iškrypėlis draugužis (ji dūrė pirštu Elioto pusėn) ieškojo tavęs ištisas dvi dienas? Kažur buvai dingusi su savo diržinguoju patinu!

Tegu jau mano mylimasis brolis sužino prieš mirtį, kad jo žmona – pasileidusi nenaudėlė!

– Tuojau pat nutilkite! – įsikarščiavo daktaras Aleksanderis. – Ir jei ištarsite dar nors žodį, išvarysiu jus iš ligoninės teritorijos. Spjauti man į tai, kiek ten turite pinigų. Jūsų brolis nori atsisveikinti su žmona, ir jis atsisveikins su ja. O jūs sėdėkite ir tylėkite, kitaip išmesiu jus už durų. Aišku?

– Ak tu, galvijau! Na, kaip tu...

– Drįstu, drįstu. – Gydytojas tvirtai suėmė Heizelei už alkūnės ir nutempė link išėjimo.

– Šliundra, kekšė! – kliegė spyriodamasi megera. – Ir jis tai žino! Žino! Iš pat pradžių žinojo! Ištižėlis! Bestuburis ištižėlis!

– Kete, – maloniai pasakė jai Džordžas uždėjęs ranką ant peties, – ji beprotė, ir visi tai žino. Setas myli tik tave. Nusišluostyk akis ir eik pas jį.

– O mes čia tavęs palauksime, – pridūrė Eliotas.

Ketlina paklusniai linktelėjo ir sausai nusišluostė akis Džordžo paduota nosine. Šiek tiek atsipeikėjusi ji įžengė į sutemų gaubiamą palatą.

– Ketlina, – sušnarėjo silpnas Seto balsas.

– Taip, mielasis, – ji prisiartino ir atsisėdo ant lovos krašto, tvirtai suspausdama jo ranką.

– Girdėjau kažkokį triukšmą iš koridoriaus.

– Niekai. Kažkam iškrito indai, ir personalas dėl to įsitriukšmavo.

– Gal ne indai, o basonas? – liūdnai prajuko Setas.

– Gal, – nusišypsojo ji.

– Tu šiandien tokia graži. Tau labai tinka žalia spalva.

– Todėl aš taip ir dėviu. Juk žinau, kas tau patinka.

Jis perbraukė pirštu per jos skruostą, palietė garbaną.

– Ak, kokia tu graži...

– Ne, aš visai negraži, – ji papurtė galvą.

Ji labai norėjo papasakoti jam tiesą, paprašyti atleidimo. Tesužinotų, kokia ji pabaisa. Bet nedera to daryti – kam apkartinti paskutines jo gyvenimo akimirkas.

Nuo fizinių kančių ji negali jo išvaduoti tai bent apsaugos nuo dvasinių.

– Ne, tu esi gražiausia iš moterų. – Jis užsimerkė ir sunkiai atsiduso. – Ketlina, pasirūpink Heizele. Juk ji nieko neturi pasaulyje, tik tave ir Teroną. Jai reikia jūsų. Padėkite viena kitai. Ji ne tokia stipri kaip tu...

Ketlina būtų galėjusi pažadėti visa, ko jis nori, bet tesėti šį pažadą jai nebūtų pakakę jėgų. Heizelei jos paramos nereikia. Matyt, Setas ir numirs nesužinojęs, kokia pikta nenaudėlė yra jo sesuo. Bet tokią valandą juk neatimsi iš jo iliuzijų.

– Gerai, pažadu.

Jis su palengvėjimu atsiduso.

– Kaip Teronas?

– Gerai. Šiandien ištarė žodį „katytė“. Man šitai pasakė Elisė.

– Mūsų puikus sūnus. Gaila, kad man likimo buvo skirta tiek mažai laiko praleisti su juo. – Jis paglostė jos ranką, suspaudė pirštus. – Juk tai buvo mano sūnus, tiesa? Jį aš turėjau visai neilgai, bet buvau jam tikras tėvas.

– Taip, – sukūkčiojo Ketlina. – Taip, mylimasis, jis – tavo sūnus.

– Judu abu suteikėte man daug laimės. Pastaruosius dvejus metus aš gyvenau kaip pilnavertis žmogus. Turėjau žmoną, turėjau sūnų. Dėkoju tau už tai.

– Mielasis, tai aš turiu tau padėkoti. – Ji nusibraukė pirštu ašarą nuo skruosto. – Dėl Dievo meilės, nepalik manęs. Be tavęs būsiu tokia vieniša.

– Nieko. – Jis švelniai nusišyosojo. – Tu neilgai būsi vieniša. – Ir dar jai nespėjus paklausti, ką jis turėjo galvoje, Setas prašneko apie ką kita. – Jei būčiau sveikas ir stiprus, niekam tavęs neatiduočiau. Bet aš sergu, aš pavargau. Nesistenk sulaikyti manęs, leisk man išeiti.

– Aš myliu tave, Setai.

– Tuomet pasilik su manimi šįvakar. – Jis dar kartą suspaudė jos ranką.

– Gerai. Būsiu čia tiek, kiek panorėsi.

– Aš norėčiau nesiskirti su tavimi visą amžinybę, – sušnibždėjo jis, ir gražias jos lūpas vos timptelėjo meili šypsena, Setas pakėld ranką ir paglostė Ketlinos skruostą. –

Labai myliu tave. – Jis užsimerkė.

Pagaliau likimas pasigailėjo Seto Kirhofo. Jis numirė ramiai, miegodamas, be kančių, ir paskutinys reginys, kurį jis matė šiame pasaulyje, buvo mylimos žmonos veidas.

* * *

Erikas stebėjo, kaip plona figūrėlė artėja prie skendinčio tarp gėlių karsto. Ketlina ėjo pati, niekieno neprilaikoma, bet Džordžas ir Eliotas stengėsi laikytis greta. Heizelė žingsniavo kiek atokiau.

Ketlina automatiškai atsisėdo ant kėdės, timptelėjo sijoną, atsitiesė. Galvą laikė išdidžiai iškėlusi. Nors visur viešpatavo prieškalėdinis sambrūzdis, visos „Kirhofo" firmos parduotuvės šiandien buvo uždarytos – tarnautojai atėjo į laidotuves. Erikas žinojo: Ketlina taip narsiai laikosi, kad nesumenkintų kompanijos vadovybės autoriteto. Setas būtų patenkintas ja.

Teronas liko namie, jį prižiūri Elisė.

Kalbos buvo nuoširdžios, bet trumpos. Kai ceremonija baigėsi, Ketlina atsistojo ir padėkojo susirinkusiems. Oriai ir grakščiai ji klausėsi užuojautų, pakišdavo skruostą bučiniams, spaudė rankas, guodė verkiančius. Seto sekretorė Klerė Larčmont ėmė garsiai raudoti.

Dieve, kokia moteris! Erikas matė, kaip Ketlina guodžia ją. Kiek narsumo, orumo, kiek grožio. Argi tokią pamirši? Ne, jis niekada negalės to atsikratyti. Gal laikas išgydys?

Bet kodėl jie turėtų išsižadėti vienas kito? Juk jie trise: jis, ji ir jų sūnus.

Visą likusį savo gyvenimą jis bus dėkingas Setui už tai, kas šis pasirūpino Ketlina ir vaiku, pasirūpino nesavanaudiškai ir delikačiai. Setas Kirhofas buvo puikus žmogus. Gaila, kad Erikas nespėjo padėkoti jam už viską. Jų draugystė buvo neilga, bet nuoširdi.

Žmonės palengva skirstėsi. Erikas nepastebimai priėjo prie Ketlinos arčiau. Einančiųjų pareikšti užuojautos srautas baigėsi, ir Ketė liko viena su Heizele. Ta moterimi Erikas kažkodėl visuomet instinktyviai bjaurėdavosi. Ūmai jis išgir-

do, kaip Heizelė kreipiasi į Ketliną – matyt, manydama, kad greta nieko nėra:

– Tu gerai suvaidinai nepaguodžiamą našlę. Na, ir nustebs visi sužinoję, kokia esi iš tikrųjų.

Erikas savo ausimis negalėjo patikėti. Jis nė neįtarė, kad Heizelė taip neapkenčia brolienės.

– Paklausyk, Heizele, gal mudvi pagaliau užkastume karo kirvį? – nuvargusi atsiduso Ketlina. – Juk Seto nebėra.

– Užsičiaupk ir paklausyk manęs. Mano brolis buvo pasigailėtinas idiotas. Įsileido tave į mūsų šeimą, ir aš kaip galėdama kentėjau dėl Seto. Dabar aš noriu, kad tu su savo pavainikiu nedelsdami nešdintumėtės iš mano namų ir mano gyvenimo. Supratai?

Erikas matė, kaip Ketlina įsitempė.

– Kartą tu man jau grasinai. Pameni, kas atsitiko prie baseino? Aš tave įspėjau, ir mano žodžiai tebegalioja. Man nieko nereikia, kas yra tavo. Kai tik bus perskaitytas testamentas, aš išvažiuosiu. O kol kas laikykis nuo manęs ir mano sūnaus kuo toliau. Nepavydžiu tau, jeigu nors pirštu jį paliesi.

Heizelė taip drebėjo iš įsiūčio, kad krūpčiojo gedulo šydas, dengiantis jos veidą. Staigiai apsisukusi megera nuėjo prie laukiančio jos limuzino.

Ketlina sunkiai alsavo, jai buvo sunku valdytis. Prisiartino Džordžas, suėmė ją už alkūnės.

– Kaip tu jautiesi?

– Viskas normalu.

Erikas stovėjo kaip žaibo trenktas. Baseinas? Nejaugi?.. O Dieve! Heizelė beprotė, tai visiškai aišku.

Ir Ketlina gyvena su ta bjaurybe po vienu stogu! Teronui gresia pavojus! Erikas ryžtingai prisiartino prie Ketlinos. Ji atrodė tokia maža, gležna, bejėgė. Jis norėjo tvirtai apkabinti ją, paguosti, pažadėti, kad dabar viskas bus gerai. Jie susijungs ir niekada daugiau nebesiskirs.

Užuot tai pasakęs, jis ištarė tik jos vardą.

Išgirdusi jo balsą, Ketlina apmirė. Šį balsą ji mylėjo labiau už viską pasaulyje. Tik Erikas mokėjo taip tarti jos vardą... Kaip ji norėtų kristi jam į glėbį ir pamiršti viską pasaulyje.

Bet Ketlina susivaldė. Ji – Seto Kirhofo našlė ir privalo atitinkamai elgtis. Taip, ji myli Eriką, nori būti su juo, bet dabar, po viso, kas atsitiko, tai neįmanoma.

Kai Setas numirė, ji pamanė, kad tai Viešpats nubaudė ją už santuokinės ištikimybės nesilaikymą. Tiesa, paskui jos įsitikinimas susvyravo. Juk Setas ir anksčiau sirgo... Jei ne ta tragiška baigtis, jis būtų supratęs ir atleidęs.

Galbūt Setas ir būtų atleidęs, bet pati Ketlina negalėjo sau atleisti.

Ji žinojo mylėsianti Eriką visą gyvenimą. Bet, matyt, jai nelemta būti laimingai. Likimas to nenori. Kitaip argi ji statytų tarp jo ir savęs neįveikiamas kliūtis? Per daug kančių buvo patirta dėl tos meilės. Per didelė kaina. Ir nebėra kuo mokėti.

Ketlina atsigręžė, įsakiusi sau nieku gyvu neištižti.

– Sveikas, Erikai. Dėkui, kad atėjai, – metaliniu balsu pasakė ji nežiūrėdama jam į akis.

– Aš norėjau būti greta tavęs. Kuo galiu padėti tau?

– Niekuo, – atžariai pasakė ji.

Eriko veidas apniuko. Jis suprato: ji išbraukia jį iš savo gyvenimo. Ketlina matė, kokia kančia iškreipė jo lūpų kontūrus, bet ji negalėjo būti gailestinga.

– Elisė ir Džordžas viskuo pasirūpino. Eliotas tvarko kompanijos reikalus. O aš dar nenusprendžiau, kaip gyvensiu toliau.

– Ketlina...

Jo balsas skambėjo kone maldaujamai, bet Ketlina neleido jam užbaigti sakinio:

– Kai reklamos juostos bus susuktos, jas peržiūrės Eliotas.

– Velniop juostas! – įnirtingai sušnibždėjo Erikas. – Aš noriu kalbėti apie tave. Ir apie mane. Apie tai, kas tarp mūsų įvyko.

Ketlina sumišusi pašnairavo į Džordžą ir Eliotą, bet šie šnekėjosi apie kažką kita.

– Mes neturime ką svarstyti, Erikai, – atsainiai pasakė ji. – Vargu ar mudu su tavimi dar pasimatysim. Aš noriu pasiimti atostogų. Lik sveikas.

į save.

– Gerai. Jei nori perbraukti mūsų gyvenimą – rėžk. O aš žinau, kad tau manęs ne mažiau reikia, negu man – tavęs. Gerai, tai tavo reikalas. Bet sūnaus tu iš manęs neatimsi. Vis sukau galvą, kaip nuraminti savo sąžinę. Dabar žinau, – jis linktelėjo į limuziną, kuris vežė Heizelę, ir Ketlina suprato, jog Erikas viską žino. – Manau, kad neturiu dėstyti smulkmenų. Tu supranti, kodėl aš negaliu palikti sūnaus tuose namuose.

Ketė sugriebė jį už rankos ir išbalusi pasakė:

– Ne, tu nedarysi to.

– Dar ir kaip darysiu! O ką aš galiu prarasti?

Jis atstūmė ją ir nužingniavo. Eliotas ir Džordžas nustebę žvelgė jam pavymui.

Erikas nė karto neatsisuko. Kitaip jis būtų pamatęs, kaip liesutė juodai vilkinti moteris susverdėjo ir susmuko.

21

Ketlina stebėjo sūnų. Šis truputį pažaidė su žaisliniu garvežiu, paskui susidomėjo gražia dėžute, kurioje buvo įdėtas garvežys. Mažylis sėdėjo po eglute tarp kaspinų ir dovanų. Džordžo ir Elisės reikalavimu berniūkščiui surengė tikras Kalėdas, nors ir buvo miręs Setas.

Nuo laidotuvių praėjo dvi savaitės. Ketlinai laikas slinko kankinamai lėtai, bet pamažu gyvenimas vėl ėmė grįžti į savo vėžes. Nuo namų rūpesčių našlė buvo atleista – viską tvarkė Džordžas ir Elisė. Heizelė laikėsi priešiškai, į Terono ir Ketlinos pusę nė neužsukdavo.

Ketė jautė, kad namie vis labiau tvenkiasi neapykanta. Heizelė niekaip negalėjo nurimti. Kasdien ji nuvykdavo į kontorą ir nuolat keldavo ten scenas. Parduotuvių direktoriai skambindavo Ketlinai ir klausdavo, kaip į tai reaguoti. Ketė ramindavo juos kaip galėdama, aiškindavo, kad Heizelė ne visai atsitokėjusi, brolio mirtis labai sukrėtusi ją, tad reikią būti nuolaidiems. Direktoriai dūsaudavo, žadėdavo pakentėti.

Į darbą Ketlina nėjo. Ji leisdavo laiką su Teronu, kuriam pastarąjį mėnesį skyrė tiek mažai dėmesio. Tiesa, mažyliui tai nė kiek nepakenkė – jis buvo toks pat sveikutis ir energingas.

Šypsodamasi Ketlina stebėjo, kaip Elisė išvynioja savo dovaną. Jai atiteko kašmyro vilnos megztinis, ir Elisė susižavėjusi ėmė aikčioti. Džordžas gavo tvido skrybėlę ir taip pat buvo labai patenkintas. Ketlina iš tarnų negavo jokios dovanos, užtat Elisė nuoširdžiai išbučiavo ją į abu skruostus.

– Aš paruošiau tikrą kalėdinę vakarienę. Ir asmeniškai stebėsiu, kad tu viską iki trupinėlio suvalgytum. Džordžas atsako už vyną.

Ketlina paglostė gerosios moteriškės ranką.

– Dėkui, tai nuostabu. Ar galiu tau padėti?

– Na, ne, dėkui. Sėdėk čia, žaisk su sūnumi. Tiesa, jam atnešė dar vieną dovaną. Ar žinai?

– Taip, – atsiduso Ketė.

Didelė dėžė buvo padėta prie sienos, ir Ketlina puikiai žinojo, kas ją atsiuntė. Ką padarysi – tėvas tėvu ir lieka. Jis turi teisę atsiųsti sūnui kalėdinę dovaną.

Svarbu ne tai. Ketei kėlė nerimą kas kita: ko ketina Erikas imtis sūnaus atžvilgiu? Per paskutinį susitikimą jis buvo toks piktas, nesukalbamas. Nejaugi jis iš tikrųjų mėgins atimti Teroną? Juk Seto dabar nebėra, niekas neužstos. Erikas žino, kaip Heizelė nekenčia mažylio, ir tikriausiai įtikinėja save, jog elgiasi rūpindamasis sūnaus interesais.

– Eikš čionai, Teronai, – pasakė Ketlina mažyliui, kuris susikaupęs kramtė ryškų kaspiną. – Matai, kokią dovaną tau atnešė.

Berniukas prisiartino prie didžiosios dėžės ir sugriebė už puošnaus kaspino.

– Tau išvynioti? – paklausė Ketlina.

Bet Teronui jos pagalbos neprireikė. Jis ryžtingai ėmė plėšti popierių. Per pastarąsias kelias valandas berniūkštis kaip reikiant įgudo atidaryti dovanas.

„O Viešpatie, – nenoromis prajuko Ketlina, – jis visai išprotėjo“.

Dėžėje buvo ryškiai raudonas triratukas su skambančiais varpeliais ir net su policijos sirena. Teronas nedelsdamas nuspaudė mygtuką, ir nuaidėjo kurtinantis kauksmas. Iš virtuvės panikos apimti atbėgo Elisė ir Džordžas.

Išvydę, kaip Teronas lyg pakerėtas spokso į savo lobį, jie ėmė kvatoti. Džordžas pasodino mažylį ant sėdynės, bet putlios kojytės niekaip negalėjo pasiekti paminų. Tačiau Terono veidelyje spindėjo išdidi šypsena. Čia Ketlina pirmąkart pastebėjo, kad berniūkštis turi lygiai tokią duobutę kaip Erikas. Dar vienas neginčijamas įrodymas.

– Erikas tiesiog kvaištelėjo, – palingavo galvą Ketlina.

Džordžas ir Elisė nustebę žvilgtelėjo į ją, ir Ketė suprato išsidavusi. Ji skaisčiai išraudo. Visai gali būti, kad jos santykiai su Eriku niekam nebe paslaptis. Juk Džordžas girdėjo, kaip kliegė Heizelė ligoninėje, ir tikriausiai papasakojo apie tai žmonai. Teronas kaip du vandens lašai primena tėvą.

Gal sutuoktiniai ką nors įtarė, tačiau dėjosi nieko nesupratę, su savo šeimininke elgėsi, kaip ir anksčiau, draugiškai ir pagarbiai.

– Nieko, greit paaugsi, – pasakė berniukui Džordžas. – O tuomet Erikas išmokys tave važiuoti.

– Rikas, Rikas, – pakartojo Teronas ir vėl spustelėjo sireną.

– Taip, taip, būtinai išmokys, – sumurmėjo Ketlina, dėdamasi esanti labai užsiėmusi: ji rankiojo suplėšytą vyniojamąjį popierių.

Vakarienės pavalgę tradicinio kalakuto, visi persikėlė į svetainę, kur žibėjo eglė. Heizelė į valgomąjį taip ir neatėjo, Kalėdas ji šventė viena. „Koks paikas padaras“, – pagalvojo Ketlina, nejučia pajutusi mošai gailestį.

Džordžas ir Elisė išėjo, Teronas buvo paguldytas miegoti, o Ketlina vis dar sėdėjo svetainėje su taure vyno, įbedusi žvilgsnį į eglės lemputes. Jaunosios moters akyse pasirodė ašaros. Šiuose namuose ji jautėsi svetima. Ji neturi savo namų. Sūnus yra, o namų – ne. Čia visuomet šeimininkavo Heizelė. Kai tik paaiškės testamento sąlygos, reikės kraustytis kitur. Ketlina vis tiek tai padarytų, net jei Heizelė nevarytų jos. Bet kurgi važiuoti? Kur jos tikrieji namai? Ak

Erikai...

Su kuo jis sutinka Kalėdas? Suspaudė širdį. Gal sėdi prie židinio su kokia nors moterimi, glaudžia ją prie savęs, bučiuoja... Tuojau pat liaukis! Negalima apie tai galvoti. Kitaip išsikraustysi iš proto. Bet jei negalvosi apie Eriką, apskritai numirsi. Geriau būtų pasikalbėti su kuo nors. Ketlina pakėlė ragelį ir paskambino tiems, kuriuos kadaise laikė artimiausiais žmonėmis.

– Edna, sveikinu su Kalėdomis!

– Kete! Kaip malonu išgirsti tavo balsą. Bi Džėjau, išjunk savo prakeiktą futbolą ir paimk kitą ragelį. Čia Ketlina.

– Sveika, balandėle, – sugriaudėjo ragelyje Bi Džėjaus balsas.

Širdyje jai pasidarė iškart šilčiau. Štai ji, visų geriausia kalėdinė dovana.

– Pirmiausia norėčiau padėkoti jums už laidotuvėms atsiųstas gėles. Pasiunčiau jums atviruką, bet tikriausiai dar negavote.

– Brangioji, kokia čia gali būti padėka. Jei būtume galėję, būtume atvažiavę pas tave, pasirūpinę tavimi.

– Taip, taip, aš žinau. Taip malonu girdėti jūsų balsus.

– Ketlina, – pasakė Edna. – Kaip tu, kaip vaikas? Ar jums viskas gerai?

Jos balse skambėjo meilė ir švelnumas, ir Ketlina neištvėrė. Ji papasakojo visą savo istoriją, pradėdama nuo tos dienos, kai drauge su Eriku išvyko į Fort Smitą.

– Teronas – Eriko sūnus, – pranešė ji.

– Ketlina, mes ne tokie nukaršėliai, kaip tu manai, – numykė Bi Džėjus. – Mes seniai šitai atspėjome. O ar pats Erikas tai žino?

– Taip, žino, – ramiai pasakė Ketlina ir ėmė pasakoti antrąją savo sagos dalį – apie tai, kaip Erikas vėl atsirado jos gyvenime, kaip nepaprastai susiklostė jų santykiai, kaip jie vėl susijungė Bahamuose. – Aš vis dar myliu jį. Aš permiegojau su juo, o kai grįžau, Setas mirė...

Čia Ketlina prapliupo graudžiai raudoti.

– Kete, vargše mergyte, – atsiduso Edna, jos balse buvo girdėti ašaros.

– Tu ir tas vaikinas iš pat pradžių riejotės, – pastebėjo Bi Džėjus. – Kodėl negalėtum pasikalbėti su juo atvirai, išsakyti savo jausmų?

– Aš nežinau, ar jis iš tikrųjų mane myli. Jam reikia tik Terono. Ir aš labai bijau, kad jis mėgins atimti iš manęs sūnų. Be kovos aš, žinoma, nepasiduosiu, bet man bus nelengva.

– Paistalai, – pakomentavo jos žodžius Bi Džėjus.

– Ketlina, tu svaičioji, – pritarė ir Edna. – Tu nematei, koks Erikas buvo, kai tu pradingai. Jis tiesiog degte degė iš meilės.

Ketlina liūdnai papurtė galvą.

– Ne. Jis tik supyko, kad nuo jo pabėgau.

– Jis nepadarys nieko blogo nei tau, nei berniukui, – pasakė Bi Džėjus. – Aš gerai pažįstu žmones.

– Tu nežinai, koks jis pasidarė. Jis labai pasikeitė. Sužiaurėjo, pasidarė šiurkštus...

– Kažin kodėl? – kandžiai įsiterpė Edna.

Ketlina ėmė kalbėti apie ką kita – apie Teroną.

– Tikiuosi, kad atvažiuosite pasižiūrėti jo. Tikriausiai jis patiks jums.

– Jis jau mums patinka, – patikino ją Bi Džėjus.

Atsisveikindama Edna pasakė:

– O gal atvažiuosite paviešėti pas mus? Teronas vaikščiotų po mišką, tai būtų naudinga jam.

– Aš – mielai, tik nežinau, kaip susiklostys reikalai. Čia viskas taip susipainioję. Pagyvensim – pamatysim.

* * *

Ilgai laukti nereikėjo. Dviem savaitėms praėjus po Naujųjų metų, šeimos advokatas pakvietė Ketliną su Heizele ir perskaitė joms Seto testamentą. Šio dokumento turinys nustebino abi moteris.

Slapta nuo visų Setas pardavė didelei prekybos korporacijai kompanijos akcijas. Pardavimo sąlygos buvo tokios: Heizelė lieka direktorių tarybos nare, o universalinės parduotuvės išsaugo „Kirhofo" pavadinimą iki Heizelės gyvos galvos. Ketlina taip pat turi teisę pasilaikyti dabartinį savo

postą. Šį punktą ji išklausė patylomis, nors visai kitaip įsivaizdavo savo ateitį.

Namas atiteko Heizelei, kaip ir pagrindinė turto dalis. Ketlina gavo kapitalo, kuris jai pasirodė didžiulis, bet, palyginti su Heizelės dalimi, suma buvo neverta dėmesio. Be to, našlei atiteko užmiesčio namai, į Šiaurę nuo San Francisko. Ketlina nežinojo, kad Setas turi šį nekilnojamą turtą, nors, pasak advokato, namai buvę nupirkti anksčiau kaip prieš metus.

Heizelė įsiuto sužinojusi nebegalėsianti kontroliuoti kompanijos, bet apsiramino pamačiusi, kokia menka palikimo dalelė atiteko Ketlinai. Ketė nustebo, kad apie Teroną testamente apskritai nebuvo užsiminta, o tai dar labiau nudžiugino mošą. Ji iš tikrųjų galėjo triumfuoti: jos palikimo dalis daug kartų viršijo velionio našlės ir sūnaus dalį.

– Kad po savaitės tavo ir tavo šunyčio nė kojos nebūtų mano namuose, – pareiškė Heizelė vos jiedviem išėjus iš advokato kontoros. – Dink iš mano gyvenimo.

Ketlina nesiteikė jai atsakyti, nors ir pati nekantravo, trokšdama greičiau kur nors išsikraustyti. Kiekviena naktis po tuo stogu buvo jai kančia. Dar neaišku, kaip būtų pasielgusi Heizelė, jei būtų sužinojusi, kas toks tikrasis Terono tėvas. Net keista, kad ta gudri megera iki šiol neatspėjo paslapties. Juk mažiukas stebėtinai panašus į Eriką.

Matyt, taip atsitiko todėl, kad Heizelė visai nesusimąstė apie tai. Jai tik reikėjo išgrūsti Ketliną iš šeimos ar bent sukiršinti su Setu. Jei Heizelė nebūtų taip įsitraukusi į tas intrigas, tikriausiai ji būtų pamačiusi šį kozirį, kuris būtų padėjęs jai sudoroti neapkenčiamą priešę. Dabar ji pavėlavo. Karas baigėsi.

Ketlina žvilgtelėjo į piktą, triumfuojantį mošos veidą ir pagalvojo: „Gal papasakoti jai tiesą? Tačiau kam to reikia? Heizelė man dabar nieko nebereiškia“.

Džordžas nuvežė Ketliną į Napo slėnį, kur buvo naujieji jos namai. Tik žvilgtelėti pakako į seną mūrinį pastatą, primenantį viduramžišką Prancūzijos pilį, kad Ketė suprastų: jiems su Teronu čia bus gera.

Nekilnojamo turto prekybinės kompanijos agenas aprodė

Ketlinai naująjį jos būstą. Namas prieš kelerius metus buvo perstatytas ir modernizuotas, bet senovinis grožis ir žavesys buvo išsaugotas. Čia buvo daugybė kambarių, bokštelių, užkaborių. Išliko ankstesnių šeimininkų baldai ir apstatymas. Reikėjo tik kruopščiai iššveisti ir pridėti keletą niuansų, kad pasijustum kaip namie.

Aplinkui namą plytėjo vynuogynas, greta buvo spirito varykla, bet jau seniai nebeveikianti. Testamentu Seto paliktų lėšų ir susikaupusio per dvejus metus atlyginimo visiškai pakaks gyventi čia neskurstant ir nekvaršinant sau galvos dėl ateities. Ketlina pamanė taip ir pasielgsianti. Dar bus laiko pagalvoti apie savo gyvenimą. Dabar ji norėjo tik taikos ir ramybės.

Sodindamas šeimininkę į „mersedesą“, Džordžas lyg tarp kitko pasakė:

– Man regis, žmonai čia patiks. Iš to mažo butuko virš virtuvės atsiveria puikus vynuogynų vaizdas.

– Džordžai! – apstulbo Ketlina. – Ar nori pasakyti, kad judu su Elise sutiktumėte čia gyventi?

– Jeigu tu neprieštarausi.

– Kur ten! – ji ėmė juoktis. – O aš maniau, kad norėsite pasilikti su Heizele.

– Mes buvome pasamdyti ne Heizelės, o Seto. Mes dirbome jam. Dabar dirbsime tau. Aš prižiūrėsiu namus ir sklypą, automobilį, dirbsiu visus kitus darbus, o man nereikia mokėti už tai. Tik duok man dvi tris laisvas dienas per savaitę. Aš važinėsiu į miestą ir dirbsiu invalidų reabilitacijos centre.

– Puiki mintis.

– Ką rengiesi daryti su Seto automobiliu?

– Jis tavo. Tvarkykis kaip išmanai.

– Dėkui. Aš norėčiau imtis šito vynuogyno. Mėgstu gerą vyną, esu išstudijavęs nemažai knygų apie vyndarystę. Jei pasiseks, galėsime atkurti spirito varyklą.

– Gerai. Dėkui, Džordžai. – Ji impulsyviai apkabino jį ir išbučiavo. – Judviejų su Elise man labai reikia. Ji bus ekonomė ir gaus atitinkamą atlyginimą. – Pastebėjusi, kad jis rengiasi prieštarauti, ji pasakė: – Bet aš to reikalauju.

Užtat tu visuomet duosi man ragauti tavo vyno.

– Sutarta.

Sutarties sąlygos buvo patvirtintos rankos paspaudimu.

Po kelių dienų Ketlina susitiko su naujuoju „Kirhofo" kompanijos savininku ir pranešė jam išeinanti iš darbo.

– Bet kodėl gi? – išgirdo ji atsakymą. – Mes žinome, kokia jūs puiki darbuotoja. Jūsų dėka „Kirhofas" per pastaruosius dvejus metus visiškai pasikeitė. Mes labai norėtume, kad jūs pasiliktumėt.

– Dėkui, bet aš negaliu pasilikti.

Ketlina žinojo, kad be Seto jai kompanijoje neliko kas veikti. Jam mirus, šis darbas jos visiškai nebedomino.

– Išeinu, bet norėčiau rekomenduoti jums žmogų, kuris galėtų užimti mano vietą. Eliotas Peitas – puikus darbuotojas ir darbą išmano ne blogiau už mane.

* * *

– Dėkui, Ketlina, brangute! – ėmė šaukti Eliotas. – Ką tik skambino iš kontoros. Jie nori, kad imčiausi pareigų, kurių tu sukvailiojusi atsisakei.

– Nė kiek nesukvailiojusi. Turiu sūnų, jį reikia auklėti. Tu nusipelnei svarbesnių pareigų, Eliotai. Įsivaizduoju, koks įdomus gyvenimas tau prasidės.

– Tu visuomet gali grįžti!

– Retsykiais užsuksiu, pasižiūrėsiu, kaip tau sekasi.

– Nepamesk manęs, gerai? Yra vienas dalykėlis, kurio aš negaliu pakęsti.

– Koks?

– Tas prakeiktas madų demonstravimas. Man nepakanka kantrybės kontroliuoti kelias manekenes, apšvietėjus, gėlininkus ir taip toliau. Ar padarysi tai už mane, ką? Na, nors metelius? Dėl Dievo meilės!

– Gerai. – Ji prajuko. – Argi galėčiau tau atsakyti?

– Nuostabu! – jis patylėjo, tada pasakė: – Ketlina, man atrodo, kad Gudžonsenas – vyras kaip reikiant. Ar matei, kokius filmus jis susuko? Kompanijos vadovybė praskydo iš laimės. Erikas ne vien talentingas, jis iš tikrųjų šaunus vai-

kinas. – Eliotas krenkštelėjo, ir tai privertė Ketliną nusišypsoti. Pirmą kartą ji matė, kad tam akiplėšai pritrūktų žodžių. – Apskritai aš noriu pasakyti... jeigu tarp judviejų... na, romanas... galite per daug neslapukauti.

– Dėkui, Eliotai, – nutraukė jį Ketlina. – Jokio romano tarp mūsų nėra.

– Kažkodėl sunku patikėti. Nors velniai tave žino – tu tokia slapukė.

– O tu baisus akiplėša. Bet aš vis tiek myliu tave. Skambink man.

– Gerai. Paskambinsiu ir paprašysiu, kad grįžtum ir padėtum man atsikratyti to velniško darbo.

Kai abu iki valios prisijuokė, jis rimtai tarė:

– Būk laiminga, Kete.

* * *

Ji buvo laiminga. Arba bent jau patenkinta gyvenimu. Ketlina persikraustė ir dabar visa galva pasinėrė į rūpesčius, kaip apstatyti naująjį savo būstą. Ji tiesiog pamilo šiuos namus ir visai nesiilgėjo darbovietės.

Atėjo vasaris. Oregono kalnuose ir Vašingtono valstijoje snigo, o Napo slėnyje prasidėjo šalti lietūs. Vieną tokią darganotą dieną Ketlina sėdėjo svetainėje prie židinio. Teronas jau miegojo. Mažylis šiek tiek persišaldė, ir gydytojas skyrė jam vaistų. Sutuoktiniai Martinai išvyko į San Francisą maisto produktų. Ketlina nustebo išgirdusi ūžiant variklį – taip geit sugrįžtančių jų dar nelaukė.

Jaunoji moteris priėjo prie lango, ir jos širdis ėmė tankiau plakti: prie namo alėja artėjo pažįstamas mėlynas „dodžas“. Ketlinos lūpos be garso sušnibždėjo vardą. Ranka kilstelėjo prie krūtinės, lyg norėdama nuraminti spurdančią širdį.

Erikas užkopė į priemenę ir paskambino senamadišku varpeliu. Nė kiek nedvejodama Ketlina išėjo į prieškambarį ir atidarė duris.

Jie ilgai stovėjo tylėdami ir žiūrėjo vienas į kitą, žiūrėjo ir negalėjo atsižiūrėti. Paskui vis dar nė žodžio netardamas

Erikas žengė į vidų. Nusivilko šlapią paltą, pakabino jį ant pakabos prieškambaryje. Apsižvalgė aplinkui ir pritariamai linktelėjo.

– Sveika, Ketlina.

– Sveikas, Erikai.

Kodėl jis atvažiavo? Jos nervai buvo labai įtempti. Vėl grasins? Nori atimti Teroną? O jeigu jis ryšis pavartoti jėgą?

Lyg perskaitęs jos mintis, Erikas paklausė:

– O kur Teronas?

– Viršuje. Miega, – suklususi atsakė ji.

Bet Erikas tik išsiblaškęs linktelėjo.

– Puikus namas, labai puikus. Jis tau patinka?

Berods Erikas nervinasi ne mažiau už ją pačią. O gal taip pasirodė?

– Taip, aš pamėgau jį. Čia taip tylu.

Nelaukdamas kvietimo, jis atsisėdo ant sofos priešais židinį ir įsistebeilijo į liepsną. Paskui krūptelėjo, nustebęs pažvelgė į Ketliną ir pasakė:

– Prisėsk.

Ji nepajudėjo iš vietos.

– Ką tu čia veiki, Erikai?

Neatitraukdamas nuo jos akių, jis išsiėmė iš vidinės kišenės voką ir pasakė:

– Štai. Gavau paštu. Prieš tris dienas. Iš advokato. Setas liepė išsiųsti man laišką kaip tik tą dieną. Advokatui laišką įteikė daktaras Aleksanderis. Setas laišką parašė likus dienai iki mirties.

Ketlina norėjo paklausti, ką visa tai reiškia, bet Erikas nusigręžė ir ėmė žiūrėti į liepsną.

Ketlina paėmė voką, bet nieko ypatingo ten nepastebėjo – tik adresą ir juridinės firmos pavadinimą. Viduje buvo įdėta pora popieriaus lapelių. Pirmasis – vekselis, Eriko išduotas Setui Kirhofui, kuris padėjo operatoriui įsteigti savo kompaniją. Ant vekselio buvo uždėtas spaudas „Apmokėta“.

Kitas lapelis buvo išmargintas smulkia Seto rašysena. Iškart buvo matyti, kad rašančiojo ranka drebėjo, bet Ketlina nesunkiai atpažino braižą.

„Brangusis Erikai, mano advokatas įpareigotas pranešti Jums, kad Nacionaliniame banke atidaryta slapta sąskaita Terono vardu. Suma, apie kurią kalbu, labai didelė, ir aš tikiuosi, kad ilgainiui ji dar padidės. Taigi Teronas užaugęs galės veikti ką tik panorėjęs. Jums gali pasirodyti keista mano sąlyga: teisę naudotis sąskaita Teronas įgis tik sulaukęs dvidešimt penkerių metų, ne anksčiau. Bet tokia yra mano valia, ir aš pageidaučiau, kad jos būtų paisoma.

Dar vienas prašymas. Balandžio 12-ąją Teronui sueis dveji metai, ir aš norėčiau, kad jis gautų Gudžonseno pavardę. Manau, kad sūnus privalo vadintis tėvo pavarde. Esu be galo dėkingas Jums, kad paskolinote man savo sūnų, nors ir neilgam. Už mano dėkingumą didesnė tik meilė, kurią jaučiu berniukui ir jo motinai. Taip pat tikiuosi, kad ir jai bus leista vadintis Jūsų pavarde. Ši pavardė jai teisėtai priklauso.

Laikiau ir tebelaikau Jus savo draugu.

Setas"

Ketlina įdėjo į voką lapelį, kad neapšlakstytų ašaromis.

– Jis viską žinojo!

Erikas atšlijo, bet nenusigręžė.

– Atrodo, kad taip...

– Aš turėjau suprasti... – Ji atsisėdo greta jo. – Setas buvo toks įžvalgus, toks subtilus žmogus. Jis viską matė, viską atspėjo.

Jiedu patylėjo, tada Ketlina nedrąsiai paklausė:

– Ką gi tu ketini daryti?.

Jis paglostė jos galvą, prisiartino prie židinio. Liepsna išspjovė kibirkščių debesėlį.

– Pats nežinau, – atsiduso Erikas. – Aš dvi dienas kamavausi, nežinojau, ką nuspręsti. Norėjau apsimesti jokio laiško negavęs, bet mane susirado advokatas. Jis pareiškė man štai ką: jeigu laiškas pasimetęs pašte, firmoje esanti kopija...

Erikas skėstelėjo rankomis ir apimtas nevilties šūktelėjo:

– Žinoma, testamentą galima užginčyti, bet... – Jo balsas pasidarė slopus. – Bet argi aš galiu atimti iš sūnaus tokį

gyvenimo šansą?

– Ne, negali, – tyliai atsakė Ketlina.

Ji niekuo negalėjo padėti Erikui – jis pats turėjo nuspręsti.

– Tiesa, kalbama vień apie tai, kad berniukas turi vadintis mano pavarde, – garsiai svarstė Erikas. – O dėl tavęs ši sąlyga pareikšta tik kaip pageidavimas...

Jos širdį sugniaužė skausmas. Kaip jis gali būti toks žiaurus? Pasirodo, jam visai nereikia jos! Jis tik nori duoti savo pavardę sūnui. Ko gi jis atvažiavo? Ar tikisi, kad ji padės jam palengvinti sąžinę? O gal bijo, kad ji ims reikalauti savo teisių?

– Tu teisus, – vos išdaužė Ketlina.

– Tikėjausi, kad kada nors ir tu prisiimsi mano pavardę. – Jis nusisuko. – Bet aš sutiksiu vesti tave tik tuomet, jeigu tu myli mane taip, kaip ir aš tave. Nereikia to daryti dėl sūnaus.

Ketlina savo ausimis negalėjo patikėti. Norėjo užversti galvą, pažvelgti jam į akis, bet bijojo, jog blogai bus išgirdusi. Užuot tai padariusi, kietai užsimerkė ir ėmė melsti Dievą – tegul tie žodžiai nebus jai pasivaidenę, tebūnie tai tiesa...

– Ketlina, nebėk nuo manęs kaip aną kartą, – užsikirsdamas tęsė Erikas.

Tik dabar ji atsimerkė ir išvydo, kaip vėjo nugairintais jo skruostais rieda ašaros.

– Tu sakei, kad aš – egoistas, ir Dievas mato, kad buvai teisi. Bet jei esu egoistas, tai ir būsiu toks iki galo. – Jis atsikrenkštė. – Velniai jos nematė, tos meilės. Tekėk už manęs net ir nemylėdama. Padaryk tai dėl Terono ir Seto. Mes galime net... net ir nemiegoti drauge. Tik susituokim.

– Erikai!

Ji pašoko ir puolė jam ant kaklo.

Jis priblokštas įsispitrėjo į ją, bet jos kūno artumas nedviprasmiškai leido jam suprasti, kad tai – ne miražas. Jis įsikniaubė užverktu veidu jai į petį.

– Erikai, argi tu nežinai, kad aš myliu tave? Argi tu nematei to?

– Ne, nemačiau, – atsakė jis šluostydamasis akis jos

plaukų sruoga. – Juk tu visą laiką bėgdavai nuo manęs.

– Nes mylėjau tave. Mano jausmas buvo toks stiprus, jog baiminausi, kad visi pamatys, ką tau jaučiu. Mielasis, aš įsimylėjau tave nuo pat pirmosios dienos. Aš neslėpiau nuo Seto, kad vis dar myliu savo vaiko tėvą.

Erikas atsitiesė ir pažvelgė į ją iš viršaus žemyn.

– Ir aš seniai myliu tave. Mums visą laiką kas nors sutrukdydavo. Štai ir dabar tu tvirtini mylinti mane, o aš netikiu.

– Patikėk.

– Tai kodėl mudu taip kankinome vienas kitą? Čia aš dėl visko kaltas. Jaučiau, kokia audrą tu sukėlei mano sieloje, ir nusigandau. Pasidariau bejėgis, pažeidžiamas. Bijojau vėl atsidurti tokioje situacijoje kaip po lėktuvo katastrofos.

Priminus katastrofą, Ketlina krūptelėjo ir tvirčiau suspaudė Eriką glėbyje.

– Atleisk už tai, kad tada suklydau.

– Brangioji, jei imsime skaičiuoti, kiek kartų kiekvienas iš mūsų suklydome, klaidų sąrašas bus labai ilgas. Užverskim tą mūsų gyvenimo puslapį. Aš myliu tave. Nuo vaikystės buvau įpratęs manyti, jog meilė – silpnumo požymis, bet dabar aš žinau: tai jėgos požymis. Kol kas dar nesu pakankamai stiprus, kad iki galo suvokčiau, kaip myliu tave. Bet man tavęs reikia, ir aš noriu, kad mylėtum mane.

– Ak mylimasis, – sukūkčiojo ji, ir jie susmuko ant sofos glostydami, bučiuodamiesi, glėbesčiuodami ir glamonėdami vienas kitą.

Kiekvienas buvo pasirengęs atiduoti visą save, o jei pavyks – ir dar daugiau.

* * *

– Man patinka šie namai, – pasakė Erikas.

Jie gulėjo lovoje.

Kone visą vakarą jie praleido prie židinio, bet paskui apsirengė, pažadino Teroną ir drauge su juo pavakarieniavo.

Mažylis labai apsidžiaugė ir vis kartojo: „Rikai, Rikai“.

Paskui jie nuprausė berniūkštį, pažaidė su juo ir vėl paguldė miegoti. Ir štai dabar Ketlina gulėjo lovoje glausdamasi prie raumeningo vyriškio, kurį mylėjo labiau už gyvybę.

– Džiaugiuosi, kad tau patiko namas, – tyliai pasakė ji glostydama jo petį. – Tik iki miesto toli. Čia būtų nebloga leisti savaitgalius, bet gyventi vis dėlto norėčiau San Franciske. Kad ir pas tave, – atsargiai pridūrė.

Erikas atsisuko į ją, pažvelgė į akis ir švelniai tarė:

– Na, tu ir šaunuolė. Taip ir patikėsiu, kad iškeistum šiuos rūmus į mano lūšną.

– Bet aš to noriu. Čia bus mudviejų su tavimi užmiesčio namai. Aš mielai sutvarkyčiau tavąją „lūšną", ir mes galėtume ten gyventi trise. – Ji valiūkiškai pažvelgė į jį. – Kai prisimenu, kokia prabangi tavo vonia, taip ir sudrebu.

Erikas irgi nusišypsojo, bet tuojau surimtėjo.

– Supranti, mano kompanija dar tik žengia pirmuosius žingsnius. Esu priverstas dėti į verslą kiekvieną centą. Bijau, kad negalėsiu suteikti tau tokio gyvenimo, prie kokio tu pripratai.

– O aš visai nepripratau prie jo. Žinai, tik dabar aš supratau, kodėl Setas paliko man mažą savo turto dalelę. Jis nujautė, kad turtas būtų išmušęs mane iš vėžių.

– Šiaip ar taip, jis žinojo, kad palikęs tave turtinga našle būtų labai apsunkinęs man gyvenimą, – pataisė ją Erikas. – Aš myliu tave, Ketlina.

– Ir aš tave myliu, bet to, esi kur kas brangesnis man už šiuos namus ir kokį nors palikimą. Brangesnis už viską pasaulyje. Niekada nuo tavęs nebebėgsiu. Tu – mano namai, mano tvirtovė, mano gyvenimas. Aš supratau, kad nuo problemų nepabėgsiu. Tai tik viską komplikuoja. Jeigu nebūčiau likusi vaikystėje našlaitė, gal labiau būčiau pasitikėjusi gyvenimu. Aš visada žinodavau, kad kvaila bėgti nuo sunkumų, bet negalėdavau savęs įveikti.

– Ar niekada nesusimąstei, kodėl mūsų daliai atiteko tiek išbandymų? Juk galėjome iš pat pradžių, dar stovykloje, prisipažinti vienas kitam meilę, susituokti, sukurti šeimą. Kam reikėjo tiek vargų?

Ketlina ne iš karto atsakė.

– Tikriausiai mudu abu buvome nepakankamai subrendę, kad iki galo suvoktume savo atsakomybę. Nei tu, nei aš nebuvome pasirengę tokiam sprendimui. Abu buvome pernelyg įsigilinę į save. Dabar abu žinome, ko vertas gyvenimas ir laimė. Labiausiai juk vertini tai, ką sunkiai įgijai. Ir dar – mudu abu nepažinojome Seto. Manau, kad jis mus abu išmokė, kaip reikia mylėti.

– Tu dar tokia jauna, – po ilgos tylos pasakė Erikas. – Iš kur tokia išmintis?

– Nieko sau komplimentas. Guli greta nuogos moters ir liaupsini ją už išmintį?

Jis prajuko.

– Paklausyk, tegu Teronas miega su mumis, ką?

– Gerai, bet ne dabar. Vėliau. Aš irgi egoistė. Noriu sočiai pasimėgauti tavimi.

– Ką gi, reikės pakentėti.

Ji pabučiavo jį, ir vėl tarp jų įsižiebė aistra. Kai ji buvo numalšinta, Ketlina atšlijo ir paklausė:

– Kada tu mane vesi? Rytoj?

Jis tingiai pasirąžė:

– Tiesiog nė nežinau... – Paskui pašnairavęs į nuogas jos krūtis pastebėjo: – nebegalėsiu žiūrėti į tave su ankstesne pagarba.

Žalios Ketlinos akys prisimerkė, ranka nuslydo jo kūnu žemyn.

– Apskritai paėmus, šiuo metu aš trokštu ne tavo pagarbos, o visai ko kito.

Erikas sudejavo – jos ranka neklystamai pasiekė tikslą.

– Taip, gal tu ir teisi... Sutinku vesti tave...

– O žinai, ko aš noriu dar?

– Nežinau, bet iš anksto sutinku, – nedvejodamas atsiliepė jis. – Su viskuo, su viskuo sutinku.

Ketlina nusišypsojo, suvokdama, kad taip šantažuoti jai patinka.

– Vadinasi, taip. Mes nuvažiuosim į Arkanzą ir susituoksime „Kalnų“ stovyklos koplyčioje. Ceremonijoje dalyvaus Bi Džėjus ir Edna. Be to, pakviesime tavo motiną, Bobą, Salę, Džeimį, Dženiferę, Džordžą, Elisę ir, ko gero, Elio-

tą. Suprantama, Teronas važiuos su mumis.

– Be abejo, – iškart sutiko Erikas. – Aš su viskuo sutinku.

Ji palinko virš jo, uždengdama jį savo plaukų palapine.

– Tu mane myli?

– Taip. Viešpatie, taip.

Ketlina švelniai krimstelėjo jam į spenelį, ir Erikas sudejavo iš malonumo.

– Papasakok apie tai smulkiau, – įsakė ji bučiuodama jį į lūpas.

Jis sugriebė jos ranką, prispaudė prie savo krūtinės. Mėlynos jo akys prieblandoje spindėjo švelnumu ir meile.

– Taip, mieloji, myliu tave iš visos širdies. Mano gyvenimas priklauso tau.

Jis glamonėjo nuogą jos kūną, bučiavo ją į lūpas ir niekaip negalėjo atsidžiaugti mylimosios artumu.

Jų kūnai ir vėl susiliejo. Šį kartą jie mylėjosi dar aistringiau nei pirma, nes viskas jau buvo išsakyta, ir nebeliko jokių abejonių. Jų sielos sklandė padebesiais, kur neegzistuoja laikas.

* * *

Džordžas tyliai pravėrė duris ir žvilgtelėjo į miegamąjį.

– Aure jie, balandėliai, – pareiškė jis žmonai, kuri smalsiai dirsčiojo per jo petį, – visi trys. Miega kaip negyvi, ir visi trys – nuogutėliai.

Jis sukikeno ir gavo niuksą į pašonę.

Trys miegantys nė nekrustelėjo. Erikas viena ranka buvo apglėbęs Ketliną per pečius, kita glaudė prie savęs mažą savo sūnelį.

– Jiems gera drauge, – sušnibždėjo Elisė ir tyliai uždarė duris.

- Kas tiesa, tai tiesa.

Pabaiga.

Sandra Braun
ŠILKINIS VORATINKLIS
Romanas

Vertė Ona Giedrikaitė

SL 2276. 1997 03 26. 9.0 apsk. l. l. Užsakymas 482.
Išleido Mažoji Rosma, A. Strazdelio g. 1, 2600 Vilnius.
Iš užsakovo pateiktų lazerinio spausdintuvo plėvelių
spausdino SPAB spaustuvė „Spindulys“,
Gedimino g. 10, 3000 Kaunas
Kaina sutartinė 7 Lt

Knygynuose ieškokite
naujų „ROSMOS“ knygų

DANIELĖ STYL
GALĖJO BŪTI KITAIP

Karlės Hargrov gyvenimas mažai kuo skyrėsi nuo kitų moterų gyvenimo: trys vaikai, jaukus namelis, vieną kitą taurelę išgeriantis vyras... Giliai širdyje ji saugo praeities prisiminimus, nežinodama, kad netrukus jiems lemta atgyti – po šešiolikos metų pertraukos į moters gyvenimą grįžta Deividas Montgomeris, jos pirmoji meilė...

DANIELĖ STYL
SUGRĮŽK, MEILE

Izabelė ir Amadėjus di San Gregorijus laimingi – jie jauni, gražūs, turtingi, turi mažą sūnelį, mėgstamą darbą, jaukius namus.

Tik staiga viskas pasikeičia – nusikaltėliai pagrobia Amadėjų ir netrukus jį nužudo. Paskui ima grasinti jo našlei ir sūnui.

Ar sugebės Izabelė atsispirti gyvenimo negandoms?

DANIELĖ STYL
VERPETAS

Romano veiksmas vyksta Niujorke. Iš Marielos Peterson, stambaus verslininko žmonos, pagrobė sūnų. Įtariamas buvęs Marielos vyras – Čarlzas Delonis. Prieš kelerius metus Marielos ir Čarlzo santuoka baigėsi tragiškai – žuvo jų vaikai, Mariela atsidūrė psichiatrinėje klinikoje. Dėl įvykusios tragedijos Čarlzas kaltino žmoną. Galbūt dabar Čarlzas, ištroškęs keršto, nusprendė sugriauti trapią savo buvusios žmonos laimę?

MARGO ARNOLD
KARININKŲ MOTERIS

Londono salonuose, kuriuose renkasi visuomenės grietinėlė, karaliauja gražioji Elžbieta. Jos palankumo siekia daugybė iškilių vyrų. Elžbietai teko patirti ir susižavėjimų, ir nusivylimų, ji tapo turtinga ir visada tikėjo sulauksianti laimingos meilės. Ir viskas aplink stebuklingai keičiasi, kai Elžbieta pagaliau ją sutinka...

Netrukus išleisime

SANDRA BRAUN
PASLĖPTA MEILĖS LIEPSNA

Pastoriaus ir jo žmonos išauklėta laikytis griežčiausių elgesio normų našlaitė Lorena Holbruk, ir garsusis plevėsa bei lėbautojas Džeredas Loketas susitinka labai netikėtomis aplinkybėmis.

Ar jie įstengs suprasti, kad tas susitikimas nėra atsitiktinis, kad jie skirti vienas kitam? Ar jie sugebės nepaleisti iš savo rankų laimės, kuri retai kam nusišypso?

Kodėl iš visų pasaulio moter
viena privertė jį nerimauti, blašk
miego?! Niekada nė į galvą neat
kad meilė gali viską užgožti.

Juos užplūdo pasitenkinimas
nuplaukė malonaus svaigulic
gomis...

ISBN 9986-799-32-5